

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HİÇBİR HİKÂYE ÖLMEYE DEĞMEZ

altın kızlar

DARAĞACI

DANSI

"Bu kitabı asla yeteri kadar övmeyi başaramayacağım."

—LOUISE O'NEILL, *Kusursuzlar*'ın yazarı

ANNA
DAY

YABANCI

Violet, “Darağacı Dansı”nın gelmiş geçmiş en büyük hayranıydı. En yakın arkadaşları ve kardeşiyle birlikte katıldığı Comic-Con’da favori karakterleriyle –yani onları canlandıran oyuncularla– tanışma fikri aklını başından alıyordu. Fakat kaderin onlar için daha büyük planları vardı.

Korkunç bir kazanın ardından, hikâye onlar için gerçeğe dönüştü. Her satırını, her sahnesini ezbere bildiklerini sanıyorlardı – ta ki ilk beş dakikada kazayla asilerin gizli silahı olan Rose’un ölümüne sebep olana kadar. Bunun üzerine asiler tarafından tutsak alındıklarında en büyük arzularının kâbusa dönüştüğünü fark ettiler.

Kendi dünyasına dönmek isteyen Violet, Rose’un adımlarını takip etmek ve kehaneti gerçekleştirmek zorundaydı. Ancak yapılan tek bir değişiklik, onları yepyeni bir sona götürecekti.

“Bir gecede bitirdim. Kesinlikle hayranlarından biriyim.”

—KIRAN MILLWOOD HARGRAVE, *Mürekkep ve Yıldızların Kızı*’nın yazarı

“Biraz farklı bir şeyler okumak isteyen herkese şiddetle tavsiye ediyorum. Şimdiden benim en sevdiğim romanların arasına girdi bile.”

—CATHERINE DOYLE, *İntikam*’ın yazarı

“Akıcı anlatımı ve nefes kesici kurgusu... İçine çekilmemek için dikkatli olmanız iyi olur.” —*The Bookseller*

Çeviren: Hanife Albayrak

www.yabanciyayinlari.com

© /yabanciyayinlari

altın kızlar

Anna Day - Darağacı Dansı
Özgün Adı I *The Fandom*

Yabancı Yayınları I 286

YABANCI

Yayın Sorumlusu I Ece Çavuşlu
Redaksiyon I Gökçe Çiçek
Düzeltili I Ece Çavuşlu
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni I Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2019, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-93-8

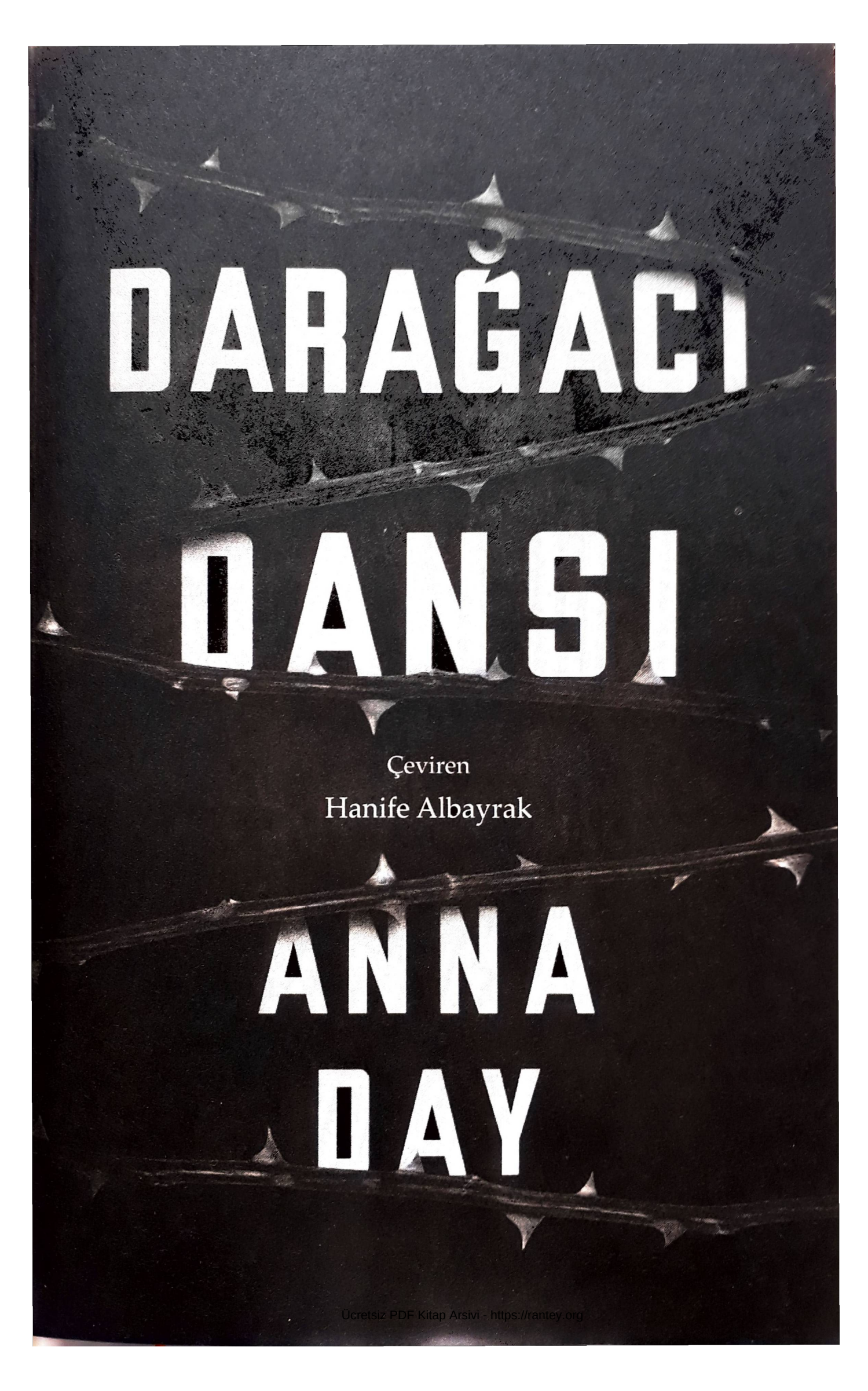
Türkçe Çeviri © Hanife Albayrak, 2019
©Yabana Yayınları, 2019
©Anna Day, 2018

Sertifika No: 11407

Bu eser Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com - info@yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

DARAĞACI

DANSI

Çeviren

Hanife Albayrak

ANNA

DAY

Ellie ve Charlie için

tarama ve düzenleme ALTIN KIZLAR

GİRİŞİ

am olarak bir hafta sonra darağacmda asılacaktım.

T Arkadaşlarım, ailem ve her şeyden çok, sevgi uğruna asılacaktım. Bu düşünce, boynuma dolanan urganı, ayaklarımın zemini arayışım, bacaklarımın havada sallanarak... dans edişini hayal edince, bana şaşılacak derecede küçük bir rahatlama sunuyordu.

Daha bu sabah hiçbir şeyden haberim yoktu. Bu sabah Comic-Con'da sosisli, ter ve parfüm kokularım içime çekerken canlı renklerdeki kostümler, kameralarm flaşları, davul ve keman sesleriyle çevrelenmiş hâldeydim. Dünse okulda aptal bir İngilizce sunumu yüzünden endişeleniyor ve başka bir dünyada olmayı diliyordum.

Ne dilediğine dikkat et çünkü bazen gerçeklik gerçekten berbat bir şey.

BÖL Ü M

1

A yağa kalkarken yere kadar uzanan elbisemin bacaklarıma yapıştığının farkma vardım ve zarif bir şekilde kumaşı çekiştirerek bacaklarımdan ayırdım.

"Hadi göreyim seni," diye fısıldadı Katie.

Cevap vermedim. Bu aptal sunum için neden gönüllü olmuştum ki? Topluluk önünde konuşmak güçlü olduğum bir konu değildi. Dürüst olmak gerekirse, toplulukla alakalı *hiçbir* şeyde iyi değildim.

"Ne zaman hazırsan, Violet," dedi Bayan Thompson.

Kumaşı bir kere daha çekiştirdikten sonra sınıfın önüne doğru ilerledim. Birden, sanki sınıf arkadaşlarımdan gözlerinde küçültücü ışınlar varmış gibi, kendimi ufacık hissettim. Küçülen Violet. Bu beni güldürdü. Şimdi gergin olduğum kadar dengesiz biri gibi de görünüyordum.

Bayan Thompson bana, neredeyse dağılmak üzere olan masasından gülümsedi. "Violet, bize en sevdiğin kitaptan bahset. Adı nedir?"

"Sally King'den *Darağacı Dansı*," diye cevapladım.

Arka sıralardaki oğlanlardan toplu bir inleme sesi geldi. Ama sadece hayal kırıklığına uğramış numarası yapıyorlardı. Geçen sene filmi çıktığında onları sinemada görmüştüm ve hatırladı-

ğım kadarıyla hepsi kuşku uyandıran kıpkırmızı gözlerle film-den çıkmışlardı.

Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım.

"Evvel zaman içinde, insanlar diye tanınan bir ırk yaşarmış.

"İnsanlar akıllı, hırslı ama aynı zamanda açgözlülermiş ve bu açgözlülükleri mükemmelliğe olan bitmek bilmez takıntılarına kadar uzanmış. Mükemmel bir vücut, zekâ ve hayat. 22. yüzyıla geçerken bu takıntı onları, genetik olarak geliştirilmiş ilk nesil insanların yaratılmasına yönlendirmiş"

Dramatik bir şekilde durup sınıfa baktım. Büyülenmelerini, gözlerinin kocaman açılmasını umuyordum ama onun yerine uyukluyormuş gibiydiler.

"Gemler. Genetik Olarak Geliştirilmiş İnsanlar ** Uzun boylu, güçlü, güzel görünümlüydüler ve IQ seviyeleri 130'un üzerindeydi. Gemlerin, hastalık ve suçtan arınmış, Çayırılık diye anılan taşra bölgelerine yerleşmesi uzun sürmemişti."*

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek saçımı gözlerimin önünden çektim ve şu anda bir aptal gibi görüldüğüm düşüncesini beynimin karanlık ve kullanılmamış köşelerine öteledim.

"Peki ya genetik olarak geliştirilmemiş insanlara ne oldu? Benim veya sizin gibi normal erkek ve kadınlara? Kusurlular olarak bilinmeye başladılar. Impler. Londra, Manchester, Paris, Moskova gibi hastalık ve suçla kaynayan eski şehirlerin içinde, kilometrelerce uzanan şehir duvarlarının arkalarına tıklıp bombalanarak dize getirildiler. Sadece güçlü ve yetenekli Implerin Çayırılık'a girip Gemlere köle olarak hizmet etmelerine izin veriliyordu."*

"'İnsan' kelimesi ağıza alınamaz hâle gelmiş... yasaklanmıştı."

"Sadece Gemler ve Impler..."

Sınıfın arka taraflarında oturan Ryan Bell, "O zaman ben bir Imp'im," diye araya girdi. "Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Harika. Sözümü kesen biri tam da ihtiyacım olan şeydi. Keşke, filmi iki saat boyunca kâğıt mendil burnuna dayalı bir şekil-

* (İng.) Genetically Enhanced Man. -çn

** (İng.) Imperfects, -çn

de izlediği için bunu zaten biliyor olması gerektiğini belirtecek cesaretim olsaydı.

"Kapa çeneni, Bellend'," dedi Katie. Ona bakmak için döndüğünde kırmızı küt saçları mükemmel bir açıyla savruldu. Surat ifadesini göremesem de ona *meşhur* bakışını attığını biliyordum. Dudaklarını birbirine bastırıp bezelye yeşili gözlerini kıstığı bakışı.

"Bende kusurlu olan hiçbir şey yok," dedi Ryan.

Katie kahkahayla öksürük arası tuhaf bir ses çıkardı.

Bayan Thompson kaşlarını çatı. "Sanırım Violet'm demek istediği, hiçbirimizin mükemmel olmadığı, Ryan. Tabii gelecekte gelen bir süper kahraman değilsen ki böyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

Derin bir nefes al. Uyuşmuş dudakları görmezden gel.

"Implerin boyun eğmeye devam etmesi için Gemler her hafta büyük kolezyumlarda toplanıp Darağacı Dansı olarak da bilenen etkinlikte Implerin asılmalarını izliyorlardı. Ama Implerden bazıları kaderlerini kabullenmeyi reddedip isyancı bir grup kurarak temel Imp haklarının iade edilmesinde kararlıydılar. Asilerin lideri, Thorn ** olarak anılıyordu."*

Resmini bulmak için kâğıtlarımı karıştırdım. Filmden bir sahnenin çıktısıydı. Bayan Thompson, kâğıdı nemli parmaklarımdan alıp duvara iğneledi. Thom'un resmi onun gücünü, kuvvetini göstermekte yetersiz kalıyordu. Bu kadar küçük bir resimde, sadece baştan aşağı siyah deriler içinde, keskin hatlı yüzünde çaprazlama bir göz bandı olan korsan bir aksiyon figürü gibiydi.

"Thorn, Gem hükümetinin sırlarını ele geçirmek için detaylı bir plan oluşturdu ve en güvendiği iki asiden, kendilerine taraflarına çekekleri genç bir dişi Imp bulmalarını istedi."

"Rose'M aralarına aldılar."

Rose. Bu hikâyenin baş kadın kahramanıydı. Tutkulu, fevri ve cesurdu. Hiç sektirmeden her gün, onun gibi olabilmeyi diliyordum. Ve şimdiye kadar vardığım seviye şöyleydi...

* (İng.) Argoda *uyuz kimse* anlamına gelir ve karakterin ismine uygunluğu yüzünden lakap olarak kullanılmıştır, -çn

** (İng.) Diken, -çn

Tutkulu: Lakabım Bakire Violet'tı.

Fevri: Bu sunum için iki gün hazırlanmıştım.

Cesur: Yüzüm terlemeye başlamıştı.

Aslında benzer tek noktamız, soluk tenlerimiz ve erkekler konusundaki tercihlerimizdi.

Bayan Thompson'a başımı salladım ve o da işareti anlayıp interaktif tahtanın yanına geldi. Tahtada filmin açılış sahnesini gösteren bir YouTube videosu oynamaya başladı. Rose Kolezyum'un dışındaki duvara tırmanırken kamera ona odaklanmıştı. Mükemmel görünüyordu ve koyu renkli uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Duvarın zirvesine ulaşırken, gittikçe yükselen keman sesleri ona eşlik ediyordu.

Kamera, Kolezyum'un içindeki izleyicilere çevrildi. Gemlerden oluşan bir grubun güzel suratları Imp kanı için uluyordu. Dokuz tane hükümlü Imp, tahta bir sahneye getirildi ve boyunlarına urganlar geçirildi. Kurtarılmalarına sadece dakikalar olduğunu biliyordum ama yine de endişeliydim. Sınıf arkadaşlarıma hızlıca bir bakış attım. Endişeli ve dikkatlerini vermiş gözüküyorlardı. Gülümsemeyle dudakımın kenarı kıvrıldı.

Gem Başkanı sahnenin arkasındaki devasa ekranda belirip hükümlü Impleri sözde suçlarıyla tanıştırdı: hırsızlık, tecavüz, cinayet. Kamera, koyu saçları yüzüne vuran Rose'a çevrildi. Hükümlü Implerin sadece yoksulluk ve açlıktan suçlu olduklarını biliyordu. Kemerinden bir el bombası çekip dudaklarına dokundurduktan sonra aşağıdaki kalabalığa fırlattı.

Video, bomba patlamadan hemen önce sona erdi.

"Gemlerin bomba yüzünden dikkatleri dağılırken asiler kurtarma görevine girerek hükümlü Impleri darağacından kurtardılar. Rose kimseye yakalanmadan dış duvarlardan aşağı kayarken asiler arasındaki değerini sağlama almıştı.

"O yüzden Thorn, Rose'u şu âna kadarki en tehlikeli asi görevine gönderdi: Harper görevi. Rose, Çayırılık'ın derinlerinde bulunan Harper malikânesine sızıp, güçlü bir Gem yetkilisi olan ev sahibi Jeremy

Harper için köle kılığına girecekti. Rose, gizli Gem bilgilerini ele geçirebilmek için, hemen Jeremy'nin oğluyla arkadaş oldu.

"Jeremy'nin oğlu, Willow adında bir Gern'di."

Willow. Rose olmayı dilememin ana sebebiydi. Ellerimin titremesine ve adrenalin kalıntıları hâlâ damarlarımda geziniyor olmasına rağmen, resmini tutmaya devam ederek sınıfın görmesi için yukarı kaldırdım. Resmin panoya asılabilmesi için bir raptiyeyle mükemmel yüzünde delik açılması düşüncesine katlanamadım. Bu postere saatlerce bakıp karamel rengi teninin, yüz hatlarının ve elmacıkkemiklerinin her zerresini hafızama kazı-mıştım. Kızlardan birkaçmın iç çektiğini, birkaç küçük çığlının peşinden gelen kıkırdamaları duydum. Resmi not yığının-a geri koyarken bir sahiplenme hissi içimi yiyip bitiriyordu.

"Casusluk ve bir Gem ile ilişki - bunlar yakalanacak kadar şansız olan bir Imp için ölümle cezalandırılacak iki suçtu. Ama Willow nazik ve yakışıklıydı. Rose kısa sürede en büyük tehdidin Willow'a olan hisle-rinin yoğunluğu olduğunu fark etti. Ona ihanet edemedi ve bir asi ola-rak gerçek kimliğini ortaya çıkarmadan malikânededen kaçtı. Imp şehrine dönerek Thorn'a Harper görevinin başarısız olduğunu haber verdi..."

"Sıkıcı," dedi Ryan.

"Ryan, cidden," diye tersledi Bayan Thompson. "Araya gir-meyi bırak. Artık ortaokulda değilsin. Senden daha iyisini bek-liyorum." Bana dönüp gülümsedi. "Sanırım kitabın yarısındaki düğüme, dönüm noktasına yaklaştık, değil mi Violet?"

Başım-la onayladım. "Rose, malikânededen onu korumak için kaçtı. Önceliğini asiler yerine Willow'a vermişti. Aşkı seçmişti."

"Evet. Popüler ve modern romanların hâlâ geleneksel olay örgüsünü takip ettiğinin bir örneği... Devam et."

"Çaresizce onu tekrar kazanmayı isteyen Willow, Imp kılığına girerek Rose'u şehirde takip etti. Ama asiler tarafından yakalanınca Rose'un asıl amacının ona ihanet etmek olduğunu öğrendi. Kalbi kırık bir şekilde esir tutulurken bütün umudu yıkılmış gibiydi.

"Ama Rose onu gerçekten sevdiğini söyledi ve beraber yeni bir ha-yat kurmaya kararlı bir şekilde asilerden kaçtılar.

"Ama bazen aşk her şeyin üstesinden gelemiyordu.

"Gem yetkileri onların izini sürdü ve Rose, masum bir Gem oğlanını baştan çıkarmakla suçlanarak darağacı dansına götürüldü."

Bir başka YouTube videosu daha başladı. Rose yine darağacı dansındaydı ama bu sefer boynuna urgan dolanmış şekilde Kolejyüm'un önünde tahta sahnede dururken Gemlerden oluşan kalabalık onun kanı için sloganlar atıyordu.

"DURUN!" Willow sahneye atladı. "Benim ismim Willow Harper. Asmak üzere olduğunuz Imp'in de bir ismi var. Rose. O tanıdığım en cesur ve nazik insan. Imp veya Gem olsun, o bir insan. Baştan çıkarıcı veya suçlu değil. Benim en iyi arkadaşım. Onu tüm kalbimle seviyorum." Kızın kararlı yüzüne baktı. *"Seni seviyorum, Rose."*

"Ben de seni seviyorum, " diye feryat etti Rose.

Neler olacağım elbette biliyordum ama yine de kirpiklerimde gözyaşlarımın ağırlığını hissediyordum ve karşımdaki iki boyutlu görüntüye uzanıp urganı koparmaya dair önlenemez bir dürtü içindeydim.

Rose'un ayağının altındaki kapak açıldı. Vücudu aşağı düşerken bacakları bükülüyor, son dansım ederken havada tekmeler atıyordu.

Video sona erdi. Kimse konuşmadı.

Sonunda Bayan Thompson sessizliği bozdu. "Yazar ne kadar harika bir doruk noktası yaratmış. Ama elbette bir çeşit çözüm sunulmuştur sanıyorum?"

Başımla onayladım ve buruşmuş kâğıtlarımın son sayfasını buldum.

"Willow, gözyaşları Rose'un yüzüne damlarken, onun cansız bedenini kucakladı. Gemleri, hükümet tarafından teşvik edilen cinayetlerin sürüp gitmesine izin verdikleri için azarlardı ve kendisine katılmaları için onlara yalvardı. Trajik sahne karşısında etkilenen Gemler ise darağacını yerle bir ettiler.

"Darağacı dansı sonunda yasaklandı.

"Rose'un ölümü bir devrimi ateşledi.

"Böylece İmpler ve Gemler, bir kere daha kendilerine insan demeye başladılar."

Duvarlar son kelimelerimi soğunuyor gibiydi ve ağzımda tükürük kalmadığı hâlde bir şekilde yutkunmayı başardım. Yine sessizlik. Alice'in burada olmasını diledim. Burada olsaydı, beni alkışlayıp tezahürat yaparak, "Tekrar!" diye bağıırırdı... ve herkes de ona katılırdı.

Bir an Katie'yle bakışlarımız buluştu. Bana göz kırptı. Bu umduğum tarzda, herkesin duyacağı bir destek gösterisi değildi ama yine de kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Teşekkürler, Violet." Bayan Thompson gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Ne kadar harika bir sunum."

"Teşekkürler, kitabın hakkını vermek istedim."

Bayan Thompson gülümsedi. "İçine kattığın renklerden bunu anlayabiliyorum. Eninde sonunda senden bir yazar çıkaracağız."

Keyifle yanaklarım kızardı. Yazmak her zaman Alice'in işi olmuştu. Ben şu âna kadar hiç bu konuya değinmeye cesaret edememiştim. "Teşekkürler, Bayan Thompson."

Yalaka. Öğretmenin gözdesi. Sınıfın arka tarafından alaycı tıslamalar geliyordu kulağıma.

Sandalyeme oturdum. Katie beni dürtüp fısıldadı. "Oldukça iyi geçti." Ama hâlâ Ryan ve suç ortaklarının kıs kıs gülmelerini, kelimelerinin birbirine karışmasını duyabiliyordum. Yanaklarım kızarmaya, tekrar kaşınmaya başladı. Kahrolası kâğıtlar elime yapışmadan duramıyorlardı. Rose olsaydı bu şekilde dağılmazdı. Saçımın yüzüme düşmesine izin verip karanlık ve dalgalı bir kalkan oluşturdum kendime.

"Sonuncu sunum da bitti," dedi Bayan Thompson. "Üç farklı romanın konusunu dinledik ama hepsi aşağı yukarı aynı yapıyı takip ediyor."

Zilin çalışma kitap, kalem ve sırt çantası toplama sesleri eşlik etti.

Katie, kâğıtların ıslak ellerimden sökölmesine yardım etti. "Tanrım, o lanet kitabı cidden seviyorsun."

"Evet."

"Willow'dan bahsederken yüzünü görmeliydin."

"O benim normal hâlim."

Kirpiklerini kırptırdı. "Ama Willow nazik ve yakışıklıydı, ayrıca Violet -üzgünüm, Rose demek istemiştım- en büyük tehlikenin coşan hormonlarının gücü olduğunu hemen fark etti." Katie dudaklarını bükerek burnundaki çillerinin uzamasına sebep oldu.

"Bas git," diyerek güldüm. Katie beni hep güldürüyordu. Gerginliğim azalınca, parçalanın kâğıtları çantama tıkamayı becerebildim. Katie, Liverpool'dan Londra'ya geçen yaz taşınmıştı. Bu yüzden onu uzun süredir tanıımıyordum ama aramızda hemen bir bağ kurulmuştu. Kuru bir mizah anlayışı vardı ve "dürzü", "züttürük" gibi tuhaf küfürler kullanıyordu. Hoş bir Liverpool aksam ile konuşuyordu ve babamın da söylediğı gibi, bu onu ayakları yere basan biri gibi gösteriyordu. Ama yine de bebeksi hatları, açık kızıl renkli saçlarıyla Jane Austen romanlarından çıkmış gibiydi. Gerçekten de çello çalıyordu. Benimse tek yapabildiğim Xbox oynamaktı.

"Bellend konusunu kafaya takma, sadece sana kesik," dedi.

"Ya, tabii. Geçen sene Alice ile onu sinemada yakaladığımız için utanıyor."

Sandalyesini geri çekti. "Hadi ama, çok ateşli olduğunun farkındasın."

Kahkaha attım. "Evet, araba kazası geçirmiş domuz gibi terliyorum."

"Bazı insanlar gibi bir seksen boylarında ve sarışın değilsin diye."

Alice'i kastediyordu. Cevap vermedim. En yakın arkadaşının İngiltere'nin yeni top modeli gibi görünmesi durumu zorlaştırıyordu. Ufacık bir kıskançlık tohumu içime düştü ve bu yüzden kendimden nefret ettim. Koridorda eve gitmek için acele eden öğrenci kalabalığına katıldık.

Konuyu değiştirdim. "*Darağacı Dansı'nı* hâlâ okumadığına

inanamıyorum. Bu bir çeşit ergenliğe geçiş ayını gibidir." Kalabalıkta sesim duyulmaz oldu ve bir kere daha kendimi ufacık hissederken buldum.

"Eh, artık okumama gerek kalmadı. Üzerinde bir sürpriz bozan uyarısı taşımalsın."

"Filmi daha izlemedin bile."

"Tekrarlıyorum. Sürpriz bozan uyarısı."

Büyük sınıfların yolundan çekilmeniz gerektiğine dair yazılı olmayan kuralı bilmiyormuş gibi görünen onuncu sınıf kızlarına dirsek atarak geçtik.

İstemediğim gibi yaparak, sarışın bir kızın ayak parmağına bastım. "Evet ama Russell kesinlikle çok iyi bir seçim." Filmde Willow rolünü oynayan aktör Russell Jones'tan bahsediyordum.

"Gerçekten mi? Daha önce hiç bahsetmemiştin. İşte Alice geliyor." Gülümsemesi Katie'nin dudaklarından eksilmemişti ama gözlerinden kaybolup gitmişti. Aynı benim gibi, diğer insanları okuyarak Alice'in gelmekte olduğunu anlamayı öğrenmişti. Bütün erkekler omuzlarının üzerinden bakıyordu, bütün kızlar ise kaşlarını çatarak sessizliğe gömülmüştü.

Gerçekten kalabalık tıpkı Kızıldeniz gibi ikiye ayrılmıştı ama bu Musa'nın bize doğru yürürken fayans zemini yiyip bitiren uzun, bronz bacakları vardı. Mükemmel oval yüzü gülümsemeyle aydınlandı. Onunla birinci sınıfın ilk gününde tanıştığım dan beri bu gülümsemeye sahipti. Bu kadar güzel olduğu için onu affetmenizi sağlayacak sıcaklıkta bir gülümsemedi.

İtelenmeyeceğinden emin bir şekilde, koridorun ortasında durdu. "Ee, nasıl geçti?"

"Çok boktan," dedim.

Katie sırtımı sıvazladı. "Hayır, değildi. İyiydi."

"Evet, iyi büyüklükte bir boktu," diye cevap verdim.

Alice açık renkli saçını tek omzuna doğru savurdu. "Merak etme, Vi, *Darağacı Dansı'nın* güzelliğinin farkına varmadıkları kesin. Cahil ve zevksizler." Katie'ye imalı bir bakış attı.

"Shakespeare değil ya," diye mırıldandı Katie.

Alice iç ekti. "Keşke Thompson'ın sınıfında olsaydım. Bizden çok daha iyi şeyler yapıyorsunuz. Olay örgüsü. Bu konuya gerçekten katkım olabilirdi." Bize yükselen bir hayran kurgu yazar olduğunu hatırlatmayı seviyordu. *Darağacı Dansı'nd an* esinlenerek yeni bir şey yazıyordu ve kurguyla oynayarak karakterleri kendine göre değiştiriyordu. Gerçek hayatta insanlara istediğini yaptırmakta bu kadar başarılı olduğu hâlde, bunu yazarak da yapma isteği duyuyor olması ironikti. Belki de yazmak, gerçek hayattaki sanatını geliştirdiği yerd. Bir kere daha kıskançlık tohumunu yutkundum.

"Bayan Thompson, Violet'ın yazar olabileceğini söyledi, değil mi Vi?" dedi Katie.

Alice bana bakıp mürekkep mavisini gözlerini kırptı. "Saçmalık. O hayal gücüne sahip değilsin. Sen defalarca *Darağacı Dansı'nı* yazarsın." Kollarını omzuma dolayarak beni hafifçe sıktı. "Ve belli ki bu iyi bir şey." Saçının kiraz çiçeği ve limon otu kokusu burnuma doldu. Birden kendimi çok özel hissettim. Alice bana toplum içinde sarılıyordu.

Katie saatine baktı. "Çocuklar, benim gitmem gerekiyor. Beş dakika içinde çello dersim var ama sizinle yarm görüşürüz, tamam mı?"

"Comic-Con," dedik Alice ile aynı anda. Birbirimize bakarak gülümsedik. Bunu aylardır bekliyorduk. Russell ile tanışacaktık. Willow. Ağzım tekrar kurudu ve kamım heyecandan titredi; sanki tenim havluyla sertçe silinmiş gibiydi.

"*Darağacı Dansı'nı* karakterleri olacak gideceğiz, anlaştık mı?" dedi Alice.

"Evet, Nate kostümünü günlerdir planlıyor," diye cevapladım. Nate küçük kardeşimdi ve *Darağacı Dansı'nı*, eğer böyle bir şey mümkünse, benden daha çok seviyordu. Annem onun da benimle gelmesi için ısrar etmişti. Teşekkürler, anne.

Katie uzaklaşmaya başlarken, "Yarın görüşürüz, hayran kızlar," diye omzunun üzerinden seslendi.

u sabah kostümümü giydiğimde Clark Kent⁷'in nasıl uçabildiğim, Peter Parker'm yapışkan avuçlarıyla nasıl duvarlara tırmanabildiğim birden anlamıştım. Herhangi biri olabileceğini... herhangi bir şey yapabileceğini hissetmekti bu. Rose'un gücünü ve güzelliğini sadece kıyafetlerini giyerek kendime geçirebildiğimi hayal ettim. Üzerimdeki kendir bezi tenime örülüyor ve bir parçam hâline geliyordu.

Bu sene *cosplay* meselesini gerçekten benimsemiştim. Kahve-rengi tunik, yeşil pantolon ve asker botları giymiş, koyu saçları-mın dalgalanıp kıvrılmasına izin vermişim. Savaşa hazır gözükmek için yeşil göz farıyla yanaklarımı bile boyamıştım. Gösteriş olarak sadece belime kırmızı bir kuşak bağlayarak belimin ince-liğini öne çıkarmıştım. Savaşa hazır *hissetmişim*. Comic-Con'a, Gemleri alaşağı etmeye hazırdım.

Ama şimdi, metronun ritmiyle salınırken, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kensington Olympia durağına doğru savrulurken tüneller, dökme demirden tuğlaya dönüşmüştü. Sırtımda altmış tane tuhaf gözün baskını hissediyordum. Parmaklarım soğuk direği biraz daha sıkı kavradı. Ama sonunda pis taşıma aracının zemi-

nine bakmayı bıraktığımda çoğu yolculunun, benden daha bile aptal gibi görünen Katie'ye ya da Alice'e baktığını fark ettim.

Kabul, insanlar her zaman Alice'e gözlerini dikip bakardı ama bugün neon mavi, mini elbisesinin içinde, yatay san direğe her zaman yaptığı bir şeymiş gibi yaslanırken normalden daha fazla dikkat çekiyordu. Saçı sırtına doğru uzanıyordu. Yarım kalp kolyesini taktığını görünce bir gurur patlaması yaşadım. Parmaklarım kalbin kendi boynumdaki diğer yarısıyla oynarken pürüzlü kenarlar parmak uçlarıma battı. Alice camdaki yansımasını inceleyerek, boyanmış dudaklarını bir şeyler yolunda değilmiş gibi ısırды. Çok güzel olduğunda böyle oluyordu işte. Çünkü kaybedecek bir şeyin vardı.

Çocukluktan kalan bir alışkanlıkla eline dokundum. "Mükemmel görünüyorsun."

"Sen de öyle." Bana o harika gülümsemesini gönderdi.

"Sokak çocuğu gibi görünüyorum."

"Sanırım olay da bu. Rose bir sokak çocuğu, bütün Impler öyle."

Katie inleyerek erkeksi görüntüsünü inceledi. Çeşitli renkte kilotlu çorapların karın bölgesine çapraz şekilde sarıldığı siyah bir tulum giymişti. Tuhaf sarmaşıklar bir ağacı kucaklıyor gibiydi. "En azından senin çorapların sürekli aşağı inmiyor." Neon sarısı bir çorabı koltuk altına yerleştirerek çengelli iğneyle sabitlemeye çalıştı.

Nate ona yan bir bakış attı. "DNA spiralinin nasıl gözüktüğünü biliyorsun, değil mi Katie? Sen daha çok bir müsvedde gibi görünüyorsun." On dört yaşındaydı ama on iki yaşında gözüküyordu ve bazen *The Big Bang Theory*'deki Sheldon Cooper gibi konuşuyordu. Kahramanı Thom gibi giyinmişken çok aptal görünüyordu. Göz bandı sivri suratım kapatıyordu ve ince vücudu deri ceketini güçlkle dolduruyordu. Bırakın Impleri özgürleştirmeyi, bir pizza bile teslim edemeyecek kadar küçük gözüküyordu.

Katie ceketinin hatlarını inceledi. Bir hakaretin ağzından

kaçmasını engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Onun yerine, "Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanırken metronun hareketi iğneyi tutturamamasına sebep oldu. Parmağına batırmış olmalıydı çünkü "Siktir," diye mırıldandı ve kanı emdikten sonra Nate'e döndü. "Imp olarak gelmek istemedim. Herkes Imp olarak gelecek..." Bana bakış atarken narin hatlarının altında bir suçluluk hissi belirdi. "Özür dilerim, Vi. Ve Amazon Alice gibi Gem olarak da gelemezdim... Boyum bir altmış bile değil."

Alice, aklına bir fikir gelmiş gibi saçıyla oynuyordu. "Bir sürü çekici cüce var... Tinkerbelle... Şirine."

"Kim bir Şirin'i ister ki?" diye sordu Katie.

"Bir başka Şirin," dedim.

Halka düzgün bir bölgeye denk geldi ve Katie sonunda iğnenin çengelini kapattı. "Eh, ben lanet bir Şirin değilim, öyle değil mi? Ben bir spiralim ve bundan gurur duyuyorum."

"Gururunun okşanmış olması lazım," dedi Nate. "Kim şu insan kılığındaki Barbie gibi görünmek ister ki?" diyerek Alice'i gösterdi.

"Ay, teşekkür ederim, Nate," dedi Alice yanakları kızararak.

Nate göz bandını çıkararak ona uzun ve sert bir bakış gönderdi. "Bu bir övgü bile değildi. Pis, Frankenstein Gem."

"Bu çok akıllıca... Pis, Frankenstein Gem... ve kanon değil, yani orijinal metinde yer almıyor?" Her zaman *Darağacı Dansı'n*-dan *kanon* olarak bahsediyordu ve bir kere daha bize hayran kurgu yazar kişiliğini hatırlatıyordu. Kendi işinden *güncel* diye bahsetmeye başlamıştı. Sanki orijinal hikâye kıyas olarak tamamen eski kalmış gibi. Kulağa ne kadar kibirli geldiğinden haberi yoktu. iPhone telefonunu Michael Kors çantasından çıkarıp bu hakareti gök mavisi tırnaklarıyla ekrana yazmaya başladı. "Pis, Frankenstein Gem. Bunu kesinlikle sonraki parçamda kullanacağım."

Nate sert bir şekilde nefes verdi. "Kendi malzemeni yaz."

Araç yavaşladı ve metal kapılarının açılış sesini duyduk. *Scooby Doo* takımı, metronun gri arka planına tezat oluşturan çok renkli cüceler gibi içeri doluştu. Neredeyse vardığımızın farkına

vardık. *Comic-Con*. Titrek bir şekilde nefes aldım. Birkaç saat içinde Russell Jones yani *Willow* ile tanışacaktım ve onun arzusunun gayesi olan Rose gibi giyinmişim. Romeo'nun Juliefi, Rhett Butler'ın Scarlet O'Hara'sı gibi. Bunları düşününce, bana biraz büyük gelen Imp botlarımı küçük, mutlu bir dansla yere vurmak istedim.

"Willow'un bugün yüzlerce Rose ile tanışacağını biliyorsun, değil mi ablacım?"

Nate'in aklımı okuyuş şekline nefret ediyordum.

Olympia'nın soluk simetrisi mayıs havasının parlaklığıyla ve girişe doğru ilerleyen çizgi film karakterleriyle tamamen zıt görünüyordu. Kuyruğun en arkasına girdik.

"Birdenbire fazla giyinmişim gibi hissettim," dedim, gözlerimi metrelerce uzayıp giden çıplak tenlerden alamadan. Prenses Leia, Wonder Woman, Daenerys Targaryen. Hepsinin bacakları ve göğüs çatalları, yalancı bronz tenleri ortalıktaydı. Solgun kollarımı inceleyerek iç çekişimi bastırdım. "Fazla giyinmekten kastım yeterince çıplak olmadığımızdı."

"...Ve bunlar ufak bir erkek kardeşin asla duymaması gereken şeyler," dedi Nate.

Katie kahkaha attı. "Ay, zavallı Violet. Ben nasıl hissediyorum sanıyorsun?"

"Sanki Lara Croft olarak gelmeliymişsin gibi," dedi Alice.

"Kızlar, ve oğlan, cidden nasıl sadece bende mucize sutyen olabilir?" Etkileyici göğsünü ortaya çıkararak göz kırptı.

"Bende bir sutyen var," dedi Nate. "Sophie Wainright'in... ve kırmızı renkte." Yüzümdeki dehşet ifadesini görmüş olacak ki hemen ekledi. "Şüpheli bir şey yok. Bir iddiaya üzerine çamaşır ipinden çalmıştım." Kum sarısı rengi saçlarını ahundan uzaklaştırdı. Bir oğlan çocuğundan daha çok pixie'ye* benziyordu.

Sıra yavaş ilerliyordu. *Zaman* ise daha yavaş. Indiana Jones'un yeleğindeki bütün dikişleri, Iron Man'in göğsündeki bütün kırmızı fırça darbelerini incelemiştim. Russell Jones'un yüzünü ha-

* Kısa boylu ve özel güçleri olan hayali bir yaratık, -çn

yal ettim. Üst dudağının kıvrımını, kamerada yan yana dururken elinin benimki üzerinden nasıl sıyrılacağım. Girişe varana kadar biletim terli ellerimde neredeyse eriyip yok olmak üzereydi.

Olympia'yı birkaç ay önce okul gezisiyle ziyaret etmiştim. Katie ve Alice de gelmişti. O zaman biraz daha normal ve daha az heyecanlı görünüyorlardı. Cam tavandan ışığın sızışını, tozların kubbe tavana kadar dans edişini ve metal kirişlerin örgülerini hâlâ hatırlıyordum. Unutulmuş devasa bir balo salonu gibi güzel görünüyordu. Bugün capcanlıydı ve kısmen kafa karıştırıcı bir kostüm dünyasıyla doluydu. Bir film setine ya da farklı bir dünyaya adım atmışız gibi hissettiriyordu.

"Bu harika," dedi Katie. *Darağacı Dansı'nın* bağlantılı olduğu herhangi bir şeye dair heyecanlandığını ilk defa duymuştum.

Başımınla onayladım. "Sonunda anladı."

Her şeyi özümsemeye çalışırken heyecan titremeleri geri döndü. Kostümlüler ve basit kıyafetli hayranlar balkonlardan taşarak zemin katı doldurmuşlardı. Konuşup kahkaha atarak fotoğraf için poz veriyorlardı. Sayılarının fazlalığı bile kendimi değersiz hissetmeme sebep oluyordu. Afişler büyük, renkli yelkenler gibi böbürlenen sloganlarla ve Photoshoplu yüzlerle salınıyordu. *Taht Oyunları*, *Yıldız Savaşları*, *Darağacı Dansı*. Sosisli, ter ve parfüm kokusuyla karışık olan hava, tenimde nemli bir his bırakıyordu. Kamera flaşları etrafımı çevrelemişti; kocaman parıldayan bir topun içinde duruyormuş gibi hissediyordum.

"İşte, Willow." Alice kolumu kavrarken parmakları tenime pençe gibi batmıştı. Bir anlığına onu, yani Russell Jones'u gerçekten gördüğünü düşündüm ve mideme kramp girdi. Ama sonra üzerimizdeki afişi işaret ettiğinin ve Willow'un yüzünün bize kocaman melek tabloları gibi yukarıdan baktığının farkına vardım.

"Hadi, gel de *Darağacı Dansı* standına bakalım." Alice önden ilerliyordu ve her zaman olduğu gibi kalabalık ona yol veriyordu.

Nate'in beni kaybetmekten korkarmış gibi kolunu bana doldığını hissedebiliyordum. Birden ebeveyn sorumluluğunun ağır-

lığını hissettim. Annemin kelimeleri kafamda gümbürdüyordu: *Küçük kardeşine göz kulak olmalısın*, Violet. Kolumu ona dolayıp Alice'in peşinden ilerledim, birkaç Spock'ın kaburgalarına dirsek attım ve Kaptan Amerika'nın ayak parmağına basıp geçtim. Bana kaşlarım çatarak bakan başka bir Rose'u da geçtikten sonra Boba Fett'i dürterek ilerledim. Başlığını koltuğunun altında taşıyordu ve koyu saçları jöleyle alnına yapıştırılmıştı. Bana göz kırptı. Yani kocaman bir kabuğa benzemiyormuş gibi bana gerçekten göz kırpmıştı. İçten içe Alice'e değil de bana göz kırptığı için memnun olmuştum. Belki de herhangi biri olabilir veya... herhangi bir şey *yapabilirdim*. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Russell'ı düşünmeyi bırakır mısın?" dedi Katie yüzümü incelerken.

Saatime bakış attım. "Bir saatten az kaldı."

"Pardon ama sıra olacaktır," dedi Alice. "Willow distopyadaki gelmiş geçmiş en ateşli adam."

"Eğer Willow varsa orası ütopya olmalı o zaman," diye cevapladım.

Alice burnundan alaylı bir ses çıkardı. "Gale... Dört... hepsi aklımda ütöpikler."

"Aptalca isimler ama," dedi Nate, Spider-Man'i es geçerken. "Bütün distopya romanlarının yazılmamış kurallarından biri de aşk ilişkileri yaşayanların aptalca isimleri olması gerektiğidir."

Katie kahkaha attı. "Ve sadece korkunç göstermek için, normal kelime olsa bile, her şey büyük harfle başlar."

"Bu çok doğru," dedi Nate.

"Ve devlet her zaman kötü adamdır," dedi Katie. "Şüphesiz. O kadar bariz ki. *Darağacı Dansı*'nı okumamış olmama şaşmamalı. Diğerleri gibi olduğuna dair iddiaya girerim."

"Çok cahilsin," diye tersledi Alice.

"Neyse, Willow aptalca bir isim değil," dedim yoruma biraz alınarak. "Doğal... dünyevi. Hatta kulağa yaprakların çimenleri süpürerek birbirine çarpması, suyun üzerinde süzülmesi gibi geliyor."

"İşte buna âmin derim," dedi Alice.

Nate kolumu ince kaburgalarına doğru çekti. "Tanrım, çok zavallısın."

Güldüm ama hakkı vardı. Ölü bir yazarın hayal gücünün ürünü olduğunu bildiğim hâlde Willow söz konusu olunca zavallı biriydim. Aynı zamanda Russell Jones'un modellerle yatan ve kokain çeken, kendini beğenmiş ayyaşın teki olduğunu biliyordum... ama Willow'un yokluğunda, onun avatarıyla poz verecektim.

Bahsi geçmişken, yanımızdan bir Avatar karakteri geçti. Uzun, yapılı ve eşit hatlara sahipti. Bütün o mavilerin altında çekici bir vücudu var gibiydi.

"Aman Tanrım," diye ciyakladı Katie. "Seksi bir Şirin."

BÖL Ü M

3

Uzun ve karanlık bir odada Russell ile buluşmayı bekliyorduk. Sıra, bekle fonundaki *selfielerini* kurcalayan birkaç ergen kız vardı.

Elinde not panosu olan bir kadın, isimlerimizi alıp buruşmuş fişlerimizi topladı. "Tamam, şimdilik iyi gidiyoruz. Kısa süre sonra size döneceğim."

Selfie kızlarını arkadaki bir kapıya yönlendirdi. RussellT görebilecek miyim diye boynumu uzattım ama çok hızlılardı.

Alice elimi kavradı. "Birazdan olacaklara inanamıyorum."

"Biliyorum," diye cevapladım.

"Düzgün görünüyor muyum?" diye sordu.

Onu incelemeye bile gerek duymadım. "Evet, elbette."

"Russell beni duymuş olabilir mi?"

Nate kahkaha attı. "Yok artık. Adam megastar. Sally King olmaya çalışan rasgele bir hayran kurgusunu okuyacak değil ya!"

"Teşekkürler ama sana sormamıştım," diye cevaplarırken Alice'in sesi bozulmuş gibiydi. "Ayrıca bilgin olsun, kim Sally King olmak ister ki? Zavallı, kendini tek bir romandan sonra öldürdü. Ben bir üçleme yazacağım."

"Vay canına, çok merhametlisin," dedi Nate. "Huzur içinde uyu, sevgili Sally King."

"Seni kim davet etti ki, B c r?" Alice onun kaburgasını dört-t  ve Nate be  ya mdaymı  gibi ciyakladı. Birbirlerine sata malarını görseydiniz onların kardeş olduğunu sanabilirdiniz.

Not Panolu Kadm belirdi. "Sıradaki sizsiniz."

Alice bizi iterek geçerken topukluları zeminde yüksek ses çıkarıyordu. Onu takip edip lo  bir şekilde ı ıklandırılmı  odaya girdik. Russell Jones'un arkada durduğunu ve fit vücudunun *selfie* kızları arasmda sıkı tırıldı ını, güçlü parmaklarının ise kızların bellerine dolandı ım görebiliyordum. Gülerken, kame-ranın fla ı yukarısındaki iskeleyi ve arkasmdaki portreyi aydınlatıyordu. Film müziğinin keman ve davul tınıları kafamda  a-larken birden içimde adrenalin dalgası hissettim.

Julia Starling, yani Rose'u oynayan aktris, bir masaya otur-mu tu ve güvenlik görevlisiyle konuşuyordu. Sahne ışıklarının zümrüt ı ıltıları yüzüne vururken normalden daha uhrevi g -z k yordu. Karından gelen kakhahasını atarken incecik elleri yüzünün etrafında dolanıyor ve koyu, parlak dalgalar hâlindeki saçları tek bir bozukluk olmadan sırtına dökülüyordu. Kot pan-tolon ve beyaz bir ti  rt giydi ini fark ettim. Tuni imin içinde Rose gibi davranırken birdenbire kendimi sahtekâr gibi hisset-tim. Alı ılmadık tarzda, soluk bir g zelli im vardı. En azından insanlar böyle olduğunu söylüyorlardı ama Julia'nın asaletine, yüz hatlarının zarafetine yakla amazdım bile.

Selfie çeken kızlar odadan  ıktı. Russell'ın bir yudum su i -mesini izledim.  demelmasınm, bir bı a ın ucu gibi bo azmda oynayı ım görebiliyordum.

"Keyfini çıkarın," dedi Not Panolu Kadm, bizi ona doğru yönlendirirken.

Russell bizi ba ıyla selamlarken gözleri hemen Alice'e odak-landı. I imdeki ufak kıskançlık tohumu bütün vücudumu dol-duracak kadar büyüdü.

Yüzünde bir gülümseme belirdi; dişleri neredeyse parlayacak kadar beyazdı. "Bir Gem kardeş. Çok popüler olmayan bir se e-nek ama eğer becerebiliyorsan neden olmasın?"

Alice gergin ve titrek bir kahkaha attı. "Aynen."

Russell, karamel rengi saçlarını gözlerinin önünden çekerek dikkatini bana çevirdi. "Ah... Rose, aşkım, sonunda beni buldun." Gözleri aynı Willow'ununki gibi gözüktüyordu. Gözbebeklerindeki kehribar parıltıları, güneş tutulması olurken ışığın aradan kaçması gibi etrafa yayılıyordu. Ama Willow'un sevecenliğinden yoksunlardı.

"Jules," diye seslendi. "Hey, Jules, bu bugün gördüğümüz en iyi Rose."

Julia omzunun üzerinden bakıp sıırttı. "İşimi mi istiyorsun, kızım?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

Kahkaha attı. "Sadece takılıyordum... Gerçekten harika görünüyorsun. Kuşağa bayıldım."

"Teşekkürler." Yüzümü ikiye ayıracak kadar kocaman gülümsüyordum.

Russell elini Nate'e uzattı. "Ve sen de Thom olmalısın."

Nate onun elini biraz fazla heyecanla sıktı. "En, en, en, en büyük hayranınızım..."

Russell, Nate'in tuniğindeki broşu işaret etti. Meşe ağacından oyulmuş bir devedikeniydi. "Hoş bir arma. Imp asilerinin sembolü."

"Bizi öldürürseniz, daha güçlü bir şekilde geri döneriz." Nate'in yüzü aydınlandı. "Bilirsiniz işte, ot gibi."

Russell sanırım sırtına onu susturmak için vurduktan sonra Katie'ye döndü. "Ve... sen?"

"Bir DNA sarmalı," dedi Katie.

"Zekice, hoşuma gitti."

Alice'in kaşlarım çatığı, normalde pürüzsüz olan teninde fondötenin topaklandığını gördüm.

Yukarıda bir şey gıcırta çıkardı. Zümrüt ışık sarsılıp hızla Russell'in kusursuz hatlarına kocaman bir gölge düşürdü. "Nasıl yapalım, çocuklar? Grup olarak mı tek mi?"

"Grup," dedik Katie ile aynı anda.

Ama Alice duymamış olacak ki, "Tek olarak lütfen," dedi.

O sesi tekrar duydum. Gözlerim iskeleye çekildi. Yeterince sağlam görünüyordu. Keman sesi kafamı karıştırmış olmalıydı.

"Hadi o zaman, süper insan." Russell kolunu Alice'in beline doladı ama kıskançlık hissetmedim. Başım, sanki votkalı Red Bull içmişim gibi dönüyordu.

Bu zamana kadar fotoğrafçıyı fark etmemiştim. Sanki karanlığın içinden oluşmuş gibi bir anda belirdi. Tekrar gıcirtıyı duydum ve zümrüt yeşili ışık bir daha kıpırdandı.

"İsmin nedir?" diye sordu Russell.

"Alice."

"Eh, o zaman şu anda gerçekten harikalar diyarmdasm."

Willow böyle bir şeyi asla söylemezdi. Hayal kırıklığı boğazımda düğümlendi ve dudaklarımın karıncalanmasına sebep oldu. Kamera flaşı patlayarak ikisinin yüzünü ağarttı ve fotoğrafa bir gölge daha düşürdü. Birkaç kez gözümü kırptım.

Alice kıkırdadı. "Mahlasım Anime Alice. Bir sürü *Darağacı Dansı* hikâyesi yazıyorum. Belki beni duymuşsunuzdur?"

Russell etkilenmiş görünüyordu. "Sen Anime Alice misin? *Meşhur* Anime Alice. Tabii ki seni duydum. İnternette bayağı ses getirmeye başladım. Hey Julia, Alice ile fotoğrafımı çeksene. *Instagram'da* güzel gözükecektir."

Alice, bulaşıcı gülümsemesi yüzünde belirmeden önce Nate'e kaşını kaldırıp bakış atmadan duramamıştı.

Julia iPhone telefonunu cebinden çıkardı. "Umarım sana bunun için para veriyordur, Alice." Fotoğrafı çekti. "Hey, sonraki Comic-Con'a gelip hayran kurgusu panelinde bulunmalısın. Reklam için güzel bir yüzün var."

Alice cevap vermek için ağzını açtı ama davul sesi gittikçe yükselerek kelimelerinin devamının boğulmasına sebep oldu. Burnuma tuhaf bir koku geldi. İlaç ve yanan kumaş. Elimi alnıma götürürken nabzımın çok hızlı attığını fark ettim.

"Violet?" dedi Katie.

Gıcırta bu sefer daha yüksek sesle geri döndü, artık bunun keman sesi olmadığına emindim. O zümrüt yeşili ışık patlamak üzereymiş veya binlerce güve camın arkasında hapsolmuş gibi titreşmeye başlamıştı.

"Violet? iyi misin?" diye sordu Katie. Yüzü yeşilden beyaza, beyazdan yeşile döndü.

Zemin bir adım sola doğru sallandı ve kendimi lunaparkta baş döndüren oyuncaklardan yeni inmiş gibi hissettim. Bu sabah yediğim yulaf lapası gırtlığıma geldi. Sanırım birinin bana seslendiğini duydum. Nate'in ağzının esneme şeklinde açıldığını ve kahverengi gözlerinin kocaman olduğunu gördüm. İçgüdüsel olarak gözlerim yukarı doğru çekildi. İşte o zaman gördüm. Zümrüt yeşili ışık kablосundan sallanıyordu ve iskele öne doğru geliyordu. Bütün metal yapı üzerimize doğru gelmeden önce yüzümü kapatmak için zor zaman bulabildim.

BÖL Ü M

~ yanmak, bataklıktan sürünerek çıkmak gibi bir histi.
U Yüzeyi görüp temiz havayı hissettiğim her an karanlık bir hayalet beni tekrar aşağı çekiordu. Tekrar batmak çok cazip geliyordu ama iskelenin beni hareketsiz kıldığı ve Nate, Alice, Kabe... hatta Russell ve Julia'yı hapsedtiği düşüncesi devam etmemi sağladı. Bir şekilde vücudumu bataklıktan çıkarıp gözlerimi açmaya, beynimi ise çalışmaya zorladım.

Yangın kapısının ışığı odaya ruhani bir ışık yayıyordu. İskele- nin metal çubuklarının zemine tuhaf bir postmodern heykel gibi yere saplandığını görebiliyordum. İlaç ve yanmış kumaş kokusu burnuma gelip gözlerimin acımasma neden oluyordu.

"Nate?" Dirseklerimin üzerinde durdum. Ağrı birden başıma vurdu.

"Violet?" Sesini boğuk tema müziğinin ve metalin metale vuruş tınısının arasından kısmen alabiliyordum.

Onu vücuduma çekebilirmişim gibi parmaklarımı uzattım.
"Nate, iyi misin?"

Korkudan donakalmış yüzü bana doğru sallanıyordu. "Violet, kanaman var." Elini koltuk altına koyup beni kısmen oturur bir pozisyona çekti. Başım patlayacak gibiydi.

"Alice? Katie?" Elim ahumdaki ıslak tene bastırdım.

"Ben iyiyim... sanırım." Alice kısmen bana doğru yalpalar-ken elbisesi ve bacakları külle kaplanmıştı. "Ne halt oldu?"

Ama cevap veremedim. Katie'yi bulmam gerekiyordu. Ellerim ve ayaklarım üzerinde durup zemini yoklamaya başladım. Biraz önce hemen yanımda duruyordu. Çok uzağa gitmiş olamazdı. "Katie? Katie?"

Hemen yan tarafımda bir inleme duydum. Başım döndü ve gözümün arkasına bir acı saplandı. Katie'nin karanlıkta parlayan neon çoraplarını görebiliyordum. Ona önce Nate ulaştı. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Ben iyiyim, iyiyim," diye neredeyse kendi kendine mırılda-nyordu.

O tuhaf koku gittikçe çoğaldı ve bu sefer daha yüksek sesli bir gıcırtı duyduk.

"Yangın kapısı..." dedi Alice, sesi korkuyla doluydu.

Ve bir şekilde dördümüz metal parçalarına ve ekipmana takılıp tökezleyerek çıkış kapışma doğru ilerlemeye başladık. Kapıdan öksürerek, tükürerek ve birbirimize tutunarak çıktık. Gü-nüşığı gözlerimi acıtıyordu ve gözlerimi kısıp irkilirken kendimi bir hortlak gibi hissediyordum. Havanın ne kadar soğuk oldu-ğunu fark ettim. Tenimdeki tüyler diken diken olmuştu. Sırtımız serin taş duvarlara yaslanmış şekilde döşeme taşa oturduk.

"Neredeyiz biz?" diye sordum. En azından ağzım bu kelimele-ri kurmuştu ama sanki tren gürleyerek, inleyerek ve toz savurarak hızla yanımdan geçerken tünelde duruyormuşuz gibi sağır edici bir ses duyuyorduk. İlk başta kötü bir kulak çınlaması oldu-ğunu düşündüm. Beynim hareketlere itiraz ediyordu ama gözlerim sonunda renkleri ve şekilleri algılamaya başladı. İnsanlar. Binler-ce insan. Hepsi uzun, ince ve özel dikim kıyafetler giyiyorlardı. Yumruklar havayı dövüyordu. Sesler yükselmişti ve yere vuran ayaklarının titreşimini baldırlarım boyunca hissediyordum.

"Yardım almalıyız," diye bağırdı Nate, telefonunu cebinden çıkarak. Bir ara göz bandı kaybolmuş olmalıydı çünkü iki gözü-nün de yaşla ıslandığını gördüm. "Sinyal yok," dedi.

Başımı salladım ama hemen pişman oldum. Ağrı zehirli bir madde gibi beynime sıçradı. "Russell ve Julia hâlâ oradalar..." *Ve güvenlik görevlileri, Not Panolu Kadın...* demeye çalıştım ama sesim borazan tantanasında kaybolmuştu.

"Bu bir çeşit *cosplay* etkinliği mi?" diye bağırdı Alice.

Kolumla yüzümdeki kanı silerek hızla göz kırptım. Şimdi sahneyi tanıyabilmişim. *Darağacı Dansı'ndaki* Kolezyum'un zemin katının hemen arkalarındaydık. Oturaklar her tarafımızı saran mükemmel ve simetrik yüzlerle doluydu. Gözlerimiz yuvarlak taştan duvarlar üzerindeki silahlı askerlere çevrildi. Gür ve parlak saçları, mükemmel vücutlarıyla önümüzdeki öfkeli kalabalık ileri doğru atıldı. Göremiyordum ama sahnenin ve darağacının kalabalık yüzünden göremediğimiz ön taraflarda olduğunu biliyordum.

"Sanki çok iyi bir rol yapma oyunu gibi." Alice kırık topuklu ayakkabılarını çıkarıp daha iyi görmek için ayağa kalktı.

Haklıydı. Kokuyu bile doğru tutturmuşlardı. Kolezyum, Imp şehriyle Çayırılık arasında duruyordu ve Çayırılık'ın tatlı kokusuyla şehrin pis kokusunun birbiriyle çatışan kokusunu alabiliyordum. Polen ve taze kesilmiş çimen kokusu, çürümüş et ve sirke kokusuyla çarpışıyordu.

"Rol yapma oyununu siktir et," diye bağırdı Katie. "Güvenliği bulmalıyız." Yangın çıkışının güvenli ortamını bırakıp kalabalığın arama daldı.

"Güvenliği siktir et," dedi Alice. "Russell'ın fotoğrafı paylaştığından emin olmalıyız."

Nate ayağa kalkmama yardımcı oldu. Kafam dağılacakmış gibi hissetmeme rağmen Russell ve Julia'nın hapsolmuş, yaralı olduğu düşüncesi uzuvlarımı hareket etmeye zorlamamı sağladı. Uzun boylu, geniş omuzlu birini yakalarken bir an parmaklarımdaki kanı fark ettim. Adam bana dönüp baktı. Yüz hatlarının simetrisi kelimelerimi boğazıma dizmişti.

"Yardıma ihtiyacımız var." Sesim eski bir kayıt gibi kulak tırmalayıcı bir tonda ve kırık dökük şekilde çıkmıştı.

Adam bir an kafası karışmış gibi göründü."Kaybol Imp, yoksa muhafızları çağırırım."

"Bak, rol yaptığını biliyorum," dedi Nate, "ama bir kaza oldu. Bu kan gerçek."

Adam kolayca Nate'i yere doğru ittirdi. "Kaybol dedim, Imp."

"Tanrım, Nate, iyi misin?" Yanma gidip ellerinden toprağı temizledim.

"Ben de kendimi *Darağacı Dansı* fanatiğı sanırdım," dedi. "Bu hayranlık bayağı aşırı."

Ayağı fırlayıp bir başka inşam kaptım. Bu sefer kırklarında, belki daha yaşlı bir kadındı. Söylemek zordu. Hâlâ güzeldi. Teni yüzünü duvak gibi kaplamıştı ve kestane rengi saçları tek bir tarafa kıvrılmıştı. Bana bakınca badem gözleri iğrenmeyle kı-sıldı. "Bana dokunma seni gidi... pis Imp... seni gidi maymun. Muhafızlar!" diye bağırmaya başladı. "Muhafızlar!" Ama sesi kalabalık, tören borusu ve yere vurulan ayak sesleri tarafından bastırılmıştı.

"Unut gitsin," dedi Nate kolumu çekiştirerek.

Kalabalığın arkasına doğru geçerken gözlerimiz bir yandan etrafta görevliye benzer birini... herhangi birini bulmaya çalışı-yordu. Katie'nin de şansı yaver gidiyormuş gibi görünmüyordu. Zayıf bir sarışın tarafından yüzüne bağırılırken kafa karışıklı-ğıyla dudakları büzülmüştü. Ama endişeli bir grup kostümcü Alice'in etrafında toplanmış ve alnındaki ufak kesikle ilgilenip altm rengi saçını yüzünden geriye çekiyordu. Alice ilk defa bir yere adapte olabilmışti. Bu oyunun bu kadar gerçekçi olabilmesi için Londra... hatta İngiltere'deki bütün model ajanslarıyla bağ-lantıya geçmiş olmalıydı.

Natele birlikte, Kolezyum'un arkasındaki oturma alanına ilerleyen alttaki birkaç merdivenden indim. Kalabalığın yukarısını görebiliyorduk. Gerçekten ön kısımda sahneyi görebili-yordum. Geniş kirişi olan tahtadan, köhne bir yapıydı. Sallanan dokuz tane kement, dokuz tane mahkûm edilmiş Impin boynu-

na sarılmıştı. Yüzleri arkalarındaki ekranda beliriyordu. Bütün kusurlarını görebiliyordum. Yüzlerinin hafif yamukluğunu, tuhaf gri bıyıklarını ve çarpık sarı dişlerini. Kusurları bu uzaklıktan bile kendilerini belli ediyordu. Fizikleri de tam olarak doğru değildi. Çok zayıf, hafif kambur ve olmaması gereken bölgeleri genişti. Onların insaniyetini görünce biraz rahatlama hissettim.

"Bu ilk sahne," dedi Nate heyecanla. "Tanrım, her şeyi düşünmüşler. Mahkûm Impleri filmdeki aktörler gibi görünüyor."

Haklıydı. Dokuz yüzdeki her çili ve çizgiyi biliyordum. Kanlanmış gözleri olan kadın sanki rahatlamasını sağlıyormuş gibi tekrar tekrar kulağına dokunuyordu. Alnında morlukları olan adam bütün olay boyunca gözlerini kapalı tutmuştu. On altı yaşından daha büyük olamayacak bir kız dişlerini öyle azimle sıkıyordu ki çenesi birbirine geçecekmiş gibi görünüyor. Detaylarıyla bütün Impleri tarif edebilirdim. Filmi kırk altı defa izlemiştim.

Sertçe yutkundum. "Nate. Odaklan. Yardım bulmalıyız."

Sahnenin arkasındaki devasa ekran Gem Başkam Stoneback'in suratıyla aydınlandı. Mükemmel yüzü sanki görünmez iğnelerle bir kasnağa gerdirilmiş gibi doğaya aykırı duruyordu. Bu büyüklükteyken, gözleri camdan toplar gibi kocaman, içi boş, sıcaklık veya merhamet barındırmaktan aciz gözüküyordu. Kalabalığa aynen filmde yaptığı gibi tiz bir tonda seslendi.

"Gem kardeşlerim, bugün burada Implerin ölümüne şahit olmak için topladık. Hırsızlık, tecavüz ve cinayetten suçlular." Kalabalık tezahürat etti. "Dünyamızı mükemmel tutmak adına bu kusurlu varlıkları... bu parazitleri yok etmeliyiz."

Davul sesleri yükselmeye başladı. Karalar içerisinde bir figür olan cellat manivelaya doğru ilerledi. Sadece gösteriş için olduğunu biliyordum ama karnıma huzursuz bir his yayıldı... bir şey yolunda gitmiyordu. Katie bize doğru koşarak elleri kafasının üzerinde sallayıp, "Julia," kelimesini ağız hareketiyle söylerken Nate'i basamaklardan çekmek üzereydim.

Yukarı bakınca Julia Starling'i duvarın en yüksek kısmında, elleri kalçalarında, saçları rüzgârla savrulurken gördük. Gökyü-

zünün griliğiyle gerçekten muhteşem görünüyordu. Korkutucu. Huzursuzluk hissi yerini korkuya bırakırken kalbim hapsedilmiş bir hayvan gibi kendini göğsüme doğru vuruyordu. Bir şey kesinlikle yolunda değildi. Sağ salim kurtulup Köse gibi giyinmeyi becermişti. Tunik, pantolon ve asker botları. Yumruğunu dudaklarına dokundurmasını izledim. Kendine bir şey söyledikten sonra kolunu kafasının üzerine kaldırıp zarif bir kavisle indirdi.

Neler olacağını görmeden biliyordum. Bir el bombası. Ama ölüme veya zarara yol açan cinsten değildi. Hayır. Bu bir devedikeni bombasıydı. Asilerin umut işaretini ortaya çıkarmak için tasarlanmıştı. Elbette aynı zamanda da becerikli bir dikkat dağıtma yöntemiydi. Kalabalığın üzerine doğru fırladı ve Kolezyum'u yüksek sesli bir patlama sesiyle doldurmadan önce avcı bir siyah kuş gibi havada süzüldü. Yüzlerce devedikeni tohumu havaya saçılıp her tarafa dağılmıştı. Tuhaf şaşkınlık seslerini, kalabalığın işaret edişini ve tohumları gökyüzünde takip ettiğini duydum.

"Bu harika," diye davul sesinin üzerinden bağırdı Nate.

"Aynı orijinalinde olduğu gibi bir devedikeni bombası."

"Biraz fazla harika," diye cevapladım. Koku, aktörler ve setin kocaman oluşu. Hepsi fazla gerçekçiydi. Sersem gibi hissetmeye başladım. Gittikçe yükselen davul sesleri beynimi ele geçirmiş gibiydi.

Birden davul sesleri durdu. Huzur. Kalabalık büyülenmiş şekilde heykel gibi kalırken pürüzsüz çeneleri gökyüzüne doğru kaldırılmıştı. Bu Imp asilerinin filmde belirlediği ve duman bombalarını fırlatarak sahneye doluştuğu, mahkûm Impleri darağacından kurtardığı andı. Rose görünmeden kaybolup Imp asilerine değerini kanıtlamış olarak şehrin griliğine karışacaktı.

Nefesimi tutup asilerin savaş nidalarını duymayı bekledim.

Ama onun yerine Kabe'nin avazı çıktığında bağırdığını duydum. "Julia! Julia! İyi misin?"

İstedığımız son şey ilgiyi üzerimize çekmekti.

"Katie, hayır!" diye bağırdım.

Tribüne doğru koşarak ellerini kafasının üzerinde sallıyordu. "Julia, dikkatli ol, düşebilirsin."

"Katie, dur," diye bağırdım.

Ama çok geçti. Muhafızlar yerlerinde dönüp, Julia'nın varlığını fark etti ve silahlarını çekerek ateş etti. Julia döndüğünde, yüzünde kabullenme ile kararlık arasında tuhaf bir ifade vardı. Silah sesi kafamda patlarken Julia'nın tuniğinde bir sürü kırmızı nokta belirdi ve birleşerek kocaman bir leke oluşturdu. Leke benim kuşağımı andıran, kandan bir kemer gibiydi. Kamına bakarken gül goncası dudaklarında şaşkın bir ifade belirip öne doğru yuvarlanmaya başladı. İncecik elleri etrafta savuruluyordu ve görünmez birine tutunmaya çalışıyor gibiydi. Koltukların arama düşen bir bez bebek gibi aşağıya düşerken saçları siyah bir pelerin gibi etrafına yayılmıştı. Kaldırıma robot gibi cansız şekilde çarptı. Bir çakıl torbası gibi. Hayatın bedeninden akışını, iki tane kırmızı kelebek kanadının betona yayılmasını izledim.

Bu gerçek olamaz.

Basamaklardan atlayıp ona doğru koşmak üzereyken başka bir ses dikkatimi çekti. Dokuz tane kapağın açılış sesiydi. Nate elimi tutup sertçe kavradı. Neyi görmek üzere olduğumu biliyordum. Başka tarafa bakmam gerektiğinin farkındaydım. Ama yapamadım. Yapamadım. Dokuz vücut düştü. Dokuz tane ip gerildi, dokuz çift bacak havayı tekmeleyip sallandı. Morarmış alnı olan adam, gözleri kanlanmış kadın ve kenetlenmiş çenesi olan kız, hepsi birden son danslarını ediyordu.

İçgüdüsel olarak Katie'ye baktım. Donakalmış şekilde dururken boğumlarının rengi atmıştı ve yaralı yüzü elleri arasındaydı. Sonra, boyanmış dudakları aralanmış, gözleri yaşlarla dolmuş olan Alice'i buldum. Hâlâ elimi ezecek gibi tutan, tuniğimin kumaşını beş yaşındaymış gibi çekiştiren Nate'i hissedebiliyordum.

Hepimizin tek bir düşünceyi paylaştığını biliyordum:

Artık bir cosplayde değiliz.

BÖL Ü M

5

ir adam kalabalıktan sıyrılıp Julia'mn kıvranan vücudu-
Bna doğru koşturdu. Çayırılık'ta Gemler için çalışan Imp
kölelerinin gri tulumlarından giyyordu. Gerçek hayatta
kaba kumaşları ve kötü dikişleriyle çok rahatsız göründüklerini
fark etmeden duramadım. Kızın oluşturduğu kan gölüne doğru
çömeldi ve tek hareketle onu geniş göğsüne kaldırdı. Kızın el-
leri vücudundan uzaklaşıp sanki rüyanın kıyılarındaymış gibi
seğirmeye başladı. Seğirmeler gittikçe daha belirgin hâle geli-
yordu. Hâlâ hayatta olup olmadığını merak etmeye başlarken
ufak vücudunun, üzüntüsüne gömülmüş Imp'in hareketlerin-
den görünmediğinin farkına vardım. Birden, kafamı çevirmem
gerekiyormuş, sanki bir şeye izinsiz şahit oluyormuşum gibi
hissettim.

Muhafızlar ateş açmaya başlayınca etraftaki toz toprak hava-
landı. Ona, "Kaç, uzaklaş," diye bağırarak istiyordum ama du-
daklarım kıpırdamadı. Başını kaldırınca bir sebepten dolayı göz-
leri benimkilerle buluştu. Birbirimize bakarken yüzünü incele-
dim. Esmer teninin her kırışıklığına pislik dolmuştu ve birçok
kez yumruk yemiş gibi görünen bir burnu vardı. Onu filmde-
n tanıdım. Matthew. Thorn'un en güvendiği asilerden biriydi. En
azından kısmen de olsa Rose'u gruba almak konusunda sorum-

luydu. Boynundaki damarlar çubuk gibi ortaya çıkmıştı. O da bu âna izinsiz şahit olduğumu düşünüyordu.

Silah ateşi birkaç Gem'in dönmesine sebep olmuştu. Yanaklarını tutarlarken güzel yüzlerindeki sevinç ifadesi korkuya dönüşmüştü. Kalabalığın arkalarında panik ortaya çıktı. Birkaç Gem Kolezyum'un Çayırhk'a giden büyük, metal kapılarına doğru atıldı.

Yanlış kişileri vurmaktan korkan muhafızlar ateş etmeyi kesince, aynı şekilde gri üniforma içerisindeki bir kadın hızla Matthew'un üzerine kapandı. Adamın sırtındaki kıyafetleri çekiştirirken ince dudakları emirler savuruyordu. Ara ara grilerin düşmüş olduğu simsiyah saçları yüzüne doğru savruluyordu. Bu kişi Rose'u gruba alan bir diğer asi olan Saskia'ydı. Filmdeki aktörle aynı sert hatlara sahipti ama yine de biraz değişik görünüyordu.

Matthew ayağa kalkarken, uyuyan bir çocukmuş gibi Julia'yı tutuyordu. Duraklayınca yine bakışlarımız buluştu. Sonra Nate'e bakınca içinde bir dürtü oluşmuş gibi karanlık gözlerindeki değişimi gördüm. Julia'yı tekrar kan gölünün üzerine bırakırken, sadece onun duyması gereken bir şeyler fısıldayıp kollarım uzatarak bize doğru koştu. İnanamaz bir şekilde donakaldığım için irkilmedim ama tuniğimi kavrarken ellerindeki kam fark ettim.

"Çabuk," diye bağırdı. "Benimle gel."

Nate'in umursamaz bir şekilde başını sallamasını bekliyordum ama yüzü endişeyle kaskatı kesilmişti. Darağacı Dansı 'nın içindeyiz, diyordu gözleri. Neredeyse gülmeye başlayacaktım. Darağacı Dansı'nın içindeyiz.

Matthew omuzlarımı kavradı. "Tanrı aşkına, bu Gemler arasında bir saniye bile hayatta kalamazsın." Burnum ona değecek kadar beni yakınına çekmişti.

Benimle aynı boydaydı; bu bana tuhaf gelmişti. Sinemada çok büyük görünüyordu. Sonra basamaklarda dikildiğimi hatırladım. Ama hareket edemiyordum çünkü şaşkınlık ve kahka-

ha atma isteği arasında kalmıştım. Bu kadar yakından bakınca, filmin aksine, biraz daha değişik görünüyordu. Yüzünün yapısı kabaydı ve gözleri daha koyu bir kahverengiydi.

Hüsrana uğramış bir şekilde beni geri ittirdikten sonra kaygan ve sıcak parmaklarıyla yanağımı tuttu. "Bak." Beni sahneye bakmaya zorladı. Dokuz tane vücut iplerden sallanıyordu. Boyunları neredeyse kuğu gibiydi. Ayakları artık dans etmek yerine zemini işaret ediyordu.

Saskia adamın yanına koştu. "Bırak onları, Matthew. Lanet olsun, bırak."

Ama Matthew yerinden kıpırdamadı. "Sonunun onlar gibi olmasını mı istiyorsun?" Yanaklarımı sıkıp dudaklarımın öne çıkmasına sebep oldu. "Eğer hemen kıcını kaldırmazsan olacağı bu."

Kelimeleri belli ki tuniğimi çekiştiren Nate'i kendine getirmişti. "Hadi, Violet."

Bunlar sonunda bacaklarımı çözen kelimelerdi. Eğer gerçekten *Darağacı Dansı'nım* içindeysek, o zaman düşünebileceğimiz en tehlikeli yerdeydik. Genetik olarak geliştirilmemiş insanları astıkları yerde. Ben. Nate. Yüzümü Matthew'un tutuşundan çekip elini kavrarken boştaki kolumu kardeşime doladım. Kalabalığın arkalarından çömelerek, daha fazla kurşun beklentisiyle koşmaya başladık.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı Katie, bize yetişerek.

Ancak Katie'yi görünce dördümüzün de bu kâbusa girdiğini hatırlayıp suçluluk duydum.

"Alice," diye bağırdım. "Alice!"

Ama onu herhangi bir yerde göremiyordum. İçimde bir panik belirdi. Matthew bizi Gemlerin arasından sürüklemeye başladı. Mükemmel figürlere çarparak ilerlerken bize baktıklarında yüzlerinde iğrenme belirliyordu ama iğrenme bizi güvende tutup sanki bulaşıcı hastalığımız varmış gibi bizden kaçınmalarına sebep oluyordu. Birkaç bağırış duydum. *Maymunlar, pis maymunlar*. Ama Alice hâlâ ortada yoktu. Bir anlığına yavaşlayıp

san saçlarını yakalamaya, kalabalıktan en az bir kafa uzunlukta parlamasını görmeye çalıştım. Ama normalde onu diğer insanlardan ayıran şey, şu anda seçilmesini imkânsız hâle getiriyordu.

"Muhafızlar," diye bağırdı bir Gem. "Muhafızlar, Kolezyum'da asi Implere var."

"Hadi gel," dedi Matthew tutuşunu sıklaştırmak.

"Alice!" Sesim kalabalığın üzerinde süzülüyordu.

Saskia arkamızdan koşuyordu. "Çeneni kapat, seni aptal. Hepimizin öldürülmesine sebep olacaksın."

Sonra uzaktan bir ses duydum. Sesin bana tanıdık geldiğini, tınısının derinden dikkatimi çekmiş olduğunu söylemek istedim ama sadece ismimi söylüyor olduğu için dikkatimi çekmişti. Violet. Violet. Bize doğru tökezlerken sadece yüzünü lekeleyen is ve korku sayesinde diğerlerinden ayırt edilebiliyordu.

Kendini bana doğru savurdu. "Hangi cehennemdeyiz? Burada ne haltlar dönüyor?"

"Gitmemiz gerekiyor," diye cevapladım.

Beni kalabalıktan duyabildiğini sanmıyordum ama yüzümdeki aceleyi görmüş olmalıydı. Tek kelime etmeden çömelerek kalabalığın arasından ilerlerken bizi takip etti.

Bizi Imp şehrine yönlendirmesi gereken küçük, tahta bir kapıya vardık. Kokuşmuş et kokusu gittikçe artarak midemi bulanıyordu. İnfaz edilen Implerin yakınlarının bulunduğu, sevdiklerinin ölümüne şahit olmalarını sağlayan Imp ağlının yanındaydık. Donakalmış, gözyaşıyla lekelenmiş yüzlerle parmaklıkların arasındaki boşluklardan bizi izlediler.

Matthew bizi kapıya doğru yöneltti ve belinden bir silah çıkarıp muhafızların gelişini bekledi. "Hızlı."

Titreyen ve bembeyaz ellerim uzanarak kapının kolunun etrafındaki tahtayı tırmaladı. Parmaklarım yuvarlakla buluştuğu an Gem muhafızların konuştuğunu duydum. *Kaçmalarına izin vermeyin.* Boynumun hemen üzerinde, öfkeli ateş böceği sürüsü gibi lazerlerin gezindiğini hayal edebiliyordum. Yeni bir panik dalgası vücudumda dolandı.

Ama bakmadım. Sadece ellerimin altındaki metal parmaklıklara odaklandım. Kolu sarstım. Neredeyse kendi kolumu yerinden çıkaracaktım. Ama kapı sımsıkı kapalı kaldı. Saskia beni kenara çekerek şaşırtıcı şekilde hiç titremeyen elleriyle kolu ustaca hareket ettirdi. Sonunda kapı açıldı ve şehre doğru yuvarlandık.

BÖL, Ü M

6

Matthew kapıyı ardından kapattı.

M "Darağacı Dansı'ndayız," derken Nate'in sesi titriyordu. "Artık değilsin," dedi Saskia. "Az önce oradan çıktık."

Saskia konuyu kavrayamıyormuş gibi başını iki yana salladı Nate. "Hayır, biz *Darağacı Dansı* dünyasındayız."

Saskia buna yorum bile yapmadı. "Muhafızlar takip etmeden önce acele edin."

Neden değişik göründüğünü bulmuştum. Sol gözünün hemen üzerinde Afrika kıtası şeklinde pembe bir doğum lekesi vardı. Düşünecek olursam, Rose da tam olarak Julia Starling gibi gözüküyordu. Bunu derken sadece kan gölü veya kırık kemikleri kastetmiyordum. Saçı daha kıvrıkcık, vücut hatları daha çocuksuydu. Sanki bu karakterler doğrudan yazarın hayal gücünden çıkmış gibiydi. Ama muhafızlar bu kadar yakmken çözecek vaktim olmamıştı. Saskia ve Matthew'u arka sokaklar boyunca takip ederken bacaklarım zorlanıyordu. Arkadaşlarımla nefes nefese kalış sesleri kulağımdaydı.

İmp şehrini kitaptan ve filmde biliyordum. Bir eleştirmen, "Atmosferik ve rahatsız edici," demişti. Yüzyıllar sonraki Londra, kalıntılarına kadar bombalanmış, renkleri ve asaleti çalınmıştı.

Kamera; çökmüş çatıları, devrilmiş sokak lambalarını, sisin duman gibi çöp yığıntıların etrafına çöktüğünü panoramik görüntülerle göstermişti. Nate ile belirli noktaları yıkık görüncce bağırdık. Tower Bridge'den geri kalanlar, çökmüş London Eye dönme dolabının paslı ve hamster çarkı gibi kırılmış durumu ile Big Ben'in yarım hâli. Saatin kadranı çoktan yok olmuştu. Gıcırdayan kanepemden yastığı göğsüme bastırarak filmi izlediğimi, *Tanrım, gelecekteki Londra gerçekten berbat, gelecekteki Londra'da yaşamadığım için çok memnunum*, diye düşündüğümü hatırlıyordum. İki Imp'i labirent gibi sokaklarda takip ederken ayaklarım yanıyordu ve koku, beni her şeyden çok etkilemişti.

Bana Nate ile yaralı bir ardıc kuşu bulduğumuz zamanı hatırlatıyordu. Gözleri dönüyordu. Kanatları kırılmış ve tüyleri yolunmuştu. Vurduğu mutfak penceresinin camına kan sıçramıştı. Nate daha dört yaşındaydı ve ağlaması dinmiyordu. O yüzden hayvanı alıp eski bir ayakkabı kutusuna koyduktan sonra başının altına pamuk yerleştirip üzerine bir peçete örtmüş, uyandıığında yemesi için yanma yaban mersini koymuştuk. Kalemle kapağa delik açarak annemin bulmaması için dolabımda gizlemıştik. Elbette bunu unutmuştuk. Bir hafta filan sonra dolabımdan turşu ve yanmış tost gibi tuhaf bir koku geldiğini fark etmiştim. Kapağı açtığımda tüm koku yüzüme vurmuştu.

Çürümüş kuş. Aynı bu şehirdeki gibi.

"Yetişmeye bakın," diye omzunun üzerinden bağırdı Saskia.

"Şerefsiz askerlerin sizi yakalamasını istemiyorsanız tabii."

Köşeyi dönüp labirent gibi sokaklara dalarak sonunda dar bir sokağa girdik. Üzerimizde bir çamaşır ipi asılıydı. Rüzgârda terk edilmiş bir bayrak gibi sallanıyordu. Bu kadar kötü bir havada asacaksa neden birinin çamaşır yıkamakla uğraştığını bir an merak ettim. Saskia nefeslenmek için bir an durunca hepimiz onun yaptığını yaptık. Ellerimi dizlerime koyarken karın boşluğumda keskin bir acı belirdi.

Beklenmedik bir anda Saskia, Katie'yi duvara çarptı. Tuğla

duvarda omurgasının çatırdadığını, nefesini hızla bıraktığını duydum.

"Sen neyle oynadığını sanıyorsun, kaltak?" Saskia, Katie'nin yüzüne kelimeleri tükürerek söylemişti.

Saskia'yı geri çekmeyi denedim ama Matthew aramıza girdi. "Rose'un ölmesine sebep oldu," diyerek elini uzattı ve çevirerek canlı kırmızıdan kahverengi bir tabakaya dönüşmüş kana ilk defa görüyormuş gibi baktı.

Bakışımı Matthew'dan Saskia'ya çevirdim. İkisi de farkı şekilde dağılmış durumdaydı. Matthew hüznünden çökecekmiş gibi görünüyordu. Saskia'nın tenindeki öfke çatlaklarını neredeyse görebiliyordum. Orijinalinde Rose ile devedikeni bombası görevinden birkaç ay öncesine uzanan geçmişleri vardı. Thom onlardan Harper malikânesine girip bir Gem oğlanını baştan çıkaracak güzellikte bir Imp kızı bulmalarını istemişti. Saskia ve Matthew, Rose'u sokak kavgasından çıktıklarında nazik, cesur kişiliğinin karşı konulmaz yapısının hemen farkına varmışlardı. Harper görevi için en iyi tercih olmuştu. Onu gerçekten kanatları altına alıp gece gündüz eğitmişlerdi. Onu dava arkadaşı olduğu kadar arkadaşları, kendi çocukları gibi görüyorlardı. Ölümünün onları sarsması şaşırtıcı değildi.

Bir gözyaşı Matthew'un yüzünden aşağı yuvarlandı. Kızın hayalet vücudunu kendine doğru çekiyormuş gibi elini göğsüne götürdü.

"Tanrı aşkına, Matthew, ağlamayı keser misin?" Saskia kelimeleri Katie'nin üzerindeki tutuşunu gevşetmeden omzunun üzerinden söylemişti. "Rose böylesine dağılmamızı istemezdi. Bu Implerin kim olduklarını öğrenmemizi isterdi."

Alice bana bakarken gözleri bana, *Şimdi ne olacak?* dermiş gibi kocaman açılmıştı.

"Çok özür dilerim," dedi Katie. "Gerçekten neler olduğunu bilmiyorum. Julia olduğunu düşünmüştüm..."

"O Julia değildi," dedim. "O Rose'du. Rose."

Filmi daha önce izlemediğinden, kafasının bu kadar karışık olmasına şaşmamak gerekiyordu.

"Julia mı? Julia da kim?" Saskia, Kabe'yi bir kere daha duvara doğru çarptı.

"Üzerimden çekil." Katie çırpınıp kıpırdanıyordu ama Saskia'ya karşı koyamazdı.

"Bir arkadaşımız gibi göründüğünü söylemek istedi," dedim. "Katie onu uyarmaya çalışıyordu."

"Onu uyarmaya!" diye bağırdı Saskia. "Uyarılmaya ihtiyaç yoktu. Eğer sen olmasaydın gayet iyi durumda olacaktı. Bütün mahkûm Impleri kurtarabilirdik. Onları kurtarmayı *amaçlamıştık*." Sesi titredi. "Hepsi senin yüzünden asıldı."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Alice, yalanı saklamaya çalıştığı yüzünden belliydi.

Saskia, Alice'e onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. Katie'yi bırakıp onun yanma giderek altın saçından bir tutam kaldırdı. Yavaşça parmağında döndürdü. "Sen *onlardan* biri gibi görünüyorsun." *Onlardan* kelimesini kötü bir tadı varmış gibi söylemişti.

Alice heykel gibi kaskatı kalakaldı. Titreyerek nefes alırken burnunun kanatları hafifçe kıpırdandı.

"Sana... onlar gibi görünüyorsun dedim." Saskia saçının bir tutamını çekti ve saçların Alice'in kafasından kopma sesini duydum.

Alice acıyla bağırarak ellerini havaya kaldırdı. "Kimlerden biri?" dedi. Bilmiyormuş gibi davranırken sesi kırılgan çıkmıştı. Ama şehirde, fotoğraf çekiminden fırlamış bir model gibi mini elbisesiyle, dökülecek gibi olan duvara yaslanırken aptal gibi gözüküyordu. Altın rengi tutamlarının havada uçuşarak zemine düşüşünü izledik.

"Bana seni neden öldürmemem gerektiğini söyle. Hem de hemen." Saskia kemerine parmağını vuruyordu ve ilk defa derinin altından paslı bir bıçak sapını gördüm. "Neden bunu kamına batırıp Gem kanının süzülüşünü izlemeyeyim?"

Alice'in beti benzi attı.

Konuşmaya, araya girmeye alıştıam ama ağızım sanki yapışmıştı ve ayaklarım hareket etmiyordu.

"Sanırım buğun yeterince kan akıtıldı." Matthew elini Saskia'nın koluna koydu.

Kadın dokunulmaya alışkın değilmiş gibi irkildi. "Gem kanı sayılmaz."

"Ben Gem değilim," dedi Alice.

"Öyle mi?" Saskia, Alice'in gümüş rengi çantasını yakalayıp içindekileri yere boşalttı. Bir dudak parlaticısı, sakız, pahalı bir cüzdan, arkasında peygamberdevesi resmi olan bir pudra ile iPhone vardı. Saskia telefonu alıp parmaklarında döndürdü. Tuşa dokunduğunda ekran aydınlandı. "Bu halt ne o zaman? Implerin bu tür şeyleri olduğunu mu zannediyorsun?"

"O sadece bir telefon." Alice tutmaya çalışırmış gibi elini kaldırdı ama son dakikada fikrini değiştirdi.

Saskia kaşını çattı. "Böyle başka şeyleriniz var mı? Yoksa hepinizin üstünü aramam mı gerekiyor?"

İstemeyerek ceplerimizi araştırıp sahip olduklarımızı verdik. Cüzdanlar, telefonlar, dudak kremleri. Daha savunmasız hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim ama telefonum, acil durumlarda kullanmak için ayırdığım taksi param ve aile fotoğrafım olmadan tamamen çıplak hissediyordum. Sanırım hepimiz kollarımızı göğşümüzde kavuşturmuş hâlimizle organlarımızı, kalplerimizi korurken öyle hissediyorduk.

Ama Saskia'nın umurunda değildi. Hepsini Alice'in çantasına tikiştırırken çantanın dikişleri gerildi. "Bu bana Gemlerin kullandığı tipten bir şey gibi görünüyor."

"Ben Gem değilim," diye tekrarladı Alice.

"O bir Gem değil," dedi Nate. *Bir fikrim var*, anlamındaki ses tonunu kullanmıştı. Sesi güçlü çıkıyordu. Kollarını serbest bıraktı ve göğşünü kabarttı.

Saskia ona dönüp daha ne olduğunu anlayamadan hızlıca bıçağını kaldırdı. "Kapa eneni, ufaklık."

Nate bıçağı izliyordu ama sesi hâlâ güçlüydü. "Kız, Implere için casusluk yapıyor. Onu Gem gibi görüldüğü için kullanıyoruz."

Biraz canım sıkılmıştı. Büyük kardeş olan bendim. Fikirleri olan, sesi güçlü çıkan ben olmalıydım. Alice haklıydı. Hayal gücünden yoksundum.

Saskia gülmeye başladı. "Siktir!"

Matthew Nate'e bakarken kocaman gözlerinde sempati vardı. "Tanımadığımız hiçbir casus yok."

"Bu doğru değil," dedi Nate. "Thorn'a sor."

Saskia'nın kaşları çatıldı. "Sen Thorn'u nereden biliyorsun?"

Nate duraklamadı bile. "Onun için çalışıyorum. Hepimiz öyle."

"Nate," diye tısladım. Ama Katie beni, *Ona güven*, diyen bir bakışla susturdu.

"Yoksa kız neden bizim peşimizden koşup gelsin?" dedi. "Aptal değil ya, şehirden kaçmanın intihar olduğunu biliyordu ama Asi Karargâhı'na gitmek zorundaydı."

Nate'in sesini Implere benzetmek için daha düzleştirdiğini gururla fark ettim. Esas hikâyeye dair bilgilerimizi kendi avantajımıza kullanmak hiç aklıma gelmemişti. Asilere ait bir sürü sır biliyorduk. İzlemiş, okumuş ve detaylarını son iki yılda tartışmıştık. Bazen kendime, çocuğun daha on dört yaşında olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum.

"Öyle mi?" Saskia şimdi sinirlenmiş görünüyordu. Pembe doğum lekesinin kenarları kırmıştı. "Asi Karargâhı nerede o zaman, seni çokbilmiş şey?"

"Onlara söyleme," diye araya girdi Katie, belli ki güç değişiminden hoşlanmıştı. "Asi olmayabilir ve bu bilgiyi ortaya çıkarmak istiyor olabilirler."

Saskia ile Matthew başlarını geri atarak kahkaha atarken boğazlarının kiri ve dişlerinin karartısı ortaya çıkmıştı. Onları gülerken ilk görüşümdü. Sanki nasıl güleceklerini sadece ağızları hatırlıyor gibiydi.

"Ah, benimle dalga geçiyorsunuz," dedi Matthew. Yüzündeki gülümseme hemen solmuştu.

Alice'e bakınca, ellerini yumruk yapmış olduğunu ve hafifçe titrediğini gördüm. Derin bir nefes aldım. "Eğer bizi rahat bırakırsan sana söylerim. Anlaştık mı?"

Saskia bana doğru yavaşça, neredeyse baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaştı. "Devam et."

"Karargâh, bombalanmış kilisenin içinde."

Saskia kaşlarını çattı. "Tamam." Sesi birden sanki bir şey ele vermekten korkarmış gibi temkinli bir hâl aldı. Ama haklı olduğunu biliyordu.

"Saskia?" dedi Matthew.

"Kapa çeneni. Düşünüyorum." Sanki beynine ulaşıp düşüncelerini toparlayabilecekmiş gibi parmaklarını gözüne doğru bastırdı. "Tamam ama bu, Gem arkadaşınızın casus olduğu anlamına gelmez. *Sen* bize ne söyleyebilirsin, prenses?"

Gergin görünen Alice'in sesi kısıktı. "Parçalanmış köprünün yanında. Thames Nehri'nin aşağısında." Hatasını fark edince yüzünü buruşturdu. Artık böyle anılmıyordu.

"Ne nehri?" dedi Saskia.

"Nehirde, nehrin aşağısında," diye lafını değiştirdi Alice.

Saskia kaşlarını kaldırdı. "Tamam, çok fazla şey biliyorsun. Thorn'u görmeye gideceğiz. O hepinizi bıçaklayabilir." Parmakları kaburgalarının hemen üzerinde duran kumaşla oynuyordu. Geçmişte yaşanan olayı hatırlıyordum. Thom birkaç yıl önce görevi berbat ettiği için onu kesmişti. Yarasına kıyafetinin üzerinden dokunurken sanki o da bunu hatırlıyormuş gibiydi. Beklenmedik bir şekilde kahkaha attı. "Bugün onunla Rose'u, asi ailemizin en yeni üyesini tanıştıracaktık. Ama onun yerine sizinle tanışacak. Şanslı pezevenk."

"Ama bizi bırakacağını söyledin," dedim.

"Bir Imp'e asla güvenme." Saskia tekrar gülümsedi. Bu sefer gülüşü yüzünün geri kalanına da yayılmıştı. Safir gözleri parlıyordu.

Nate bana eliyle gizlice vurduktan sonra kimse görmesin diye hemen indirdi. "Sorun değil, Violet. Zaten onu görmemiz gerekiyor. Beraber gidebiliriz."

Nate'in neden Thorn'u görmek istediğini bilmiyordum. Eğer bize güvenemeyeceğini düşünürse saniyeler içinde bizi asabilirdi. Belki Saskia ve Matthew'u kandırabilirdik ama Thorn'u kandırmanın yolu yoktu.

Matthew dişlerinin arasından sanki havayı test edermiş gibi hızlıca nefes aldı. "*Bu...* konu hakkında ne yapacağız?" Alice'i gösterdi. Soğuk havanın mı yoksa gerginliğin mi onun titremesine neden olduğunu anlayamıyordum.

"Matthew haklı," dedi Saskia. "Gem kopyası linç edilmeden ana caddede iki dakika bile yürüyemez. Eğer ölürsen Thom için bir yararın olmaz."

Alice'in titremeleri daha belirgin bir hâl aldı. Kollarımı ona dolamak istiyordum ama onun aciz görünmesine sebep olacağımdan korkuyordum.

Saskia kollarını kıyafetinde gezindirip bir şekilde içeriden önünün fermuarını çözdü. Kıyafeti yere düştü ve fazla derisini atan bir piton gibi ayakların dibinde toplandı. Onun da altında çuval bezinden gri bir pantolon, kahverengi lekeleri olan krem rengi bir gömlek giyiyordu. Bütün bu giysilerin altında ne kadar zayıf olduğunun farkına varmamıştım. Omuzlarının ve kalçasının keskinliği kıyafetlerden belli oluyordu. En son ne zaman yemek yediğini merak etmeden duramadım.

Yerdeki kıyafeti Alice'e fırlatmak için botunun ucunu kullandı. "Al bunu giy, biraz ortama uyum sağlarsın." Arkasını dönüp kendi kendine mırıldandı. "Hem kışm donuyormuş gibi görünüyorsun."

Ufak bir tebessümü bastırdım. Buraya geldiğimizden beri onda görebildiğim ilk iyilik emaresiydi. Rose'a çok daha iyi davranıyordu.

Katie ile birlikte Alice'in kıyafetini giymesine yardımcı olduk.

Ayakkabılarının olmadığını, ayaklarının şehirdeki deli gibi koşturmamız yüzünden biraz kanamış olduğunu fark ettim.

"Tanrım, Alice, ayakların," dedim.

"Ah, evet, fark etmemiştim." Sesi biraz duygusuz çıkmıştı. Ayak tabanını sanki bir mankene veya başkasına aitmiş gibi dürtüp dokunuyordu. Tulum ona çok küçük gelmişti. Omzunu içine sokmaya çalışırken, ağ kısmı kasık bölgesini sıkıştı rıyordu. "Sanırım çok uzunum."

Saskia önünde eğilip bacaklarının arasındaki kumaşı yırttı. Alice durumun onur kırıcı hâli yüzünden dehşete düşmüş görünüyordu ama sessiz kalıp omuzlarını sokmayı becerdi. Kumaş bacaklarımın arasmda biraz açılmıştı ve alttaki parlak mavi kumaşı gösteriyordu.

Nate kahkaha attı. "Bezini değiştirebilesin diye açtığın devasa bir yırtıkla kocaman bir bebek gibi gözüktüğünü biliyor musun?"

Alice ağlamak üzereymiş gibiydi.

"Kapa çenenin," diye Nate'i tersledi Saskia. "Yoksa seni dizime yatırıp kışına şaplak atarım. O zaman kimin bebek gibi göründüğünü görürüz."

Matthew Saskia'yı dürttü. "Bütün bunlar da ne?" Hâlâ sarmal kostümünü giyen Katie'yi işaret etti.

Tekrar gülmeye başladı.

Katie burnunu kırıştırdı. "Uzun hikâye."

"Komik konuşuyorsun. Hangi şehirdensin?" diye sordu Matthew.

Katie'nin gözleri biraz paniklemiş şekilde bana çevrildi.

"Liverpool," dedim. Liverpool'un bu dünyada ayakta kalan Imp şehirlerden biri olduğuna emindim. Başım onaylar şekilde sallayan Nate'e baktım.

"Anlaşıyor." Matthew sarmal görüntüsü verilmek için karıştırılmış çorapları çekti.

"Hey," dedi Katie itiraz ederek. Çengel iğnenin ağzı açıldı ve çoraplar yere düştü. Sadece siyahlar içinde daha az göze batıyordu.

Matthew ani bir hareketle homurdanarak omuzlarının öne düşmesine izin verdi. Parmaklarından yere kan damlamaya başladı. Yüzünü buruşturarak elini omzuna doğru götürdü. Gömleğinin kolu taze kanla ıslanmıştı. Kurşunlardan biri onu sıyırmış olmalıydı. "En azından bunun Imp olduğu belli." Kelimeleri acı yüzünden biraz sürçüyordu.

"Omzuna baktırmamız lazım," dedi Saskia.

"Ben iyiyim," dedi. "Hadi, karargâha gidelim. Orada icabına bakarlar."

"Olmaz, oraya varmadan önce bayılırsın. Taşınamayacak kadar ağırsın. Yolumuz üzerinde baktırabiliriz. Hadi gel, kimin üstesinden gelebileceğini biliyorum." Saskia karanlık bir ifadeyle bize döndü. "Bizi takip ediyorsunuz, tamam mı? Eğer kaçarsanız, buradaki prensesin Gem olduğunu ciğerim sökülene kadar bağırırım. O zaman ne kadar yaşayacağınızı görürüz."

Hepimiz başımızla onayladık.

"Uyum sağlamaya bakın." Matthew çaresizlik içinde başını salladı. "Gördüğüm en kötü casuslar."

"Kıçımın casusları," diye homurdandı Saskia.

Araç yoksunluğu yüzünden tamamen yayalara kalmış eski anayollarda yürümeye başladık. Önümde uzanan asfaltı filmde tanımıştım.

"Bu mekân oldukça korkunç," diye fısıldadı Katie.

Başımla onayladım. Binanın kirişleri yapılarından dışarı doğru çıkmıştı. Kapılara polietilen veya çaputlar asılmıştı. Sokağın ortasında yakılmış ateşten kalma kara isler görünüyordu. Ama her şeyden önce, yeşilliğin olmaması beni filmdekinden daha çok etkilemişti. Ağaçlar cılız ve solgun kalmıştı. Çimler sarı yığınlar hâlinde solup gitmişti. Ne bir çiçek ne de herhangi bir renk vardı. Sadece grilerden oluşan bir dünya.

"Neden bu kadar sessiz?" diye fısıldadı Nate.

Haklıydı. Tuhaf bir şekilde sessizdi. Filmde koşuşturmaca vardı ve eksik beslenmiş İmpler birbirleriyle selâmlaşıp hakaret ediyordu. Etrafa bakınca bütün Implerin öylece durup bize ters

ters baktığını gördüm. Daha açıklayıcı olmak gerekirse Alice'e bakıyorlardı.

"Saçını tulumun içine sok/" diye ona fısıldadım.

Hızlıca, tek kelime etmeden dediğimi yaparken gözleri asfaltta vuran çıplak ayaklarına dikilmişti. Sanki kafasını kaldırıp tehlikeyle yüz yüze gelmeye katlanamıyordu. Nate ve Katie ile onun etrafında yürüyerek Implerin daha iyi bir bakış atmalarına engel oluyorduk. Şansa sesler yükseldi ve Impler ilgilerini kaybetti. Saskia ile Matthew'un önümüzde yürüyüşünü izledik.

"Neler oluyor?" dedi Katie. "Hangi cehennemdeyiz?"

"*Darağacı* Dansz'ndayız," dedim."

"Eh, onu bir şekilde öğrendim. Demek istediğim nasıl filmin, kitabın ya da burası ne haltsa oranın içerisindeyiz?"

Nate burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Comic-Con'daki set çökerken gerçeklikte geçici bir değişkenliğe sebep olmuş olmalı. Alternatif bir dünyaya, *Darağacı Dansı* dünyasına girdik."

"Basit bir dille konuşur musun lütfen?" diye cevap verdi Katie.

"Lanet olsun, bilmiyorum, tamam mı?" diye cevap verdi Nate. Biraz manyakça güldü.

Elimi kolunun üzerine koydum. "Sanırım haklısın. Bir çeşit alternatif dünya. Eğer filmin içinde olsaydık işler bu kadar farklı gözükmezdi." Yüksek sesle söylerken bunun ne kadar aptalca olduğunun farkına vardım ama buradaydık işte. Impler ve kırık dökük binalar tarafından sarılmış durumdaydık ve çürümüş kuş leşi kokusunu soluyorduk.

"Sanırım rüyadayım," diye ayaklarına doğru mırıldandı Alice. "Bu sadece kötü bir rüya ve uyandığımda pijamalarımın içinde yatağımda olacağım."

"Çok bencilsin," dedi Nate. "Bu *benim* rüyam da olabilir. Her şey senin etrafında dönmüyor."

"Bunun hiç faydası yok," dedim. "Sadece sessiz kalıp öldürülmemeye çalışalım."

"Rüya olduğunu düşünmüyorum," derken Katie'nin sesi biraz duygusuz çıkmıştı.

Alice iç çekti. "Ben de. Ayaklarım rüya olamayacak kadar çok ağrıyor."

"Thorn nasıl yardımcı olacak?" diye Nate'e sordum. "Senin kahramanın olduğunu biliyorum ama unuttuysan, kısmen psikopat olduğunu hatırlatayım."

Gülümsedi. "Thorn yardımcı olmayacak."

"Bilmece gibi konuşmayı bırak," dedi Alice.

Katie başıyla onayladı. "Evet, cidden. Eğer bir planın varsa bize söylemelisin."

"Thom değil," dedi Nate. "Baba. Bize eve nasıl gideceğimizi söyleyecek."

"Nate! Bu dâhice," dedim.

"Şey, neredeyse sormaya korkuyorum," dedi Katie, "ama Baba kim?"

Nate, Saskia ve Matthew'a dinlemediklerinden emin olmak için bakış attı ama onlar kendi konuşmalarına fazlasıyla dalmışlardı. Baha'nın varlığından haberdar değillerdi. Bunu kitaptan biliyordum. Sanırım Nate durumun böyle kalmasını istiyordu. Baha'nın görülemeyen şeyleri görme yeteneği Thom'un Gemler ile savaşında en büyük silahıydı. Onu ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi. Eğer Nate durumu yumurtlarsa Thom köpürecekti.

Nate, Katie'ye dönünce sesini alçalttı ama yüzü neşeliydi. "Kesinlikle iğrenç biri. Uzun gri saçlarıyla, gözlerini ve burnunu kapamış derisiyle, ağzının olduğu yerde sadece bir aralığın oluşuyla, dişsizliğiyle, aynı böyle kambur duran zombiye dönmüş bir nine gibi görünüyor..." Baba gibi görünmek için kambur gibi görünüp yüzünü buruşturdu.

"Evet ama kim bu kadın?" diye fısıldadı Katie biraz sabırsızca.

Araya girmeden edemedim. Baha'ya bayılıyordum. En sevdiğim karakterlerden biriydi. Korkunç görünüyordu ama her zaman çok gizemliydi. "İlk Gemlerden biri ve insanların genetik iyileştirme sanatını geliştirirken ilk deney dalgasından kurtulmuş tek kişi. Empati ve ölümsüzlüğünü akıl okuyabilmesi, geleceği görebilmesi ve yüzyıllarca hayatta kalabilmesi için fazla

geliştirmişlerdi. Bütün şehir duvarları inşa edilmeden ve Gemler bombalarını fırlatmadan önceki dünyayı hatırlıyor."

Nate sırtıttı. "Elini kafana koyup düşüncelerini beyninden aldığı, akıl bükmesi denen çok havalı bir şey yapıyor."

"Ve bu medyum zombi, Asi Karargâhında mı?" diye sordu Katie.

Başım la onayladım. "Thom yeraltındaki bir odada onu gizli tutuyor."

"Ama o bir Gem," dedi Katie. "Bir tutsak filan mı?"

Alice alay etti. "Anlaşana ya. Kadın Imp takımında. Onu yaratıp sahip çıkmadılar. Gemlerden nefret ediyor."

"Ve bu zombi bize eve nasıl döneceğimizi mi söyleyecek?" diye sordu Katie.

"Plan bu," dedi Nate.

"Kadın bizim en iyi şansımız mı?" diye söyledi Katie. "Eve dönme konusundaki en iyi şansımız? Baby adında çok ama çok yaşlı bir kadın mı?"

Resmî bir şekilde başım sallayıp, "Adı Baba," diye mırıldanan Nate ve Alice'e baktım.

Katie hüzünlü bir şekilde kıkırdayarak güldü. "Boku yedik."

B Ö L Ü M

el vermiş bir binanın önünde durduk. Filmten tanımış-
Btım. Zula'nın Tavernası. Saskia ile Matthew, Rose'u de-
vedikeni bombasını attıktan sonra ilk başarılı görevini
kutlamak ve Thorn ile tanışmadan önce ona biraz cesaret vermek
için buraya getirmişlerdi. En azından aynı taverna olduğunu
düşünüyordum. Daha kirli ve çökmek üzereymiş gibi görünü-
yordu. Kapı tahtakurusu kaynıyordu ve bitki özüne benzer bir
madde tuğlaların arasından sızıyordu. Hollywood versiyonun-
dan önce kitabı okurken hayal ettiğim gibi görünüyordu. Başkan
Stoneback'ın posterinin yağmurdan yumuşamış, rüzgârdan yıpr-
anmış şekilde, aynı filmdeki gibi duvarda asıldığını fark ettim.
Ama bu Başkan'ın kafasına boynuz, boynuna ise bir ip çizilmişti.
Kitapta, filmde veya hayalimde olmayan bir detaydı. Bütün bun-
ları korkutucu derecede gerçek kılan bir detaydı.

"Zula kolunu halledecektir," dedi Saskia, Matthew'a.

Bu şüphelerimi doğrulamıştı ve Rose'un durduğu yerde, ka-
pının hemen solunda olduğumun farkına vardım. Bir hayaletin
adımlarını takip ediyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Matthew, Alice'e başıyla işaret etti. "Kızın Gemlere olan ben-
zerliğini onların gözüne sokmak akıllıca mı sence? Bazen orada

kötü kalabalıklar olabiliyor ve tulumun içindeyken bile sokaktaki kimseyi kandırabildiğini zannetmiyorum."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye cevapladı Saskia. "Böyle kanarken şehrin diğer yakasına varamayacaksın." Alice'i baştan aşağı süzdü. "Adam haklı ama. Hâlâ Gem gibi görünüyorsun."

"Bu şey üzerimdeyken şüphesiz gözükmüyordumdur." Alice tulumu incelerken burnunu iğrenmeyle buruşturdu.

"Birkaç dişini dökebiliriz." dedi Saskia.

Alice'in elleri kısmen şoktan, kısmen korumak için ağzına gitti.

"Bu biraz abartı değil mi?" dedim.

Saskia sırtıttı. "Eğer Implers Gem olduğunu söylerse böyle demeyeceksin ama. Dişlerini dökmemi diliyor olacaksın."

"Sakin ol, Saskia," dedi Matthew. "Eğer ağzını kanatırsan daha fazla dikkat çekecektir." Elini Alice'in omzuna koydu. "Kambur durabilirsin, değil mi?"

Alice duruşunu birkaç santim daha kısa gösterecek şekilde ayarladı.

Saskia kakhaha attı. "Eh, bunun çok yararı oldu. Şimdi neredeyse cüce oldu." Alice'i daha yakından inceleyebilmek için Matthew'un yanına geldi. "Bu saçm gitmesi lazım. Onu tulumun içine tıkmak seni sanki bir şey gizliyormuşsun gibi gösteriyor."

Sanırım Alice inlemiş olabilirdi. "Saçm olmaz."

"Şehirde fazla sarışın bulunmaz. Saç boyaları ise zorunluluklar listesinde bayağı aşağılarda ama saçını kesebiliriz." Kuşağından bir bıçak çıkarıp gömleğinin ucuna silmeye başladı.

Alice'in beti benzi atmış, geride savaş boyası gibi sadece iki allık çizgisi bırakmıştı. "Ciddi olamazsın."

"Sadece biraz saç," dedi Katie. "Alternatiften daha iyidir."

"Evet, hadi ama Barbie," dedi Nate. "Saçların küt kesimde nasıl görünüyormuş görelim." Ama onun bile sesi biraz korkmuş çıkıyordu.

Saskia Alice'e bıçakla yaklaşırken Matthew bu sefer araya girmedi. Belli ki bunun mantıklı bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Alice'in kan kırmızısı dudaklarının titrediğini, bütün vücudunun içine çekildiğini gördüm. Birden yedi yaşına dönmüş-tüm. Arkasında oturarak saçlarını örüşümü, kiraz çiçeği ile limon otu kokusunu içime çekişimi, saç tellerinin parmaklarımın arasından kayarak altın ipler gibi güneşte parlayışını hatırladım. Bıçağı kapıp çamura atmak istiyordum ama bir şey beni durdurdu. Korku olduğunu düşünüyordum. Implerin caddede ona bakış şekilleri. Gözlerindeki nefret.

"Sabit dur." Saskia, Alice'in saçınm uçlarını toplayıp başını geriye doğru çekti.

Alice kıpırdanmaya ve ellerini havada sallamaya başladı. "Hayır, hayır lütfen."

"Kahretsin," dedi Saskia. "Onu tut ve sessiz olmasmı sağla, Matthew."

Ama Matthew hareket etmeden önce Alice'in kollarmı tutup kulağına fısıldamaya başladım. "Her zaman kısa saçın olmasını isterdin, hatırlıyor musun? Aynı *Şahane Macera'daki* Audrey Hepburn gibi. Kemik yapını ve hoş uzun boynunu ortaya çıkaracaktır. Eve döndüğümüzde seni Toni&Guy'a götürüp toparlamalarını sağlarız. Söz veriyorum, müthiş gözükeceksin." Vücudunun sakinleştiğini hissettim. "Böylesi daha iyi, şu anda uyum sağlaman gerekiyor."

Koyu gözlerinde yaşlar parlıyordu ama kıpırdamayı bırakıp elimi sıkıca tuttu. "Tamam. Tamam. Anlıyorum. Bu çöplük için fazla güzelim." Diz çöküp işbirliği yaptığını gösterdi.

Saskia altın buklelerini gergin tutup büyük parçalar hâlinde kesmeye başladı. Zemine sarı tüyler gibi düştüler. Saskia'nın işi bittiğinde Alice parmaklarını kırpılmış saçlarında gezdirirken yüz ifadesi sertti. Sonra eliyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Saskia, bıçağı kemerine tekrar sokarak. "Eğer böyle ağlamaya devam edersen pisliği yüzünden sileceksin. O zaman yüzüne tekrar çamur sürmek zorunda kalırsın."

Katie ile birlikte Alice'in kalkmasına yardım ettik. Sanki içeriden yaralanmıştı. Incil'deki Samson gibiydi. Nate bile bunun onun

için ne kadar zor olduğunu anlamış gibiydi çünkü gülümseyerek, "Güzel görünüyorsun, Alice, cidden," dedi. Ama, "Eğer yazarlık kariyeri istediğin gibi gitmezse her zaman bir sonraki Lego filminde oynayabilirsin," diye eklemekten kendini alamadı.

"Sana yakıştı," dedi Matthew.

Saskia kaşlarını çatıp ellerini kalçalarına koydu. "Tamam, şimdi hepiniz sessiz olun. Eğer kaçarsanız ne yapacağımı biliyorsunuz, değil mi?" Sanki işe hazırlanmış gibi uzun, ip gibi saçlarını gevşek bir şekilde yukarıda topladı. Bunu filmde de yapmıştı ve gelişimizden beri olanlara -Rose'un ölümüne ve dokuz Imp'in asılmasına- rağmen hâlâ hikâyeye bağlı kalmamız bana tuhaf geliyordu. Düşüncelerim domino taşları gibi dağılmıştı. Kitapta bir denetçi kapının arkasında geziniyordu. Bunu kitabın arkasındaki bölümden biliyordum. *Denetçi, Imp şehri kurallarını uygulamaya kendi kendini tayin etmiş kişi. Elbette yasa yoktu. Sadece açgözlülükleri ve çarpık arzuları vardı.* Rose'a kafayı takıp fazla yakınlaşmaya çalışmışlardı. Saskia, Matthew ile kaçabilme-leri için devedikenini bombasını yem olarak kullanmak zorunda kalmıştı. Linç edilmekten kurtulmak için bir sokak arasında tuğlayla kapalı kapı aralığında gizlenmeleri gerekmişti. Rose denetçinin dikkatini çekmek üzere burada değildi. Sadece Alice vardı. Hayal kırıklığına uğramıştım.

Saskia kapıya yaslanmak üzereydi.

"Bekle," dedim.

Nate'in gözleri kocaman açılırken, boşlukları doldurup ne diyeceğimi anladığımı biliyordum.

"Şimdi ne oldu?" Saskia bir ayağı içerde durakladı.

"İçeride kimin olduğunu bilmiyoruz... tehlikeli olabilir," dedim.

Saskia kaşlarını sertçe çatarak lekenin ikiye katlanmasına sebep olmuştu. "Saçmalamayın kes yoksa saçlarından çok daha fazlasını kesip atarım."

İtiraz edemeden Matthew hepimizi kapıdan içeriye doğru itti.

Kötü koku dalgası yüzüme vurdu. Babamın önceki akşam içtiğindeki o koku. Bayat bira. Ama lahana, soğan ve başka şeylerle, sanırım idrar kokusuyla karışmıştı. Oda idrar kokması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Yerlerde talaş, duvarlarda küf vardı. Darmadağınık olan minderlerin hepsinin rengi solarak hardal sarısına dönmüştü. Film setinin daha eski ve zevksiz versiyonu gibi görünüyordu.

Birkaç tane Imp bize oturdukları taburelerden baktı. Birçoğu köle statülerinin belli olması için gri tulumlar giyiyordu ama bazılarının üzerinde soluk kot pantolon ve yırtık pırtık gömlekler gibi basit kıyafetler vardı. Matthew ve Saskia'yı bara kadar takip ederken konuşmaları kesilmişti. Daha önce birkaç pub görmüştüm. Sahte kimliğime sıkıca tutunmuştum ama yasal olmayan bir şekilde votka-kola ısmarlarken hissettiğim gerginlik bununla kıyaslanamazdı. Kalbim göğsümde oyuk açacakmış gibiydi.

Denetçi için etrafa bakmdım ama onu göremedim. Kaslarım gevşemeye başladı.

Barın arkasındaki Imp nikotinle lekelenmiş parmaklarıyla bir bezi sıktı. Zula. Teni o kadar kırıktı ki yüz ifadeleri yutulmuş gibi görünüyordu. O yüzden gülümsüyor mu yoksa kaşlarını mı çatıyor anlayamıyordum. Filmde bu kadar kırıksık olmadığına yemin edebilirdim.

"Sana ne oldu?" diye Matthew'a sordu.

"Savaş yarası," diye cevapladı.

Kadm başıyla onayladıktan sonra bara yaslanıp göğüslerinin üst kısmının korsesine doğru sarkmasına izin verdi. "Arkadaşların kim?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Saskia benden önce davrandı; sesi aldatıcı bir şekilde canlı çıkmıştı.

"Sadece yeni Gece-Impleri, Zula. Ben ve Matthew ile birlikte Çayırılık'ta çalışıyorlar."

Zula yüzlerimizi inceledi. "Öyle mi?"

Saçımla oynadım. "Evet."

Alice'e bakıp gözlerini kıışta. "Sorun istemiyorum, tamam mı?"

"Uzun bir vardiyadan çıktık," dedi Saskia. "Sadece Matthew'un bandajlanmasına ihtiyacımız var. Sonrasında yolumuza devam edeceğiz."

Zula gülümserken kırıksıklıklar gözlerini içeri doğru batırmıştı. "Arkaya atlamak ister misin, tatlım? Senin için bunun icabına bakabilirim."

Matthew sanki aklına hiç gelmemiş gibi sıırttı. "Teşekkürler, süpersin."

"Senin için yapmıyorum... zeminime kan akıtıyorsun."

Kan, gömleğinin içine aksın diye elini kaldırdı ve kadını arka odaya doğru takip etti.

Saskia bizi barın arkalarındaki bir tezgâha yönlendirerek diğer Implere aramıza olabildiğince mesafe koydu. Öne doğru eğildi. "Matthew'un icabına bakılır bakılmaz gideceğiz. Karargâha kadar yürüyecek çok yolumuz var."

Bombalanmış kiliseyi filminden hatırlıyordum. Thom ve Baba'nın evi, asilerin ise genel buluşma yeri idi. Kamımda heyecanla korku arasında bir gerilim hissediyordum. Gerçek karargâha gidip gerçek hayattaki Thom ve Baba ile tanışacağımıza inanamıyordum. Sanki ejderhaların gerçek olduğunu öğrenmek gibiydi bu. Ejderha sizi ateşe vererek komple yutmadan önce, dışarı koşup şaşkın şekilde gökyüzünde uçmalarını izlerdiniz.

"Güzel arkadaşımız biraz fazla ilgi çekiyor," dedi Saskia, diğer Implere bakış atarken. Alice, üzerindeki tulum ve yeni kesilmiş saçlarına rağmen, birkaç Imp'in bakışlarını üzerine çekiyordu.

"Alış artık," dedi Katie.

Onu masanın altından tekmeledim.

"Haklısın, kızım." Saskia'nın gözleri bize doğru yaklaşan bir figüre döndü. Kitaptaki denetçi. Sadece, denetçinin bu versiyonu o kadar çilliydi ki, çiller yanaklarına sığamayıp alınına, gözkapaklarına ve dudaklarına taşmıştı. Yüzü daha belirgin, hatları sadece keskin kısımlar öne çıkacak şekilde yontulmuş ve bir sarının suratına sığdırılmış gibiydi. Karnım gerildi.

Alice'in yanında dikildi. "Eh, burada neler varmış? Şehir duvarlarının yanlışı tarafında güzel bir kız görmek her zaman bir zevktir."

"Bırak peşini. Daha yeni uzun bir vardiyadan çıktı. Hepimiz öyle."

Aynı filmdeki gibi yıldız şeklindeki rozetine dokundu. "*Bu* biraz daha saygı gerektiriyor, kadın." Dikkatini Alice'e çevirdi. "Seni nasıl oldu da daha önce görmedim?"

Alice, Saskia'ya baktı.

Denetçi gülümsedi. "Böylesi güzel dudaklarla kendi adına konuşabileceğini sanıyorum."

Saskia'nın Alice'in birkaç dişini dökmüş olmasını dilemeye başladım.

"Bak, biz de gitmek üzereydik, tamam mı?" dedi Saskia.

"Daha yeni geldiniz."

"Ve şimdi de gidiyoruz. Arkadaşımı alacağım. Arkada Zula'yla beraber. Gem muhafızlar tarafından vuruldu." Adamın gözünü boyamaya çalışıyordu ama sesi çaresiz geliyordu.

Denetçi kahkaha attı. Dilinin sanki şekerleme yemiş gibi pembe oluşunu fark ettim. "Eh, kahramanlığa bakın!"

Saskia bara doğru koşturdu ama denetçi yanımızdan ayrılmadı. Bir sandalye çekip Nate'i yoldan iterek Alice'in yanına oturdu. "Annen mi yoksa üstün mü?"

Alice gergince kıkırdadı.

"Teyze." Onunkine benzesin diye konuşmamı değiştirdim ama sesim biraz titrek çıkmıştı.

"Evet, baş belası olduğu kesin," dedi Katie, Liverpool aksanını saklayamadan.

Denetçi, Alice'in omzuna kolunu attı. "Eh, belki de teyzenden kurtulup bizimle oturmalısın."

Alice bir tahta gibi sert duruyordu. "Onaylayacağını sanmıyorum." Ama sesini Implere benzeyecek şekilde biraz değiştirmişti ve korkmuyormuş gibi onunla göz göze gelmeyi başarmıştı. Bir anlığına bu işi becerebileceğini düşündüm.

"Titriyorsun," dedi çilli denetçi. Ona doğru eğildi. Nefesinin ne kadar kötü koktuğunu hayal edebiliyordum. "Burası soğuk değil ki? Neden titriyorsun?" Alt dudaklarını onun hakkında endişeliymiş gibi öne çıkardı. "Seni geriyor muyum, tatlım?"

Alice, sanırım cevap vermek için ağzını açtı ama denetçi ona fırsat vermedi.

"Buraya gel, Terry."

Yakasına yıldız şeklinde rozet iğnelenmiş bir başka Imp yanaştı. Seyrekleşen gri saçları vardı. Tık naz hâli açıklıkla savaştan şehirde yemek bulma konusunda hiçbir problemi olmadığını gösteriyordu.

Çilli denetçi gülümsedi. "Burada titreyen güzel bir kız var. Benim yakışıklı görünüşümden olduğunu düşünmek istesem de kahrolası bir Gem olduğundan şüpheleniyorum."

Her şey yavaşlamış gibiydi. Nate masanın altından elimi tutarken elleri terden sıırılsıklamdı. Şu an Rose'un son devedikeni bombasına sahip olmayı diliyordum. Kesinlikle yem olarak kullanabilirdik.

Terry Alice'in yüzünü bir an inceledikten sonra şaşkın gözüktü. "Imp gibi görünmeye çalışmıyor bile. Peruğu, sahte yara izi yok. Sadece yüzüne biraz kir sürüp saçlarını kesmiş. Zavallı bir girişim ve belki de biraz aşağılayıcı. Implerin biraz kalıplı olduğunu biliyorum ama..."

Çilli denetçi başını iki yana sallayıp hayal kırıklığına uğramış gibi diliyle bir ses çıkardı. "Gem casuslarda ciddi bir gerileme var."

"O Gem değil," dedim. Sesim kısık ve sahte çıkmıştı.

"Evet, onu rahat bırakın," dedi Katie.

Çilli denetçi bana, sonra Nate'e, sonrasında da Katie'ye baktı.

"Sanırım Implerle beraber seyahat etmek akıllıca; ortama karışmasına yardımcı oluyor."

"O Gem değil," diye tekrar etti Nate, bütün gücü yok olmuştu.

"Yerine otur, delikanlı. Imp olabilirsin ama bir Gem'e yardım ediyorsan bu seni en az onlar kadar kötü yapar."

"Buna ne demeli?" Terry parmağını göğüs kafesine batırdı. "Gem materyaline sahip. Yeterince güzel."

Çilli denetçi bana uzunca baktı. "Elmacık kemiği geliştirilmesi yok ve dudakları fazlasıyla ince. Onları daha şişkin gösterirlerdi. Yanağında da bir beni var. Onu kesip atarlardı."

Hakarete uğramış gibi mi hissedeyim yoksa rahatlayayım mı bilemedim.

Bana doğru eğildi. "O kadar sefil görünme. Kim kahrolası bir Gem olmak ister ki?" Nefesi yaş tahta ve cin gibi kokuyordu. Birden saçımı kavrayıp başımı geriye doğru çekti. Kafa derim kafamdan ayrılacakmış gibiydi. Ağzım otomatik olarak açıldı ve parmaklarını dişlerimde gezdirdi. Tadını iyi alamadım ama verdiği his sümüklüböcek gibiydi. Arkadaşlarımdan itiraz edişlerini duydum fakat denetçi onları görmezden geldi.

Başını iki yana salladı. "Temiz ama çarpık. Kesinlikle Imp."

Terry aynı şeyi yaparken Alice sadece gözlerini oynatabiliyordu. Yuvalarımda kocaman ve korkudan büyümüş şekilde dönüyorlardı.

Daha fazla Imp yakınımıza geldi. Bir çift Katie ile Nate'in arkasında duruyor ve elleriyle omuzlarına baskı uyguluyordu.

Terry, Alice'in çenesini neredeyse nazıkçe kavradı. "Dişleri mükemmel."

Birbirlerine imalı bir şekilde başlarım salladıktan sonra bizi sandalyelerimizden çekip kaldırdılar. Çilli denetçinin sadece göğsüne kadar geliyordum. Kahkahayı bastı. "Sanırım bunun Imp olduğundan emin olabiliriz. Cüceleri sevmemiz lazım." Yere düşmeme izin verdi. Tuhaf bir şekilde yere düşerken sandalyemin de devrilmesine sebep oldum. Kuyruk sokumuma bir acı girdi. Nate bana yardımcı olmaya çalıştı ama kalıplı bir Imp omuzlarına baskı uyguluyordu.

Alice'i görmek için dönünce topuklu ayakkabısı olmadan bile Terry'den uzun olduğunu gördüm.

Terry hastalıklı bir şekilde, kazandığını biliyormuş gibi gülümsedi. "Eh, neredeyse bir seksen olduğunu söyleyebilirim."

Ufak genetik düzeltmeler olmadan bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musunuz?"

Korkunç bir sessizlik oldu. Sanırım Alice bir şey söylemek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkamadan, iki denetçi hızlı hareketlerle üzerindeki tulumu yırtarak ince uzuvlarını ve Comic-Con kıyafetini ortaya çıkardı. Yırtılıp omuzlarından uzun, mavi bir dil gibi uzanan elbise parçasını.

"Onu rahat bırakın, sizi şerefsizler!" diye bağırdı Katie.

Alice kumaş parçasını yerine kaldırmaya çalışırken yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

"Son test," dedi Terry kolunu tutarak. "Tulum giyiyorsun ve kendini köle sayıyorsun. O zaman numaralandırılmış olmalısın."

Çayırılıkla çalışan tüm Implerin köle dövmeleleri vardı. Sırtlarında, çalıştıkları yeri simgeleyen bir numara. Aynı zamanda sadece güçlü ve sağlıklı olduğu test edilmiş Implerin Çayırılık'a alındığını gösteriyordu. Ve elbette Gemlerin onlara isimlerini kullanarak hitap etmek zorunda olmadığı anlamına da geliyordu. Birinin insanlığını inkâr etmenin ne kadar da güzel bir yoluydu bu. Alice'in bakışlarıyla bir an buluştum. İkimiz de şu an başıma belaya girmek üzere olduğunu biliyorduk. Denetçi ona doğru uzanıp elbisesinin sırtım yırttı ve bir dövmenin olması gerektiği boş teni ortaya çıkardı.

Ayağa kalkmaya, ona ulaşmaya çalıştım ama kollarım beceriksizce, yere düşen sandalyeye çarptı. Kapının ardına kadar açılıp yüksek sesle duvara vurduğunu duydum. Matthew bann ardından hızla çıkarken bandajın çaprazlama olarak omzunu sardığını gördüm. Yarası daha şimdiden kanamaya başlamıştı. "Onları bırakın, pislikler." Etrafa tekme ve tokat atarak bize ulaşmaya çalıştı.

Impler yolunu kapatıyordu. Sadece yumruklar ve ayakkabılardan oluşan bir karmaşa görüyordum. Bardaki herkes araya girmiş gibiydi. Bir ses ve hareket patlaması oldu. Eller çekiliyor, sesler yükseliyor, dizler öne doğru atılıyordu. Sırtımda bir yumruk hissettim. Acı, beni bir çift sıcak kol gibi sarmaladı. Ellerim

ve dizlerimin üzerinde Alice'e doğru süründüm. Sert bir şey kulağıma vurdu. Sanırım bottu. Her şey bulanık hâle geldi. Suyun içinde sürünüyormuş gibi hissettim. Ama durmadım. Alice'in ayak bileğine uzanıp onu baldırlarından tüm gücümle çektim. Yanıma çömelip hızlıca ve neredeyse çaresizce, yanağını yanağıma yasladı.

"Seni buradan çıkarmamız gerekiyor." Kelimeleri doğrudan kulağına söyledim.

Cevap vermedi ama kapıya doğru sürünmeye başladı. Önümde bir Imp düştü. Burnu dağılmış durumdaydı. Bağırmaya çalıştı ama elimi yüzüme kapatıp dizimi kaburgalarına geçirerek üzerinden tırmandım. Bir şekilde karmaşanın içinde ayağa kalkıp Alice ile beraber kapıya doğru sendeledim.

Biri, "Durdurun onları," diye bağırdı.

"Nate!" diye çığlık attım. "Katie!"

"Buradayım." Katie insanların arasmdan çıkarak bize doğru sendelerken kırmızı küt kesim saçları kafasma yapışmış bir keçe gibiydi.

Elini tuttum. "Nate?" diye sordum onu bize doğru çekerek.

Başını iki yana sallarken gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

"Nate," diye çığlık atarken kargaşanın arasmdan etrafa bakınmaya çalışıyordum. "Nate!" Ama sadece bize doğru gelen kızgın suratlar gördüm.

Alice omzumu tuttu. "Kaçmamız gerekiyor."

Tam ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordum. Ya Nate ya arkadaşlarım. Ama Katie'nin gözlerindeki bir şey ve Alice'in elbisesindeki yırtık, beni onlara öncelik vermeye zorladı. Günişığına kendimizi atarak gücümüz yettiğince koştuk. Kulağım yanıyor, sırtım ağrıyordu ama ayaklarım ne yapacağını biliyordu. Bir ayak öbürünün önüne. Ellerim yumruk olur, kollarım sallanır ve ciğerlerim ağırırken tek düşünebildiğim, Nate'/ *geride bıraktım*, oldu.

BÖL Ü M

8

erashlı evlerin arkasından dolanarak soluklanmak ve göz-
Tlerimizden teri silmek için durakladık.

"Kız şu taraftan gitti."

ot kulağıma zarar vermiş olmalıydı çünkü kelimeler birbiri-
ne geçiyor gibiydi ama yine de denetçinin genizden gelen sesi-
ni tanımıştım. Koşmaya başladık. Çamaşır iplerinin altlarından
geçiyor, çöp yığınların üzerinden zıplıyorduk. Alice'in uzun
bacakları onu daha ileriye götürüyordu. Bir anlığına bizi geride
bırakabileceğini düşündüm.

"Alice," demeyi becerdim.

Yavaşlaymca yanma ulaştık.

"Nate'ten çok fazla uzaklaşamayız," dedim.

"Uzaklaşmayacağız, merak etme, Vi," dedi Katie. "Birazdan
onun için döneceğiz."

Tekrar denetçinin sesini duydum. "Hadi ama çocuklar, onları
saklandıkları delikten çıkaralım." Sesi yakından geliyordu.

Çılgınca sokağı saklanma yeri için aramaya başladım. O za-
man kitaptaki, Rose, Saskia ve Matthew'un dökülmüş tuğla ile
çamur çukurunda saklandıkları tuğlayla örülmüş girişi gördüm.
Alice ile bakışlarımız buluşunca konuşmadan birbirimizi anla-
dığımız bir an paylaştık. Tuğlaları çekip tahtakurusu yuvasını

rahatsız etmeye başladık. Katie dizleri üzerine düşerek yardım etmeye başladı.

"Buradan geçtiler," diye biri bağırdı.

Alice'in şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydum ama durmadık. İçinde olduğumuz panik hâli, devam etmemizi sağlıyordu.

Terry'nin sesi bot sesleri arasından yükseliyordu. fadi ama, işe yaramaz bir avuç gerzek."

Vücutlarımızı deliğe sığdırarak aceleci hareketlerle tuğlaları geri yerleştirdik.

Nefesimi tutup dizlerimi kendime çekerken vücudum titriyordu. Ellerim nemliydi. Impler yanımızdan geçerken zemin titriyordu. Yanaklarımda hava değişimini hissettim ve ışığın önüne geçtikleri için gölgeleri yüzünden ellerimin pembeden siyaha geçişini izledim. Ellerim bir süre pembe kaldığında ancak nefes almaya başlayabildim.

"Gittiler," diye fısıldadı Alice. "Aynı kitaptaki gibi."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Katie.

"Rose, Saskia ve Matthew aynı kalabalıktan bu kapı sayesinde gizlenmişlerdi," dedim.

"Bu çok tuhaf," dedi Katie.

Başımınla onayladım. "Haklısın. Sanki esas hikâye..." duraklayıp doğru kelimeyi bulmaya çalıştım, "bize musallat olmuş gibi."

Alice başının duvara vurmasına izin verdi. "Buraya nasıl düştük?" Tuğlayla kaplı girişin gölgesinde yanaklarındaki göz yaşlarını görebiliyordum.

"Çılgınca." Bacaklarımız birbirine vurması için ağırlığımı başka tarafa verdim.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Alice.

"Ben de," dedi Katie.

Bu girişte sıcak, güvende ve bir araya toplanmış olarak sonsuza kadar kalmayı diliyordum.

Alice daha önce hiç yaptığını görmediğim şekilde burnunu elinin tersiyle sildi. "Çok komik, biliyor musun?" dedi. "Eskiden

sürekli *Darağacı Dansı'nda* olmayı diliyordum ama şimdi gerçekten buradayız ve...." Sesi duygularının ağırlığıyla kesildi. "Cidden iğrenç." Kahkahayla ağlama arası yumuşak tonlu ritmik bir ses çıkardı.

"En azından sen kitabı okuyup filmi izledin," dedi Katie. "Neden Narnia veya Var Olmayan Ülke veya... veya... veya *Bir Yaz Gecesi Rüyası'nda* değiliz? En azından neler olacağını biliyordum."

Cevap vermedim. Onun yerine başımdaki, kulağımdaki ve sırtımdaki ağrıya odaklandım. Kısmen dikkatimi dağıtıyordu. Yakınlarda bir şeyin damlamasını, uzaklardan gelen bir konuşmayı ve kedi miyavlamasını dinledik.

"Nate'i bulmalıyız," dedim sonunda. Bütün öfkeli Impleri tavernadan büyük ihtimalle uzaklaştırmış olduğumuzu biliyordum ama yine de onu sağ salim görene kadar mutlu olmayacaktım.

Alice başıyla onayladı. "Biraz daha bekleyelim, tamam mı? O şerefsizlerin kesinlikle gittiklerinden emin olalım. Sanırım Rose bir saat kadar beklemişti."

Başımı iki yana salladım. "O daha on dört yaşında..."

Katie bacağımı sıktı. "Ama çok akıllı ve her durumdan kendini kurtaracak bir şey düşünebilir."

Birbirimize hüzünlü bir şekilde gülümsedikten sonra tuğlaları kenara itmeye başladık. Girişten çıkıp ayak parmaklarımızı çamura sokarak tuğla tozunu havaya kaldırdık. Toz boğazıma kaçtı ve öksürüğümü bastırdım.

Belki de yeterince beklememiştik, belki de öksürük yüzündendi ama biri bizi görmüştü.

"İşte buradalar," diye bağırdı bir Imp. "Buradan geçtiklerini söylemiştim."

Kalbim yerinden hopladı. Ama duraksamadık. Arkamıza bile bakmadan koşmaya başladık. Bir köşeyi dönünce daha fazla öfkeli ve çirkin Impten oluşan bir duvarla karşılaştık. Üzerimize doğru gelerek bizi kısıtıp çevreliyorlardı. Hızla dönünce hem

etten hem de tuğladan duvarların etrafımızı sardığını fark ettim. Alice ve Katie'yi ellerinden tutup ağırlığımı parmaklarımın ucunda dengede tutarak her an hareket etmeye hazırdım.

Çilli denetçi yavaşça gülümsedi. Sanki ne kadar korkmuş olduğumuzu biliyormuş gibiydi. "Eh, bakın burada ne varmış."

Konuşmaya korktuğumdan cevap vermedim. Tuniğimin altında tüylerim diken diken oldu.

"Bir Gem ve arkadaşları, iki Imp haini."

Ağzımı açınca ancak inleme çıkabilmişti.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Katie. "Kız Gem değil."

Denetçi onu görmezden geldi. "Gemlere ve hainlere ne yaptığımızı biliyor musunuz?"

Grubun arkasından bir başka Imp bağırdı. "Onları sallandırırız."

Filmde ve kitapta Implere destekleyeceğin iyilerdi. Öfkelerinin hedefi olmak çok tuhaftı. Keşke bunu onlara açıklayabilsem, onlara oturup filmi, *onların* filmini göstererek gerçek olmadığını görmelerini sağlayabilseydim. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığı.

Birden kulağımdaki sıcaklığı ve sırtımdaki acıyı hissetmemeye, arkadaşlarımın kendi elimin içindeki soğuk ve terli ellerini düşünmeye başladım. Sadece vücudumun olduğu yerde eridiğini hissediyordum. Bacaklarım kendini bıraktı. Ciğerlerim nefes almayı bırakırken kalbim de sıkıştırmayı bıraktı. Zemine ölü gibi düştüm.

"Bizden önce davrandı."

"Eğer çoktan ölüye bir haini asabilir misin?"

"Haine hiçbir zaman hak ettiğini yeterince veremezsin."

Alice'in sesini sanki kumaş üzerinden konuşuyormuş gibi duydum. "Violet, uyan, Violet."

Renkler, şekiller ve sesler sonsuzlukta kayboldu.

Ayak parmaklarım öne doğru bakarken, bacaklarım uzanmış şekilde bulutlara doğru açıliyordum. Görünmeyen bir kirişe varıp aşağı baktım. Kızılımsı mor renkteki yapraklara benzeyen

trampfen sarkaçları ağaçların arasına çekilmişti. Annem güldü ve Nate ellerini çırpı. *Zıpla, Violet, zıpla. Düşmene izin vermeyiz.* Sonra suyun altından geliyormuş gibi boğuk bir ses duydum. Babama aitti, *işte bu, Violet, hadi canım kızım. Uyan, uyan.* Gözkapaklarım aralandı, onları açma çabası çok büyük bir yükü kaldırmak gibi gelmişti. Çürümüş kuş kokusunun dışında temiz, yepyeni ve tıbbi bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Ama ağaçlar gözden kayboldu ve çürümüş kuş kokusu geri dönerek babamın sesi çığlığa döndü. Alice'in çığlığına.

Sarhoşluk hâlinde çıkınca, bulutlara doğru yükselmemin trampfen sayesinde değil, beni kollarımdan tutup doğrultan eller yüzünden olduğunun farkına vardım. Zemin yok oldu. Bir anlığına havada bebek gibi sallandım. Ayaklarım zemine vuruyor, Impler beni sokakta sürüklerken taşlara çarpıp sekiyordu. Yukarıdaki gökyüzü görüntüsü bulanık bir maviye doğru uzanıyordu. Tekrar anayola dönmüştüm.

Başımı çevirince birkaç Imp tarafından yukarı kaldırılan Alice'in yüzündeki korkuyu yakaladım. Bağrıslar, yuhalamalar duyuyordum. Seslerin yüksekliğinden anlaşıldığı üzere oldukça büyük bir kalabalık toplanıyordu. Eller tenimi kavramaya çalıştı. *Bir Gem yakaladık. Hain yakaladık. Asm onları. Ödetin onlara.* Beni kamımın üzerine çevirdiklerinde onu gözden kaybettim.

"Alice," diye taşlara doğru bağırdım.

Impler beni görmezden gelerek fıçıya doğru sürüklemeye devam ettiler. Alice çoktan bir tanesine atılmıştı. Dik duruyordu ve çenesi yukarıdaydı. Büyük ihtimalle düşmekten korkuyordu ama müzik kutusundaki ufak peri gibi görüldüğünü düşünmeden edemedim. Kısmen dönmesini bekler gibiydim. Sonra dehşete düşerek boynundaki ip yüzünden o kadar dik durduğunun farkına vardım.

Bağıramadan veya çığlık atıp ağlayamadan bir ipin de benim boynuma dolanıp çenemin altında gerildiğini hissettim. Çekiştirmek, tırmalamak, kurtulmak için ellerimi kaldırdım ama Impler bir ara bileklerimi bağlamış olmalıydı. Bu durum daha çok

paniklememe sebep oldu çünkü sanki ellerimi kullanmak beni bir şekilde kurtaracakmış gibiydi.

Impler ayaklarımı Alice'in yanındaki fıçıya yerleştirip beni dik pozisyona getirdiler. İpin diğer kısmı kulağımın yanından kurşun gibi uğuldayarak geçmişti. Dağılmış bir sokak lambasının üzerinden geçirilerek yere çarpmıştı. Sonra sıra Katie'ye geldi. Onu başka bir fıçıya doğru itelemelerini, ipinin benim arımdan kalkmasını izledim. Nefret dolu yüzlere bakarken bacaklarımı kilitleyerek çaresizce dik durmaya çalıştım. Kambur durmanın ölümüm olacağını biliyordum. Ama ip boğazımı sıkarak nefes almamı engelliyor ve gittikçe daralıyordu. Gözlerimi kapadım ve ip kusmuğun daha fazla yükselmesini engelleyebilir mi merak ettim. Arkadaşlarımın ellerini son bir kez daha tutabilmek istiyor, ellerimin bağlı olmamasını diliyordum.

Kanca gibi bir burnu olan Imp öne çıkarak sesini yükseltti. "Sessizlik, Gem arkadaşlarım, başkanınız konuşuyor."

Kalabalık kahkaha atıp alkışladı.

Başkan elini havada hızla savurdu. Kalabalık sessizliğe gömüldü.

"Darağacı Dansı'na hoş geldiniz." Bilerek baş harfleri yuvarlıyordu ve göğsünü ötmeye hazır yavru bir horoz gibi kabartmıştı. "Bu... Implerin asılmasına şahit olmak için buradayız."

"Suçları ne?" diye biri bağırdı.

Daha yüce bir güçle konuşuyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Suçları, varlıklarından sıyrılmak, ailelerini doyurmak, sizin tiksintinize, zulmünüze ve cinsel yaklaşımlarınıza karşı çıkmaktır."

Kalabalık pis pis güldü. Bir tane Imp öne çıkarak tuniğimi çekiştirdi. Fıçı sallanınca vücudumun ipe doğru çekildiğini hissettim.

Başkan güldü. "Suçları yoksulluktur."

Nefes almaya çalıştım ama hava gelmiyordu. Bacaklarım her an daha güçsüzleşiyordu.

"Suçları hastalıktır."

Ölmek üzereyken aklımdan geçenler çok tuhaftı. Ama son

düşüncelerim aynen şöyleydi: *Buralara kadar gelip Willow ile tanışmamak ne kadar acı.*

"Suçları açıktır." Başkan elini geniş bir halka şeklinde hareket ettirdi. "Suçları... içlerindeki çirkinliğe ayna tutmaktır."

Kalabalık, kahkahalara boğularak anırdı.

Başkan, elini teslim olur gibi kaldırdı. "Ama bekleyin. Bunlar Imp değiller. Kuzu kıyafeti giyen kurtlar." Alice'e suçlayıcı bir şekilde parmağını uzattı. "Bu kahrolası bir Gem." Sonra dikkatini bana ve Katie'ye verdi. "Ve bu ikisi de... Tanrı bilir neler. Doğuştan Imp ama görünüş olarak Gemler ve baştan aşağı hainler."

Kulak tırmalayıcı bir sesle, "O Gem değil," dedi Katie. "GCSE* programında matematikten C aldı ve geçen hafta grip oldu."

"Kapa çeneni, hain," dedi Başkan.

Gözüne birazcık da olsa merhamet için baktım. Gözlerinde merhamet parlayan Impler sadece filmdekilerdi. Ama ben bu adamda sadece nefret görüyordum.

Alaycı şekilde gülümsedi. "Kahrolası Gem ve arkadaşlarıyla ne yapmalısınız?"

Bir slogan tutturuldu. Başlarda yumuşaktı ama her kelimeyle güç kazanıyordu. *Onları dans ettir. Onları dans ettir. Onları dans ettir.*

Başkan başıyla selam verince sesler durdu. İşte bu. Ölmek üzereydik. Impler ellerini vücudumdan çekince fıçının ucunda salmıyordum. İpe rağmen bir şekilde konuşabildim. "Sadece eve gitmek istiyoruz."

Denetçi kahkaha attı. "Umurunda olan birine söyle." Fıçıya baktı; botunu geri çekmek üzereydi.

"DURUN!" Bu ses suyun içinde söylenmiş gibi boğuk değildi. Güçlü ve netti, devedikeninin tohumları gibi havada asılı kalmıştı.

Gözlerimi kısarak kalabalığa baktım. Bir Imp'in öne geçmek için insanları ittirdiğini ve yüzündeki kararlılığı gördüm. Karışık

* 14-16 yaşları arasındaki öğrencilerin katıldığı, İngiltere eğitim sisteminde sunulan bir sınav, -çn

siyah saçları porselen tenine dökülüyordu. Buradan bile -hareket yüzünden bulanık olduğu hâlde- gördüğüm en açık mavi renkli gözlere sahip olduğunu söyleyebilirdim.

"Tanrı aşkına." Bize doğru hızla gelirken güçlü burnunu havaya kaldırdı. "Ne halt ettiğinizi düşünüyorsunuz? Bu kızları tanıyorum. Onlar Imp. Hepsi. Üç tane Imp'i asmak üzeresiniz."

Çilli denetçi gergin bir şekilde elini kaşında gezdirdi. "Ufak olanlar öyle ama uzun olan kesinlikle Gem."

"Kesinlikle Imp, onun karşısındaki sokakta büyüdüm. Her zaman çok güzeldi. Ona sürekli burnunu filan kırmasını yoksa bir gün kendini balık gibi kahrolası fıçıda bulacağını söyleyip duruyordum."

Tuhaf bir duraklama oldu. Kalabalıkta gergin bir sessizlik hâkimdi.

Once Terry hareket edip kara saçlı Imp'in sırtına vurdu. "Sorun değil. Bu çocuğu tanıyorum. İyi çocuktur, söyleyeyim. Annesinin oğludur. Eğer kızın Imp olduğunu söylüyorsa öyledir."

"O zaman dövmesi nerede ve neden tulumunun içinde bir elbise gizliyordu?" diye sordu çilli denetçi. Sesinde hayal kırıklığı vardı.

Alice birkaç önemli kelime söylemeyi başardı. "Asiler için çalışıyorum."

"Elbette," dedi siyah saçlı Imp, hemen hızla duruma uyum sağlayarak. "Sırlarını öğrenmek için Gem gibi davranıyordu." Gözleri muhteşem bir pastel mavi renkte parlıyordu. "Siz aptalları kurtarmak için hayatını riske attığından kahrolası bir madalyayı hak ediyor, peki ya siz ne yapıyorsunuz? Canavar gibi onu asıyorsunuz."

Kabalık mırıldanmaya, birbirlerine kafaları karışmış hâlde yan bakışlar atmaya başladı. Başkan bu şovun sonunu izlemeye niyetlenerek, elini tekrar hareket ettirdi. "Masumiyetin ne zamandan beri önemi var ki?"

Ama ipleri çoktan kesmiş olan bir çift el, fıçıdan inmemize yardımcı oldu. Koyu saçlı Imp vücudumu kolunun altına alıp

ağırlığını destekledi ve boştaki diğer elini Alice'in beline doladı. Katie daha iyi durumdaydı, arkamızda yürümeyi başarırken elini sanki görüşünü kaybetmiş gibi omzuma koymuştu.

Koyu saçlı Imp'in, gömleğinin altından çıkıp tenime batan kemik boğumlarına rağmen, ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. Güçlkle yürüyordum ama o bizi kolaylıkla sürüklüyordu. Şaşkın bakışlar arasında yol almaya başladık.

"Sadece yürümeye devam edin," dedi.

Alice cevap olarak inledi.

"Nate. Geri dönmem lazım." Kelimelerim birbirine girmişti ama oğlan dediklerimi anlamış gibiydi.

Beni hafifçe yukarı kaldırıp başını iki yana salladı. "Ölmek mi istiyorsun? Fikirlerini değiştirmeden önce yürümeye devam et."

"Onu bulacağız, Vi," diye arkadan fısıldadı Katie.

"Sen kimsin?" diye sordum koyu saçlı Imp'e.

"Görünüşe göre sizin kahramanınızın!," diye cevapladı.

B Ö L Ü M

9

an sokağa girerek ortadan kaybolduk. Birkaç kafa karış-
Ytırıcı dönüşten sonra adam bizi bir kapıdan geçirdi.
"Burada güvendesiniz."
Bu kelimeleri duyduktan sonra yere çöküp cenin pozisyonu aldım. Sanırım öğürmüş olmalıydım çünkü ağzıma kusmuk gelmişti. Sanırım ağlamaya başlamıştım çünkü çok korkmuş bir kızın hıçkırıklarını duyuyordum. Ellerim boynumu tırmalayarak hayali şeytanları kovalamak için çırpınıyordu. Sanki üzerimde bir karmca kolonisi geziniyor, beni ısırtıyor ve içime işliyor gibiydi. Katie yanıma oturup başımı okşarken, koyu saçlı Imp, kusma ihtimalime karşı saçımı yüzümden uzaklaştırıyordu. Bu tür hareketler beni girdiğim durumdan çıkardı. Oturma pozisyonu almaya çalışıp Alice'in yanında duvara yaslandım. Sonra dönüp onun solgun, asık ve maskarayla lekelenmiş yüzünü inceledim.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı iki yana sallarken yeni bir acının farkına vardım. Boğazımı kuşatan ateş çemberi. Parmağımı üzerinde gezdirirken yanmam kalp şeklindeki kolyeme sıcak, nemli bir şeyin aktığını hissettim.

"Violet'ın ipi çok sıkıydı," dedi Katie. "Tenini kestiğini görebiliyordum." Normal, objektif tonunda konuşmaya cidden uğraşıyordu ama cümlesinin sonundaki titremeyi yakalamıştım.

Imp bana içinde dumanı tüten bir sıvı olan bir fincan uzattı. "Bunu al da bir şeyler içmeye çalış."

Titreyen ellerle aldım. Göğsümün yükselip alçalmasına izin verdim. Ufak yudumlar alırken boynumdaki acı dindi. Siyah çay gibi tadı vardı. Bir tane de Katie ve Alice'e verdiğinde *teşekkürler* diye mırıldandıklarını duydum. Alice sıvıyı kokladıktan sonra yere bıraktı.

Yavaş yavaş etrafımın farkına vardım. Çok fazla eşyanın bulunmadığı, halisiz, sandalyeler yerine kutuların olduğu, bir köşesinde ufak lavabonun bulunduğu, diğer köşede de şöminenin olduğu ufak bir odadaydı. Imp yakındaki bir kutudan yorgan alıp omuzlarıma sardı. Ancak şimdi ne kadar üşümüş olduğumun farkına varmıştım.

"Peki, senin hikâyen nedir?" diye sordu Imp.

Tek bir kelime, bulanıklığı delip geçmişti. Nate. Onu, yüzü endişeyle gerilmiş şekilde son görüşümü hatırladım. "Küçük kardeşimi bulmam gerekiyor." Vücudumu kaldırmaya çalıştım ama kollarım büküldü. Dünyam döndü. Çay kucağıma dökülürken kendimi duvarın dibine çökmüş hâlde buldum.

Imp fincanı elimden alırken parmakları benimkilere değdi. "Bir süre hiçbir yere gitmiyorsun. Şoktasın ve o şerefsiz denetçiler hâlâ dışarıda olabilir." Ses tonu sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi sıcacıktı. Kaslarımın biraz gevşediğini hissettim.

"Haklı," dedi Alice.

Katie başıyla onayladı. "Nate iyi olacak. Saskia ile beraberdi, o tam bir savaş baltası gibidir."

Alt dudağımı ısırıp titremesini engellemeye çalışıyordum. Sessizlik çıplak duvarlar arasında uzadı.

"Ben Ash," dedi koluma dokunarak.

Başımın hızla kalktığını hissettim. "Ash?"

Biraz şaşırılmış görünüyordu. "Evet, Ash dedim."

"Kitaptaki Ash mi?"

Başını ben deliymişim gibi iki yana salladı. "Neydeki?"

"Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun," diye mırıldandı Katie.

"Harper malikânesinde mi çalışıyorsun?" diye sordu Alice.

Başıyla onayladı. "Evet, Gece Impllerindenim."

Alice ile birbirimize bir an baktık.

"Kitaptaki Ash," dedi Alice, sonra da kahkaha attı.

Kitaptaki Ash, Harper malikânesinde, asi olduğundan haberi olmadan Rose'u kollayanlardan biriydi. Ona etrafı gösterip işlerinde yardım ederek bolca bakıp durmuştu. Her zaman Ash için biraz üzölmüşüm. *Alacakaranlık'ta* Bella'nın etrafında kaybolmuş köpek gibi dolanan Jacob gibiydi. Filmdeki Ash bir köpek yavrusuna bile benziyordu. Kocaman mavi gözleri, sarıkık koyu saçları vardı. Ama şu anki Ash, kitabı okuduktan sonra onu hayal ettiğim hâline daha çok benziyordu. Bir köpekten çok kedi gibiydi. Daha gururlu ve çekiciydi. Russell Jones⁷un ekran karşısında bir rekabet isteyip istemediğini merak ettim. Taylor Lautner'ı ilk gördüğünde, Robert Pattinson'ın hayal kırıklığına uğradığma emindim.

"Ama çok... çok değişik görünüyorsun," dedim.

"Ağzım topla, Vi," diye fısıldadı Katie.

Ash onu ya duymadı ya da duymazdan geldi. "Daha önce tanıştık mı?"

Başımı biraz fazla heyecanla iki yana sallarken acı gittikçe arttı. "Hayır... hayır... benim hatam."

Gülümsedi. "Bu arada, senin ismin nedir?"

"Violet,"* dedim.

"Renk mi çiçek olan mı?"

"İkisi de."

Boynumdaki yaraya baktı. "Bir göz atmam sorun olur mu?"

"Olmaz."

Saçımın altına uzandı. Tırnaklarının keskinliği köprücük kemiğime takılınca karnımda sıcak, kıpırdanan bir şeyin büyüdüğünü hissettim.

"Bu canını acıtacak." Çarpık bir gülümsemeye kafasını yana yatırdı. Bana dokunurken biraz tuhaf hissettiğinin farkına var-

* (İng.) Menekşe, -çn

dim. Daha on sekiz yaşındaydı. Benden bir yaş büyüktü. Kanımı tulumuna silerek kaşlarını çattı. "O iğrenç denetçilerin kimin yaşayıp yaşamayacağına karar vermelerine katlanamıyorum/" Odada lavabonun yanına giderek bezi musluktan geçirdi. Su lavabodan geçip doğruca yerdeki gidere akıyordu. Boru filan yoktu. Uzaktan bile kahverengi lekeleri görebiliyordum. Kanalizasyon suyunun kokusu buram buram yüzüme çarptı.

Alice yüzünü buruşturdu.

Ash görmemiş gibi davrandı. "Sadece güce aç aptallar. Bana sorarsanız, Gemlerden farksızlar." Bakışları Alice'e çevrildi. "Pardon."

"Ben Gem değilim." Yeni kırpılmış saçları pürüzsüz ve lekesiz boynunu ortaya çıkarıyordu. Katie haklıydı. Benim ipim özellikle sıkıydı. Bu düşünce yine midemi bulandırdı.

Ash kara kaşlarını kaldırdı. Şu anki hâli kitaptakinden daha iyiydi. Tek kaş durumu yoktu. "Cidden mi? Ve böyle mi görünüyorsun?" diye sordu.

Alice gülümsedi. "Evet, sanırım."

"Ah, lütfen," dedi Katie. "Kendini zaten yeterince üstün sanıyor."

"Bekle," dedim Ash'e. "Eğer onun Gem olduğunu düşünüyorsan neden kurtardın?"

Kumaşı sıkıp omzunu silkti. "Hepimiz hayvanız."

"O zaman... Gemlerden nefret etmiyor musun?" diye sordu.

"Elbette ediyorum ama onları öldürmem." Bana doğru geldiğinde saçının koyuluğunun teninin beyazlığıyla birleştiği noktanın zıtlığını fark ettim. "Büyük ihtimalle bunu temizlemeliyiz."

Pansuman yapmasına izin verdim. Odanın loşluğunda teninin nasıl saydam görüldüğünü, göğsünün genişliğiyle zıt düşecek bir şekilde ona hassaslık kattığını fark etmeden duramadım.

"Nerelisin?" Nefesi kulağımı sıyırdı.

Kelimeleri söylerken kekeledim. "Farklı bir evrendenim."

Kahkaha attı. "Dur tahmin edeyim, Implerin dünyayı yönettiği bir yerden."

Şimdi benim gülme sıramdı. "Bu çok tuhaf olur mu?"

"Pek sayılmaz. Eskiden öyleydik ama değil mi? Genetik iyileştirme keşfedilmeden önce."

Çok nazik bir şekilde çenemi kaldırdı. Doğrudan gözlerinin içine baktım. Gözlerinin mavisinin soğuk genişliği bana kışı hatırlatıyordu. Kumaşı boynumun arkasına, saçımın altına doğru kaydırduğunda ter ile sabun karışımı kokusunu aldım.

"O zaman belki de geçmişteniz," dedim.

"Zaman yolculuğu, konu bayağı derinleşiyor." Bir anlığına duraksadığında birbirimize gülümsedik. Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Dik burnu bile yüzünde kendine yer bulmakta zorlanıyordu.

Katie, Alice'e döndü. "Birden görünmez gibi hissetmeye başladım."

"Alo." Alice elini salladı. "Biz hâlâ buradayız. Kişisel sünger banyomuzu ne zaman yapacağız?"

Ash ile biraz gergince gülerken nefeslerimiz, aramızdaki mesafede birbirine karıştı.

Kalçasının üzerinde sallandı. "Aç olmalısınız?"

Karnım birden guruldadı. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

Odada kazana doğru gidip ateşi körükledi. "Annem gitmeden önce ocağa yahni koymuştu."

"Annen kim?" Denetçinin sözlerini hatırladım. *Annesinin oğludur. Eğer kızın Imp olduğunu söylüyorsa öyledir.* Belli ki annesi saygı gören bir insandı.

Kazanı karıştırdı. Sıcaklığı ve hareketi yahni etinin aromasını yayıp lağım kokusunun önüne geçerek ağzımı sulandırdı.

"Bölgedeki Imp ebesidir," dedi. "Herkes onu sever. Her Imp'in ona ihtiyacı vardır."

"Sanırım hiç hastane yok?" dedi Katie.

Ash sıırıttı. "Gerçekten başka bir dünyadansınız, değil mi?"

Kadınların çamurla kaplı duvarlar ve paslı sularla hangi şart-

lar altında doğurarak nelere katlanmak zorunda olduğunu hayal dahi edemiyordum.

Karıştırmaya devam ederken sesinin melodisi beni transa soktu. "Çetenin sizi bırakma sebebi oydu. Onun oğlu olarak çok fazla saygı görüyorum. Denetçiler bile ona kıymet veriyor çünkü kurtardığı kişiler onların metresleri ve bebekleri. Tuhaf olan şu ki annem arada bebek veya anneleri kaybederse uykusunda bir hafta boyunca ağlıyor." Duraksayıp yahnide kaybettiği ve asla elde edemeyeceği bir şey varmış gibi baktı.

"Kulağa harika bir insanmış gibi geliyor," dedim.

Ama bana daha harika gelen şey, kitapta veya filmde olmayan geçmiş hikâyeydi. Sanki bu evren kitabın sınırlarını aşmıştı. Alice ve Katie ile bunu tartışmak istiyordum ama Ash'in deli olduğumu düşüneceğinden korkuyordum.

Kendini düşüncelerinden kurtarıp kâselere yahniyi kaşıkla döktü. Kahverengi parçalar renksiz suda yüzüyordu. "Evet, annem harikadır." Her birimize birer kâse uzattı.

Yakından daha bile lezzetli kokuyordu.

"Violet," diye tısladı Alice, kâseyi fincanının yanına koyarak.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Aklım filmde aç Implerin fareleri yakalayıp derileri yüzdüğü sahneleri hızla atlayarak Gemlerin güzel suratlarını gurme yemeklerle doldurduğu yerlere çekildi.

"Fare mi?" diye ona sordum.

"Fare mi?" dedi Katie. "Cidden mi?"

Ash'in kafası karışmış gibiydi. "Başka ne olabilir ki?"

Fare yeme düşüncesi midemi elbette altüst ediyordu. Shepherd's Bush'ta bir yıl kadar önce yaşanan skandali, bir restoranın tavuk yerine fare servis ettiği için kapatıldığını hatırladım. Bir hafta boyunca et yememiştim. Sonunda yediğimde babamla Nate hindi sandviçimin içine plastik fare saklamışlardı. Onlara bağırıyordum. *Cidden* bağırıyordum. Ama sonra bir hafta daha et yememiştim.

Ama Ash'e, kafasını yana eğiş şekline, onu izleyişimi izlemesine baktım. Gülümsemeye kendimi zorladım. "Evet, elbette. Teşekkürler." Kâseyi yere koyup balçığı ağzıma atarak ellerimle yemeye başladım.

Alice ve Katie sessizlik içinde yiyişimi izlerken hâlâ şüpheli bir şekilde kâselerini ellerinde tutuyorlardı.

Bitirdiğimde Alice ve Katie kıkırdamaya başladı.

"Az önce bir fare yedin," dedi Alice.

"Gerçek bir fare," dedi Katie.

Ben de kahkaha atmaya başladım. "Tadı iyiydi."

"Kırık köprünün bu tarafındaki en iyi faredir," dedi Ash.

Bir şey aklımda yerine oturdu. "Kırık köprüye gitmemiz lazım."

"Bundan emin misiniz?" diye sordu Ash. "Nehrin kenarında sadece bela vardır."

Başıma onayladım. "Evet, Nate orada olacaktır."

Ash yine şaşkın bir ifade takındı. "Sizi oraya kadar götürebilirim ama otobüs kalkmadan önce şehir kapılarına dönmek zorundayım. Bu akşam Çayırılık'a gidiyorum."

İlk defa göğsünde gergin duran gri nizam tulumunun farkına vardım.

Alice birden dik oturdu. "Çayırılık mı?" Çayırılık kelimesini geçen yıl büyük aile tatilinde *Hawaii* kelimesine yaptığı gibi vurgulu söylemişti. Oradan daha açık sarı renkli saç, bronz ten ve biraz daha kendini beğenmiş şekilde dönmüştü. Öne doğru eğildi. "Elbette, Çayırılık'ta çalışıyorsun."

"Evet, gece Impllerindenim. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sanmıştım."

"Nasıl?" diye sordu.

Hasır eteklerin ukulele müziği eşliğinde salınmasını neredeyse duyar gibiydim.

"Ne, gece Imp'i olmak mı?" Kaşlarını çattı. "Güneşten yoksun, kısmen solgun ve D vitamini eşik."

Alice sanki kinayenin arkasındaki hüznü duyamıyormuş gibi kahkaha attı. "Hayır, hayır. Çayırılık nasıl bir yer?"

"Tamam... bilirsin... yemeğe kolaylıkla ulaşılabilir, temiz su vardır ve bütün o lüks işte." Yüzümüzü bir anlığına inceledi ama ifadesinde hayranlık yerine güvensizlik vardı. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Alice ellerini ağzına götürüp gergin kahkahasını batırdı. "Ah, bilirsin işte, sadece muhabbet etmeye, iyi bir misafir olmaya çalışıyorum."

Ash onun dokunulmamış yahni kâsesine baktı. "İyi bir misafir fare yahnisini verdi."

Bu beni güldürünce bakışlarını bana çevirdi. "Köprüye gitmek istediğinden emin misin?" dedi. "Sadece... o kadar uzağa seninle gelmem. Eğer işimi kaybedersem ailem hayatta kalmaz."

İçim şefkatle doldu. Aklıma bir yalan geldi. "Merak etme, sonuna kadar gitmeyeceğiz, sadece civarma. İyi olacağız. Arkadaşlarımız bizi bekliyor."

"Sadece, bu sefer seni koruyamayacağım." Koyu kirpiklerini indirdiğinde elmacıkkemiklerine degecek kadar uzun olduklarını fark ettim.

"Senin kahramanımız olduğunu düşünüyordum," dedi Alice.

Ash onun nazlı bakışlarını görmezden gelip bakışlarım benimle buluştururken gülümsemesinin sıcaklığı, gözlerinin buz etkisini azaltmıştı. Sonra Alice ve Katie'nin kâselerini alıp içindekileri tekrar kazana döktü. "Evet ama Imp otobüsü kimse için beklemez. Kahramanlar için bile." Bir anlığına odadan çıktı.

Katie bana döndü. "Nate'in nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Saskia ve Matthew'un bizi Asi Karargâhı'na götürmek üzere olduğunu hatırladın mı?" dedim.

"Merkez kırık köprünün orada mı?"

"Evet," dedim.

"Ash'in bu kadar tatlı olduğunu hatırlamıyorum," diye araya girdi Alice.

"Kesinlikle değildi," diye cevapladım.

"Ash kim?" dedi Katie, sesindeki hüsrân gittikçe belirgin hâlde geliyordu.

"*Alacakaranlık*'tâki Jacob'ı düşün," diye cevapladım.

Omuz silkti. "*Alacakaranlık* okuduğumu mu sanıyorsun? Beni hiç tanımıyor musun acaba?"

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Alice. "Ninem bile *Alacakaranlık* okudu."

"Tamam, o zaman *Sinderella'daki* ButtonsT düşün," dedim. "Ash, Rose'u kayıp bir yavru köpek gibi takip ediyordu."

Katie'nin yüzü aydınlandı. "Ah, *Size Nasıl Geliyorsa'daki* Silvius gibi."

Alice gözlerini devirdi. "Ya da *Attack of the Nerds'deki* Geeky McGeekyson gibi."

Ash elinde eski püskü, tabanında deliği olan ve kurumuş bir otla bağlanmış bir ayakkabı getirdi. Onları başparmağı ile işaret parmağı arasında tutup dokunmaktan kaçınan Alice'e uzattı.

Katie sırtımdan duramıyordu. "Jimmy Choo ayakkabılarına benzemiyor, değil mi?"

Zavallı Ash tekrar fena hâlde kafası karışmış gözüküyordu. Alnı kırıışmış şekilde kesinlikle çok tatlıydı. "Jimmy'nin değiller, bana aitler." Alice'in ayaklarını işaret etti. "Ama sana uyuyor olmalılar. Bir kıza göre çok büyük ayakların var."

Gülmemeye çalışırken Katie ile bakışlarımız birleşti.

"O zaman yola koyulup küçük kardeşini bulalım." Ash bana sırtınca bütün vücuduma sıcak, titrek bir his yayıldı.

B Ö L Ü M

1 0

D erinlere gittikçe şehrin bu kadar parçalanmasının mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Duvarsız binalar, ortadan ikiye ayrılmış sokaklar, metal ve polietilen parçalarından yapılmış kulübeler. Filmden çok daha kötüydü. Kitapta hayal ettiğimden bile beterdi. Koku gittikçe artıyordu. Kolumu burnuma götürüp havayı filtrelemeye çalışınca Katie ile Alice'in de aynısını yaptığını fark ettim.

Barmaklara bakış atınca hareketler gördüm. Anneler çocuklarını yedirirken babalar kurtarabildikleri oyunları parçalara ayırıyordu. Implerin, Sally King'in yazmadığı bir geçmişleri olduğunun farkına vardım. Aynı Ash gibi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? King ölmeden önce tüm Impler hakkında her detayı yazmış mıydı? Yoksa bu dünya King'in hayal gücünden mi doğmuştu?

"Senin hikâyen nedir?" diye sordu Ash. "Küçük kardeşin neden kırık köprüde?"

Küçük kardeş kelimesi içimde bir suçluluk hissinin ortaya çıkmasına sebep oldu. Onu neden tavernada terk ettiğimi, neden ön planda tutamadığımı çoktan unutmuştum.

"Violet?" Ash'in ses tonundaki endişe gözlerimin dolmasına sebep oldu.

"Eğer söylersem seni öldürmem gerekir," dedim.

Kahkaha attı. "Ah, şimdi hikâyen daha da ilgi çekici hâle geldi, öyle değil mi? Zaman yolculuğu, suikastçılık..."

Kollarımız birbirine değiyordu. Konuyu deşmeden yanımda yürümekten, sanki birbirimize aitmişiz gibi kollarımızın birbirine yaslanmasından memnun görünüyordu.

Tulum giyen kişileri gittikçe daha az görüyorduk. Basit kıyafetli Impler kendi aralarında kıyaslandıklarında bile daha zayıf ve çaresiz görünüyordu. İçe çökmüş gözleri, kemikli yanakları ve çıra gibi parmakları vardı. Bunu kitaptan hatırlıyordum. Çayırılık'ta çalışan Impler kapıların yakınlarında yaşıyordu ve şehrin yöneticileriydiler. Yemek bulabilenler, kıyafetleri olup da ufak bir para verilenler bunlardı. Ama nehrin yakınmdaki Impler ölüme yakm görünüyordu. Dudakları maviye dönmüştü.

Güneşin gökyüzünde batışını izledim. Evde bahar zamanıydı - havanın şeker gibi bir tadı vardı ve ciğerlere bir ferahlık veriyordu. Burada ise sonbaharın başlangıcıydı. Soğuk, tuniğimin içine geçip kemiklerime işlemeye başlamıştı. Evde saatin kaç olduğunu bir an merak ettim. Annem ve babam çay için sofrayı hazırlayıp Nate ile Comic-Con'dan dönüşümüzü mü bekliyordu? Saatler geçtikçe yüzlerindeki gerginliği hayal ettim. Sanki şarapnel parçası yutmuşum gibi boğazımda bir yumru oluştu.

Havanın değişerek rüzgârın etkisini artırmasıyla, keskin bir balık ve kanalizasyon kokusu burnuma geldi.

"Nehre yaklaşıyoruz," dedi Ash. "Şehir kapılarına dönmem lazım. Eğer koşarsam hâlâ son otobüse yetişebilirim." Dirseğimi eliyle tuttu. Dokunduğu yer alev aldı. "Seni burada bırakmak hiç hoşuma gitmiyor. Şehrin *iyi* bir kısmında bile neredeyse asılacaktın."

Alice, "O *iyi* kısmı mıydı?" diye söylendi.

Ash yamuk bir şekilde gülümsedi. "Güneye doğru dümdüz ilerlemeye devam edin. Nehrin sonuna kısa sürede varırsınız. Sadece, asilerden uzak durun, tamam mı? Hayra alamet değil. Implerin serbest bırakılması konusunda iyi bir sebepleri olduğunu biliyorum ama acımasız bir avuç şerefsizler. Eğer Gem

olduğunu düşünürlerse kendi büyükannelerini bile öldürebilirler." Hızlıca Alice'i işaret etti. "Onları bu Kocaayak'ın DNA'sıyla oynanmadığına ikna etmekte problem yaşarsınız."

Alice iç çekti. "Tanrı aşkına, ne kadar fit olduğum konusunda konuşmayı bırak."

Ash gitmek için dönerken dudakları yanağımı yakaladı. Midede tuhaf bir his toplandı. Özleminden içim burkuldu.

"Teşekkürler," dedim.

Başımı yana yatırarak beni o harika, buz mavisi gözleriyle bir an hapsetti. Sonra dönerek geldiği yönde koşmaya başladı.

Katie, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, *"Bir kahramana ihtiyacım var,"* diye şarkı tutturdy.

"Ya, siktir git," dedim.

Alice araya girdi. *"Gecenin sonunda kahramanımı bekliyorum..."*

"Çocuklar cidden!" dedim.

Katie kalbini tutarak başını geriye attı. *"Onun çok güçlü bir bedeni olacak ve de kocaman bir aleti.."*

Sanki evimizdeymişiz, üçümüz kanepede sıralanıp kötü televizyon programları izleyerek ve patlamış mısır yiyerek Simon Cowell'e saydırıyormuşuz gibi cidden yüksek sesle güldüm. Ama bu betondan yapılmış tuhaf dünyada kahkahalarımız yersiz geliyordu. Sanki savaş alanındaki kuş ötüşleri gibi. Neyse ki sessizlik çok geçmeden eski yerini aldı.

"Sanırım yolumuza devam edeceğiz," dedi Alice.

Lafına botumu asfaltta monoton bir şekilde hareket ettirerek cevap verdim.

"Alice?" diye sordum.

Homurdandı.

"Hayran kurgularını yazarken bütün Implere geçmiş yazmış mıydın?"

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

Düşüncelerimi toplamakta zorlandım. "Sadece Ash'in bu zengin geçmişi benim için tamamen yeniydi. Gördüğümüz çoğu Imp film veya kitaptan değildi..." diyerek lafımı yarım bıraktım.

"Bu çok *tuhaf*," dedi Katie.

Alice başıyla onayladı. "Ne demek istediğini anladım. Hayran kurgularının bunun cevabı olduğunu düşünmüyorum. Sanırım Nate haklı olabilir."

"Alternatif evren mi?" dedim.

Alice nefes nefese kahkaha attı. "Bu delice."

"O zaman, şimdi ne olacak?" diye sordu Katie.

Alice kırpılmış saçını uzatmaya çalışırmış gibi çekti. "Eminim şimdi Violet'ın sunumunu dinlemiş olmayı diliyorsunuz."

"Dinledim," dedi Katie, bana bakarken düzgün yüz hatlarında kaygı belirdi. "Cidden dinledim, Vi. Sadece buradaki her şey çok kafa karıştırıcı, o yüzden hepsini hatırlamak çok zor. Kitabın bize musallat olduğuna dair bir şey söylemiştin. Belki de tekrar olayı anlatmanın yardımı olabilir."

"O zaman Dickens dışında bir şey okumayı dene," dedi Alice.

Araya girdim. "Saskia ve Matthew, Rose'u Thom ile tanışması için Asi Karargâhı'na getirmişti. Şu an Nate'i bulmak için oraya gidiyoruz. Sonra Thorn, Rose'u Baba ile tanışmaya götürüyor."

"Medyum zombiyle mi?" diye sordu Katie.

Başımınla onayladım. "Baba, Rose'un aklını okuyarak Thom'a Rose'un Impleri kurtaran kişi olacağını söylüyor."

"Kendini feda etme ve aşk sayesinde," dedi Alice araya girmeden edemeyerek.

Devam ettim. "O yüzden Thorn, Rose'a bu zamana kadarki en büyük asi görevini yönetmesi konusunda güveniyor. Harper görevini."

"Burada Willow ile mi tanışıyor?" diye sordu Katie.

Alice başıyla onaylayıp iç çekti. "Ah, Willow. Aynı havayı soluyup aynı gökyüzü altında durduğumuzu düşünmek."

Aynı şekilde, Comic-Con'a dönmüşüz ve Russell Jones'u düşünüyormuşuz gibi heyecanla titremeye başladım. Bütün bu kargaşa ve Nate hakkındaki endişe yüzünden Willow'u tamamen unutmuştum.

Sonunda yol açıldı. Bombalanmış binalar iki tarafta sıralanıyordu ve sadece temellerinin gölgeleri duruyordu. Otlar asfalt çatlaklarının arasından çıkmıştı. Bir anlığına yeşillik gördüğüm için rahatlama hissettim. Sonra onları fark ettim. Devedikenleri. Yüzlerce devediken. Taş döşemelerin, tuğlalarının, molozların arasından kendilerini zorlayarak çıkarmışlardı.

"Asilerin sembolü," dedim.

"*Bizi öldürürseniz, daha güçlü bir şekilde geri döneriz,*" diye biraz hayallere dalmış şekilde cevapladı Alice. Sanki sinemada filmi izliyorduk.

Başım la onayladı. "Neredeyse vardık."

Rose, Thom ile ilk tanışmasında bu yoldan Saskia ve Matthew ile yürümüştü. İlk başarılı görevin heyecanı yavaş yavaş kayboluyordu. Sinirler yükselmeye başlamıştı. Devedikenlerini gördüğünde, *Thorn da en sevdiği ot gibi dikenli mi?* diye sorduğunu hatırladım. Saskia gülümseyerek, *Daha bile dikenli,* diye cevap vermişti.

Şimdi Rose'un gergin hissetmesi komik geliyordu. Devedikenini görevini mahvetmemişti. Küçük kardeşini kaybetmemiş, farklı bir evrene götürülmemişti. O şarapnel parçası geri geldi ve tekrar midem bulanmaya başladı.

Alice de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü elimi sıktı. "O kadar da dikenli değil. Ruth'u sevdiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Ruth kim?" diye sordu Katie.

Alice bana döndü. "Ben çığlık atmadan önce ona sen anlat."

"Thorn'un geçmişinin önemli kısmının bir parçası," dedim. "Yıllar önce bizim yaşlanmızdayken onun hayatının aşkıydı ama kız onlar kaçamadan Darağacı Dansı'nda asıldı. Thom bunu hiç atlatamadı."

Katie'nin nefesi kesildi. "Bu çok trajik. Zavallı Thom."

"Evet," dedim. "Hayatının aşkının Gemlerin ellerinde asılması tabii ki Thorn'un öfke problemine pek yardımcı olmadı.

Acımasız bir psikopatın tekidir."

Alice kıkır kıkır güldü. "Ruth-suz', anladın mı?"

Katie yarım yamalak gülmeyi başardı. "Eğer hâlâ bir kitap hakkında konuşuyor olsaydınız komik olabilirdi."

Ama ben yarım da olsa gülmeye kendimi zorlayamamıştım. Tek düşündüğüm, küçük kardeşimin çoktan Thorn ile karargâhta olabileceği gerçeğiydi.

"Evet, üzgünüm," diye homurdandı Alice.

Güneye doğru devam ederken batan güneşi sağımıza aldık. Devedikeni bağlan çoğalıyordu ve çürümüş balık kokusu çok başladı. Sonunda kiliseyi görebildik. Yıkımın arasında eski püskü, yorgun ama çoğunlukla sağlam duruyordu. Kitapta ondan, kutsal bir gücün müdahalesinin kanıtı olarak bahsediliyordu.

"Nate." Kiliseye doğru koşmaya başladım.

Yol birden sona ererken asfalt kabarıp kıvrıldı. Durakladım. Kırık köprü terimi yetersiz kalan bir ifadeydi. Köprü kink değildi, yok olmuştu. Bir hiçe dönüşene kadar bombalanmıştı. Televizyon ekranın arkasından, evinin konforuyla çevrelenmiş şekilde görmek yerine gerçekte görmek ciğerlerimden havanın çekilmesine neden oldu. Nehir boyunca baktım. Tek bir köprü bile yoktu. Şehir nehir tarafından ikiye ayrılmıştı. Düzgün bir şekilde sıralanmış, gökyüzünü ve gölü ışıklarıyla fener gibi aydınlatan binalar yoktu. Eski yapıların dağınık kalıntıları kalmıştı. Tanıdığım ve sevdiğim şehri kaybetmişim gibi bir hisse kapılmadan edemedim.

Katie ve Alice yanıma vardılar.

"Tanrım," diye fısıldadı Katie.

Dizlerimin üzerine çöküp hıçkırıklara boğulmak üzereydim. Ama Nate'i, şu anda yüksek ihtimalle Thorn'un yanında olduğunu düşününce gücüm yerine geldi. Balık kokusuyla kokuşmuş havayı içime çekerek kiliseye doğru koşmaya devam ettim.

"Violet, yavaşla," diye bağırdı Alice.

* Yazar burada konu örgüsü üzerinden kelime oyunu yapmaktadır. *Ruth-less* acımasız, gaddar manasını alırken *Ruth-less* (Ruth-suz) kaybettiği kişiyi ifade etmektedir, -çn

Durmadım. Balık ve kanalizasyon kokusu daha fazla artarak ciğerlerimi doldururken taşların, çatlakların ve devedikenlerinin üzerinden atlıyordum.

Kilisenin gölgesine sığındığımda hava birkaç derece soğumuştı. Asi Karargâhı'ndaydım. Davulların vurulması ve keman seslerinin kulağımda çınlaması olmadan sakın bir yer gibi görünüyordu. Vaftizci Aziz Magnus'un kalıntılarından yapılmıştı. Filmi izledikten sonra Alice ile ziyaret ettiğimiz gerçek bir kiliseydi. Pencerele polietylen ve çaputlarla kaplanmıştı. Çatının bir kısmı yoktu ama etrafını çevreleyen kuleler ve arka planında The Shard'ın mavimsi parıltısı olmadan kilise daha büyük ve göz korkutucu görünüyordu.

Önümdeki tahta kapılar sağlam ve kapalıydı. Demir kolu denedim. Kilitliydi. Tahtaya yumruklarımı vurup bağırmaya başladım. "Nate!"

Alice elimi tutup beni susturmaya çalıştı. "Violet? Delirdin mi? Asilerin kapılarına böyle dayanamazsın. Seni öldürürler."

Tahtaya daha da sert vurdum. "Nate? Orada mısın?"

Katie ve Alice beni uzağa çekmeye çalıştılar ama adrenalin beni güçlendirmişti.

"Kes şunu, çatlak," dedi Alice. "Thom'u hatırlıyor musun? Ölü kız arkadaşma saygısızlık ettiklerini için Gemlerinin derilerini yüzüşünü?"

"Evet, hadi bu psikopatı sinirlendirmeyelim," dedi Katie.

Panik etrafımda rüzgâr gibi dolanarak bir yılan gibi göğsümü sıkıştırıp kalbimi eziyordu. "Ya kardeşim o psikopata elindeyse?" Avuçlarımı tahtaya yaslayıp gözlerimi kapatarak Nate'i hissetmeye çalıştım. Sanki vücudum pes etmiş gibiydi. Boğazım düğümleniyordu ve ciğerlerim donmuş, aklım boşalmıştı. Sonunda kollarım ağırlığıma dayanamayarak yanağımın kapıya yaslanmasına izin verdi. Serin, sert ve gerçek. Keşke içinden geçebilseydim.

* The Shard, Birleşik Krallık'ın başkenti Londra'da yer alan bir gökdelendir. Bina, ülkenin ve Avrupa Birliği'nin en yüksek, Avrupa'nın dördüncü ve dünyanın 87. yüksek binasıdır, -çn

Ama kapının başka fikirleri vardı. Aralanarak benden uzaklaştı. Açıklıkta, yüzünde belirgin lekesi olan bir kadın belirdi.

Saskia.

"Bizi buldun/" diye fısıldadı.

Ayağımı boşluğa sokamadan dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı. Etrafından dolanmaya çalıştım ama vücudumu tuhaf bir şekilde sarmıştı. O kadar şaşırmış ve çaresiz hissediyordum ki kollarımın kenarda öylece salınmasına izin verdim.

"Senin için endişelendik," dedi.

"Nate iyi mi?" Yanından geçmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamıyordu.

"Evet, elbette. O iyi."

Sanki havaya fırlatılmış, daha yukarı çıkamayacağım bir noktada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Atlayışımın tepesinde, trampelen aşağıdayken yerçekiminin devreye girmesini beklermiş gibiydim. Askıda durmuş, ağırlıksız, hür.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Evet, o iyi. Asilerle buluşmak üzereydi. Gel, seni içeri alayım."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Alice. "Daha önce bize hiç iyi davranmamıştın."

Saskia ona sert bir bakış attı. "Kapa çeneni, prenses."

"Alice haklı," dedi Katie. "Tuhaf bir şey dönüyor."

Kolumun tersiyle gözlerimi silip kahkaha attım. Bana ait değilmiş gibi çıkan tuhaf, titrek bir şakımaydı.

Saskia kenara çekilerek kapıyı gösterdi. "Sadece içeri gir," dedi gülümseyerek.

Sanki ayağım yerle bağlantıda değilmiş gibi tuhaf hissettim. Ama vücuduma hareket etmesi için emri verdim. Kapıyı iterek açıp adım attım. Katie arkamda dururken eli benimkini sıkıca tutuyordu. Alice'in arkalarda durduğunu, titrek sesinin bize içeri girmememiz için yalvardığını güçlkle fark ettim.

Kilise kocaman açık bir alandı. Zarif sütunlar soluk, taraklı tavana erişiyordu. İkinci güneşi pencerelerden sızıp çatutlarm

deliklerinden girerek polietilen tarafından daha da yumuşatılmıştı. Kilise sıralarını görmüyordum. Sadece bir sürü masa vardı. Film versiyonuna çok benzer görünüyordu ama belirli detaylar mekânı yabancı ve yeni gösteriyordu. Tütsü dökülmüş taşların kokusu, altın parıltıları gibi tozun havada asılı kalışı, taşların ayağıma batması gibi. Tenimde ter damlaları birikmişti.

"Violet!" Nate'in sesini duydum. Kolları açılmış bir şekilde bana koştu. Sarılışının gücüyle beni neredeyse yere düşürecekti.

İsmimi tekrarladı ama sesi mutlu değil, korkmuş geliyordu.

İşte o zaman diğer Impleri gördüm. Gölgede duruyorlardı. Gülüyor ve kollarını hediye taşıyorlarmış gibi uzatıyorlardı. Ama hediye taşımıyorlardı. Elllerinde silahları vardı. Bütün metaller kafama doğrultulmuştu.

Asilerin arkasından upuzun bir adam çıktı. Thom. İmzası hâline gelen göz bandını tanıyordum. Belki de geride kalan tek gözü o kadar iyi görüyordu ki iki tanesinin işini yapıyordu. Mükemmel, kareli kâğıtları andıran gülümsemesi beni güzelliğiyle habersiz yakalamıştı. Filmdeki aktörden bile daha yakışıklı ve heybetliydi. Teni esmer şeker tonundaydı. Saçları neredeyse mavi görünüyordu. Farklı kıyafetler giymişti. Deri pantolon ve trençkotun yerini salaş bir gri spor ceket ve siyah kot pantolon almıştı. Bu onu daha gizemli gösteriyordu.

Katie elimi sıktı. "Bu Thorn olmalı."

Başım la onayladım. Bize doğru yürürken adımları en az gülüşü kadar uyuştu. "Bak sen. Burada ne varmış? Lafta casuslardan iki tane daha. Açıklamanız gereken çok şey var."

Bakışı benden Katie'ye çevirdi. Yüzünde narin, hassas ve korku dolu bir ifade belirdi. Elini kaldırdı ve korkunç bir an boyunca ona vuracağını düşündüm. Ama onun yerine parmaklarının tersiyle yanağına dokundu. Katie geri çekilerek sanki Thom'un teni alev almış gibi derin bir nefes aldı.

Nate kemerimi çekiştirdi ve konuşmak üzere ağzını açtı ama Alice'in çığlıkları onu susturdu. Bir Imp onu kemerli kapılardan geçmeye zorluyordu.

Thom'un yüzünde yine uyuşuk bir gülümseme belirdi. "İşte buradasın. Kendini Imp casusu sanan Gem."

Alice bir şey demeye çabaladı. Sanırım ismimi söylemeye çalışıyordu ama Implersözlerini bastırıp etrafına doluştu. Narin kollarım arkasına çekerek dizleri üzerine çökmesi için onu zorladılar.

"Alice." Çaresizce ona ulaşmaya çalıştım ama Implers beni duvara doğru ittirdi.

"Durun. Durun," diye bağırdı Katie, tişörtlerine asılarak onları üzerimden çekmeye çalışıyordu. Ama Thom devasa kollarını ona dolamıştı. Taşa doğru bastırılmış, gözlerim Alice'e çevrilmiş şekilde kaldım. Kıvranıp kıpırdanıyor, ele geçirilmiş gibi çığlık atıyordum ama bir faydası yoktu. Bir Imp kafama vurup her şey kararmadan önce Saskia'nın sesini duydum.

"Sana beklenmeye değer olduklarımı söylemiştim."

BÖL Ü M

11

E fak, koyu sarı renkte bir odada uyandım. Zemin vücudumun altında sert hissettiriyordu. El ve ayak bileklerim bağlanmıştı. Alkol tadı olan bir bez parçası ağzıma tıkılmıştı. Kapıyla yüzleşmek için oturma pozisyonu almaya çalıştım. Sırtımı dökülen duvara yasladım. Kendimi daha az savunmasız hissediyordum. Sağımda büyük bir cam vardı ve öyle bir pislikle kaplanmıştı ki tuğlayla kapatılmış gibi görünüyordu ama batan güneşin tuhaf ışıltıları, arasından sızarak hapsedildiğimiz mekânın yerin altında olmadığını söylüyordu. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Alice yanımda oturuyordu. Vücudunun bana yaslanan kısmı sıcaktı. Nate tam karşımızda oturuyordu. Ağzını bağladıkları bez, yüzünde tuhaf bir sırtış varmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Sol tarafı ağrıyormuş gibi vücudunu tutmaktaydı. Yaralı ve kızgın gözlerine bakınca yavaş, gözü yaşlı bir selamla- ma olarak gözlerimi kırptım. En azından ikimiz de hayattaydık. Sonrasında gözlerim Katie'yi buldu. Aynı bez, aynı tuhaf sırtış. Gözünü kırptı. Ama bir gözyaşı yanaklarından akıp çilleri- ni daha büyük göstererek ağzındaki bezi ıslattı. Londra'ya hiç taşınmamayı, benimle hiç tanışmamış olmayı ve *Darağacı Dan- sz'nı* hiç duymamış olmayı dilediğine emindim. Suçluluk hissine

kapılarak başımı duvara vurdum. Güven verici bir gürültü. Sürekli arı sürüsü gibi bir vızıltı sesi duyuyordum. Katrana benzer bir madde sol gözümü kapatmıştı. Kendi kanım olduğundan şüpheleniyordum.

Bu odada ne kadar süre durduğumu bilmiyordum. Duvarlara, ayaklarımıza bakıp birbirimize tuhaf sempatik bakışlar attık. Elbette bu karmaşaya nasıl girdiğimize dair detaylı düşünmeye başladım. Comic-Con'daki kazayla beraber başlamıştı. Bir deprem miydi? Bomba mı? Yolunda gitmeyen bir deney mi? Gözkapaklarımı sıkıca kapatıp düşüncelerimi toparladım. Diğerleriyle bu konuyu iyice konuşabilmek istiyordum ama bezi tükürüp atamıyordum.

Onun yerine düşüncelerimi kitaba çevirdim. Değiştirebilmemize rağmen yine de sonunda aynı düzene dönüyormuşuz gibiydi. Sanki yan yana giden ipin iki parçası gibiydik. Birbirine geçip tekrar ayrılıyorduk. Kitabın bu kısmında Rose kiliseye girmişti ve Thom ile günün erken saatlerinde devedikenini bombasını nasıl salıverdiğini konuşuyordu. Sahneyi birçok kere izlemiştim. Hava kararıp diğer asiler giderken kilise gece ışıklarıyla dolmuştu. Thorn, Harper görevi için Rose'un doğru Imp olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ona bizden daha iyi davranmıştı. Kafasına vurup bir odaya kapatmamıştı mesela. "Dikenli" tabiri kesinlikle yetersiz kalıyordu.

Eninde sonunda uykuya daldım. Bunu şehrin tuhaf, karmaşık bir rüyasını gördüğüm için biliyordum. *Benim* bildiğim değil de gelecekteki Imp Londra'siydi. Yıkılmış duvarlar, yıkık binalar, çökmüş çatıların izi kalmış bulanık bir gökyüzü. Çığlık atarak fıçının ucunda tökezliyordum. Çilli denetçi arkamda duruyor, parmağıyla gösterip kahkaha atarken ayağını geri çekiyordu. Ash bağırıp kollarını uyluklarıma sardı. Beni dağılabilmişim gibi yere yatırdıktan sonra sanırım alnımı öpmek için üzerime eğildi. Gözleri, arkasında duran gökyüzüyle aynı renkteydi. Kafasında iki delik varmış gibi görünüyordu. Birden önümdeki, Ash yerine Nate oldu. Göğsünün ortasında karanlık bir boşluk açıldı.

"Bana bunu sen yaptın, Violet," dedi.

Avuçlarımı karanlık boşluğa doğru götürdüm ama akımı durduramıyordum. Kan kollarımdan aşağı, yüzüme akıyordu. "Üzgünüm."

Dudaklarımı tenime değdirerek fısıldarken nefesi buz gibiydi. "Beni daha iyi koruyabilseydin bunların hiçbirisi olmazdı." Geriye doğru çekilince gözkapakları kıpırdandı.

"Nate, benimle kal," dedim.

Vücudu kırmızı bir sise dönüşüp bir an havada asılı kaldı. Oğlan şeklinde incecik bir tabaka hâlinde, atmosferde kül misali kayboldu. Aynı devedikeni gibi. Uzanıp çaresizce havayı avuçladım. Ama sadece ufak damlacıkları, aramızda gittikçe çoğalan boşluğu hissettim.

İşte o zaman tanıdık bir sesin zamanın, sevginin ve sıcaklığın katmanlarını zorladığını duydum. Annem. "Violet, benimle kal." Tekrar temiz, medikal ve belli belirsiz favori parfümünün kokusunu aldım. Yıldız anason ve yasemin. "Violet, benimle kal."

Kapının gıcirtısıyla uyandım. Odaya iki karanlık figür girdi ve ancak yukarıdaki ışığı açtıklarında belirgin hâle geldiler. Gözlerim hızlıca ışığa uyum sağladı. Thom ile bir başka Imp bana doğru geliyordu.

Thorn, Katie'nin yanında bir anlığına durup rüyanın kirpiklerini titretişini izledikten sonra yanıma diz çöküp ellerimi ve ayaklarımı çözdü. "Bana, ona benzediğini söylediler."

Kanın ayağıma, ellerime gitmesini bekledim ama tamamen uyuşmuşlardı. Bezi ağzımdan çekmeye çalışırken parmaklarım tuhaf şekilde yüzüme vurmuştu.

"Al işte." Öne doğru eğilip bezi alırken eldivenli elleri şaşırtıcı derecede nazikti.

"Kim?" demeyi başardım. "Kime benziyorum?"

"Rose'a," diye cevap verdi. "Onunla hiç tanışmadım ama Saskia ve Matthew onun ikizi olduğuna yemin ediyorlar."

Alice bezin ardından bir şeyler homurdandı. Thom ona döndü. "Birazdan sana geleceğim, prenses, merak etme."

Alice sustu. Elimi kısa bir süre dizine koydum.

Thorn elini bana doğru uzattı. Ne yapacağımı bilemediğimden kabul ettim. Bir anlığına eldiven giydiği için minnettar hissetmiştim. Aynı Katie'ye olduğu gibi, teninin beni delip geçeceğinden emindim. Beni oturma pozisyonuna getirdi ve kendimi doğrudan gözlerine bakmaya zorladım. Beni odağında tutuyordu.

"Sana ve arkadaşlarına sert davrandığımız için özür dileriz." Gözleri tekrar, uyuyan Katie'ye çevrildi. "Sanırım yıllardır çektiğimiz zulüm insanlığımızı bir şekilde etkiledi. Bu tekrar eski hâline getirmeyi umduğumuz bir şey. Rose'un ölümü ve devedikeni görevinin başarısızlığı asileri biraz sarsıp kafalarını karıştırdı. Umarım sorularımızın bazılarına cevap verebilirsin."

Tekrar bana baktı. Fazlasıyla korkutucuydu. Heybeti, gücü. Ama zayıf görünmeyi reddediyordum. O yüzden doğrudan gözlerinin içine cüretkâr bir şekilde baktım.

Gülümsedi. "Gel de sana mütevazı mekânımızı göstereyim."

Neden beni seçtiğini merak ediyordum. Sanırım Rose gibi gözüktüğümünden veya belki de kitap yüzündendi. Tekrar beni olay örgüsüne çekiyordu. Onu odadan dışarıya doğru takip ederken hızlıca omzumun üzerinden, ağzı kapalı kalan ama gözlerini kırpıştırarak beni teselli edip bana güç veren Nate'e baktım.

Thorn beni karanlık merdivenlerden aşağı doğru yönlendirdi. Tüfekli Imp beni takip ediyordu. O kadar yakındaydı ki göğsündeki balgamm hırıltısını duyabiliyordum. Kilisenin ana yapışma giriş yaptık. Aynı hatırladığım gibiydi. Yüzlerce gece lambası, taşları sıcak bir şekilde aydınlatıyordu. Tavana asla varmıyordu ve tavan yokmuş hissi veriyordu. Karanlık, boş bir gökyüzünün altında durduk. Asilerin çoğu dinlenmek için yakınlardaki sığınma yerlerine dönmüştü. Birden kabaran, neredeyse ikiye bölünecek gibi olan kalbim dışında küçücük hissettim.

Thorn tahtayla kapanmış pencereye baktı ve bir zamanlar renkli, çiçek dürbünü renginde camlarla nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Ama Gem bombaları bu işe bir son vermişti. Camın hemen altında bir tabela vardı. Üzerine kabaca kelimeler

kazınmıştı. *Maymunlar Imp oldular, Impler ise asi. İnsan evrimin doruk noktası.* Bunu kitaptan hatırlıyordum. Eski Gem değişleri üzerine bir oyundu. *Maymunlar Imp oldular, Impler ise Gem - insan evriminin doruk noktası.*

"Sloganımızı sevdin mi?" diye sordu Thorn. Rose'a da aynı şeyi sormuştu. İpler tekrar birbirine geçiyordu.

"Çok zekice," diye cevapladım aynı Rose gibi. Bu lafları bilmek kendimi daha güvende hissettiriyordu.

"Peki ya devamız? Implerin özgürleşmesi ve eşit haklar edinmeleri," dedi tekrar aynı kitapta olduğu gibi.

"Davan benimkiyle aynı." İyimser olduğunu biliyordum ama Rose'un söylediklerini tekrarladığım süre her şeyin yolunda gideceğini ummadan edemiyordum. Beni Baba ile tanıştırmaya davet edecekti ve ben de aynı Rose gibi kabul edecektim. Sonra da Baba'ya nasıl eve dönebileceğimizi sorabilecektim.

Thom tahtalarla kapalı pencereye bakmaya devam etti. Yavaşça akıllı telefonumu spor ceketinin cebinden çıkardı. "Bu nedir?"

Kahretsin. İpler yine ayrılmıştı. Hem de çok fena.

"Telefonum," diye uyuşmuş bir hâlde cevapladım.

"Saskia bunun Gem teknolojisi olduğunu düşündü. Ama değil, doğru mu?"

"Evet."

"Eski bir teknoloji. Oldukça eski. Ve sanırım Impler yaptı."

Başımınla onayladım.

"Sen ve arkadaşlarının tarihî Imp teknolojilerine nasıl sahip olabildiği konusunda beni aydınlatır mısın?"

Yutkundum. "Eğer söylersem bana inanmazsın."

"Dene bakalım."

"Bizler antik Impleriz." Kulağa çok komik geliyor olmalıydı ama diyecek başka şey düşünemiyordum.

Kaşlarını çatıp telefonla çenesine hafifçe vurdu. "Komedyensin ha?" Telefonu tekrar ceketinin cebine attı. "O zaman neden Rose'u öldürdün?"

Konuşmanın ani değişimi beni şaşırtmıştı. Kelimeleri ancak aklımda birkaç defa döndürünce anlamlandırabildim. Ellerim titremeye, tırnaklarım avucuma batmaya başladı. "Rose'u biz öldürmedik/" diye cevap verdim.

"Katılıyorum, doğrudan öldürmediniz. Ama varlığınız onun ölümüne neden oldu. Saskia bana olanları anlattı. Kızıl saçlı güzel arkadaşın muhafızları alarına geçirmiş."

"Biliyorum. Üzgünüm. Öyle olmasını hiç istemedik."

"O zaman Kolezyum'da ne yapıyordunuz?"

Karşımdaki tek göze afallamış hâlde bakakaldım. Bu göz kitapta gri renkli olarak geçiyordu, sanki kırık bir arduaz parçası gibi; sanki şehrin kendisi adamın içinde çürümüş gibi. Ama şu anki Thorn'un gözleri lavanta mavisiydi... ve nefretle doluydu.

"Ee?" diye sordu.

Daha akıllıca bir cevap aramaya, onu tamamen devre dışı bırakmasa da bizi hayatta tutabilecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Ama sanki bez parçası ağzımdan tüm kelimeleri emmişti. "Bilmiyorum."

Bana yaklaştı. Büyük kollu şamdanlardan biri yüzüne açılı bir gölge düşürerek onu daha da korkutucu kılıyordu. Deri eldivenleriyle tenimde serin bir his bırakarak yüzümü yakaladı. "Saskia senin Rose'un kız kardeşi olabileceğine dair yemin ediyor. Öyle misin?"

"Hayır," diye fısıldadım.

Yüz ifadesi sertleşti. "Onun yerine geçmen ve asilerin içine sizman için Gemler tarafından mı gönderildin?"

"Tanrım, hayır. Ben Comic-Con'daydım."

Elleri yüzümden çekilince sanki bez ağzımdan tekrar çıkarılmış gibi kelimeler dökülüvermeye başladı. "Ben geçmiştenim. Yani, tam olarak geçmiş değil, farklı bir gerçekliktenim ki bu *sizin* geçmişiniz oluyor. Bu yüzden telefonlara sahibiz. İnip teknolojisine. Benim dünyamda Rose bir kitap karakteri, hatta bunu filme bile uyarladılar. Oldukça havalı bir kahraman; cesur, güçlü, güzel ve benim olmadığım her şey. Bu yüzden onun

gibi giyindim. Bir günlüğüne de olsa oymuşum gibi davranmak için."

Thorn güldü. "Güzel olmadığını mı düşünüyorsun?"

Başımı iki yana sallarken gözlerim onun botlarına çevrildi.

Zayıflığım onu sinirlendirmiş olmalıydı. Omuzlarımdan tutup beni öne doğru çekti. Bu ani hareket birkaç fenerin sönmesine neden oldu ve alevlerin ince dumanları tavana doğru yükseldi. Kendimi o dumanı kiskanırken buldum.

"Oyun oynamayı kes," diye bağırdı. "Bana gerçeği söyle, yoksa aşağıdaki küçük arkadaşlarını getirip senin gözlerinin önünde teker teker boğazlarını keserim."

"Hayır!" Başımda keskin bir ağrı hissettim. Vücudumu ter kapladı. Fare eti midemde hâlâ pençeleri, dişleri ve bana karşı takındıkları bir tavırları varmış gibi çalkalanıyordu. Biraz solgun görünüyor olmalıydım çünkü Thorn ellerini dirseklerimin altına koyup ağırlığımı destekledi.

"Darren," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Gidip oğlanı getir."

Sesi çok ama çok uzaklardaymış gibi geliyordu. Birden kendimi, gerçekten filmin bir sahnesini izlemek üzereymişim gibi, tuhaf bir şekilde durumdan soyutlanmış hissettim.

"Hayır, Nate olmaz," demeyi becerebildim.

Ama Thom bana bakmadı bile. "Beni duydun, Darren. Oğlanı getir."

Darren fırlayıp üst kata çıktı. Gidişini izlerken boğazımda tarifsiz, korkunç hisler yükseldi. "Hayır, olmaz, lütfen. Her şeyi yaparım."

Thorn, beni dua etmeye zorluyormuş gibi, ellerimi kendi göğsüne götürdü. "Bana gerçeği söyle."

Tarifsiz hislerim sonunda şekillendi: Korku. "Sana gerçeği söylüyorum. Yemin ederim. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Benim dünyamda sen distopik bir gelecekte yaşayan bir kitap karakterisin. Sen... yaralı bir kahramansın."

Başını geriye atıp kahkaha atarken damağının tümsekleri göründü. "Yaralı bir kahraman mı?"

Boşboğazlık ettiğimi biliyordum ama adrenalin beynimi uyuşturmuş ve ses tellerimi uyarmış gibiydi. "Evet, yaralı bir kahraman. Cesur ve güçlüsün ama aynı zamanda intikamdan gözü dönmüş, acımasız birisin."

Nate'i görmeden önce sesini duydum: Darren onu merdivenlerden aşağıya sürüklerken çıkan boğuk bir haykırış ve ardından gelen bir dizi patırtı. Gözleri avlanmış bir hayvanmki gibi oyuklarında dönen Nate çok genç ve çok çaresiz görünüyordu. Darren onu yere doğru itti. Nate'in ayakları birbirine dolandı ve elleri hâlâ arkasında bağlı olduğu için düşüşünü engelleyemedi. Onu yakalamak için hızla öne atıldım ama Darren beni geri çekerek tüfeğin ucunu kürek kemiklerimin arasma dayadı.

"Her şey yolunda, Nate. Durumu düzeltebilirim. Söz veriyorum." Tenimi serinleten gözyaşlarımı hissedebiliyordum.

Thom, Nate'in arkasına geçti ve kaslı kollarından biriyle onu ezercesine gövdesini kavradı. Boş eliyle kemerinden sustalı bıçağını çıkardı ve Nate'in pürüzsüzce gerilmiş boğazına bastırdı.

"Lütfen yapma!" Benden gelmekte olduğunu zar zor anlayabildiğim tiz bir yakarış.

"Gerçeği söyle," dedi Thom.

Nate'in boynunda, bıçağın dürttüğü noktada oluşan hafif girtintiyi görebiliyordum. Dilimlenmek üzere olan bir şeftali gibiydi. Derisi alttaki yumuşak dokuyu güç bela koruyordu. Sanırım kusacaktım. "Lütfen onu incitme. Sana her şeyi anlatacağım."

Nate gözlerini benden ayırmazken, içimde tuhaf bir hüznün dalgası kabardı. *Thorn senin kahramanıydı, oysa şimdi ölümün onun elinden olacak.* Ama Nate hüznü değil, kararlı ve akli başında görünüyordu; açık kahverengi gözleri bana çaresizce bir şey anlatmaya çalışıyordu. Nate gibi düşünmek zorundayım. *Zekice davranmalıyım.*

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Thom. "Söyle, yoksa onu domuz gibi dilimlerim."

O anda bir şeyler yerine oturdu ve artık korkmamaya başladım. Sıkı bir *Darağacı Dansı* hayranı olduğum için, sadece Thom hakkında şeyler bilmekle kalmıyor, onu neyin tetikleyeceğini de biliyordum. Eğer bu işten kendini kurtaracak biri varsa o da bendim. "Ruth... Ruth'a yaptıkları yüzünden onlardan intikam almak istiyorsun. Gençken âşık olduğun Imp kızı yüzünden. Gemler onu Darağacı Dansı'nda astılar çünkü bir Gem ile ilişkisi vardı. Seninle." Thorn'un tutuşunun biraz gevşemesini, bıçağın Nate'in teninden biraz uzaklaşmasını izledim. Ama durmadım. "Gördüğün üzere, bilmemem gereken şeyleri biliyorum, değil mi? Çünkü bunları okudum ve izledim. Sen bir Gemsin. Göz bandının altında, gören bir göz daha var. Bandı yüz hatlanm orantısını bozmak için takıyorsun çünkü *onlardan* biri olmaktan utanıyorsun. Bir Gem'i yumrukladığın, derisini yüzdüğün veya öldürdüğün her seferinde, nefret ettiğin bir parçam öldürmeye çalışıyorsun - bir Gem olan parçam. Onun ölümü konusunda içten içe kendini suçluyorsun çünkü eğer onu sevmemiş olsaydım hâlâ hayatta olabilirdi."

Kelimeler taştan yapılmış geniş odada yankılandı; âdeta yok olmayı reddediyorlardı.

Darren, "Kahretsin," derken, sırtımdaki tüfeğin baskısı azaldı.

Thom sanki kamını yumruklamışım gibi gırtlaksı bir ses çıkardı. Bana bakarken ifadesi kuşku ile hüznün arasında kalmıştı. Bantla kapatmadığı gözünden ve bandın altından yaşlar süzülüyordu. Bıçağı mum ışığında parıldarken elini havaya kaldırdı. Kalbimin duracağını sandığım bir an için Nate'i kafadan bıçaklayacağını düşündüm.

Ama bunu yapmak yerine, Nate'in ağzındaki bezi çıkardı.

Nate, sanki kelime bunca süredir içinde tıkalı kalmış gibi, "Baba!" diye bağırdı. "Baba'yı görmeliyiz."

Thorn başıyla onayladı. "Belki de görmelisiniz."

BÖL Ü M

12

Filmde gördüğüm bu taştan yapılmış, dar ve aşağı meyleden koridoru tanıyordum. Bizi kilisenin daha derinlerine götürüyordu. Thom kubbeli tavana çarpmamak için katasım hafifçe eğerek önden ilerliyordu. Rose da tam olarak bu koridorda yürümüştü ama benim aksime, tahta kapıların ardında onu neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Yüzü olmayan, görülemeyen şeyleri gören biri. Bazen cehalet gerçekten mutluluktu.

"Bu cidden harika." Nate ellerini ritmik bir şekilde hızla hareket ettirdi; bilekleri yeni çıkarılmış bağlar yüzünden hâlâ kırmızı ve bereliydi. "Baha'yla tanışmaya gidiyoruz."

Onu tek bir bakışla susturdum. Heyecanlı konuşmasını görseydiniz, ünlü biriyle tanışmak üzere olduğunu düşünürdünüz. Thorn'u bir odaya kadar takip ettik. Oda aynı filmdeki sahne gibiydi ama havada bir ağırlık hissi vardı - tatlı ve taze bir şey yüzünden neredeyse yapış yapış olmuş gibiydi. Belki de zambak poleniydi. Bitki örtüsünden yoksun bir yerde çiçek kokusu alıyor olmak bana tuhaf geldi. İlk defa Baba ile tanışmak üzere olan Rose'un hayaletinin arkamdan yürüdüğünü hayal edebiliyordum. Birden bir kayıp duygusu hissettim. Rose ölmüştü.

Bir ses, sanki düşüncelerimi tekrar eder gibi, "Rose öldü mü?" diye sordu.

Baba'yı tam olarak nerede bulabileceğimi biliyordum; bir çaput yığını gibi köşeye çömelmişti. Başını kaldırıncı onu gördüm. Kitapta, Baba'nın yüzünde gözlerini ve burun deliklerini kapatan fazladan bir deri parçasının gerili olduğu, ağzının ise sanki onun sözlerini işitmeyi arzulayan bir bisturi tarafından açılmış gibi duran incecik bir yarıktan oluştuğu yazıyordu. Filmdeki versiyonu kitaptakinden çok daha kötüydü; sanki korkunç, şekilsiz bir canavar gibi. Ama karşımdaki kadın sadece gözkapakları ağırlaşp kapanmış ve uykuya dalmış gibi görünüyordu. O kadar yaşlı bile görünmüyordu; belki büyükannemin yaşlarındaydı. Teniyse âdeta yumuşak bir hamur, sanki dokunursam parmak izim çıkacakmış gibiydi. Yüzündeki tek tuhaflık burun deliklerinin olmamasıydı ama bunu ancak başını geriye attığında fark edebildim.

Nate'in yavaşça nefes verdiğini duydum. Belli ki kadının nispeten daha cana yakın görünüşü onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Çok yazık. Rose'u sevmiştim," dedi Baba.

"Onunla hiç tanışmadın ki," dedi Thom.

Baba omuzunu silkti. "Tamam ama tanışınca sevecektim."

Thom bir yastığı kabartıp kadının sırtına koydu. "Ateşle ilgilenmemi ister misin?" Henüz dakikalar önce Nate'i bıçaklamak üzere olan Thom'u böyle ilgili görmek tuhaftı ve bu öngörülemez hâli onu daha da korkutucu yapıyordu. Bir an gülümseyerek yastık kabartırken, diğer an psikopata dönebiliyordu. Kitapta da böyleydi tabii ama bu sefer bıçak gerçektir.

Sanırım Baba da aynı şekilde hissediyordu: Onun nezaketine güvenemiyordu. Thom'u eliyle uzaklaştırdı. "Hayır, teşekkürler. Kendi kendime halledebilirim." Nasıl oluyorsa gözkapaklarının ardından şeklimi seçebiliyormuş gibi bana döndü. Belki de gerçekten seçebiliyordu çünkü gözkapakları incecikti. "Onun yerine bana kimi getirdin, Thom?"

Thorn, "Tanrı bilir," diye cevapladı.

Kadın kahkaha attı. Gözkapaklarının altındaki gözleri, yumurtalarının içinde kıpırdanan kuşlar gibi hareket etti. Titreyen

ellerinden birini bana uzatınca hiç düşünmeden elini tuttum. Avucundan bana geçecek acı ve ateş dalgası için kendimi hazırladım... ama beklediğim dalga gelmedi.

Dişsiz damaklarını ortaya çıkararak gülümsedi. "Bu çiçek pek küçük ama başka yetenekleri var. İsmi Violet. Hep küçülüyorsun, öyle değil mi?"

"Doğru." Sınıfın önünde dururken tam da bunu düşünüyordum.

Thorn öne doğru bir adım atınca, bir anlığına elimi kadının elinden uzaklaştıracağını düşündüm ama sadece yumruklarını sıkarak yetindi. "Bilmesi imkânsız olan şeyleri biliyor. Sanki kafamın içini okuyor gibi. O da senin gibi mi, Baba?"

Baba, "Görülemeyen şeyleri görebiliyor musun? Akıl bükebilir misin?" diye sordu bana.

Başımı iki yana salladım ama sonra beni göremeyeceğini fark ederek, "Hayır," dedim. Sonra da büyük ihtimalle aklımı okuyabileceğini fark edip kendimi biraz aptal gibi hissettim ve yanaklarım kızardı.

"Peki ya sen, Nate? Senin böyle yeteneklerin var mı?"

Nate ellerini birbirine vurdu ve sonra sanki kadm ona izin vermiş gibi hızlı ve heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı. "Aman Tanrım, adımı biliyorsun, çok havalı. Hem de filmdeki kadar korkutucu değilsin, seni gerçekten çok yanlış göstermişler."

Thorn onun kafasına arkadan vurdu. "Kız da bunu söyleyip duruyor. Alternatif bir evrenden gelmişler de; biz de bir kitapta mı, filmde mi, artık her ne saçmalıkta orada yaşıyormuşuz da."

Baba sakinliğini korudu. "Eh, bu çok absürd olurdu, sence de öyle değil mi?"

Nate burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Bunu yüzü olmayan, beş yüz yaşında bir kadın mı söylüyor?"

Thom ona bir kez daha vurmak için elini kaldırdı ama Baba araya girdi. "Bu kadarı yeter, Thom. Misafirlerimize biraz saygı göster. Onları sevdim."

"Rose'un ölümünden onlar sorumlu." Nate'in kafasındaki görünmeyen bir noktaya mânâlı bir şekilde bakmaya devam etti.

"Evet," dedi Baba, sanki bir çocukla konuşmuş gibi, "ve bir çiçek solcjuğunda, yerinde yeni bir çiçek açar."

Thom'un eli keyifsiz bir şekilde yana düştü. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Menekşeler böyledir, küçük ama oldukça özeldirler. Burnun alıcılarını kapatan bir kokusu vardır, bir süre sonra onu algılayamaz hâle gelirsin."

"Bilmecelerle konuşma, kocakarı," dedi Thom.

Kadm kakhaha atıp elinin bir hareketiyle onu savuşturdu. "Beni onlarla yalnız bırak da gidip bu kocakarmın bilmecesini çözmeye çalış."

Emir almaya alışık olmayan Thom göz bandıyla oynadı. "Bunu neden yapacaktım?"

"Zorluk çıkarma," dedi Baba. "Gideceğini zaten bildiğimi unutuyorsun. Olayları önceden görmenin güzelliklerinden bir tanesi."

Thom topuklarının üzerinde dönüp odadan hızla çıkarken yüzündeki rahatsız ifadeyi gizlemeye uğraşıyordu. Kapı ardından çarpılarak kapanınca oluşan hava akımı alevleri titretti ve gölgeler granittin üzerinde dans etti. Baba esnedi; dişsiz ağzı ağlayan bir bebeğinkini andırdı. "Havlaması ısırmasından daha kötüdür."

"Bundan emin misin?" dedi Nate. "Neredeyse boğazımı kesecekti."

"Tamam, iki hâli de bayağı kötü. Çok şey yaşadı ama sanının siz bunu çoktan biliyorsunuz." Odayı işaret etti. "Otur biraz, Nate. Rahat ol. Kız kardeşinle biraz vakit geçirmem gerekiyor."

Nate hoplayarak oturdu. Yastığı denk getiremedi ama umurunda değil gibiydi. "Akıl bükeceksin değil mi? Çok havalı. Sonra da bana yap."

Baba onu duymazdan geldi. "Gel bakalım, Violet, elimi kaşlarının üzerine koymam gerek."

Aynı Rose'un yaptığı gibi onun önünde diz çöktüm ve bir kere daha o kayıp hissine kapıldım. Ama kayıp hissinin altında çok daha zehirli bir şey dolanıyordu: Suçluluk. Bu taş zeminde dizlerinin üzerine çöken, kaşlarını ona sunarken koyu renkli saçları öne doğru düşen kişinin ben değil, Rose olması gerekiyordu. Kocaman bir gözyaşı damlasının yere düşmesini engellemek için gözlerimi kapadım.

Baba, avucunu sanki bir bebeğin ateşini kontrol edermiş gibi alnıma koydu. Beklediğim acı dalgası vücuduma yayıldı, dokularımı şişirdi ve kemiklerimi kırdı. Kitapta tarif edilenden çok daha kötüydü. Çıglık atmak istiyordum ama sanki ciğerlerimde hiç hava yok gibiydi. Bir bıçağın şeftaliyi kesişini, hayatımda gördüğüm en soluk mavi gözleri, eller tarafından yırtılan bir mini elbiseyi, Matthew ağlarken Saskia'nın saçlarının savruluşunu, bir sahnenin üzerime doğru düşüşünü, tunik giyen bir kızm aynadaki görüntüsünü gördüm.

Acı ön loba doğru sızarak gözlerimin ortasındaki tek bir noktaya odaklandı.

Annemi gördüm... Babamı...

Evimi.

Acı beni neredeyse bilincimi kaybetme noktasına getirene dek büyüdü. Fakat tam da kesinlikle öleceğimi düşündüğüm ve ölümün huzuruna özlem duymaya başladığım anda azalmaya başladı. Renkler, hisler, acılar, hepsi şakaklarımdan sızarak onun avucunun sıcaklığına doğru çekildi.

Gözlerimi açınca sadece beyazlık gördüm. Birkaç kez gözlerimi kırptıktan sonra bir kar fırtınasının ortasında dikildiğimin farkına vardım. Tam yardım çağırmak için bağıracacağım ve artık ikimiz de kör olduğumuz için aramızda apansız bir bağın oluştuğunu hissettiğim Baba'ya doğru elimi uzatacağım sırada kar yağışı seyreldi. Fakat bu kar değildi. Devedikeniydi. Dönüyor, dans ediyor, küçük beyaz bir kuş sürüsü gibi havada salmıyordu. Hava açılmaya devam ederken Babayı yanımda gördüm.

Aynı hamurumsu teni, aynı dişsiz gülümsemesiyle yanımda duruyordu ama sırtı dimdikti ve bacakları güçlüydü. Gözlerinin nihayet açılmasıyla birlikte iki tane yeşil elma renginde iris ortaya çıktı. Yeni burun deliklerinden derin bir nefes aldı. "Bu çok daha iyi oldu," diye havaya fısıldadı.

Yavaşça dönerken etrafıma baktım. Kolezyum'daydık. Uzun taştan duvarlara aralıklı olarak kuleler sıralanmıştı. Duvarın önünde duran tahta sahnede dokuz tane ip görölüyordu. Bir yanda gri renkli ve parçalanmış Londra'nın, diğer yanda ise taze ve yemyeşil Çayırılık'ın uzandığını biliyordum. Aynı kitaptaki gibi. Aynı bu sabahki gibi. Ama buna rağmen her şey çok farklıydı - etraf bomboş ve durgundu, sanki gece vakti bir oyun parkı gibi. Ve tuhaf bir şekilde sakindim. Gökyüzü berrak görünüyor, hava leziz kokuyordu - limon gibiydi belki de.

Ben de kendimi havayı içime çekerken buldum. "Buraya nasıl geldik?"

"Aklının içindeyiz, tatlım. Her şeyin başladığı Kolezyum'u ziyaret etmenin uygun olduğunu düşündüm." Güldü ve havada uçuşan bir devedikenini yakaladı. "Eminim şu anda kendini Dorothy gibi hissediy örsündür."

Başımınla onayladım.

Devedikenini sanki bir peygamberdevesini serbest bırakırmış gibi havaya saldı. "Ev gibisi yoktur... Ev gibisi yoktur."

Ev kelimesi gözlerimin hemen sıcak gözyaşlarıyla dolmasma sebep oldu.

Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve parmak uçlarıyla yanaklarımı kuruladı. "Ama sorun şu ki, gelişin hikâyemizi epey rayından çıkardı. Rose'un ölmemesi gerekiyordu. Malikâneye sızıp Willow'a âşık olması gerekiyordu. Bu öylesine güçlü ve saf bir aşk olacaktı ki Imp-Gem ayrımını aşacak ve sonunda insanoğlunu birleştirecekti. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Başımınla onaylamaya çalıştım ama Baba yüzümü sabit tutuyordu.

"Bazı hikâyelerin yaşanması gerekir," dedi. "Harika doruk noktalarına ulaşmaları ve neredeyse bir hayat döngüsü gibi, başlı başına birer yaşam formuymuş gibi var olmaları gerekir."

"An-anlamıyorum."

"Hissetmiyor musun, Violet? Hikâyemiz -senin kanon dediğin olay örgüsü- seni tekrar tekrar içine çekiyor ve beraberinde sürüklüyor. Karşı koyması neredeyse imkânsız, öyle değil mi?"

Paralel olarak ilerleyen ve birbirlerine dolanıp bir sarmal oluşturan iki ip parçasını düşünerek başımla onayladım.

Elini omzuma koydu ve beni sahneye doğru döndürdü. Boğacakları yeni boyunları bekleyen ilmikleri gördüm.

Sesi kulaklarımı ısıttı. "Impleri kurtarmalısın, Violet. Fedakârlık ve aşk aracılığıyla bu hikâyeyi *sen* tamamlamalısın. Dünyamız işte o zaman seni serbest bırakacak."

Gergin ve titrek bir kahkaha attığımda, nefesim havada uyuşukça süzülen bir tohumun yönünü değiştirdi. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Rose'un yerini alacaksın. Hikâyeye dâhil olacaksın. Hatanı düzelteceksin. Ancak o zaman evine dönebilirsin."

Midemde bir bulantı yükseldi.

Ona bakmak üzere döndüm ve gözlerinin yeşilliği dengemi bozdu. "Bu *Quantum Leap* dizisi değil!" Sesim biraz hırçm ve Kolezyum'un büyüklüğü karşısında tamamen yersiz çıkmıştı.

Bir anlığına gözlerini kapattı. "*Quantum Leap*... Gerçeklikler arasmda geçiş yapan kurgusal bir karakter... Babanın en sevdiği dizi."

"Yaptığım hayatı düzelmek... Bunu nasıl başaracağım? Ayrıca, sen *Oz Büyücüsü'nü* nereden biliyorsun?"

"Her şey aklının içinde. Eğer senin aklındaysa benim de aklımdadır." Gülümsedi. "Sam Beckett o gerçekliklere girdiğinde, ana karakterlerden birini ezmiş miydi?"

Göz ucuyla bir şey gördüm; duvarın üzerinden düşüp yere çarpan siyah bir şekil. *Hayır*, kelimesini fısıldarken ellerim ağzıma gitti. Bir şekilde odaklanmayı başardım ve yerdeki döşeme taşları-

nm üzerinde kelebek kanatlarını andıran kırmızı bir şeklin oluştuğunu gördüm. Rose. Başım döndü ve öne doğru tökezledim.

Baba beni yakaladı. "Korkarım ki ana karakterimizin pestilini çıkardın." Arkasında yatan kıza baktı. "Hem de Batının Kötü Cadısı'nın değil, bizim yiğit kahramanımızın, eğer var olmazsa gerçekliğimizin de var olamayacağı tek kişinin pestilini çıkardın."

Başımı iki yana sallarken suçluluk ve şaşkınlık hissiyle yanıyordum.

"Ben yiğit ya da kahraman değilim." Sesim sanki söylediklerimi ispatlarmışçasına çatallandı.

Baba omuzunu silkti. "O zaman sen ve arkadaşların sonsuza dek bu gerçeklikte kalırsınız."

Zihnimde anne ve babamın yüzleri belirdi. Nate ile ikimizin Comic-Con'dan dönmesini beklerken yüzlerine bir hüznün kazınmıştı. Dizlerim çözüldü ve kendimi yavaşça yere, Rose'un vücudundan sadece birkaç metre uzağa çökerken buldum. Kayıp hissi gittikçe büyüyor ve bütün sınırlamaları, kenarları ortadan kaldırıp tüm beynimi doldurana kadar her yönde genişliyordu: sıcak duşlar, TV dizileri, Instagram, Ben & Jerry's, makyaj, rahat yataklar, Google, kamplar, Kindle, partiler, tam not almak, üniversiteye gitmek, bir işe girmek... onlara değer veren ve adil davranan bir dünyada gelecekteki çocuklarımı yetiştirmek...

Kafamı ellerime gömdüm ve içimde bir çılgının yükseldiğini hissettim.

Baba, önümde eğilerek parmaklarımı nazikçe saçımdan ayırdı. "Bu sadece bir hikâye olabilir, Violet. Senin dünyandaki bir kitaptan ya da filmde üretilmiş olabilir." Duvarın tepesini işaret etti ve orada duran başka bir figür gördüm. Bir kadın. Sally King. *Darağacı Dansı* kitabının merhum yazarı. Onu kitap kapağından tanımıştım: gergince toplanmış uzun ve mat renkli saçları, çocuksu yüzünü çevreleyen kalın çerçeveli gözlükleri. Öldüğünde çıkan haberleri hatırlıyordum. *Çok satan distopya kitabının gelecek vaat eden yazarı, uzun süre akıl hastalığıyla mücadele ettikten sonra kendini bir binanın tepesinden atarak intihar etti.* Baba doğrudan

bana bakarak gülümsedikten sonra, sanki bir yürüyen merdivene binermiş gibi öne doğru adım attı. Vücudu havada dönerek hareket etti ve Rose'un yanına iniş yaptı.

Uzanıp saçlarımı okşadı. "Gerçekliğimiz tek bir yazarın hayalinden doğmuş veya seyircilerin toplu bilinçlerinden üretilmiş olabilir... Kim bilir? Ama bu bizim gerçekliğimiz. Kendi gerçekliğiniz -eviniz- sizin için ne kadar önemliyse, burası da bizim için o kadar önemli." Bakışlarımın onunkilerle buluşabilmesi için parmağıyla çenemi kaldırdı ama bana ormanları, çimenlikleri, Noel çelenklerini, eğer bu iğrenç şehirde kalırsam göremeyeceğim bütün şeyleri hatırlatan yeşil gözleri sadece duyduğum kayıp hissini güçlendirdi. Biraz soluklanmaya ihtiyaç duyduğumu anlamış gibi gözlerini kırptı. Ancak kelimeleri, soluklanmama izin vermedi. "Hikâyeler birer hayat döngüsü gibidir, Violet. Ancak hikâye sonlandığında serbest kalırsın. Doğumdan ölüme."

Doğumdan ölüme. Vücuduma bir adrenalin dalgası yayıldı. Doğumdan ölüme.

Parmaklarıyla tuniğimi pençe gibi kavrayarak beni yine sahneye doğru çevirdi. "Her şeyin başladığı ve her şeyin sonlanacağı yer."

Karşımdaki dokuz ilmeğe bakarken birden her şey açıklık kazandı. Ciğerlerimi limoni havayla doldurdum.

"Rose'un yerine asılacağım," diye fısıldadım.

"Evet."

"Önümüzdeki hafta, Darağacı Dansı'nda?"

"Evet. Arkadaşların, ailen ve her şeyden önce, sevgi uğruna."

Adalet neredeyse şairaneydi - Rose'u öldürmüştük ne de olsa. Kahkaha attım ama sesim hızla hıçkırıklara dönüştü. "Tam olarak bir hafta sonra asılacağım." Bu kelimeleri söylememle birlikte, nihayet kendimden geçtim.

B Ö L Ü M

13

am olarak bir hafta sonra darağacında asılacaktım.

T Arkadaşlarım, ailem ve her şeyden çok, sevgi uğruna asılacaktım. Bu düşünce, boynuma dolanan urganı, ayaklarımın zemini arayışını, bacaklarımın havada sallanarak... dans edişini hayal edince, bana şaşılacak derecede küçük bir rahatlama sunuyordu.

Daha bu sabah hiçbir şeyden haberim yoktu. Bu sabah Comic-Con'da sosisli, ter ve parfüm kokularım içime çekerken canlı renklerdeki kostümler, kameraların flaşları, davul ve keman sesleriyle çevrelenmiş hâldeydim. Dünse okulda aptal bir İngilizce sunumu yüzünden endişeleniyor ve başka bir dünyada olmayı diliyordum.

Ne dilediğine dikkat et çünkü bazen gerçeklik gerçekten berbat bir şey.

"Violet?" Nate'in sesini duydum. "Violet, iyi misin?"

Sıcak ve yumuşak bir yerde uyandım; sanki evdeki kanepeye ya da yatağıma kıvrılmış gibiydim. Yanmış odun kokusu polenlere karışıyor, mum ışığı duvarlarda ışık kümeleri oluşturuyordu. Alçak, titrek sesler işittim ve mutfakta konuşan annemle babamı mı duymakta olduğumu merak ettim. Ama çok geçmeden, seslerin Baba ile Thorn'a ait olduğunun farkına vardım.

Nate üzerime doğru eğildi. Çok kısa bir an için rüyamı hatırladım ama Nate'in göğsünde açılmış kara bir yarık göremiyordum.

"Ne oldu?" diye fısıldadım. Boğazım sanki çığlık atmışım gibi pütür pütürdü.

"Baba şu tuhaf düşünce-emme-şeyini yaptı, sen de bayıldın. İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. Kolezyum'un kocaman boşluğu, Rose'un yere çarpan cesedi, boş ilmekler... Tüm hatıralar, kafam sanki hepsini barındıramayacak bir süzgeçmiş gibi hissedene dek aklıma doldu.

"Violet? Ne oldu?" diye sordu Nate.

Açıklamak için ağzımı açtım ama Thom tam o anda sesini yükseltti.

"Buna inanmayı reddediyorum," dedi.

Baba -elma yeşili irisleri sıkıca gözkapaklarının ardına gizlenmiş hâlde yeniden sandalyesine oturmuştu- Thom'un elini tuttu. "Seçilmiş kişi o, Thorn." Kitapta da Rose'un aklını bükükten hemen sonra Thom'a söylediği kelimelerin aynılarıydı bunlar.

Nate merak dolu bir ifadeyle bana döndü. Sessizce ağzım oynatarak, "Senin hakkında konuşuyorlar," dedi.

"İmpleri kurtaracak," dedi Baba. "Fedakârlık ve sevgi aracılığıyla."

Nate'in gözleri kocaman oldu. Yüz ifadesi şömine ışığında buruşup keskinleşti. "Rose'un yerini mi alacaksın?"

Başımla onayladım.

Alt dudağını ısırırken, yüz hatları konsantrasyonla gerildi. "Ama eğer onun yerini alırsan..." Doğal olay örgüsünü takip ederek sona ulaştığında yüzü telaşla çarpıldı. Bazen bu kadar akıllı olması beni şaşırtıyordu.

"Sorun değil." Gülmeye çalıştım ama daha çok yüzümü ekşitmişim gibi hissettim. "Asılır asılmaz hepimiz evlerimize ısınlanacağız. Hepimiz. Hiçbir şey hissetmeyeceğiz."

"Ama..."

Baba bana söz verdi, ne olduğunu bile anlamayacağım." Onun için mi yoksa kendim için mi yalan söylediğimden emin değildim.

"Ama Violet..."

"Üzerinde çok kafa yormayalım, tamam mı, kardeşim? Olması gerekenler olacak."

Ve aklımdaki diğer korkutucu, kasvetli kelimeleri beynimin uzak bir kısmına gömdüm: *Tam olarak bir hafta sonra bugün asılabacağım.*

Thom üç büyük adımda aramızdaki mesafeyi aşip beni oyuncak bir bebekmişim gibi kolayca ayağa kaldırdı. "Gel o zaman, Minik Çiçek. Seni görevin hakkında bilgilendireyim."

Onu takip ederek odadan çıkarken ayakta durabümek için Nate'in koluna girdim. Başımdaki acıya ve uzuvlarımdaki halsizliğe çok fazla odaklandığım için Baba'ya veda etmeyi unuttum. Koridorda yürürken sesinin arkamızdan yankılandığım duyunca onu ancak hatırladım. "Onu bilgilendirmene gerek yok," diye bağırdı. "Ne yapması gerektiğini zaten biliyor."

Nate ile birlikte, kilisenin ön sıralarından birinde beklemeye koyulduk. Diğer sıralarm hepsi masa ve sandalyelere yer açmak üzere kaldırmıştı. Oturduğumuz sıra tek başına duruyor, bu yüzden sıradan bir bank gibi görünüyordu. Rose'un Baba ile görüştüğünden sonra Thorn ile beraber oturdukları sıranın aynısıydı. Ama şu anki Thorn ayakta heykel gibi durmuş, bombalanmış pencerenin altındaki plakaya bir kez daha çatılmış kaşlarla bakıyordu. Ellerimizi tekrar bağlamakla uğraşmamıştı ve kendimi Nate'in bacaklarının üzerine dayayıp genişçe açtığı parmaklarına bakarken buldum. Kemikleri çok narin, teniyse henüz zaman tarafından kirletilmemiş gibi görünüyordu.

Bastırılmış bir çığlık dikkatlerimizi tekrar kiliseye çekti. Matthew, Alice'i kısmen taşıyıp kısmen sürükleyerek Thom'a getiriyordu. Alice sırtını eğip topuklarını yere bastırıyor ama Matthew ona kolayca baskın çıkıyordu. Saskia da aynı şekilde

olay çıkaran Katie ile birlikte peşlerinden geliyordu ama Katie'nin narin yapısı Saskia'nın mengene gibi tutuşu karşısında pek etkili değildi.

"Hepsini aynı yere oturtun," dedi Thorn, dönmeye tenezzül bile etmeyerek.

Alice ile Katie de sıraya ilişerek bize katıldılar. Bacağım Katie'ye değdi - titrediğini hissedebiliyordum.

Elimle onun dizini sabit tutmaya çalıştım. Titremelerinin korkudan olduğu hatasına düşünerek, "Her şey iyi olacak," diye fısıldadım ama ağzındaki paçavranın boğuklaştırdığı kelimelerle cevap verdiğinde sesi korkudan çok öfkeyle doluydu. *Tanrıya şükür ki ağzı tıkalı*, diye düşündüm. Katie'nin, Thom'un ne kadar acımasız ve sert olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ağzı açık olsa büyük ihtimalle ona taşak-peynirli tost filan diye seslenirdi.

Saskia ile Matthew arkamızda duruyor, rüzgârın yarattığı cereyan mum alevlerinin titreşmesine sebep olurken gölgeleri kucaklarımıza düşüyordu.

Saskia kulağıma, "Hâlâ hayatta olmayı nasıl başardığını Tanrı bilir," diye fısıldadı.

Thorn sıralar arasında dolaştı ve kilisenin ön kısmındaki kürsüye ulaştığında durdu. Sanki tahta merdivenleri çıkıp vaaz verecekmiş gibi, kendini yüksek gören bir bakışı vardı ama sadece boğazını temizlemekle yetindi. "Anlaşılan o ki misafirlerimiz işimize yarayabilir."

"Odun ateşi olarak mı?" diye mırıldandı Saskia. "Eminim yağları domuz pirzolası gibi akıp cızırdar."

Thorn, Katie ile Alice'in ağızlarını çözerken, Katie üzerinde biraz fazla oyalanarak parmaklarını onun çillerinde dolaştırdı. Katie yüzünü diğer yana çevirince, Thom sanki bu hareket onu yaralamış gibi keskin bir nefes aldı. Ama içinde her ne uyandıysa, geldiği hızla kayboldu - yüzü birden sertleşti ve elini çekerek ceketine sildi. Saskia ile Matthew'a hitaben, kafamızın üzerinden konuşmaya başladı. "Violet, Harper görevinde Rose'un yerini almayı kabul etti."

Saskia ve Matthew gülmeye başladı.

"Ciddiyim," dedi Thorn.

Kahkaha hemen dindi.

"Ama... ama... Rose'un yerini alması imkânsız." Saskia, sanki can sıkıntısını bu şekilde çıkarmak istermiş gibi, parmağının eklemleriyle sıraya vurmaya başladı.

"Başka seeneğımız var mı?" dedi Thom. "Rose öldü. Hâlâ malikâneye sızıp Willow Harper ile arkadaş olabilecek güzel ve genç bir Imp'e ihtiyacımız var. Minik iek de elimizdeki en iyi seçenek."

Bana Minik iek deyişinden nefret ediyordum. Rose'u hiçbir zaman böyle ağdırmamıştı.

Saskia parmaklarını daha yüksek sesle tahtaya vurmaya başladı. "Ama bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ona güvenebileceğımızden nasıl emin olacağız? Tanrı aşkına, o ve aptal arkadaşları Rose'u öldürdü."

Thom biraz rahatsız gözüküyordu ama ciddi bir yüz ifadesi takınarak bunu gizledi. "Rose'u onlar değil, Gemler öldürdü. Gemlerin günahları için birbirimizi suçlamaya başladığımız gün, dağılmaya başlayacağımız gündür. Ama bazı endişelerinizi ben de paylaşıyorum, Saskia. Bu yüzden Matthew ile sen gözünüzü ondan ayırmayacaksınız. Her gün ve her saniye görev başında olduklarmdan emin olacaksınız."

Kahretsin, diye düşündüm. Saskia ve Matthew, Rose'u o sokak kavgasından çıkarıp aralarına almadan bir yıl önce Harper malikânesinde çalışmaya başlamışlardı. Willow'u bu şekilde hedef olarak seçmişlerdi. Rose'un malikâneye uyum sağlamasına yardımcı olup ona Willow'un günlük rutini hakkında bilgi vermiş ve ona genel olarak destek olmuşlardı. Bizimle gelmelerinin sebebi ise başarısız olduğumuz takdirde bizi eleştirip tekmelemektir.

Görünüşe göre Saskia da bu konudan memnun değildi. Parmak vuruşu gittikçe hızlandı ve bir anda durdu. "Kim bu ucubeler?" Kelimeleri keskin birer silah gibi fırlatmıştı. "En azından bize bunu söyle. Üstlerine ne olduğunu ancak Tann'nın bileceği

şeyler giyip Kolezyum'da beliriyor ve casus olduklarını söylüyorlar..."

Katie bana dönüp, "Kitapta da bu kadar sürtük müydü?" diye fısıldadı.

Ağzını tekrar tı kayabilmeyi dilerken, risk alıp başımı hafifçe salladım.

Thom yüzüne kontrollü bir ifade yerleştirdi. "Kendimi sana açıklamak zorunda değilim, Saskia. Yarın akşam Imp otobüsüne binmiş olmalarını istiyorum. Anlaşıldı mı? Bu şehirden değiller ve Çayırılık'ta hiç çalışmadılar. O yüzden köle olarak görüleceklerinden emin olun. Tamam mı? Eğer yasadışı olarak sınırın geçmeye çalıştıkları için vurulurlarsa sizi şahsen sorumlu tutanm."

Sessizlik.

Sonunda Matthew, "Hepsini mi?" diye sordu.

"Hayır, sadece Minik Çiçek ve kardeşi."

"Ufaklığı göndermene gerek yok," dedi Matthew. "Görev ciddi derecede tehlikeli olabilir ve çocuk daha çok küçük."

"Ben on dört yaşımdayım," dedi Nate.

Thom gülümsedi. "Violet'm ona karşı korumacı olduğu kesin. Onun varlığı, görevi beceremezse nelerin tehlikeye gireceğinin düzenli bir hatırlatıcısı olacaktır."

Nate'in boğazma bastırılan o bıçağı düşündüm ve söylemek üzere olduğum şeyler ağzımda bir fısıltıya dönüştü. "Peki, ya Alice ve Katie'ye ne olacak?"

Thorn, Katie'yi inceledi. "Demek siyah giyenin adı Katie, öyle mi?"

Katie, "Bu doğru," diye cevapladı.

Thorn'un bakışı Katie'nin üzerinde biraz fazlaca dolandı. "Eh, Katie, sen benim elimdeki kozsun, sigortamsın. Eğer Violet görevinde başarılı olup o sırları alırsa yaşayabilirsin. Ama eğer Violet kaçar veya bana ihanet ederse -ya da sadece başarısız olursa- o zaman seni kendi ellerimle öldürürüm."

Katie'nin titremeleri şiddetlenerek kolumdan yukarı ritmik dalgalar göndermeye başladı. "Ciddi olamazsın." Thom'a gözle-

rini kısıp sanki sınıfta Ryan Bell ile uğraşıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıldığı *o bakışla* baktı.

"Katie, yapma." Bacağını sıktım.

Öfkeyle yükselen bir sesle, "Hayır," dedi. "Eğer bu pislik bizi böyle korkutabileceğini sanıyorsa..." Sözünü bitiremedi. Saskia çıkan sese bakılırsa bayağı sert bir şekilde arkadan Katie'nin kafasına vurdu. Katie'nin kızıl saçları öne doğru savruldu ve neredeyse oturduğu yerden aşağı düşecek gibi oldu.

"Katie, yapma," dedim tekrar.

Gözlerimdeki panik ifadesini görmüş olmalıydı çünkü bu sefer sessiz kaldı.

Thorn onun önünde diz çökerek öne eğildi. "Cesaretini takdir ediyorum, Katie ama bana bir daha asla böyle hakaret etmemelisin. Anladın mı?"

Evet de, evet de. Kelimeler aklımda durmadan tekrar ediyordu ama sessizlik gittikçe uzadı; Katie gerilmiş dudakları ve silahını çekmek için fırsat kollayan bir kovboyu andıran sert bakışlarıyla ona bakmaya devam ediyordu.

"Anladın mı?" diye tekrarladı Thorn. Ayağa kalktı ve tüm heybetiyle doğrularak kızı tek gözüyle baştan ayağa süzdü. Göz bandını ayarladı ve bu görünüşü bana *Kırmızı Başlıklı Kız*'daki, dişlerini yetersiz bir kostümün altına gizleyen kurdu hatırlatıldı.

"Katie, lütfen," diye fısıldadım.

Katie usulca başını salladı.

Thom, koyu teninde pembe bir parıltı olarak görünen dilini alt dudağında gezdirdi. "O zaman gayet iyi anlaşacağız, Katie."

"Peki, buna ne demeli?" dedi Saskia, parmağını Alice'in sırtına batırarak.

"Ah, Gem görünüşlü olan mı?" Thom bakışlarını Alice'e çevirdi. "Dışardan Gem, içerden Imp. En azından kanı düzgün," dedi.

"Onu kesip içine bakabiliriz," dedi Saskia.

Thom kahkaha attı. "Yavaş ol, Saskia. Dışındaki şu Gem kabuğunu sağlam tutmam lazım... en azından şimdilik. Onun için çok özel bir görevim var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Alice.

Thorn'un yüzünden gencecik, muzip bir gölge geçti. "Söylersem her şeyi öğrenmiş olursun. Eğlence bunun neresinde?"

B Ö L Ü M

14

Nefeslerimiz soğukta yoğunlaşırken, dördümüz birbirimize sarılmış hâlde tekrar sar

Ağızlarına bağlanan bezlerin bıraktığı kırmızı izler tuhaf bir kabi-
le makyajı gibi kulaklarına kadar uzanırken beni merakla dinle-
diler. Matthew, Saskia'nın onlara bakmadığı bir aralık bulup kız-
ların bileklerindeki ipleri çözdü. Ayrıca bizim için biraz ekmek
aşırmayı başarmıştı ki hepsini saniyeler içinde yalayıp yuttuk.
Nate, "Demek *bu* evreni *bizim* evrenimiz yarattı?" diye sordu.
Başımınla onayladım. "Baba öyle söyledi: Bu evren, yani *Dara-
ğacı Dansı* evreni, Sally King tarafından yaratıldı... ya da okuyu-
cular tarafından. Biraz belirsiz konuştu."

Alice güldü. "Biraz mı? Biraz demek yetersiz kalır."

İnkâr, kafa karışıklığı ve şaşkınlık arasında gidip gelerek du-
raksadık.

Katie sonunda sessizliği bozarak, "Thom ne zamandan beri
böylesi bir şerefsiz?" diye sordu ve kan akışını sağlamaya çalışa-
rak parmaklarını birer birer ovaladı.

"Kendisinin oldukça acımasız bir versiyonu gibi," dedim.

"Saskia da öyle. Sanırım devedikeni operasyonunu fena batırdık."

"Ve sonuç olarak da Harper görevini," diye ekledi Nate.

Katie biraz tuhaf gözükiyordu. "Kimse bana bakış şeklini fark etti mi?" Vücudunun solgunluğu yanaklarının kızarıklığını gizleyemiyordu.

Alice başıyla onayladı. "Aynen. Seni beğendiği belli."

"İğrenç," dedi Katie ama yine de dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi. Aynı benim gibi son bir yıldır Alice'in gölgesinde yaşadığı için erkeklerin ilgisine alışık değildi.

Alice, *hıh* diye bir ses çıkardı. "Seni sadece Imp olduğun için beğeniyor."

Katie numaradan sinirlenerek gözlerini kısı ve birbirine bastırıldığı dudakları beyaza döndü. Bir anlığına kız kavgası çıkacağından endişelendim ama Nate olay çıkmadan önce konuşmaya başladı.

"Ona Ruth'u hatırlattığın için seni beğeniyor," dedi kısa ve öz bir biçimde.

Ona baktık. On dört yaşında birinin, romantik durumlar hakkında on yedi yaşındaki üç kızdan daha yüksek bir farkındalığının olması normalmiş gibi omuz silkti. "Anlaması çok zor değil," dedi. "Hatırlamıyor musunuz? Thorn'un filmde geçmişe dair anımsadıklarını? Ruth'un kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı."

Bunu daha önce düşünememiş olmama şaşırarak güldüm. "Nate haklı."

"Harika," dedi Katie, kızıl saçlarının bir tutamını inceleyerek. "Beni beğenen en yakışıklı adam, büyük ihtimalle ilk randevumuzda beni öldürecek olan bir psikopat."

"Kısaca özetlemek gerekirse," dedi Nate.

"Bunu avantaja dönüştürülebilirsin, Ringo*," dedi Alice. "Biraz flört etmekten zarar gelmez."

Katie bir kaşını kaldırdı. "Bu senin uzmanlık alanın." Alice'in ona Ringo demesinden nefret ediyordu. Genellikle ardından, "Ben çello çalıyorum, davul değil," diye bağıırdı. Katie'nin Beatles/Liverpool bağlantısını mı kaçırıyor yoksa aptal numarası mı çekiyor olduğunu hiç anlamıyordum.

* The Beatles grubunun davulcusu, -çn

"Gerçekten," dedi Alice. "Bu durum hayatta kalmanı sağlayacaktır. Adam korkutucu biri ve senin tarafında yer almasını sağlaman kendi yararına olur."

Katie sanki Ruth'a daha az benzemesini sağlayacakmış gibi saçını yüzünden çekti. "O döl borusuyla asla flört etmem. Şeytanın vücut bulmuş hâli."

"Sana Ruth'u anlattığımızda Thom için üzülmüştün," dedi Alice.

"Evet, bu Vi'nin kafasına vurmasından, bize hamamböceği gibi davranmasından ve öldürmekle tehdit edip hapsedmesinden önceydi." Gözlerini zemine dikti ve kirpikleri, sanki durumun gerçekliği birdenbire kafasına dank etmiş gibi gözyaşlarıyla koyulaştı.

Eline dokundum. "İyi misin?"

Başını kaldırıp gülümsemeye çalıştı. "Evet, elbette. Peki, şimdi sen Harper malikânesine vardığımda ne olacak?" Sesi, sanki gözlerinin nemlendiğini inkâr etmeye çalışırmış gibi objektif bir tona büründü.

Alice uzun vücudunu gerdi ve ayakları yırtık pırtık battaniyenin ucundan dışarı çıktı. Üzerinde sanki plajda uzanıyormuşçasına bir sakinlik vardı. "Violet, Harper malikânesine gidip Willow ile tanışacak, gizemli ve seksi davranacak... ta-daa... kendine azgın bir Gem edinmiş olacak."

"Alice," diye tısladım. "Nate burada."

Ama Nate sadece sırtıyordu. "Yeterince kolay olacaktır, Violet. Rose'a birazcık benziyorsun ve ne söylemen gerektiğini biliyorsun."

"Üzerimde hiç baskı yok tabii," diye homurdandım.

Alice lafma devam etti. "Sonra Willow, Violet'a karşı olan ebedi aşkını açıklayacak ama Violet ciddi bir vicdan saldırısına uğrayıp sevdiği adama ihanet edemeyeceğinin farkına varacak. Willow' a onu sevdiğini ama onun şehre ait olduğunu söyleyecek ve kasıtlı olarak Harper görevini berbat edecek. Tam bir merhamet bırakışı olacak."

"Böyle bir şey var mı ki?" diye sordu Nate.

"Artık var," dedi Alice.

Nate sırtıttı. "Kulağa sanki köri yedikten sonra fazlasıyla müshil ilacı alacakmış gibi geliyor. Çaktın mı? Merhamet bırakışı."

"Bunu demek istemediğimi pekâlâ biliyorsun," dedi.

"Hikâyeyi benim üzerinden değil de Rose üzerinden anlatabilir misin?" diye sordum ellerimle uğraşırken. "Sadece, henüz kendimi Rose olarak düşünmeye hazır değilim."

"Eh, çok yakında hazır olmak zorunda kalacaksın," dedi Alice.

Katie bana gülümsedi. "Sorun değil, Vi. Öyle değil mi, Alice?"

Alice, Katie'nin ondan daha iyi arkadaş rolünde olmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet, elbette. Neyse, nerede kalmıştım? Ah, evet, merhamet bırakışı. Çok trajikti. Yürek parçalayıcıydı. Rose o akşam sınıfın geçti ve Asi Karargâhı'na gelerek Thom'a görevinde başarısız olduğunu, Willow'un onu beğenmediğini söyledi. Bunu asilerin bir daha Willow'a bulaşmamaları için yaptı."

"İşte bu, hikâyenin dönüm noktası," dedim. "Bayan Thompson'ın bahsettiği düğüm."

"Asil bir davranışta bulunmuş," dedi Katie.

"Rose asil biri - yani asil biriydi," diye hüzünlü bir şekilde cevapladım.

Alice beni duymazdan geldi. "Ama Willow vazgeçmedi. Bir Imp gibi giyinerek Rose'u sınırdan şehre, Asi Karargâhı'na kadar takip etti. Çok cesur ve kahramanca bir hareketti. Ama asiler onu kilisenin anahtar deliğinden içeriye gözetlerken yakaladı."

Katie alaylı bir şekilde güldü. "Kulağa cesurdan çok aptal biri gibi geliyor."

"Onunla alay etme," dedi Alice.

Nate bir anlığına düşünceli bir tavra büründü. "Olayları doğrudan etkileyebileceğimizi anladım ama diğer insanların istediğimiz şeyleri yapmasını nasıl sağlayacağız? Yani, asilerin Willow'u yakalayacağından nasıl emin olacağız?"

Uzun bir duraklamanın ardından sonra konuştum. "Baba, hikâyenin gelişmek istediğini, bizi beraberinde filan sürükleyeceğini söyledi."

Katie kaşlarını çatı. "Evet, daha önce kitaptaki olay örgüsünün peşimizi bırakmadığını söylemiştin. Ama hiç mantıklı gelmiyor. Sanırım dördümüz kocaman bir kelebeğiz. Kanatlarımızı çırparak her şeyi ayağa kaldırıyoruz."

"Neden bahsediyorsun?" diye tersledi Alice.

"Tanrım, Alice, kelebek etkisi," dedi Nate. "Bilirsin işte, bir kelebeğin kanatlarını çırpışı dünyanın diğer yanında bir fırtınaya sebep olur."

Alice biraz kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bu bir film değil miydi? Annemin hoşuna gitmişti. Ashton Kutcher oynuyordu."

Başımla onaylayıp onu teşvik etmek için gülümsedim. On dört yaşında birinin senden daha fazla şey biliyor olması zorlayıcı bir histi.

"Eh, bizler kelebeğiz," dedi Nate. "Kanatlarımızı çırpıyoruz ve sadece nefes alarak bile her şeyi değiştiriyoruz."

"Ama değiliz," dedim. "Sana bunu söylemeye çalışıyorum. Kitap bizi tekrar tekrar içine çekiyor. Hikâyenin olması gerektiği gibi sonlanmasını *istiyor*."

"Aynı şey," dedi Nate, "kitaba olabildiğince sadık kalmalıyız. Risk almaktan kaçınmalıyız."

Nate ile beraber başımızı sallayarak onayladık. Alice bile başını salladı.

Ama Katie ikna olmuşa benzemiyordu. "Bilmiyorum, çocuklar. Cidden bu kadar kolay olacağını mı düşünüyorsunuz? Metne sadık kalınca her şey yerli yerine mi oturacak?"

"Evet," dedi Alice ve Nate aynı anda.

Nate, "Başka ne seçeneğimiz var ki?" diye sordu.

Metne sadık kalmak. Bu bana çok büyük bir rahatlama hissi veriyordu - planları, programları, öngörülebilirliği severdim.

Bu ılgın, çirkin, kaçık gezegende elimde bir metnin, mükemmel bir kurgu yapısının olması kendimi tekrar güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Neye bağlı kaldığımızı bana tekrar bir hatırlatsanıza..." dedi Katie.

Nate eliyle alnına vurdu. "Tanrım, Katie, gerçekten artık şu filmi izlemen gerekiyor."

"Eh, etrafta hiç DVD oynatıcı göremiyorum, sen görüyor musun?"

Hikâeyi Alice'in bıraktığı yerden devam ettirmeye başladım. şu anda aklımı kaçırmamı engelleyecek tek şey buydu. "O yüzen, Willow asiler tarafından yakalandıktan sonra, asiler bir Imp genelevini bastılar..."

"Genelev mi?" diye bağırdı Katie. "Bunun bir çocuk kitabı olduğunu sanıyordum."

"Genç yetişkin aslında," dedi Alice.

"Asiler bir genelevi bastı," dedim, "ve ifte kumrular, bu olayı kaçabilmek için bir dikkat dağıtıcı unsur olarak kullandılar."

"Yani Willow, asilerle olan bağlantısını anlatmadığı için Rose'u affetti mi?" diye sordu Katie.

Başım la onayladım. "Evet çünkü eninde sonunda onu korumaya çalıştığım biliyordu."

Katie ilgisini saklayamadan öne doğru eğilirken, "Peki, sonra neler oldu?" dedi ve çok kısa ve tatlı bir an boyunca, tekrar Bayan Thompson'un sınıfında sunum yapıyormuşum gibi hissettim. Hayat normaldi. Evdeydik.

Gülümsedim. "Rose ile Willow kullanılmayan bir kanalizasyona atlayıp biraz yollarım kaybettiler ama sonunda dışarı çıktıklarında eski Hummer model bir araç buldular. Aracı nehre doğru sürerek, sandalla hiç kimsenin ayak basmadığı diyarlara geçmeye çalıştılar."

"Kimsenin ayak basmadığı diyarlar mı?" dedi Katie.

"Evet, Imp veya Gemlerin olmadığı, şehrin terkedilmiş bölümleri ve diğer kırsal kesimler. Ama oraya hiç varamadılar.

Gem yetkilileri onları takip edip küçük sandallarında kısıkvrak yakaladı."

"Bak işte," dedi Katie. "Aynı Comic-Con'da söylediğim gibi, distopya kurgularında devlet her zaman kötü adam oluyor. Çok tahmin edilebilir bir şey."

"Katie, odaklan," dedi Nate.

O korkunç asılma kelimesinden kaçınarak, hikâyeyi çabucak sonlandırdım. "Sonra Willow Darağacı Dansı'nda Rose'a olan aşkını açıkladı. Kalabalık ayaklanıp darağaçlarını alaşağı edince de bir devrim başladı."

"Sonraki Darağacı Dansı'na ne kadar var?" diye sordu Katie.

"Tam bir hafta," diye cevap verdi Nate.

"Bir hafta mı?" dedi Katie inanamayan bir sesle. "Bütün bunlar bir hafta içinde mi olacak?"

Hep birlikte başımızı salladık. Katie haklıydı. Kulağa çok saçma geliyordu; birdenbire kendimi tamamen yetersiz hissettim. Bütün bunların olmasını nasıl sağlayacaktım? Ben nasıl Rose gibi olabilirdim ki?

Katie duyduklarına inanamayarak başım iki yana salladı. "Distopik genç kız edebiyatında insanlar fazlasıyla hızlı âşık oluyorlar."

"Distopik *aşk romanı*," dedi Alice.

Nate ona katılırcasma şiddetle kafasını salladı.

Alice iç çekti. "Çok romantik. Tıpkı Rose'un Willow'a ismini söylemek yerine penceresinin kenarına gerçek bir gül bırakması gibi."

"Ve Willow'un reşitliğe geçiş balosunda garsonluk yaparken," dedi Nate, "bütün misafirlerin gitmesini bekleyip..."

"Müzik olmadan dans ettiklerinde," dediler hep bir ağızdan.

"Tanrı aşkına," dedim. "Hâlâ olanlar bir kitap veya filmde ibaretmiş gibi davranıyorsunuz. Ama artık öyle değil. Her şey fazlasıyla gerçek bir hâl aldı."

Hepimiz sessizliğe gömüldük. Kelimelerim sarı odada yankılanıyormuş gibiydi.

Katie sonunda, "Yani, bütün bunlardan sonra eve gidebilecek miyiz?" diye sordu. Sesi yüreğimi burkan bir özlemle doluydu.

Başımla onayladım. "Hikâyeyi aynı King'in yazdığı şekilde tamamladığım sürece, darağacı yerle bir olup devrim başladığında gidebileceğiz."

Nate yüzünü buruşturdu. "Asıldığında evrenin bizi serbest bırakacağından emin misin? Çünkü aksi hâlde sadece asılmakla kalacaksın, biliyorsun, değil mi?"

"Hepiniz *asılma* kelimesini kullanmayı bırakabilir misiniz?" Boynumu tutmaya başladığımın farkına vardım. "Bundan sonra o kelime yasaklanmıştır. Anlaştık mı?"

Cevap olarak başlarıyla onayladılar.

"O zaman olay örgüsünü düzelteceksin," dedi Alice. "Zaten hep Rose olmak istemiştin." Dudak parlatıcısı olmadığı için normalden çok daha ince görünen alt dudağını çiğnedi.

"Rose olamam," diye fısıldadım. "O çok... mükemmel."

Katie elini dizime yasladı. "Adın ne değeri var?"

"Ha?" dedi Alice.

Katie inanamayarak gözlerini kırptı. "Hani, 'Şu *gülün* adı değişse bile...'"

"Böyle bir zamanda cidden Shakespeare alıntısı mı yapıyor-sun?" dedi Alice.

"Özür dilerim. One Direction sözleri pek yeterli gelmedi. Belki de bunun yerine Bieber'dan alıntı yapmam daha uygun olur."

"İkiniz de kesin," dedim.

Alice kolumu okşadı. "Özür dilerim, Vi. Hadi, biraz olumlu düşün. Rose olacaksın... Şey yapacaksın..." Kaşlarını muzip şekilde oynattı.

Kaslarım gerildi. "A kelimesinin yasaklandığını söylediğimi sanıyordum."

Sadece kahkaha attı. "Hayır, seni sefil inek, Willow'u öpme fırsatı yakalayacaksın."

Hızlıca nefesimi verince, sanki ilk defa atlıkarıncaya biniyor-muşum gibi başım döndü - rüzgâr yüzüme vuruyor, saçlarım

uçuşuyor ve demirleri ellerim bembeyaz kesilecek kadar sıkıca tutuyor gibiydim. Anneme durması için yalvardığımı, aynı zamanda da altımdaki tahta atın daha hızlı gitmesini dilediğimi hatırladım. Şimdi de aynen böyle hissediyordum. Korkuyordum ama heyecanlıydim. Yüzüme yayılan kocaman sırtışa engel olmadım. Ölüm kısmına o kadar odaklanmışım ki öpüşmeyi tamamen unutmuşum.

Alice gülümsedi. "Ve Ash'in bu evrende ne kadar fit olduğunu düşün. Willow'un ne kadar yakışıklı olacağını hayal et. Eminim gözlerini yakıp geçecek. Şu anda senden kısmen nefret ediyorum." Kahkaha attı ama bu kadar boş gelmesinin sebebinin çıplak duvarlar mı yoksa mizah yoksunu olması mı olduğuna karar veremedim.

Ertesi sabah Matthew, Nate ile beni ufak bir giyinme odasına getirdi. İçerdeki hava bayat ve nemliydi. Sanki burayı uzun zamandır kimse kullanmamış gibiydi. Ne olacağını biliyordum. Köle dövmelemlerimizi yaptıracaktık, aynı Rose'un yaptırdığı gibi. Olay örgümüz tekrar bir araya gelip birleşiyordu ki bu iyi bir şeydi. Bu şekilde gittiği sürece eve dönme şansımız artıyordu.

Saskia bir elinde iğne, diğerinde ise mürekkep şişesiyle dövme koltuğuna ilişmişti. "Boynuna ulaşmam gerekiyor." Gözlerini kaldırmadı, sanki bakmaya bile değmezmişiz gibi. Kendi kendime, *Küstah*, diye düşünerek gülümsedim.

Tuniğimi kafamdan çekip çıkarırken cesur görünmeye kararlıydım. Pantolonum ve askılı atletimle iğnenin tenimi delmesini beklerken nemli hava kollarımı üşütüyordu. Filmde bu süreç hijyenden oldukça uzak ve acılı görünüyordu ama bu konuda şaşırtıcı derecede sakindim; bütün o urgan fikri karşısında bu bir hiç kalıyordu.

Saskia kıkırdadı. "Hanımefendi nasıl bir tasarım tercih eder? Ejderha veya alevli bir kartala ne dersiniz?" İğneyi mürekkebe batırdı.

Matthew saçımı nazikçe omuzlarımdan uzaklaştırdı. "Şimdi sabit dur. Eğer sahte gibi görünürse muhafızlar seni vurur."

Saskia, arada sırada yalnızca iğneyi mürekkebe batırmak için duraklayarak, ensemin derisini sürekli olarak delmeye başladı. Gözlerim yaşardı ve iğne omurgamdaki bir boğuma denk gelince inlememe engel olamadım.

"Kahretsin, Violet," diye terslendi. "Senin yüzünden beş rakamı yamuk olacak."

İşini bitirip yaranın üzerine nemli bir gaz bezi koydu. "Bu enfeksiyon kapmanı engelleyip yaranın iyileşmesini hızlandıracak. Çayırılık'tan aşırdık."

Bez aynı zamanda acıyı da uyuşturuyordu ki buna minnettardım.

Sırada Nate vardı. Hiç kıpırdamadan durdu; canının acıdığını sadece bacaklarına batırdığı parmakları ele veriyordu.

Saskia çıkardığı işçiliği hayran bakışlarla süzdü. "Bununla muhafızları *kandır abilmelisin*."

Midemde bir düğüm belirirken Nate'e baktım. "Muhafızları *kandırabilmeli* mi?"

Omzunu silkip malzemelerini topladı. Rose sınırı muhafızlarla ufak bir problem yaşayarak geçmişti. Ama şanslıydı ve ensesinde yamuk bir beş rakamı yoktu. Bunu düşünmemeye gayret ederek Çayırılık'a... Willow'a odaklanmaya çalıştım.

İşçi tulumlarımızı üzerimize geçirdik. Kumaş kaşındırıyor, hareket ettiğimde sanki Rose'u değil de beni kapattığı gerçeğine itiraz edermiş gibi sürtünüyordu. Nate'in kollarını kaşımalarını izlerken gırtlığıma baskı yapan ciddi bir sorumluluk hissine kapıldım. Ama aynı zamanda sanki tekrar atlıkarıncaya dönmüş gibi, yüzümde rüzgârı, ellerimde demirlerin titreşimini hissediyormuş gibiydim. Willow ile tanışacaktım. Russell Jones ile değil, Willow'un *ta kendisiyle*.

Hiçbir veda seremonisi olmadan merkezden ayrıldık. Alice ve Katie'ye veda etmemize bile izin vermediler. Aslında bu iyi bir şey olabilirdi çünkü onları görseydim büyük ihtimalle ağlardım. Eğer bunu beceremez de başarısız olursam Katie ölecekti. Bir de en yakın arkadaşım Alice vardı elbette. Thorn'un kelime-

terini kafamda tekrar tekrar döndürdüm -*Onun için çok özel bir görevim var-* ama sonunda yine kendimi hüsrana uğramış ve bunlardan hiçbir anlam çıkaramamış hâlde buldum.

Şehirdeki yolculuk günün büyük çoğunluğunu aldı. Beni dün linç etmeye çalışan denetçilerle karşılaşmamak için en uzun ve dolambaçlı yolu kullandık. Ta ki pis kokulu gri bir labirentte kaybolmuş gibi hissedene kadar, sokak üstüne sokak, duvar üstüne duvar geçtik. Ayaklarım ağrıyor ve karnım gurulduyordu. Kafam ise yediği darbeler yüzünden ağrımaya devam ediyordu ama yine de bildiğim ve sevdiğim Londra için üzüntü duyuyordum. Çökmüş binalar, solmuş tabelalar. Her sokağın ismini aklımdan tekrar ederken, bu seslerin nasıl da yüzyıllardır uymakta olduğunu ve şehrin nasıl da cahil Implerle dolduğunu düşündüm.

Karşımızda yükselip kıvrılarak uzaklaşan ve gri gökyüzüyle birleşip sonsuz gibi görünen şehir duvarlarını görene dek yürümeye devam ettik. Kapının hemen girişinde kocaman, camsız bir bina duruyordu. Metal kapıları olan bir küp gibiydi. Şehir duvarları sanki tünelden geçen bir tren gibi binayı ikiye bölüyordu. Burayı kitaptan hatırlıyordum; Implerin kimyasallarla arındırıldığı, Çayırılık^{za} girmeden önce dövmelerinin sahte olup olmadığının kontrol edildiği binaydı. Kitapta okuyup zihnimde canlandırdığımdan çok daha ruhsuzdu ki bu kayda değer bir şeydi.

Taze yapılmış sahte dövmesi bizimkiler gibi sızlayan Rose'un, sınırdan sızdığı bu kısımda, kendini gergin hissettiğini hatırlıyordum. Ama sayfadaki kelimeler ya da filmdeki sahneler bu berbat hissin hakkını veremezdi. Vücudum sanki kaskatı kesilmiş gibiydi ama düşüncelerim patlayan mısırlar gibi kafamın içine vuruyordu. *Ya yakalanırsak? Bizi öldürürler mi? Bir hikâyenin içindeyken gerçekten ölebilir miyiz? Bu sadece bir hikâye mi? Çok gerçekçi görünüyor.* Aklım çılgılık çılgılığa kıvranan, kor gibi sıcak bir karmaşa içindeydi, vücudum ise korkudan ağırlaşmış ve çaresizdi.

Nate'e bakınca boynundaki tendonların gerilmiş olduğunu fark ettim.

"Arındırma binasında Rose'un başına neler geldiğini hatırlıyor musun?" diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. "Evet, elbette. Mavikantaron çiçeği renginde gözleri olan muhafız."

Ona biraz güç vermeyi umarak, "Tek boynuzlu at," diye yanıt verdim.

Başıyla onayladı ama boynundaki gerginlik geçmedi. Saskıa sert bir bakışla sessiz olmamı emretti.

Nate'e bütün Gemlerin kötü olmadığını hatırlatmak istedim. Binada en azından bir tane Symp, yani gizliden gizliye Imp sempatizanı olan bir Gem vardı. Mükemmel, capcanlı mavi gözleri olan muhafız, Rose'un üstünü aramış ve dövmesinin taze olduğunu fark etmişti ama Çayırılık'a yasadışı olarak girmeye çalıştığı için onu tutuklamaya çalışmak yerine bıyıklı, demir grisi gözleri olan muhafızdan kaçınması gerektiği konusunda onu uyarmıştı. Rose ise ona teşekkür edip Symplerin hep bir rivayetten ibaret olduğunu zannettiğini söylemişti - tıpkı tek boynuzlu atlar gibi.

Bu her zaman en sevdiğim repliklerden biri olmuştu. İçten içe, aynı şeyleri söyleyebilme fırsatını yakalamayı umuyordum.

Implerin binaya cenaze alayı gibi ayaklarını sürterek girişini izledim. Sayıları çok fazlaydı. Bunu kitaptan hatırlatıyordum. Impler, Gemleri mükemmel olmayan normal insan bedenleriyle rahatsız etmemek için fiziksel işlerini karanlıkta gizlice yapıyorlardı. Bu da Gece Implerinin sayıca Gündüz Implerinden çok daha fazla olduğu anlamına geliyordu. Gece Impleri günün sıcaklığını ve renklerini özleseler de nispeten daha büyük bir özgürlüğün ve Çayırılık'ta huzur içinde dolaşmanın keyfini çıkarıyorlardı. Özgürlüğün başlı başına bir güneş kaynağı olduğunu anlamaya başlamıştım.

En arkadan sıraya girdik. Kambur durup kafamı eğerek çaresizce ortama uyum sağlamaya çalışıyordum ama dövmem yanıyor, bana sürekli ıslak mürekkep ile yamuk beş rakamını hatırlatıyordu. Demir kapılara yaklaştık. Ayaklarımızın altındaki çamura odaklanıp muhafızların silahlarının parıltısını görmezden

geliyordum. Sonunda binaya adım atarak, yoğun bir çamaşır suyu kokusuyla dolup pıhtılaşmış olan ağır havaya daldık.

İnce bir çizgi hâlindeki ışıklar başlarımızın üzerimizde titreşir ve cüruf briketlerinden yapılmış duvarların dondurucu grisini biraz olsun yumuşatırken, tek sıra hâlinde penceresiz koridorda ilerledik. Işıkların altından geçerken Nate'in boynunun siyah ve beyaz arasında gidip geleşini izledim. Dövmesi tulumunun yakası tarafından gizlenmişti. Göğsümde ezici bir acı, bir çaresizlik hissettim.

Gittikçe yükselen bir vızıltı sesi duyuyordum ve çok geçmeden karşıda her otuz saniyede bir yükselip yok olan bir duman bulutu gördüm. Sıra hâlinde buluta doğu yaklaşırken, mekanizmanın ana hatlarını seebilmeye başladım - normalden daha küçük, Imp boyutunda bir araba yıkama cihazı gibi görünüyordu. İlerleyen sıradaki her bir Imp, mekanizmanın içinden geçerken buharla kaplanıp steril ve çayırılık'a hazır bir hâle getiriliyor ve yoluna devam ediyordu. Nate gergin bir şekilde omzunun üzerinden bana baktı. Aslınsa önden gitmeyi istiyordum ama şu anda yerlerimizi değiştirmemiz muhafızların dikkatini çekerdi. Buhar önce Matthew'u, sonra da Saskia'yı kapladı. Sonra sıra Nate'e geldi.

Nate'in mekanizmaya girip bir sis bulutu içinde kaybolmasını izledim. Duman yakından bakınca biraz yeşile çalıyordu ve kokusu çamaşır suyu ile anlam veremediğim ekşi bir şeyin karışımını andırıyordu. Boğuk bir öksürük duyduğumda yüreğim hopladı ama muhafızların silahları gözümün ucunda parıldarken hareket etmeye cesaret edemedim. Sonunda duman dağıldı ve Nate'in silueti ortaya ıktı. Yürüyüp uzaklaşırken, sanki bundan keyif almış gibi omzunun üzerinden bakıp sırttı.

Derin bir nefes alıp peşinden gittim. Metal silindirin içinde hortumlar, borular ve tuhaf mekanik ekipmanlar vardı. Yeşil gaz sabit bir tıslama eşliğinde etrafımı kaplamaya başlarken içimde bastırılmaz bir kaçma isteği duydum. Gaz, burun deliklerime saldırıp tulumunun içine girerek tenimi ve dövmemi öyle bir

yaktı ki kendimi sanki dağlanmış gibi hissettim. İçimi çekmek, öğürmemek ya da ikisini birden yapmamak için direndim. Sonunda tıslama durduğunda ve hava temizlendiğinde, öne doğru yürüyerek ekşiliği yutkunmaya çalıştım.

Adımlarımızı hızlandırarak uzun koridorda yürüdük. Uzun, steril bir odada otuz kadar Imp sıraya girmiş bekliyordu. Sıranın sonuna girince kapı ardımızdan kapandı. Titremenin beni ele vereceğinden korkarak, kafamı eğip ellerimi birleştirdim.

Birkaç muhafız, ellerini Implerin vücudunda gezdirerek orada olmaması gereken çıkıntılar, Çayırılık'a sızdırılmaya çalışılan silahları aramaya başladı. Sıranın gerisine, bana ve Nate'e doğru hareket ederlerken, vücudumun her kısmı sanki göz kırpıp nefes almam bile dikkatlerini çekecekmiş gibi donakaldı. Gittikçe yaklaşan ayak seslerini dinlerken, gözlerim kaşınana kadar botlarıma bakıp durdum.

Ayak sesleri durdu.

"Sen," dedi muhafızlardan biri. "Benimle gel."

Başımı kaldırıncı parmağının doğrudan beni işaret ettiğini gördüm. Demir grisi gözleri ve bıyıkları vardı.

B Ö L Ü M

15

Her şey birden sessizleşti ve dilim damağıma yapıştı. Kitaptaki muhafız, Symp'in Rose'u hakkında uyardığı adam, tam karşımda duruyordu. Beni, içinde boyanmamış duvarlar ve sert plastikten bir ekran olan farklı bir odadaki sorgulama kabinine yönlendirdi ve avuçlarım plastiğe degecek şekilde öne doğru itti. Sonra elleriyle ayak bileklerimi arkadan yakalayarak hızlıca kalçalarım doğru yöneldi. Onu tekmeleyip oradan kaçma dürtüsüyle savaştım. Elini ön tarafıma götürerek avuçlarım kasıklarımın, uyluklarımın arka ve iç kısımlarında gezdirdi. Bir erkek tarafından daha önce böyle müstehcen şekilde ellenmemiştim. Sevecen veya nazik de davranmıyordu. Acımasız ve hızlıydı. Sanırım ağlayacaktım. O yüzden dudağıımı o kadar sert ısırdım ki kimyasal spreyn yakıcı tadına bir de kan tadı eklendi. Hızlıca ayağı kalkıp elini gövdemden kenarlarına ve göğüslerimin üzerine doğru kaydırıldı. Boğazımda bir çığlık düğümlendi.

"Kollarını kaldır," dedi.

Kollarımı kaldırıp titremeye başladım. Hâlâ taze ve spreyn yüzünden kızarmış olan dövmemi her an fark edebilirdi. Ama bunun yerine, beni yüzüm ona dönecek şekilde döndürerek avuçlarını sırtımda dolaştırmaya başladı.

Ancak o zaman gözleriyle buluştum. Gördüğüm nefret, nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Omuzlarımı kavrayarak beni duvara bastırdı. "On dakikamız var." Nefesi bayat kahve gibi kokuyordu.

Kendimi cam bir vitrinin arkasına kapatılmış, tamamen savunmasız ve hareket edemez hâldeki bir güve gibi hissediyordum. "Ne... ne demek istediğinizi anlamadım."

"O kadar masum görünmeye çalışma, Imp." Saçımı yüzümden uzaklaştırdı. "Sana bu işten biraz Gem meteliği çıkar. Eğer gülümsersen ekstra alırsın."

Vücudunun her bir kasını üzerime bastırıyordu. Midem bulandı.

"Hadi ama, bu senin gibi güzel bir Imp için ilk olamaz. Şimdi tulumunu çıkar."

"Ama... ama beni zaten aramıştın." Gözlerimde yaşlar birikti.

Tek bir ani hareketle beni sert plastik panele fırlatınca ciğerlerimdeki hava boşaldı. Belli belirsiz yansımamın ardında, gittikçe uzayan bulanık hareketler ve sıraya girmiş şekilsiz figürler görebiliyordum. Bulanıklığa doğru gözlerimi kısarak bakınca bu şekillerin insan, hatta çıplak insanlardan oluşan bir sıra olduğunun farkına vardım. Çocukken yaptığımız kâğıt bebek zincirlerine benzer şekilde birbirlerinin ellerini sıkıca tutmuşlardı.

Kulağıma eğilerek, "Dediğimi yap, yoksa seni de oraya koyarım," diye fısıldadı. "Asiler ve köle olmak için sahte dövme yaptıranlarla beraber."

Sonra kesik ateş sesleri ve bastırılmış inlemeleri duydum. Zincirler şangırdadı ve vücutlar yere düştü. Sanırım, *Aman Tanrım*, dedim ve nefesim ekranda buhar yaptı.

"Tamam," diye fısıldarken, kelime âdeta dudaklarıma battı.

Uyuşmuş, titrek ellerle tulumumu çözmeye başladım. Sanki tenimi soyuyormuşum gibi hissediyordum.

O anda kapı açıldı ve mavikantaron çiçeği rengine gözleri olan bir asker belirdi. Symp. Onu görünce sevinçten ağlayacak gibi oldum.

Asker beni bir anlığına inceledikten sonra kaşlarını çattı.
"Onları otobüse bindirmek üzereyiz."

Kahve-nefesli donakaldı. "Bindirin."

"Implerin *tümünü* bindirmemiz lazım."

Bir anlığına sertçe bakiştılar.

"Hemen," dedi Symp.

Kahve-nefesli bir adım geri çekilip kafasını eğerek karşılık verdi.

Symp'i koridorda takip ederken parmaklarım fermuarımla uğraşıyor, gözyaşlarım ise yanaklarımdan süzülüyordu.

Sakin ve yumuşak bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," demeyi becerebildim. Ona büyü, efsanevi, cesur ve mükemmel birisi olduğunu söylemek istiyordum. Kollarımı boynuna dolayıp ona defalarca teşekkür etmek istiyordum. Ama tek diyebildiğim yarım yamalak bir, "Teşekkürler," oldu.

Tekrar bekleme odasına girene kadar fermuarımı çekmiş ve yanaklarımı kurulamıştım. Nate riske girerek, yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle dönüp bana baktı. Ona, *Ben iyiyim*, anlamında hafifçe başımı salladım.

Muhafızlar bizi sarı işaretlerle bölgelere ayrılmış ve üzerinde dikenli teller olan taşlarla çevrelenmiş beton bir açıklığa yönlendirdi. Gökyüzü donuk olabilirdi ama aynı kendi evrenimizdeki gökyüzü gibi engin ve sınırsız görünüyordu. Çayırılık'ın gül ve ağaç kabuğu kokusu taşıyan temiz havası ciğerlerime dolarak, beni Lake District'te yaptığımız tatillere geri götürdü. Birden kocaman bir rahatlama hissine kapıldım.

Yamuk camları gittikçe batan güneşin ışıklarıyla parıldayan, sıra sıra park edilmiş Imp otobüsleri ufuk çizgisine kadar uzanıyordu. Saskia'yı 753 sayısı ile işaretlenmiş bir bölümde duran paslanmış otobüse kadar takip ettik. Kalbim çamaşır suyu kokusu yüzünden hâlâ gümbürdüyordu.

Saskia basamakları tırmanırken, "Bu otobüs bizi doğrudan malikâneye götürecektir," diye fısıldadı.

Sürücünün bir Imp olduğu belliydi ama öndeki koltuklarda, silahları kılıflarında duran iki Gem muhafız oturuyordu. Tekrar panik. Vücudumdaki kasların her biri, yılanların saldırıya geçmeden önce yaptıkları gibi sıkıca birbirine dolandı. Ama muhafızlar beni görmezden geldiler. Otobüste ilerleyip Nate'in yanındaki boş koltuğa kendimi bıraktım. Koltuk sertti ve üstüne sinmiş olan pis koku gözlerimi yaşarttı ama arındırma tesisinden ve demir grisi gözlere sahip muhafızdan uzaklaşacağımızı bilmek, alt dudağımın ağlamak üzere olan küçük bir bebek gibi titremesine sebep oldu.

Nate yüzümü inceledi. "Aman Tanrım, abla. Sana ne yaptılar?"

"Hiçbir şey," diye cevaplarken nefesim ağzımda acı bir tat bıraktı. "O mavi gözlü muhafız beni kurtardı."

Nate nefesini tuttu. "Aynı Baha'nın dediği gibi - hikâye bizi beraberinde sürüklüyor."

"Artık sadece bir hikâyeden çok daha fazlası, öyle değil mi?" diye fısıldadım. "Zavallı Implere. Daha önce onları okuyup izlemiş olduğumuzu biliyorum ama artık gerçekler..." Boğazımda konuşurken zorlanmama neden olan bir yumru oluştu. "Sanırım durumları sandığımızdan çok daha kötü olabilir."

Otobüs Implerele dolana kadar yaklaşık yarım saat bekledik. Motor çalışınca kocaman metal kapılardan çıkarak Çayırılık'a doğru yola koyulduk. Gemlerin diyarına doğru.

Kapılardan geçmek sanki Disneyland'e girmek gibiydi - ansızın bir renk cümbüşüyle karşılaşıyordunuz. Duvarın Gem tarafından güneşin daha fazla parladığına ve kuşların daha yüksek sesle öttüğüne yemin edebilirdim. Yeşillik her yönde alabildiğince uzanıyordu. Ağaçlar, çimenler, kandil çiçekleri, yoncalar ve koyu mor renkli böğürtlen çalılırlarıyla kaplanmış çitler vardı. Ben banliyöde büyümüştüm ve yeşillik görmeye alışkıntım - bu görüntüyü daha iki gün geçmeden özlemiştim.

Imp otobüsü şimdiye kadar seyahat ettiğim bütün araçlardan daha gürültülü bir şekilde, neredeyse yuvarlamrcasına ilerleme-

ye başladı. Kafasını omzuma yaslayan Nate dâhil tüm Impler uyukluyordu. Yüzünü inceledim. Normalde yüzü tıpkı babam gibi canlı, hayat dolu, heyecanlı olur, kum sarısı saçları ise sanki elini prize sokmuş gibi diken diken görünürdü. Ama şu anda, tamamen gevşemiş hâliyle, daha çok annemi andırıyordu. Dudaklarının çevresinde aynı yumuşaklık vardı. Midem kasıldı ve boğazımdaki düğüm biraz daha büyüdü. Ailemi gerçekten özlemiştim. Sağladıkları güvenliği, aidiyet hissini ve tüm sorunların üstesinden gelebilmelerini özlüyordum.

Otobüsün ritmi ve uyuyan vücutların sıcaklığı beni uyuşturmuştu. Bunu rüya görmeye başlamamdan anlamıştım - koltuğun yerini daha yumuşak bir şey, belki de bir döşek almıştı ve gözkapaklarım kıpırdanırken, gördüğüm loş odanın duvarları bir netleşip bir bulanıklaşmaya başlamıştı. Bir adam şekli gördüm ve sıcak elinin benimkine sarıldığını hissettim. Bana dişçiği hatırlatan tenekemsi hastane kokusuna karışmış bir kahve ve bayat sigara kokusu alıyordum - strese girdiğinde babamdan yayılan kokunun aynısı. Adam, elimi sıktı. *Uyan, Violet. Lütfen, tatlım. Sadece gözlerini aç ve uyan.* Ama siluet yavaşça şeklini kaybetti, kenarları silikleşti ve giderek soldu.

Birden tahta sahnede boynuna ip dolanmış hâlde duran Rose'u gördüm. Kalabalığın arasından bir ses yükseldi. *Seni seviyorum.* Saçı yüzünden geriye düşünce karşımdakinin artık Rose olmadığını gördüm. Bu bendim. Cellat kolu çekince kapağın uçarcasma açıldığını duydum ve vücudumun aniden ipe doğru çekildiğini, ayaklarımm basacak bir zemin ararken havada çılgınca döndüğünü gördüm. Sonra Baha'nın sesini duydum: *Hikâyeler birer hayat döngüsü gibidir, Violet. Ancak hikâyeye sonlandığında serbest kalacaksın. Doğumdan ölüme.*

Ama hikâyeye beni serbest bırakmıyordu. Havanın ciğerlerimde kapana kısıldığını, Kolezyum'un çizgilerinin bulanıklaştığını, kalabalığın seslerinin solup gittiğini hissettim. Ama beni hâlâ serbest bırakmıyordu.

"Violet! Uyan," dedi Nate.

Sanki biri üzerimde tepinip ciğerlerimi eziyormuş gibi nefes nefese uyandım. Tenim tahriş olmuş gibiydi - o kadar hassastı ki duyduğum hissin tam olarak hangi noktadan geldiğini anlamıyordum. Alev almış, donuk bir gölün altında kalmış ya da yüzlerce minik yarayla kaplanmış olabilirdim. Ağladığımı biliyordum çünkü hıçkırıklarımı duyabiliyor, yanaklarımın gözyaşıyla ıslandığını hissedebiliyordum.

"Her şey yolunda," dedi Nate. "Bak, Harper malikânesine vardık."

Bir muhafız, "Orada neler oluyor?" diye bağırdı.

Bir anda sustum ve sessiz kalabilmek için dilimi ısırdım.

Harper malikânesine arka yoldan girdik. Malikânenin geniş çayırlar arasına gizlenmiş, daima tetikte ve gururlu görünen manzarasını göremiyorduk. Sadece bir dizi budanmış çit bitkisi ve akşam göğünün altında gölgelere karışmak üzere olan bir meyve bahçesi vardı. Biraz hayal kırıklığına uğramadan edemedim. Otobüs durunca toplu hâlde aşağıya indik.

Saskia bizi bir patıkaya yönlendirdi. "Imp kulübelerine gidiyoruz."

Çakılların sesi arasında Nate'in fısıltısını güçlkle duydum: "Merak etme. Sadece birkaç günlüğüne buradayız."

"Beni endişelendiren de bu zaten."

"Ne? Şehre dönmek mi?"

Özgüvensizliğim beni içten içe kemirirken derin bir nefes aldım. "Hayır, Willow'u kendime birkaç gün içinde âşık etmek."

"Rose bunu başarabilmişti."

"Ama Katie haklıydı, kimse o kadar kısa sürede âşık olmaz."

Nate bir an durdu. Onun bakışlarını takip ederek gözlerini Imp kulübelerine çevirdim.

"Kasvetli," diye fısıldadı.

Burayı kitapta okuduğum kadarıyla çok severek hatırlıyordum. Rose, Saskia ve Matthew'un yataklarında oturup oyun kartlarıyla oynarken komplo kurdukları sışmaktı burası. Meşeler tarafından yeşillikler arasına saklanmış, zencefilli çörek-

ten yapılma bir evi andırıyordu. Ama gerçekte, oluklu demir ve çürümüş kirişlerden oluşan yıkık dökük bir kulübeydi. Ve içine giren şeyler çürümeye başlıyor gibiydi. Etraf ıslak köpek ve insan dışkısı kokuyordu. Zemindeki ince saman tabakası, alttaki çamuru zar zor saklıyordu. Filmdeki acayip mobilyaların ve bohem perdelerin yerini, ters çevrilmiş birkaç kasa ve çürümüş çam tahtasından yapılma bir masa almıştı.

Alçak bir sesle, "Banyo nerede?" diye sordum.

Saskia kahkaha attı. "Arkadaki sundurmada birkaç tuvalet ve toplu duş var."

"Duşlar buz gibi," dedi Matthew. "Leş gibi kokmak daha iyi."

"Bir ranza kap," dedi Saskia.

Ranzalar hasırla kaplanmış raflara benziyordu. Kulübenin arka duvarına dizilmiş ve perde gibi asılmış basit, yırtık pırtık çarşaflarla birbirlerinden ayrılmışlardı. Pek mahremiyet sağlamıyordu. Nate'in elini tuttum ve birlikte şaşkınlık içinde ranzaların arasında dolaştık.

Etrafımızda dolanan diğer köleler çay yapıyor, adet edevatlarını topluyor, dışarıdaki akşam karanlığına çıkıyordu. Hepsi sırayla dönüp bize kaşlarını çatıyor gibiydi. Buralarda pek kart oyunu oynayamayacağımızı anladım. Kendimi Ash'i, dünyadaki en açık mavi gözleri ararken buldum. Ama hiçbir yerlerde yoktu. Sonraki otobüsle gelecek olmalıydı. Biraz hayal kırıklığına uğramadan edemedim.

Saskia kendini ranzalardan birine bıraktı. "Gün içerisinde şehre dönmek yerine burada uyuyacağız. Bir süreliğine olduğumuz yerde kalmak ve sınırda sorgulanmaktan kaçınmak daha güvenli."

Nate esnedi. "Uyumaya o kadar hazırım ki."

"Çok şanslısın," dedi Saskia. "Artık Gece Implere girdin. Sabaha kadar uyuyamazsın." Yüzünde acımasız bir gülümsemeyle bana döndü. "Ve sen de o dondurucu duşu bu akşam alacaksın, kızım. Arındırma tesisi gibi kokmanı istemiyorum."

"Nedenmiş?" diye sorarken beynim hâlâ bütün olanlar yüzünden uyuşuktu.

Saskia bana aptalmışım gibi baktı. "Çünkü güneş battığında Willow Harper ile tanışacaksın."

BÖL Ü M

16

Duş soğuktan da öteydi. Soğuğu kemiklerimde hissediyordum; tenim alacalı mavi bir renge bürünmüştü. Ama en azından, anlık da olsa gerginliğimi atmamı sağlamıştı. Willow ile tanışmak üzereydim. O tatlı heyecana kapılmayı bekledim ama onun yerine Rose'un hayaletiyle yarışıyor ve geride kalıyor gibi hissettim.

Rose ile Willow. Onları destansı bir aşk hikayesiydi. İlk buluşmaları elektrik yüklüydü. Daha ilk görüşte aralarında bir çekim ve bağlantı hissetmişlerdi. Rose onun geceleri yürüyüş yaparken bu yolu kullandığını bildiği için, Willow'u bostandaki erik ağacının altında beklemişti. Sonra kendi elini kesip acıyla bağırarak onun dikkatini çekmişti. Bu canhıraş bir bağırış değil, başı dertteki bir kadının yakarışıydı. Willow sorunun ne olduğuna bakmak için koşmuş, Rose'un o iri kahverengi gözleriyle buluşmuş ve dünyaya dair bildiğini düşündüğü her şeyi unutmuştu. Bir Imp'e abayı yakmıştı.

Ama bana tek bir bakış atınca çığlık atarak aksi yöne doğru kaçacaktı.

Saskia saçımı bukleler hâline getirip yanaklarımı çimdiklerken Rose'un daha doğal bir parlaklığı olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu. Denesem bile kendimi daha eksik hissedemezdim.

Yüzüm ve egomla uğraşmayı bitirdiğinde, karanlık arazide âdetta bir yarasa gibi yön bulup ilerleyerek Nate ile beni bostana götürdü.

Harper arazisi Gem standartlarına göre bile çok büyüktü. Yüzlerce hektarlık ağaçlıklar, çayırlar ve düzenlenmiş bahçeler vardı. Burada kolayca kaybolduğumu hayal edebildiğim için, sürekli kaş çatması beni huzursuz ediyor olsa da, Saskia'ya yakın durmaya çalışıyordum. Küçük bir çayırılığı geçip çitleri tırmandıktan sonra gölün kenarından ilerledik. Bu yol film setini andırdığı için çok tanıdıktı ama ben bir film yıldızı olmaktan o kadar uzaktım ki manzara hiç gerçekçi gelmiyordu. Her adımla sinirlerim geriliyor, gerginliğim bütün vücuduma yayılarak ellerimin titremesine sebep oluyordu. Tekrar o buz gibi duşu arar olmuştum.

Karşı cins konusunda zaten hep beceriksizdim. Daha önce yalnızca bir kez randevuya çıkmıştım, o da bir zeytinin soluk boruma kaçmasıyla sonlanmıştı. Ve sadece iki kez öpüştüm. Birinde o kadar sarhoştum ki hâlâ zar zor hatırlıyordum. Diğerrinde ise ağzıma zorla ıslak kornişon sokulmuş gibi hissetmiştim. Sürekli Alice gibi bir vitrin mankeninin gölgesinde kalınca oğlanları kendine çekmek zor oluyordu.

Bakire Violet. Ryan tam bir dönem boyunca, Katie onu hayalarından tekmeleyip pislik herif diye bağırana kadar bana böyle seslenmişti.

Katie ve Alice'i düşünmek bile kalbimin patlayacakmış gibi olmasına sebep oldu. Willow'un bana âşık olmasını *sağlamalıydım* yoksa burada tıkılıp kalacaktım. Havada sallanan ayaklarımdın görüntüsü birden zihnime doldu. *Altı gün içinde asılacağım*. Ama bu düşünceyi zeytinler, kornişonlar ve diğer tüm güvensizliklerimle beraber beynimin karanlık bölgelerine doğru ittirdim.

Saskia yapraklar ve sarmaşıklarla kaplı bir kemerin altmda durdu. "En iyi seçeneğin bostan." Kemerin ötesini gösterdi. "Akşam yürüyüşü sırasında buraya yakın bir yere gelmesi lazım. Bir şekilde dikkatini çek ve yapman gerekeni yap. Nedenini Tan-

ı bilir ama Thorn sana güveniyor. Beni baştan ayağa süzdü.

"Eğer yüzümüzü kara çıkarırsan seni öldürürüm."

Sfliuûiu i/i şnusİGi demek söz konusu bile de^ıl, diye kendi kendime düşündüm.

Sonra Nate'i kolundan yakaladı. "Hadi gel bakalım delikanlı, en iyisi aşk kumrularını rahatsız etmeyelim."

Kulağa biraz çaresiz gelen bir sesle, "Hayır," dedim.

Saskia bana kötü bir bakış attı.

"Nate burada kalabilir mi? Lütfen, bunu kendi başıma yapabilir miyim bilmiyorum."

Nate araya girdi. "Hazırlanmak için bana ihtiyacı var. Biz bir takımız."

Saskia *takım* kelimesini duyunca dudaklarını büzüştürdü. "Her neyse." Yanımızdan uzaklaşırken, tehdidini yerine getirebilmesi için başarısız olmamızı istiyormuş gibi kötü bir hisse kapıldım.

Nate benimle birlikte repliklerimi tekrar ederek filmdeki sahneyi alıntılamaya başladı. Willow'un repliklerini derinden, erkeksi bir sesle okumaya çalışırken sesi geçen yılın pantomim gösterisinde prens rolünü oynayan kız gibi çıkıyordu. Bense Rose'un repliklerini okurken sesimin ne kadar bitkin çıktığını fark ederek yüzümü buruşturdum.

WILLOW

İyi misin? Yaralandın mı?

ROSE

Hayır, teşekkürler, iyiyim. Ufak bir sıyrık sadece.

Siz Willow olmalısınız. Bir söğüde* benziyorsunuz.

WILLOW

Bir söğüt nasıl görünür ki?

ROSE

Uzun ve zayıf.

Willow kelimesi İngilizcede söğüt anlamına gelir, —çtı

WILLOW

(Kahkaha atar)

Ya sen?

ROSE

Sadece bir Gece Imp'i.

WILLOW

Cidden, hiç fark etmemiştim.

Şansa, filmdeki diyalog kitaba sadık kalmıştı. O yüzden hangi replikleri seçeceğimiz konusunda sıkıntı çekmemiştim. Farklı bir problemim vardı. Kelimeler tüm anlamlarını yitirmişlerdi ve aklımda yalnızca tutarsız ses dizileri hâlinde dönüp duruyorlardı. Kulağa ne kadar banal geldiklerini daha önce fark etmediğime inanamıyordum. Onları yüksek sesle söyleyince irkilmiştim.

Yeterli olduğunu belirtmek için elimi kaldırdım. "Özür dileirim ama hiç yardımı dokunmuyor."

"Sorun yok, zaten hepsini ezbere biliyorsun."

Erik ağacının yanında dururken ellerim terliyordu ve kesik kesik nefes alıyordum. Rose gibi ağacın gövdesine yaslanmayı denedim ama saçım ağaca takıldı ve ağaç kabuğunun deseni alınma çıkacak diye endişelendim.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Sesim ağaçta yükselele, yapraklarla dallar arasında kayboluyormuş gibiydi.

"Elbette yapabilirsin," diye cevapladı Nate.

"Ama Rose ile Willow... Onlar Edward ile Bella, Lancelot ile Guinevere, Tristan ile Isolde gibiler..."

"Kermit ile Miss Piggy de olabilir."

Bu beni bir anlığına da olsa güldürdü. "Ya benden hoşlanmazsa?" Birden bunu söylememiş olmayı diledim çünkü Nate'in yüzü karanlıkta bile bir ayna görevi görüyor ve kendi endişelerini bana geri yansıtıyordu.

Nate çabucak kendini toparlayıp gülümsedi. "Elbette hoşlanacak. Sadece metne sadık kal. Replikleri söyle ve biraz düzgün

görünmeye çalış... Salya akıtma, osurma veya burnunu karıştırma."

"Peki ya aradaki *bağa* ne demeli?" dedim.

Nate kitaptan bir paragraf okudu. *"Sadece kısacık bir karşılaşmadan sonra, Willow dünyayı sonuna kadar gezse de onu tamamlayan bir başka ruh daha bulamayacağını anlamıştı. Sanki birbirlerini tamamlamak için doğmuşlardı."*

"Cidden, Nate. Şu anda bu saçmalıkları dinlemeye ihtiyacım yok."

Saat kulesi gece yarısını vurdu. Sahne perdelerinin kalktığını hayal ettim.

Nate bana bir bıçak uzatarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Şu malum bıçak. Burada durup kaygılanırken kendimi kesmeyi unutmuştum. Tanrıya şükürler olsun ki Nate hatırlamıştı. Bıçağı buraya gelirken Saskia'dan aşırılmış olmalıydı.

Avucumu uzatıp bıçağı yukarı kaldırdım. *Ben Rose'um. Güçlü ve korkusuzum.* Gözlerimi sıkıca kapatıp kendi elimi kesmek için tüm cesaretimi topladım. Ama bıçağı tutan elim havada bir kukla gibi tereddütle titredi.

"Violet," diye tısladı Nate.

Panikle gözlerimi açtım. "Yapamıyorum."

"Yapmak zorundasın, hikâye böyle."

"Ama acı hiç hoşuma gitmiyor."

Saat çalmayı bırakınca perde kalktı ama ben hâlâ kansız bir hâlde, kocaman bir korkuluk gibi sendeleyerek öylece dikiliyordum.

Nate tulumumu kavrayıp ısrarcı bir tonda fısıldadı. "Hadi ama, demir gibi bir iraden var; Rose'u, Tris'i, Katniss'i düşün."

Şimdi terden ıslanmış olan avucumu açtım. "Demir bir irade, demir bir irade." Cümleyi sürekli tekrarlarlarken adrenalinin içimde yükselmesine izin verdim. Tam da bir şekilde avucuma vurmasını umarak bıçağı körlemesine aşağı indirecektim ki yerdeki dalların çatırdadığını duydum.

"İşte o." Nate yakındaki bir ağacın arkasına daldı ve ince yapısı sayesinde kolayca gizlendi.

Mecbur kalarak bıçağı zarif bir kıvrımla avucuma indirdim ama son anda cesaretimi kaybedip elimi geri çektim. O sırada bıçağın ucu başparmağıma takıldı ve bileğimden yukarı an sokmasına benzer keskin bir acı gönderdi. "Ay! Lanet bıçak!" Bıçağı, sapı aşağıda kalacak şekilde ayağıma düşürdüm. Tam havada hoplarken Rose'un davetkâr bir şekilde ağaca yaslandığını hatırladım ama aynısını yapmaya çalışırken fazla istekli hâlimle ağacın gövdesine neredeyse kafa attım.

Willow görüş alanıma girdi. Bir elimle ayağımı, diğer elimle kafamı tutarken kalbim göğüs kafesimden kaçmaya çalışıyor gibiydi. Sanırım bir dizi de küfür mırıldanıyordum. Ama onun yüzünü gördüğüm an her şey durdu. Kafam boşaldı. Görevi, güvensizliklerimi, asılırken havada sallanan ayaklarımı, her şeyi unuttum. Sadece onu görüyordum.

Biraz Russell Jones'a benziyordu. Aynı onun gibi çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudakları vardı ama gözleri daha nazik görünüyordu; renkleri ise erimiş bakır birikintileri gibiydi. Kemik yapısı daha narin, âdemelması daha belirsizdi ve ona daha kadınsı bir hava katıyordu. Önümdeki adam tam bir *Adonis*'ti. Birden dolunayın, elma kokularının, odun dumanının ve boğazımdaki soğuk havanın ısırlığını hissettim.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Sesi çınlayan saat gibi yankılı ve şiirsel ama yine de biraz mesafeliydi. Uzun ve kıvrak adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Beyaz keten gömleğinin ilk iki düğmesinin açık olduğunu ve yakasının bal rengi teninde bir üçgen oluşturduğunu fark ettim. Gözlerimi kırpamadan, nefes alamadan öylece baktım. Benden bir kol uzaklıkta durdu. Bakır rengi gözlerini, bal teninin ve karamel saçlarının sıcaklığını bu loş ışıktaki bile sanki geceyi aydınlatan birer günışığı parçasıymış gibi görebiliyordum. Hızlıca nefes aldım ve burnuma tıraş losyonunun keskin kokusu geldi. Turunçgiller ve kişniş.

Konuşma sırasının bende olduğunu biliyordum ama düşüncelerim birbirine karışmıştı. Ağzımı açınca sadece ince bir tutam hâlinde nefes verebildim.

Willow bir anlığına yüzümü inceledi. Kitapta Rose'un ona ağaç ruhlarını, perileri filan hatırlattığı yazıyordu. Birden tulumumun içinde kendimi çok hantal hissettim; bu hâlimle bir periden çok goblini andırıyordum.

Yakındaki bir ağaçtan belli belirsiz bir öksürük duydum. Gerçeklikten o kadar kopmuştum ki bir ağacın öksürmesi tuhaf bile gelmiyordu. Canlı, gerçek Willow endişeli, mükemmel ve sıcak bir hâlde önümde duruyordu - elbette ki yeşillikler de öksürecekti. Hayır, öksüren yeşillikler değildi. Nate'di. *Benim sıram.*

Sinirlerim tekrar hayata dönmeye başlayınca sonunda dilim açıldı. "Hayır, teşekkürler, iyiyim. Ufak bir sıyrık sadece." Avucuma bakınca kan akıtmakta başarısız olduğumu gördüm ve bir utanç hissine kapıldım ama yine de repliğime devam ettim. "Siz Willow olmalısınız. Bir söğüde benziyorsunuz."

İki gamzenin dudağını çerçevelediği kusursuz gülümsemeyle tebessüm etti. "Bir söğüt nasıl görünür ki?"

"Uzun ve zarif."

Willow kahkaha atarken nefesinin sıcaklığı aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ya sen?"

"Sadece bir Gece Imp'i."

"Cidden, hiç fark etmemiştim." Bana, göğsü neredeyse çeneme değecek kadar yaklaştı. Kelimeler şimdi banal değil, romantik. .. ve hatta mükemmel geliyordu. Bu kadar yakından bakınca ne kadar da uzun olduğunu fark ettim. Ağzım kurudu. Elini kaldırıp baş parmağımdaki çizdiği inceledi.

Sesimin gerçekçi çıkması için kendimi zorlayarak repliğe devam ettim. "Biri bana dokunduğunu görürse başım öyle belalara girer ki. Seninle hiç konuşmamam gerekiyordu."

Elimi tutmaya devam ederken kafasını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Ağaçların kimseye söylemeyeceğinden eminim."

"Hayır ama yıldızlar söyleyebilir."

Aynen yapması gerektiği gibi bir kahkaha attı. "Bu riski almaya hazırım."

Elma, duman ve tıraş losyonu kokularının ciğerimi doldurmasına izin verdim. Gerçekten iyi gidiyordum. Görünürde zeytin falan yoktu. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Bütün Gemlerin acımasız olduğunu sanırdım."

"Ben de bütün Implerin aptal olduğunu sanırdım."

"Görünüşe göre ikimiz de yanılmışız." Gülümsedim. Sırf Rose böyle yaptığı için değil, *gerçekten* içimden geldiği için, kendime güvenim varmış ve seksiymişim gibi davranmak bana kendimi gerçekten öyle hissettirdiği için gülümsedim.

Elimi bıraktı. "Bana gerçekten de admı söylemeyecek misin?"

"Bizim isimlerimiz yok... sadece numaralarımız var." Arkamı dönerek dövmemi görebilmesi için saçımı kaldırdım. Soğuk hava boynuma değince tenimdeki ince ter tabakası buharlaştı.

Dişlerini sıkarak nefes aldı. "Bu canını acıtmış olmalı."

Başımınla onaylayarak gülümsememi bastırdım. *Willow ensemeye bakıyor.*

"Gerçekten seni Imp 753811 diye mi çağırmamı istiyorsun?" diye sordu.

Saçımı tekrar dövmenin üzerine bırakıp yüzümü ona döndüm. "Gerçekten ismimi mi bilmek istiyorsun? Neden tahmin etmiyorsun?" Bu kadar küstah bir şeyi, özellikle de bir erkeğe asla söylemezdim. Özgürleştirici bir histi.

"Rumpelstilskin."

Kahkaha attım. Sesimin bir çanı andırıyor olması gerekiyordu ama biraz alaycı çıkmıştı. "Çok yaklaştın."

Tulumumun kumaşına, sanki bana dokunmak istiyor ama buna cesaret edemiyormuş gibi dokundu.

Tam zamamnda bir araba kapısının çarpıldığını duyduk. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve ay ışığında parlamalarına sebep olacak şekilde karıştırdı. "Gitsem iyi olacak." Sanki, *Bir başka zaman*, demek istermiş gibi gülümsedi ve malikâneye doğru döndü.

Kitapta bu sahne, Willow'un omuzunun üzerinden bakıp, *Seni tekrar görebilir miyim?* dediği sahneydi. Ama bunu yapmadı ve yürümeye devam etti. Salınarak uzaklaşmasını izledim; etrafındaki yaprak ve dallar sanki bataklığa gömülüyormuş gibi etrafına kapanıyordu. Sonsuza kadar yutulmuş gibi. *Omzunun üzerinden bak*, diye aklımdan çığlık attım. *Omzunun üzerinden bak ve repliğini söyle... Lütfen.* Damarlarım korkuyla dolmuştu. Görevi başaramamıştım. Thorn, Katie'yi öldürecekti ve sonsuza kadar bu dünyada kalacaktık. Ama korkunun altında başka bir duygu daha kaynıyordu. Hayal kırıklığı. Willow benden hoşlanmamıştı.

Kaybettiğimi kabullenmek üzereydim. Gözyaşları gözümün kenarlarında birikmeye başlarken Willow birden durdu. Sadece omzunun üzerinden bakmakla kalmadı, tüm vücuduyla bana döndü. Yüzü karanlıkta bronzdan bir kalp gibi belirdi. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Sanki biri kafamdaki plastik bir torbayı çekip çıkarmış gibi hissettim. Nefesimi tutmak, iç geçirmek, içime ağız dolusu hava çekerek kaburgalarımın esnediğini ve beynimin kanla dolduğunu hissetmek istiyordum. Ama onun yerine, aynı Rose gibi vakur bir şekilde omuz silktilim. "Belki."

Willow kahkaha attı. Üçgen sırtının kayboluşunu izledim ve bir an boyunca kulağımda kanın akışım dinlerken tamamen hareketsiz kaldım.

Nate ağacın arkasından fırlayıp yerinde zıplayarak bana sarıldı. "Aman Tanrım, Violet, bu *müthişti*."

Ben de zıplamaya başladım. "Biliyorum, biliyorum."

"Tam anlamıyla mükemmeldin."

"Elime dokunuşunu gördün mü?" Vücudum bu kadar neşeyi kaldıramayacakmış, tenim baskıdan yırtılacakmış gibi hissediyordum.

Nate tam konuşmak için ağzını açmıştı ki başka birine ait tanıdık ama biraz sert bir ses duyduk. "Neden ona ismini söylemedin? Adın çok güzel..." Ses gökyüzünden gelmişti ve bir anlı-

ğına Tanrı'nın konuştuğunu sandım. "Hem renk hem de çiçek." Yeşillik hışırtısını toz, yaprak ve kıymık parçalarından oluşan bir yağmur takip etti.

Tulumunu sıkıca göğsüne çekmiş olan Ash, beyaz ve pençe gibi parmaklarıyla kendini ağaçtan indirerek yakındaki bir dalda sallanmaya başladı. Düşüşünü sanki kısmen kediymiş gibi dizleriyle hafifleterek, bizden birkaç metre uzağa iniş yaptı. "Senin bir Gem sevici olduğunu hiç düşünmezdim." Yüzünde kuru bir gülümseme belirdi ama sesi biraz yaralı gibiydi.

Willow'u yakından gördükten sonra Ash gözüme o kadar da tatlı görünmedi. Burnunun kanatları biraz genişti ve gülümsemesi hafif orantısızdı ama ona dair bir şey oldukça *gerçekçi* görünüyordu. Ve o gözleri... Ağzım bir süre açık kaldı.

"Ash!" dedim sonunda. Eninde sonunda Ash'e rastlayacağımı biliyordum ama Rose onunla gecenin ilerleyen saatlerinde Imp kulübesinde tanışıyordu. Onu ağaçtan izlemediği ise kesindi. O iki ipliğin şu anda nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum ama her nedense, bu kadar süredir beraber gittikten sonra ayrılmaya karar vermişlerdi. "Seni bu kadar kısa sürede görmeyi beklemiyordum," dedim.

"Ash mi?" Nate hâlâ bana tutunuyordu ama en azından zıplamayı kesmişti. "Kitaptaki Ash mi? Rose'un *yavru köpeği*?"

Ash onu duymazdan geldi. "Burada olduğunu tahmin ettim."

Nate bana dönüp, "Seni nereden tanıyor ki?" diye sordu.

Ben de onu duymazdan geldim.

Aramızda tuhaf bir sessizlik oluşur ve dudaklarımız sanki konuşmak istiyormuşuz ama nasıl yapacağımızı bilmiyormuşuz gibi açılırken Ash ile birbirimize bakmaya devam ettik. Gözlerinin soluk rengi beni endişelendirdi ve birden özür dileme dürtüsüne kapıldım. Elini tutacakmışım gibi bir harekette bulundum ama onun yerine yüzümün önünde tuhaf bir çırpınma hareketi yaptım. Birden erkekler karşısında ne kadar işe yaramaz olduğumu, yazılı bir repliğe ne kadar ihtiyaç duyduğumu hatırladım.

Yüzümü inceleyip, "Ah, hayır," diye mırıldanan Nate'e göz ucuyla baktım. Elini saçında gezdirip yüzünü buruşturdu. "Bunlar kitapta *yoktu*"

Ash'e ağzım açık bir hâlde bakmaya devam ediyordum. Boğazımdan bir duygu karmaşası yükseldi - sırf burada olduğu için duyduğum katışıksız zevk, uzuvlarım vücuduma tam olarak uymuyormuş gibi bir hantallık ve sanki aldatırken yakalanmışım gibi bir suçluluk duygusu.

Nate bakışlarını Ash'den bana çevirdi. "Ah, hayır, hayır, hayır." Sanki bütün bunlar kendisine çok ağır gelmiş gibi, ağacın gövdesine yaslandı. "Bunu neden daha önce fark etmedim? Adı bile tam bir aptal-distopik-platonik-âşık ismi. Ash. Aynı Gale ya da Dört gibi." Sanki bütün mutluluğu vücudundan yavaşça çekilirmiş gibi yere kayarak oturdu. "Bu her şeyi boka sardırarak."

B Ö L Ü M

17

Gecenin ilerleyen saatlerinde Ash'i Imp kulübelerinde gördüm. Burası kitapta asi kimliğinden ve Willowla olan ilişkisinden tamamen habersiz şekilde Rosela tanıştığı bölümdü. Rose'a işi öğretmeyi teklif edip onu elma toplamaya götürmüştü. Dost canlısı ve toy görünümlü bir çocuktur. Ama bu Ash, yani benim Ash'im, oldukça kuşkulu görünüyordu, hatta sinirli bile denebilirdi. Sanırım Imp-Gem ilişkilerini onaylamayanlar sadece Gemler değildi.

Onu fark etmemiş gibi davranarak Saskia'nın emirlerine odaklandım. Saskia çam ağacından yapılmış masada Natele benim tam karşımda oturuyordu. Ellerimizi sıcak çay kupalarıyla ısıttığımız sırada, dumanı istemsizce bize doğru üfleyerek konuşmaya başladı. "Ortama uyum sağlayabilmek için gecenin geri kalanında işlere katılmanız gerekiyor. Bazı aileleri ve sorumlulukları olan Gece Impleri sabahları şehre seyahat etmeyi tercih ediyor ama bizim burada uyuyup muhafızlarla olabildiğince az bağlantıda kalmamız daha iyi olur."

Muhafızlardan söz edilince omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası yayıldı.

Saskia bunu görmemiş gibi davrandı. "Nate, çimlerin biçilmesine yardım edebilirsin. Violet..."

Ash onun lafını kesti. "Elma toplama konusunda her zaman bir yardımcıya ihtiyacım olur."

Bu beni şaşırttı çünkü dünyada zaman geçirmek istediği son insan benmişim gibi bir yüz ifadesi vardı. Belki de beni azarlamak istiyordu.

Saskia omuz silkti. "Olur. Yalnızca, onu çok çalıştırma, Sincap."

Imp kulübesinin nemli havasından dışarıya çıktım. Gökteki ay araziye beyaz bir parlaklık yayarken yıldızlar sonsuza kadar uzanıyormuş gibiydi. Çayır boyunca ve gecenin içinde devasa bir opal taşı gibi görünen gölün kıyısından Ash'i takip ettim. Hava en soğuk noktasına ulaşmıştı ve duman kokusu sonunda azalarak ıslak yaprak ve toprak kokusu tarafından bastırılmıştı. Gözlerimi ovuşturma dürtüsüne karşı durdum. Uykusuzluk ve stres sinirlerimi geriyordu.

Ash kitabın bu kısmında Rose'u sorulara boğmuş, her cevabını dikkatle dinlemiş ve yavru köpeklerinki gibi kocaman açılmış gözlerle yüzünü incelemişti. *Ee, ismin ne? Şehrin neresindensin?* Ama ben şu anda tuhaf bir sessizlikle karşı karşıyaydım. Filmin senaryosunu takip edebilmeyi diliyordum ama var olan geçmişimiz göz önüne alındığında bunun hiçbir anlamı olmayacaktı.

"Saskia neden sana Sincap dedi?" diye sordum sonunda. Cevabı elbette biliyordum ama gerginliğe daha fazla katlanamadım.

Bir ayağını önüne diğerini atmaya devam etti. Sudaki yansıması bir diken gibi uzanıyordu. "Sadece bir lakap."

"Evet, bunu tahmin ettim ama neden?"

Sonunda gözlerime bakarak, kamımda ufak bir heyecan dalgasının oluşmasma sebep oldu. Sonra yakındaki bir meşe ağacma koşarak ayak tabanını ağaç gövdesine dayadı ve diğer ayağımın üzerinde zıpladı. Bir kolunu ağaca sardı ve diğeriyle altlardaki dallardan birine tutunarak kendini yukarı çekti. Kaskılarını büyük dallardan birine dayayarak sırtı dimdik, kollan ise bir elf gibi göğsünde kavuşmuş hâlde oturdu. Kafasını eğip bana bakarak bir kahkaha attı. Terlememişti bile.

Ben de güldüm. "Tamam, tamam anlıyorum... Sincap dişli olduğu için değil yani?"

"En azından fındık sevmem konusunda espri yapmadın." Bacaklarıyla dalı tutarak vücudunu yarasa gibi aşağı doğru sallandırdı. Bu şekilde saçı yüzünden aşağıya sarkar ve yanakları gözlerine kadar sarkarken çok tuhaf görünüyordu. Eski *Örümcek Adam* filmindeki baş aşağı öpüşme sahnesini düşünmeden edemedim. Belki de senaryoyu harfiyen takip etmek o kadar da matah bir şey değildi.

"İşte şimdi gösteriş yapmaya başladın," dedim.

"Belki." Ellerini dala koyup vücudunu gevşeterek nazik bir şekilde ayaklarının üzerine iniş yaptı.

Morsalkım bağlarını geçerek bostana girdik. Willow ile konuştuğum yere gergin bakış attım. İçimde tekrar o suçluluk hissi belirdi. Ash yere eğilerek yumruğunun kenarıyla siyah bir küpe vurdu. Bir lamba, aynı eski film projektörlerinin çalışması gibi canlanarak ışık vermeye başladı - bu taşınabilir bir ışıldaktı ve bostanı berbat bir beyaz ışıkla kaplamıştı. Yerden hasır bir sepet almak için uzanırken, kolu ağaçların üzerine kocaman siyah bir kelebeği andıran bir gölge düşürdü.

Yakındaki bir ağaçtan elma toplamaya başladık. Elmalar yumuşak bir sesle sepetin dibine düştüklerinde bir miktar toz kaldırıp tatlı ve topraksı kokularım yayıyorlardı. Bu sahne kitaptaki Ash ve Rose'un beraber meyve topladıkları bölüme çok benziyordu ama konuşmalar oldukça değişikti.

"Her şey çok tuhaf, Violet." Kelimeleri düşen elmalarının ritmiyle birbirine geçmişti. "Önce seni asılmaktan kurtardım, sonra da bostanımda beliriverdin. Beni takip filan mı ediyorsun?"

"Hayır, elbette etmiyorum."

Yamuk gülümsemesiyle tebessüm etti. "Şaka yapıyordum. O Gem'in... Willow'un üzerine neredeyse salyaların akacaktı." Kalçasmı çıkarıp kirpiklerini süzdü. "*Bir söğüde benziyorsun. Uzun ve zarif* " Sesimi taklit ederken elindeki elmayı iştahla ısırırdı. Bu Ash kitaptakinden çok daha enerjikti.

Ona bir elma fırlattım. Ağaç kabuğunda patlayıp etrafa dağılan sulu elma parçaları fener ışığında cam taneleri gibi görünüyordu. "Beni suçlayamazsın. Bir meleğe... bir yarı-tanrıya benziyor."

Sepete bir elma daha koydu. "Her yaratık kadar o da tanrı olmaktan olabildiğince uzak - ayar çekilmiş ve sahte."

"Yarı-tanrı olduğunu söylemedim, sadece öyle *göründüğünü* söyledim."

"Eh, sığ olan hangimizmiş?" Ağacın gövdesi aramızda bir ayraç görevi görüyor ve yüz ifadesini gizliyordu ama sesi kulağıma boğuk, biraz da saldırgan gelmişti.

Meyve arayarak ellerimi dalların arasında soktum ama parmaklarım ancak ince dalları bulabildi. "Kime ilgi duyacağımı ben belirleyemem. Kendin söyledin, hepimizin birer hayvanız."

"Peki ama yarı-tanrıyla yiyiştğini öğrenirlerse senin o hayvan kışını darağacında sallandırırılar."

"Sadece konuşuyorduk."

"O seni gözleriyle soyuyordu ama."

Ellerim sonunda bir elma buldu - onu neredeyse bir zafer edasıyla kopardım. "Kıskandın mı?"

"Elbette kıskandım." Kahkaha attı ama kısa bir anlığına gözlerinde savunmasız bir köpek yavrusu gördüm. Yanılmışım. Imp-Gem ilişkilerini onaylamıyor değildi; sadece, benim *herhangi* biriyle olmamı onaylamıyordu.

Yüzümde beliren küçük gülümsemeyi bastırdım. "Bak, Ash..." Ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Onun hafif asimetrik yüz hatlarını inceledim.

"Çocukla ne yapıyordunuz?" diye sordu birden.

"Kardeşim Nate'i mi kastediyorsun?"

"Evet, veledi. Yarı-tanrı ortaya çıkmadan önce bir replik falan tekrarlıyordunuz."

"Sadece öylesine takılıyorduk. Kardeşçe şeyler."

Elmayı sanki tutamayacağı kadar sıcakmış gibi bir elinden diğerine atmaya başladı. "Sanki bir şeyin provasını yapıyor gibiy-

din. Sonra da yarı-tanrı gelip çocuğun söylediği şeylerin aynısını söyledi." Kaşlarını beklentiyle kaldırdı.

Ona gerçeği söylemeyeceğim için konuyu değiştirdim. "Beni ve arkadaşlarımı şehirde kurtardığın için sana düzgünce teşekkür edemedim."

Sepeti alıp diğer ağaca geçti. "Sorun değil. Seni asmalarına izin veremezdim ama, değil mi?"

Kısmen sepet onda olduğu için, kısmen de gölgelerin arasında kendimi yalnız hissettiğim için onu takip ettim. Yanımda dururken kolundaki, teniyle koyu renkli bir tezatlık oluşturan tüylerin soğuktan dikilmiş olduğunu fark ettim.

"Hayatlarımızı kurtardın işte. Teşekkür ederim," dedim.

Gözlerini, normalden daha uzun görünen ve örümceksi gölgeleri yanaklarının pembeliğine kadar uzanan kirpikleriyle gizledi. Birden gözüme çok hüznümlü göründü. "Bize yaptıkları şeylerden sonra bir Gem'i istediğine inanamıyorum."

Yüzümün plastik ekrana bastırılışını ve kâğıttan halkalar gibi dizilip vurulan insanları hatırlayınca ağlayacak gibi oldum. Başımı iki yana sallayarak bu görüntüleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. "Ama bunları yapan Willow değil. Irkının günahları için onu suçlayamazsın."

Bakışlarını kaldırdı. İrisleri o kadar açık renkliydi ki fener ışığında cam gibi görünüyordu; gözbebekleri ise iki yoğun nokta gibiydi. "Kim o zaman? Kimi suçluyorsun? Gemler dışında hiç kimse ayağa kalkıp Implere karşı yapılan barbarlığı durdurmaz."

Ona her şeyi anlatmayı isterdim ama çok riskliydi. Hem de büyük ihtimalle çıldırmış olduğumu düşünürdü. O yüzden sesimin tonunu düzelttim. "Belki de Willow günün birinde bir İmp'e âşık olursa onları savunur. Belki direnir."

"Ne demek istiyorsun?"

Fazla konuştuğumun farkına varınca, buz gibi mavi gözler beni incelerken tenimi delmiyormuş gibi davranarak, elma toplamaya geri döndüm. Kitabın bu kısmında Rose daha önce Ça-

yırlık'ta çalıştığına dair bir hikâye uydurmuştu. Sadece hoşbeş etmişti. Nazik cevaplar, içten baş sallamalar, yavru köpek bakışları. Tekrar senaryoya dönmüş olmayı diliyordum - böylesi çok daha zordu.

"Hiçbir şey," dedim. "Sadece sesli düşünüyorum."

"Sadece öldürülmemeye bak, tamam mı?" Yükseklerdeki bir meyveye erişmek için ağaca çıkmaya başladı.

Ona bakmak için başımı geriye attım. Uzanmış ellerime birkaç tane elma düşürdü. "Elimden geleni yapacağım," diye yalan söyledim.

"Çünkü seni o ipten, bir diğerinde asılman için kurtarmadım." Bir tane elmayı doğrudan sepete düşürdü. "Tam on iki-den," diye bağırdı.

Ash sabah olunca Imp otobüsüyle eve döndü. Sıraya girip basamakları çıkışını, hizmetli bir Imp pozuna girişini izledim. Gecenin başlarında şahit olduğum sincaptan çok farklı görünüyordu.

Nate'in üzerindeki ranzaya çöktüm.

Benimkiyle aynı seviyeye gelmesi için kafasını kaldırdı. "Ash ile işler nasıl gitti?"

"Kötü. Sanırım benden nefret ediyor."

"Eh, Ash'in senden nefret edip etmemesi önemli değil. O sadece bir yan karakter. Önemli olan Willow'un hoşlanması."

Nate'in haklı olduğunu biliyordum ama Ash'in benden hoşlanması *benim için* kısmen önemliydi. "Sanırım," diye cevapladım.

Nate kolumu okşadı. "Biraz uyu, muhteşem kahraman. Yann en iyi hâlinde olmalısın."

Nate sanki büyük kardeş oymuş gibi üzerime düşünce gülümsedim. "Teşekkürler."

Tekrar kafasını eğdi ve çok geçmeden, uykuya dalarken düzene giren ritmik nefeslerini işittim.

Gündüz Impleri gelmeye başladı ve bizi ayıran kumaşların arasından sızan ışıkla birleşen hareketlilik tekrar uyumamı engelledi. Aklımda çelişkili düşünce ve duygular dönüyordu: Çan

kulesinde, ona biraz takıntılı olan ve göz bandı giyen psikopatın merhametindeki Katie'yi; her neredeyse Alice'i; o kışı andıran gözleriyle Ash'i; annem kahvaltı gevreğine süt koyarken babamın daima onun eline dokunuşunu; en sonunda da havada sallanıp çaresizce sağlam zemin arayan ama asla o kırmızı terlikleri bulup eve dönemeyen ayaklarımı düşündüm.

Beş gün içerisinde asılacağım.

Cenin pozisyonu alırken bütün o düşüncelerin aklımın bir köşesinde toplanıp alttaki yastığa sızdığını hayal ettim. Sonunda kıvranan gölgeler ve çığlıklarla dolu, sanki uzuvlarım bağlanmış ve hareket etmek istesem de edemiyormuşum gibi huzursuz bir uykuya daldım. Sonra rüyalar değişti ve birden tekrar hareket edebilmeye başladım. Sanki göğsümden bütün yük kalkmış gibiydi, kendimi şaşırtıcı derece özgür hissediyordum. Bir yaz günüydü. Acı bakla ile yeni kesilmiş çimenlerin kokusu, oyun oynayan çocuklar ile kuşların sesleri birbirine karışıyordu.

Yedi yaşındaydım. Alice ve Nate ile birlikte ailemin bahçesindeydim. Alice çok genç görünüyordu; ayakları henüz topuklu ayakkabıların içine sıkışmamıştı ve açık saçları özgürce uçuşuyordu. Nate ise daha dört yaşındaydı. Bacaklarının bilek ve diz kısımlarında hâlâ o şişko katmanlar vardı. Şortu ufak tefek bedenini tamamen kaplıyordu. Baloncuk üflüyor ve mükemmel halkaların çubuktan çıkmasını, havada güneş ışığıyla parıldayarak uçuşmasını izliyordum. Alice ve Nate etrafta koşuşturup baloncukları yakalamaya çalışıyor, ellerini çırparak patlattıklarında da çığlıklar atıyordu. *Daha fazla*, diye bağırdı Nate, *daha fazla baloncuk yap*, Violet. *Daha fazla baloncuk, lütfen.*

Çubuğu havaya kaldırıp halka şeklinde döndürdüm. Balonlar gökyüzüne doğru uçarak uzanamayacağımız yerlere sürükleniyor ve rüzgâr tarafından kelebek çalılarının tepelerine savruluyordu. *Çok yüksek*, diye feryat etti Alice. *Çok yüksek*, Violet. Ama onların kahkahaları ve hissettiğim özgürlük duygusuyla cesaretlenerek dönmeye ve üflemeye devam ediyordum. Nate birden, *Bak Violet, bak!* diye bağırdı. Alice ile donakalarak,

Nate'in eliyle çizdiği görünmez çizgiyi izledik. Tek bir baloncuk, kelebek çalisından kurtulup yukarıya doğru uçtu, bahçe çitinin üzerinden ve telefon kablolarının altından geçerek çınarların tepelerine ulaştı.

O baloncuğu ufak bir nokta hâline gelip ufukta kaybolana dek izledik. Nate bana döndü. O kadar genişçe sırtıyordu ki ıslak ıslak parıldayan beyaz sütdişlerinin tamamını görebiliyordum. *Yıldızlara mı konacak?* Alice ile kahkaha attık. *Evet, Nate, yıldızlara konacak.* İşte tam o anda, bir hastane cihazının, aynı *Holby City* dizisindekilere benzeyen bipleme sesini duydum. *Bip. Bip. Bip.* Yaz kokusunun yerini dezenfektan ile çamaşır deterjanının kokusu almıştı.

Alice bana döndü. *Bu ses de ne?* Çimenliğe, çiçeklerin altına, tahta bankın arkasına baktık. Ama makineyi bulamadık. *Bip. Bip. Bip.* Nate başını kamıma sokuşturdu. *Bu ses hoşuma gitmedi,* Violet. *Durdur onu.* Taşlara tırmanıp komşuların bahçelerine göz atarak evimizdeki camları kontrol ettik. Ama makineden hâlâ eser yoktu. O özgürlük hissini yerini bir huzursuzluk aldı. *Bip. Bip. Bip.*

Sonra bipleme sesi değişmeye, tahtaya vurulan parmakların çıkardığı boğuk bir tıkırtıya dönüşmeye başladı. Uyanınca Saskia'nın sert suratını gördüm. Yumruğunu ranzamanın kenarına vuruyordu. "Hadi ama, Violet. O işe yaramaz Gem yarmasının üzerinde cazibeni konuşturman gerekiyor."

Terden sırlıslıkladım ve nabzım hızla kulaklarımda atıyordu. Uykulu, boğuk bir sesle, "Willow," dedim.

Saskia kaşlarını çatı. "Evet, ismini biliyorum."

Gözlerimi kırıştıtararak kendime o bipleme sesinin Saskia'nın sabırsız vuruşları ya da kendi kanımın vücudumda dolanişı olduğunu söyledim. Başka bir açıklaması olamazdı.

B Ö L Ü M

18

atsız bir bulamacı boğazımdan aşağı ittirdikten sonra **T** bir kez daha duş aldım. Tedirginliğimi dondurarak, üzerimden atıp arkada bırakabileceğim yanardönerli bir kabuğa çeviren soğuşun vücudumu dövme şeklinden neredeyse hoşlanacaktım.

Saskia ve Nate ile birlikte malikâneye doğru yola çıktık. Endişenin beni tekrar ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Hikâyenin bir sonraki bölümü, yalnızca replikleri okumak ve osurmamaya çalışmaktan çok daha fazlasını gerektiriyordu. Bu, Rose'un hayaleti karşısında gerçekten yetersiz kaldığım bir andı çünkü fiziksel temas gerektiriyordu. Netbof takımına seçilen en son kişi olmamın bir nedeni vardı.

"Âşık oğlanın dikkatini bu sefer nasıl çekeceksin?" diye sordu Saskia.

"Dün gece ismimi sordu. Bu akşam ona göstereceğim."

Kaşlarını alnındaki kara lekeye ulaşana kadar kaldırdı. "Ona göstereceğim de ne demek oluyor?"

"Penceresinin kenarına bir gül bırakacağım," diye cevapladım.

* Netbol, yedişer kişiden oluşan ve bir f ileli çembere zıplayarak sayı atmayı hedefleyen spor dalıdır, -çn

Nate tulumundan bir gül çıkarıp bana verdi. Akşamın erken saatlerinde, gül bahçesinde bulabildiği en dolgun ve kırmızı gülü koparmıştı. Gülü elinden alıp parmaklarımda dolaştırdım. İkimiz de Saskia ya bakarak kitapta Rose'a verdiği heyecanlı cevabı duymayı bekledik. *Şu lanet malikânesinden çıkmasını sağlamak çok akıllıca bir fikir.* Ama onun yerine, sanki kötü bir şey koklamış gibi yüzünü buruşturdu. Belki de gerçekten osurmuştum.

"Bu çok saçma," dedi. "Penceresinin kenarına gül bırakmak! Bu saçmalık aklınıza nereden geldi?"

Nate ile hafifçe gülümsedik.

"İşe yarayacak," dedi Nate. "İzle ve gör."

Saskia burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Eh, bana sorarsanız Violet'ın kendini Rose olarak göstermesi çok yanlış. Ölüye saygısızlık."

"Thom onun ismini kullanmam gerektiğini söyledi," diye cevap verdim. "Onun cesaretini hatırlayıp plana sadık kalmam için." Thom böyle bir şey söylememişti. Ama ben Rose'un güzelliği ve cesaretinden ilham alırım diye umuyordum. Nate'in günün erken saatlerinde de belirttiği gibi, cam kenarma menekşelerden oluşan bir demet bırakmak aynı ölçüde romantik olmazdı.

"Thom her zaman haklı çıkmaz," diye homurdandı Saskia, parmaklarını köprücük kemiğindeki yara izinde gezdirerek.

Malikâne görüş alanımıza girdi. Filmdeki binaya benziyordu; bir tavus kuşunun tüyleri gibi kabarık, büyük ve azametli görünen iki kule birbirine paralel yükseliyordu. Imp şehriyle o kadar alakasızdı ki boyayla çizilmiş bir fon perdesi olduğunu zannedilirdiniz. Gemlerin teknoloji açısından çok ileride olmalarına rağmen bu kadar klasik görünümlü yerlerde yaşamayı tercih etmeleri bana hep tuhaf görünürdü. Malikânenin dışının sadece bir illüzyondan ibaret olduğunu, içinde geleceğe dair hayal edilebilecek her türlü teknolojik cihazın bulunduğunu biliyordum. Yapay zekâ, madde transfer tahliyeleri, simülasyon kapsülleri diye uzayıp giderdi. Ama Gemlerin neden orijinal Imp binalarını

modernize etmeyi seçtiklerini, neden binalarını sıfırdan inşa etmediklerini daha önce hiç anlayamamıştım. Ama şimdi bir Imp olarak, karşımdaki görkemli Georgian dönemi salonunu görünce bunun nedenini anladım. Bizi sinirlendirmek, bize onların kazandığını ve üstün ırkın onlar olduğunu hatırlatmak için böyle yapıyorlardı. Onlar üst katlarda, bizler ise alt katlarda yaşıyorduk. Bizim görkemli Georgian dönemi salonlarımızı *çalmışlardı*.

Şerefsizler.

Aklımı böylesi düşüncelerden arındırmaya çalıştım. Gemlere karşı öfke beslememin Willow'u cezbetmemde hiçbir yardımını dokunmayacaktı. Onun yerine çimlerin üzerinde sessizce ilerlerken ayağımızın altında ezilen bitki örtüsüne, Nate'in elimi sıkıca tutuşuna, duman ve soğğun dilimde bıraktığı tada odaklandım. Arka bahçeye yönelerek Willow'un penceresine doğru ilerlemeye başladık. Willow'un üçüncü katta, soldan dördüncü camın ardında bulunan odasının ışıklarının kapalı olduğunu fark ettim.

Rose'un gülü göğüslerinin arasına sıkıştırarak kolayca tırmandığı meşe ağacının arkasına saklandık. Yemin ederim ki bu ağaç çok daha büyük... ve çok daha acımasızdı.

"Bu koca ağaca *sen* mi tırmanacaksın?" dedi Saskia.

Gülü tulumumun önüne sıkıştırmaya çalışırken, birazdan ne kadar harika görüneceğimi hayal ettim. Ama Rose'un aksine, göğüs çatalımın olmayışı gülün yana yatmasına ve şerefsiz dikenlerinin göğsüme batmasına sebep oldu. Hamurumda kesinlikle Hollywood mayası yoktu. Ama gururun beni ele geçirmesine izin vererek kendimi biraz gülümseye zorladım. "Ne kadar zor olabilir ki?" Eğer söylersem buna inanabilirdim.

Saskia ellerini üzerine basabilmem için bir üzengi gibi önünde birleştirirken başını iki yana salladı. Bir ayağımı onun ellerine koyup en alttaki dalı yakaladım. Ağacın kabuğu parmaklarımı çizerken bastığım dal ağırlığının altında eğildi ama bir şekilde kendimi oturur pozisyona çekmeyi başardım. Henüz Saskia'nın kafasının hizasını bile geçememiştim ama aşağıya bakmaya cesa-

ret edemiyordum. Geriye doğru yaslandığım anda yere düşebilecek olma düşüncesi ödümü koparıyordu.

Ne olmasını beklediğimi ciddi bilmiyordum. Mucizevi bir şekilde Rose'a dönüşüp meşe ağacına kolaylıkla tırmanamayacağımı biliyordum. Katniss'in ruhunun beni ele geçirip, ağacın tepelerine tırmanırken elimdeki yayla ok atmamı sağlamayacağını farkındaydım. Ama vücudumun üst tarafının güçten *bu kadar* yoksun olduğunu düşünmemiştim. Birkaç kere derin nefes alıp aklıma Katie, Alice ve Nate'in görüntülerini getirdim. Bunu yapmak *zorundaydım*. Eve dönebilmemiz için hikâyeyi *tamamlamalıydım*.

Dikkatlice ayağa kalkıp ayağımı dal boyunca uzattım ve ağaca bir koala gibi sarıldım. Ağacın diğer tarafında uzanan başka bir dal daha vardı. Havada salınarak iki dal arasına oturmuş şekilde kaldım. Vücudumu yerden sadece hava ve bir odun parçasının koruduğu gerçeğinin pekâlâ farkındaydım.

"Bu iş bütün geceni alacak," dedi Saskia. Sesinde bu durumdan aldığı zevki duyabiliyordum.

Parmaklarım kayarak ağacın kabuğuna sürtündü. Sonunda aşağı bakma riskini göze alınca başım dönermiş gibi oldu. Ama yukarı bakınca sadece dallar, yaprak ve kıymıklar gördüm. Cam hâlâ ulaşılmaz bir mesafedeydi. Sonunda, bunca zamandır gizlice kaçınmaya çalıştığım sözcükleri mırıldandım. "Biri Ash'i çağırabilir mi?"

"Ash mi?" dedi Saskia. "Onun bu işin bir parçası olmadığını biliyorsun, değil mi? Ne yaptığımızı öğrenirse sorular sormaya başlar ve eğer, bilirsin işte..." sesini alçalttı, "etrafta asi olduğumuza dair dedikodular yayılırsa güvende kalamayız. Bütün Impler güvenilir değildir, sadece bunu demek istiyorum."

Histerik bir şekilde gittikçe yükselen bir sesle, "Eh, ya Ash ya da kırık bir kol," dedim.

Nate'in aşağıda yalvarmaya başladığını duydum. "Evet, hadi ama, Saskia. Ash kimseye söylemez. Violet'ı fazlasıyla beğeniyor."

Saskia'nın isteksizce iç çektiğini duydum. Aşağıya bakınca Nate'in görüş alanımdan çıkıp kaybolduğunu gördüm.

Ash yanımıza vardığında ilk dala dönmüş ve tekrar ağaca sarılmış hâldeydim. Şehirden dönmüş olduğu için çok rahatlamıştım. Eğer bir sonraki otobüse binmiş olsaydı boku yemiştim. Aşağıya baktığımda kocaman sırtıttığını gördüm. Alacakaranlıkta görebildiğim tek şey buydu.

"Yukarıda keyfin yerinde mi?" Sesindeki kahkahayı gizleyemiyordu.

"Evet, burası çok hoş... manzara nefes kesici... çok fazla ağaç kabuğu var."

Ash kendini karşımdaki dala çekerken ağacın titrediğini hissettim. Onu göremedim ama benimkileri kavrayan ellerinin sıcaklığını duydum. Birden kendimi güvende hissettim. Başını ağacın kenarından çıkarıp gülümsedi. Yüzündeki merhamet, onun yardımım isteme konusunda kapıldığım bütün şüpheleri alıp götürmüştü.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Gülümsedi. "Bu işlerde yeniysen, bir seferde yalnızca tek bir uzvunu serbest bırakmalısın. Anlaştık mı?"

Başımla onayladım.

"Ağırlığımı vermeden önce her zaman dalı test etmelisin. Çünkü zayıf bir dala basarsan düşersin."

"Bu çok yardımcı oldu ama düşündüm ki sen..."

"Senin yerine tırmanmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Peki, bu ağaca tam olarak neden tırmanıyorum?"

Elimi serbest bırakma riskini göze alarak tulumumdaki gülü çıkardım. Daha çok yamuk saplı bir yosun gibi görünüyordu.

Gülü elimden alarak kaşlarını çattı. "Bu gülü... tam olarak nereye koymamı istiyorsun?" Yukarı baktı ve sonunda farkına varınca bir "ah" sesi çıkardı.

"Üçüncü kat, soldan dördüncü pencere."

Neden sana... bu, şey... bu saçma fikrinde yardımcı olayım ki?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece yüzüne baktım. Gecenin karanlığı gözlerindeki maviliği çalmıştı. Sessizce dudaklarımı oynatarak, *Lütfen*, dedim.

"Tamam, tamam, o iri kahverengi gözleri benim üzerimde kullanma."

Sonra bir anda ayaklan sanki gökyüzüne doğru vakumla çekilmiş gibi yapraklar arasında kayboldu. Yapraklar ve ağaç kıymıkları üzerime yağdı. Ağzımın, gözlerimin döküntülerle dolmaması için kafamı eğmek zorunda kaldım.

Birkaç dakika sonra, üzerinden bir gül dalı eksilmiş hâlde yanıma gelip aşağı inmeme yardımcı oldu.

Nate sanki en iyi arkadaşı oymuş gibi Ash'in sırtına vurdu. "Teşekkürler, dostum."

Saskia sadece huysuz görünüyordu. "Pekâlâ, umalım da her şeye rağmen işe yarasın." Nate'i de beraberinde çekiştirerek çimlerin üzerinde ayaklarım yere vura vura malikânenen uzaklaşmaya başladı.

Onları takip etmek üzere arkamı döndüm ama Ash kolumu tutup kulağıma sıcak su gibi gelen bir nefesle fısıldadı. "Saskia'nın burada kötü bir namı olduğunu biliyorsun, değil mi? Onunla Matthew'un... asi olduklarına dair söylentiler var."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Pek değil, sadece yakayı asilerin planlarına kaptırırsan, sonun büyük ihtimalle darağacında dans etmek olur. Senin asılmakla arandaki bağlantı nedir böyle? Sanki asılmak *istiyormuşsun* gibi."

Ona tam üstüne bastığını söylemeye cesaret edemedim. Bu sözcükleri söylemeye bile cesaretim yoktu. Fazlasıyla korkutucuydular. Onun yerine elini tuttum. Sanki avucuma sıcak, yaprak kırıntısı ve tozlarla kaplı bir taş almış gibi hissettim. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler, Ash. Gerçek bir dostsun."

"Ben aptalın tekiyim." Gecenin ışığıyla aydınlanmış kirpikleri gözlerini örterken biraz üzgün görünüyordu ama elini çekmedi. Bir süreliğine meşenin dalları altında dikildik. Dilimizde sözcükler oluşuyor ama asla dudaklarımızdan dökülmüyordu.

Willow'un odasının ışığı yandı. Yanan ışık, yaprakların arasından sızıp üzerimize gölgeler düşerek, bize güvenlikten ne kadar uzak olduğumuzu göstermiş ve gerçekliğe odaklanmamızı sağlamıştı. Ellerimiz ayrıldı. Malikânedeki ağaçlara, karanlığa doğru kaçtık. Arkamda bir yerlerde, Willow'un takma adını nihayet anladığımı biliyordum.

BÖL Ü M

19

Willow'u yine erik ağacının yanında bekliyordum. **W** Karanlıkta güçlkle görülen hafif çiseleme burnumu ve gözkapaklarımı ıslatırken yapraklar beni pek korumuyordu. Nate ile bu sefer Willow ile yalnız buluşmam gerektiğine karar vermiştik. Bu sahnede Nate'in gizli kalamayacağı kadar fazla hareketlilik vardı. Ama birkaç dakika önce benimle burada yürüyerek bana repliğimi ve hangi cümleyi ne zaman söylemem gerektiğini hatırlatmıştı. Zayıf vücudunu ahırlara doğru çevirip elini sırtında aşağı yukarı dolaştırarak birini öpüyormuş gibi yapması karşısında gülmeme engel olamamıştım. "Ah, Willow..." demişti aptal bir kızm ses tonuyla. Sesimin buna benzememesi için dua etmiştim.

Erik ağacına yaslanıp vücudumu narin ve seksi göstermeye çalıştım. Midem gerginlikle kasılırken el ve ayaklarımın huzursuzlanmasma engel olmaya çalıştım. Bu akşam ilk öpüşme sahnesiydi - çılgınca romantik ve muhteşem olmalıydı. Aslında heyecan duymalıyım ama korkudan ödüm patlayacak gibi hissediyordum. Ya beni öpmezse ne olacaktı? Daha da kötüsü, ya öper ve kusacak hâle gelirse? Daha önceki öpüşmemde hissettiğim, ağzıma sokulan kornişon hissini aklımdan çıkaramıyordum. Bütün güvensizliklerim gözümün kenarında böcekler gibi

havada süzölüyordu. Rose ile Willow'u o ilk mükemmel öpücüğe yönlendiren replikleri hızlıca kafamda tekrarladım.

WILLOW

Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım.

ROSE

Bir Imple mi demek istiyorsun?

WILLOW

Hayır, böylesine özgür biriyle.

ROSE

Ben özgür değilim. Köleyim. Hem de babanın kölesi.

WILLOW

Biliyorum, üzgünüm, öyle demek istemedim... Sadece, bilmiyorum, böyle söylemem aptalca ama keşke biraz senin gibi olabilseydim.

ROSE

(Willow'un yüzünü elleri arasına alır)

Olabilirsin.

Sonra Willow onu öpmüştü.

Arzulu, yürek burkan, mükemmel bir öpücükle.

Ama gerçekte üç gündür küflü bir diş fırçasını Nate ile paylaşıyordum ve ağzımda ayak tadı vardı.

Onu görmeden önce, Willow'un hızlı ama aceleci olmayan adımlarını duydum. Nabzım hızlanırken ağzımdaki ayak tadı gittikçe çoğaldı. Willow, normalden daha yakışıklı görünerek kemerli yoldan geçti. Ay, yüzünün güzel hatlarını aydınlatıyordu. Beni görünce kıkırdadı. Gül tomurcuğuyla çenesinin altını okşuyordu. Sonra, aynı yapması gerektiği gibi, açılış repliğini söyledi. "Rose... Bir güle benziyorsun."

Parmaklarım titredi ama sesimi güçlü çıkmaya ve sözcüklerimi senaryoya sadık kalmaya zorladım. "Bir gül nasıl görünür ki?"

Kahkaha attı. "Dikenli." Bağın geri kalan kısmını aşarak erik ağacının altında yan yana oturduk. Kıpırdanıp durmasınlar diye ellerimin üzerine oturarak Willow'un yüz hatlarını inceledim. Animasyon çocuk filmlerindeki prensler kadar mükemmel gözüküyordu. Alt dudağımı ısırduğım sırada birden tulumun altındaki göğsümün gittikçe ısındığını fark ettim.

Yıldızları dikkatle izlerken kirpikleri kırıştırdı. "Geceleri bu araziye seviyorum."

"Ben zaten yalnızca geceleri görebiliyorum."

Bana bakmak için döndü; teni yağmur yüzünden nemlenmişti. "O zaman gündüzleri uyuyorsun, değil mi?"

"Çoğunlukla."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Arazide mi kalıyorsun, yoksa şehre dönen o koca, eski şeye mi biniyorsun?"

Kahkaha atıp aym kitaptaki gibi omzunu dürttüm. Biraz cilveli ve yabancı bir hareket gibi gelmişti ama yine de repliğimi söyledim. "Koca, eski şey mi? Otobüsü mü diyorsun?"

"Adı bu mu?"

"Amma da elitsin."

"Sanırım 'bilgisiz' kelimesini arıyordun."

Birbirimize baktık. Bakışlarının gücü bana neredeyse sonraki repliğimi unutturacaktı. "Genellikle burada, malikânede uyuyorum. Yanlarına dönebileceğim bir ailem yok. Sınırı geçmekten olabildiğince kaçmıyorum. Muhafızlar biraz sert olabiliyor."

Koluma dokundu. "Seni incittiler mi?"

Plastik ekranı, demir grisi gözleri hatırladım. Senaryoya sadık kalıp Rose'un yaptığı gibi sadece, *Henüz değil*, diye cevaplamam gerekiyordu ama içimde karanlık ve şeytani bir öfke kopardı. Sözcüklerin boğazımdan yükselmesine ve ağzımdan zorla dökülmesine engel olamadım. "Eğer Çayırılık'a gizlice girmeye çalışırsan muhafızların seni gördükleri yerde vurduğunu biliyor musun? Seni sanki bir hiçmişsin gibi sıraya dizip vuruyorlar." Bunu söylediğime inanamadım. Birçok şey zaten tehlikede olduğu hâlde, kitaptan sapma riskine girmiştim.

Biraz kafası karışmış görünüyodu. "Ama kaçak Implerin sınırı geçmelerini bir şekilde durdurmaları gerekiyor."

Willow arındırma binasını biliyor muydu? Biliyor ama hiçbir şey yapmıyor muydu? *Sadece hikâyeye sadık kal*, Violet, diye düşündüm. Ama içimdeki öfke farklı bir boyuta ulaşarak düpedüz bir kine dönüştü. Sinirli, savunmacı kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamadım. "Bunu biliyor muydun? Biliyordun ve hiç engel olmaya çalışmadın mı?" Senaryoya dönmem gerekiyordu. Sadece eve geri dönmeye odaklanmam gerektiğini biliyordum ama kâğıt bebek zincirini, insanların buruşturulmuş gazete parçaları gibi yerde kıvranışını zihnimden çıkaramıyordum. Elini kolumdan çekti.

Şimdi sinirli görünme sırası ondaydı. "Bak, Rose, seninle tanışana kadar... bu konu hakkında hiç düşünmemiştim... işler her zaman böyle yürüyordu."

"Her zaman değil," diye tersledim.

Birden gururu incinmiş gibi bir ifade takındı. Güzel yüzü asıldı ve gülü kucağıma bıraktı. "Özür dilerim, haklısın elbette."

Yumuşak ve istekli gözlerine bakınca içimdeki öfke birden söndü. Sahneyi tekrar rayma sokmam gerekiyordu. O yüzden derin bir nefes alıp kitaba sadık kalarak ayağa fırladım. "Hadi ama, bu lanet olası bostandan sıkıldım."

Ağaçların arasmda koşmaya, koşarken dalları ellerimle savuşturmaya başladım. Filmde Rose çok özgür ruhlu görünüyordu ama bana sorarsanız ben sadece hantal ve sakar gözükiyordum. Dallardan biri yüzüme çarptı. Neyse ki Willow bunu komik buldu ve kahkahası beni de neşelendirdi.

Bağın sonuna gelince ay ışığı altında gümüş renge bürünmüş olan çimenliğe daldık. Willow kısa sürede önüme geçerek karşı taraftaki geçide doğru koşmaya başladı. Göğsüm hızla inip kalkarken kafamı eğip ellerimle ayaklarımı savurarak arayı kapatmaya odaklandım. Bunu yapmak beni canlandırmıştı. Yer yumuşamaya başladı ve bir anlığına kayıp düşeceğimi sandım ama dengemi sağlayarak bayır yukarı koşmaya devam ettim.

Başımı kaldırıp baktığımda aralığın kapanmaya başladığını fark ettim. Ensesindeki tüyleri görebiliyordum. Ona doğru uzandım; o kadar yakındım ki vücudunun sıcaklığını parmak uçlarımda hissettiğime yemin edebilirdim. Ama beni fark etmiş olmalıydı ki öne doğru fırladı. Ellerim havada boşluğu yakaladı.

Kahkahalar atarak, nefes nefese geçide çarptık. Geçidin taltaları ağırlığımızın altında inleyerek bizi trampelen gibi geri püskürtmeye çalıştı. Willow o mükemmel gülümsemesini takındı.

"Çok hızlısın." Soluklanmak için ellerimi dizlerime yasladım.

"Bütün Gemler hızlıdır."

Saçlarım önüme düşerken ensemden serin gece havasını hissettim. Tulumum geriye doğru kayarak omurgamın üst kısmını ortaya çıkardı. Aynı kitaptaki gibi.

Parmağıyla sırtındaki numaralara dokunurken nefesi yavaşladı. Tenimin altına, suya atılan bir taşın gölde oluşturduğu halkalara benzer bir titreme dalgası yayıldı.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu bir süre sonra.

Repliğimi kolaylıkla tekrar ettim. "İlk numara şehri belirtiyor. Yedi rakamı Londra'da yaşadığım anlamına geliyor. Sonraki iki numara ise hangi arazide çalıştığımı temsil ediyor. Bu yüzden burada çalışan Implerin numaraları hep 753 ile başlar."

"Ya 811?"

"Bu benim numaram. Malikânede sekiz yüz on bir Imp çalışıyor." Gülümsedim. "Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceklerini biliyorlar."

Avucunu sırtıma koyarak numaraları eliyle kapattı. Teninin nemli sıcaklığını içime çektim. *Willow boynuma dokunuyor*. Vücudumdan bir heyecan dalgası geçti.

"Altı üstü bir dövme," dedi. "Bir şekiller yığını -bu sadece biz ne anlama geldiğini söylersek o anlama gelir."

Birbirimize gülümsedik. Sonra senaryoya uyarak onu hafifçe dürttüm. "Bu kadar oylanmak yeter, Gem."

Rose'un kusursuz bir hareketle kapının üzerinden atladığım hatırladım ama ben yüzüstü yere düşeceğimden şüphelendiğim

için tırmanmayı tercih ettim. Enerjik ve cesur görünmek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum ama botlarım çamurda vıcık vıcık sesler çıkarıyordu ve kendimi birazcık sahtekâr gibi hissediyordum. Ahırlara aynı anda varmamıza yetecek kadar üstünlük sağlamayı umarak tekrar koşmaya başladım.

Willow arkamdan, "Bu haksızlık," diye bağırdı. "Araziyi senin kadar iyi bilmiyorum."

Omzumun üzerinden, "İnsanüstü olan sensin," diye seslendim.

Ahırları gördüğümde kocaman bir rahatlama hissine kapılmamla, o malum ânın geldiğini fark etmem bir oldu - Willow birazdan beni öpecekti. Kendi kendime, odaklanmam gerektiğini söyledim: Başarıya çok yaklaştım. Ahırların yan tarafına doğru yöneldiğim sırada ayaklarım tavşancilotu ve böğürtlen çalılarına takıldı ve tahtalara çarptım. Willow da arkamdan tökezleyince kıkırdamaya başladık ve atları uyandırdık.

Binanın arkasına varıp kalaslara yaslandık. Sonunda dinlemediğim için minnettardım. Harcadığım çaba yüzünden göğsüm hızla yükselip alçalıyordu. Yem ve at kılı kokusu terimize karışıyordu. Willow, bileğine takılan bir tutam tavşancilotuyla birlikte, hâlâ kıkırdayarak yanıma yaslandı. Tulumuma değen kolunun her bir kasım hissedebiliyordum. İlk öpücükle aramda yalnızca birkaç saniye vardı. Birden ağzıma bir karton yığını tıkkıştırılmış gibi hissettim - tadına bakılırsa ayakkabı kutusuydu. Tanrım, bir nane şekeri için neler vermezdim.

Willow bana dönerek saçımı yüzümden çekti. Bir tutam saç ağzıma takıldı ve dudağımın yana kıvrılmasına sebep oldu. "Ay," diye mırıldandım.

Ama o sadece güldü. "Daha önce senin gibi biriyle tanışmamıştım."

Bir süre yüz hatlarını inceledim. Bir şekiller yığını. Bu kadar yakından bakınca gözeneklerini ve tenini kaplayın incecik tüyle-ri görebiliyordum.

Saçımı ağzımdan çektim. "Bir Imple mi demek istiyorsun?"

"Hayır, böylesine özgür biriyle."

Willow kulağımın arkasıyla oynarken yüzümü eline doğru çevirmeden edemedim. Yanağımı kaplayan eli çok büyük ve sağlam hissettirdi. *Willow kulağıma dokunuyor.* Üst dudağının mükemmel kıvrımına odaklandım. "Ben özgür değilim. Köleyim. Hem de babanın kölesi."

Elleri sanki utançla ağırlaşmış gibi kenara düştü. "Biliyorum, üzgünüm, öyle demek istemedim... Sadece, bilmiyorum, böyle söylemem aptalca ama keşke biraz senin gibi olabilseydim."

İşte buydu. Şimdi beni öpecekti. Pürüzsüz yüzünü avuçlarımdan içine aldım ve onu bana bakmaya zorladım. Sanırım kalbim atmayı bırakarak göğsümün içinde bir çakıl yığınının dönüşmüştü. Ama son repliğimi büyük bir özgüvenle dile getirdim. "Ola bilirsin."

Bir an bana baktı. Ani hareketini, dudaklarının benimkilerde bırakacağı tadı bekledim. Gırtlığımda hiç beklenmedik bir ürperti oluştu. Tenim, sanki kar fırtınasında bir yere sığınmışım gibi hem yanıyor hem de üşüyordu. Gözkapaklarımm kapanmasına izin verdim. *İşte geliyor.*

Ama Willow hareket etmedi ve öpücük hiç gelmedi.

Onun yerine, "Yarın reşitliğe erme balom var," dedi.

Doğrudan repliğine geçmiş, öpücük kısmını tamamen atmıştı. Kalbim tekrar atmaya başlayınca tüm özgüvensizliklerim tekrar zihnime doldu: *Nefesim kokuyor diye mi? Saçım çok mu dağınık? Senaryoya sadık kalmayıp arındırma işlemi hakkında konuştuğum için mi? Belki de yeterince iyi değilim.*

Ama yine de repliğime sadık kaldım. "Öyle mi?"

Belki de ben onu öpmeliyim? Ya öpmemi istemezse? Çok uzun boylu, ya ıskalar ve çenesini öpersem? Aklıma altı harfli, sivri ve keskin bir kelime doldu; siktir.

Ama Willow iç savaşımdan tamamen bihaber şekilde sadece gülümsüyordu. "Baloda garsonluk yapacak mısınız?"

"Evet."

"Sanırım bölgedeki Gem sosyetesinin tamamıyla dans etmek zorunda kalacağım... ama son dansımı sana saklayacağım."

"Bu çok hoşuma gider," diye cevapladım. Dış sesim otomatik pilota geçmişti ama iç sesim hâlâ küfürler savuruyordu.

"Geri dönsem iyi olacak," dedi.

Hâlâ yüzünü tuttuğumun farkına vardım. Fark etmemesi için gelişi güzel bir şekilde bırakmaya çalıştım ama avuçlarım kısmen çenesine yapışmıştı. "Peki o zaman."

"O zaman yarın görüşüyoruz, değil mi?" O güzel gülümsemesini takındı.

"Dans ayakkabılarımı giyeceğim."

Beni yanağımdan öptü. *Yanağımdan*. Sonra da gitti.

R Ö L İ L M

20

İmp kulübelerine tadım kaçmış ve en büyük korkularım onaylanmış şekilde döndüm - erkekler konusunda tam bir umutsuz vakaydım. Bir senaryonun içinde de olsam, görünüşüm konusunda yakışıklı ekürimden yardım da almış olsam, erkekler konusunda umutsuz vakaydım.

Nate yüzüme bir bakış attı. "Seni öpmedi, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Neden?" dedi. "Ağzının suları akmadı veya osurup burnunu karıştırmadın, değil mi? Çünkü o konuda seni uyarmıştım."

Sırf sakın kalamadım diye senaryo dışına çıkıp çok şeyi riske ettiğimi söyleyemedim. Çok utanıyordum, çok mahcup durumdaydım. Onun yerine ranzama çöktüm. "Sanırım beni Rose kadar çekici bulmadı."

Nate avucuyla alnına vurdu. "Violet, bugün pazartesi. Willow'un perşembe akşamı sana sonsuz aşkını açıklayıp seni şehre kadar takip etmesi lazım. Üç gününüz daha var. Eğer onu kendine âşık edemezsen burada... İmpler olarak, İmplerin sazlıklarından bile daha değersiz görüldüğü bir dünyada tıklıp kalacağız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye tersledim. Eğer Willow'u kendime âşık edemezsem burada sıkışıp kalacaktık. Eğer Willow'u kendime

âşık etmezsem, darağacında asılacaktım. Sanırım ağlamak üzereydim. "Daha fazla üstüme gelme, tamam mı? Zaten çatlayacak gibi hissediyorum." Birden Katie'nin aklı başında sözlerini duymayı, nazik Liverpool aksanıyla bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesini diledim.

Nate yanımda oturdu. "Ama Willow sana danstan bahsetti, değil mi?"

"Evet. Ben de ona dans ayakkabıları hakkındaki aptal repliği söyledim."

"Tamam, o zaman işler tekrar rayına oturacak." Nate yine sanki büyük kardeş oymuş gibi gülümsedi. "Üzülme, ablacığım. Zaten çok bayağı bir öpüşme sahnesiydi. Ahırların arkasında filan. Hadi ama, kendine gel."

Ash o anda Imp kulübesine girdi. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin mavisini solmuş ve teni grileşmiş gibiydi. Ama beni gördüğünde yorgunluğu birden kayboldu ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Zorlu bir gece mesaisine daha hazır mısın?" diye sordu.

Ayaklarımı ranzamdan sallandırarak yere saman yağdırdım. "Daima."

"Ben de geleceğim," dedi Nate.

Ash'in yüzündeki gülümseme silinmedi ama sesindeki sertlik bu konuda tartışmayacağım belli ediyordu. "Üzgünüm, dostum. Bu iki kişilik bir iş."

"Evet, eminim öyledir," dedi Nate.

Ranzadan inerken yanlışlıkla-ama-bilerek Nate'e botumla çelme taktım.

Ash ile gece dışarı çıkmak bana çok iyi geliyordu. Kitapta Rose ve Ash birkaç geceyi arazide beraber çalışarak geçirmişlerdi. Ama sahnelerin çoğu kitapta üstü kapalı olarak anlatılmıştı. Filmdeyse buna hiç yer verilmemişti. Yani istesem de izleyebileceğim bir replik yoktu. Bu düşünce beni şaşırtıcı derecede rahatlatıyordu. Doğru şeyi yapmak veya doğru şekilde durmak zorunda değildim.

Kulübenin arkasından çimenliklere doğru yol aldık. Polenin ağır kokusu olmadan hava daha hafif ve temiz geliyordu.

"Neden arazide kalmıyorsun?" diye sordum. "Neden geri kalanımız gibi kulübede uyumuyorsun? Neden her gün şehre dönüyorsun?" Willow'un Imp otobüsüne koca, eski şey dediğini hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

"Orası benim evim." Yerdeki bir çam kozalağını tekmeleyerek yolundan uzaklaştırdı ve kozalak taş duvara vurup geri sekti.

"Ama çok pis ve kirli bir yer."

"Evet ama buna alışığım. Ailem orada yaşıyor."

Ev gibisi yoktur. Karnımda bir sızı hissettim. "Sınırı geçmekte hiç sorun yaşadım mı?"

Omuz silkti. "Evet. Bir keresinde annem için birkaç malzeme aşırıma çalıştım ve muhafızlar onları buldu."

Ayın altında neredeyse gümüş gibi görünen yüzünü inceledim. "Ne oldu?"

"Erzakları alıp beni bayıltana kadar dövdüler."

Dizlerim kilitlenir gibi oldu. Ona döndüm. "Bir şey oldu mu?"

Sanki sakinleştirilmeye ihtiyacı olan benmişim gibi, kolumun üst tarafını okşadı. "Evet. Şansa bayılmışım. Beni vurmakla uğraşmadılar ve uyanınca bir şekilde eve kadar sürünmeyi başardım."

"Bu çok korkunç." İçimde kabaran öfkenin dalgalar hâlinde yayıldığını hissettim.

"Gemler böyle işte."

Tekrar Willow'u, mükemmel dudağının o nefret uyandıran sözlerle kıvrılışını düşündüm. *İşler her zaman böyle yürüyordu.* Onu ahırm arkasında öpmeye çalıştığım için kendimi çok suçlu hissetmeye başladım.

"Ya sen?" diye sordu Ash.

"Evet. Yani neredeyse ama bir Symp araya girdi." Yanaklarımın kızardığını hissettim ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Üzüldüm," dedi.

"Teşekkürler. Şu malzemeler neydi?"

"Basit şeyler. Antiseptik, bandajlar. Annemin ihtiyaç duyacağı şeyler."

"Ona hiç yardımcı oluyor musun?" diye sordum.

"Bebek doğurtma konusunda mı?"

Başımınla onayladım. Bebek doğurtmak. Bunu çok basit ve temiz bir şeymiş gibi söylemişti; sanki postacı kapıda beliriyor ve kafasında bir posta pulu olan bebeği içeri uzatıyordu. Ama gerçekte ellerinde ilaç, antiseptik veya araç gereç yoktu. Korkunç bir şey olduğuna emindim.

"Evet, bazen yardımcı oluyorum. Çoğunlukla ona ıslak bez verip dağınıklığı temizliyorum. Tipik angarya işler."

"Oldukça korkutucu şeyler görmüş olmalısın."

Gülümsedi. "Sana ismimin nereden geldiğini anlattım mı?"

Başımı iki yana salladım. King'in yazmadığı bir özgeçmiş daha. Ama bu özgeçmiş bana bir hikâye değil de gerçekmiş gibi geliyordu. Öğrenmeye can attığım bir şey.

Sanki anımsamaya çalışmış gibi aya baktı. "Annem beni doğururken saatlerce acı çekmiş. Ebe, yani diğer sokaktaki yaşlı kadın, eski çocuk tekerlemelerini söyleyerek annemi sakinleştirmiş. "Devedikenini sayma şarkısını biliyor musun?"

"Hayır."

"Cidden mi? Çocukken hiç bunu söyleyip seksek oynamadın mı?"

"Asla."

Tekerlemeye başladı.

"Devedikenini™ say, bir, iki, üç

Yakında bütün Impler özgür kalacak.

Devedikenini say, dört, beş, altı,

Çıkar silahlarını, taşlarını, sopalarını çıkar

Dişbudaklar yeşilden kırmızıya döndü,

Bahar geçti, yaz öldü."

Biraz utanmış görünüyordu. "Neyse, kordonum boynuma dolandığı için nefes alamayarak dünyaya gelmişim. Annem öl-

düğümü düşünmüş ama ebe kordonu çözerek sırtıma vurmuş. Bu süre boyunca sürekli şarkı söylemiş. Annem tam da *dişbudak*' kelimesini duyduğu anda ilk nefesimi aldığıma yemin ediyor. Zaten bu yüzden ebe olmaya ve öldüğünde yaşlı kadının yerini almaya karar verdi."

Bu hikâye gözlerimin dolmasına neden oldu. Ash'in nefes almamaya ne kadar yaklaştığını, yaşlı kadın ile annesinin nasıl da hayatlarını iyilikten başka hiçbir sebep olmadan Imp kadınlarına ve bebeklerine adadıklarını düşündüm.

Ash dişleri karanlıkta parıldayarak sırttı. "Farklı bir kelimeye nefes almadığım iyi olmuş, değil mi? Yoksa Dört gibi saçma bir isme sahip olabilirdim."

Keşke Nate burada olsaydı. İyi bir kahkaha patlatırdı.

Duvarın sonundan köşeyi dönüp kocaman bir sebze bostanına yaklaştık. Bir sürü yükseltilmiş toprak ve evdeki oturma odamızdan bile büyük olan dev bir meyve kafesi vardı.

"O zaman akşamları köle, gündüzleri ise ebesin? Ne zaman uyuyorsun?" diye sordum.

Kahkaha attı. "Geceleri köle, gündüzleri ayakçıyım ve uyuyuyorum. Asla uyumam. Hadi, bugün kuşüzümü görevinde-sin." Kafesin metal çerçevesine yaslanmış tahta sepetleri gösterdi.

Beraber çalışamayacağımız için biraz hayal kırıklığına uğramadan edemedim.

Birkaç saat boyunca meyve topladıktan sonra bacaklarım çömelmekten sızlamaya başladı. Parmaklarım tutulmuş ve gözlerim yanmaya başlamıştı. Gerçekten güneşi özlemiştim. Ash'in bana verdiği meşaleye rağmen karanlıkta meyveleri görmek çok zordu. Bu işe dair tek iyi şey, kuşüzümlerinin ağzımda patlarken bıraktıkları ekşi tattı. Elma ve bayat ekmek yemekten bıkmıştım.

Ash meyve sepetini el arabasına götürmeme yardım ederken sırttı. "Hadi ama, itiraf et, kaç tane yedin?"

* (İng.) Ash tree, -çn

Kahkaha attım. "Büyük ihtimalle topladığımdan çok daha fazla." Ona lekeli parmaklarımla bir sap kuşüzümü uzattım. "Bir dene, güzeller."

"Hayır. Korkunç küçük şeyler. Ben neden bezelye görevini seçtim sanıyorsun?"

El arabasını kafesin arkasına park edip onu takip etmemi işaret etti. Çitin üzerine çıktık. Camı olmayan, kocaman bir kedi kapısını andıran kare bir kapıya sahip, bahçe kulübesi boyutundaki tahta barakayı ilk defa gördüm.

"Orada ne var?" diye sordum.

"Hadi gidip öğrenelim." Elleri ve ayakları üzerinde çömelerek kedi kapışma yaklaştı.

Peşinden takip ederken ne kadar aptalca görünüyor olduğumuza güldüm. "Ash? Ne yapıyoruz?"

"Düzgün bir yiyecek istiyor musun?"

"Her zaman."

"O zaman kahvaltıyı biraz erken yapacağız."

Kapıdan sürünerek geçmeye başladı ve sonunda ayakları gözden kayboldu. Yaktığı kibritin yumuşak cızırtısını duydum ve ışığın kapıdaki açıklıklardan hafifçe sızdığını gördüm. Geçebilmem için kapıyı açtı; fener ışığı altında yüzü yumuşak ve kehribar renginde görünüyordu. Gövdemi açıklıktan içeri sokarken kafamı onun koltukaltına çarptım. Kahkaha atmaya başladım.

"Şşşt." Ash uyuyan tavukları işaret etti. Yukarıya tünemişlerdi ve kabarık tüyleri parıldarken çok huzurlu görünüyorlardı.

Kümeşe girmeye çalışırken ellerim ve dizlerimle gübreleri ezmiştim. Kreozot ve sıcak tüylü vücutların kokusu bir sebepten dolayı kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı. Bacaklarımı vücudumun altına çekmeye çalıştım ama kollarım ağırlığıma dayanamayıp çözülünce samanların üzerine yüz üstü düştüm. Ash kahkahalarla kontrolsüzce sarsılırken ayağa kalkmama yardım etti. Yanakları al al olmuştu ve çok hoş gözüküyordu.

Ağzıma yapışan samanı üflerken, "Siktir git," diye fısıldadım.

Saçıma takılan bir samanı aldı. "Kahvaltın bekliyor."

"Yakalanmaz mıyız?"

"Pek sanmam. Gemler malikânenen bu kadar uzakta dolaşmazlar."

Kâğıt tutucular gibi pürüzsüz ve sıcacık yumurtaları hızlıca toplamaya başladım. Onları Ash'e uzatıyordum ve o da hepsini kümesin dışına bırakıyordu. Yeterince yumurta aldığıında bana dönüp başıyla durmamı işaret etti. Tam dışarıya çıkmak üzereydi ki midem guruldadı.

Parmağını dudaklarının üzerine yerleştirdi ve ayağa kalkıp bana baktı. "Onları uyandırmaman çok önemli," diye fısıldadı.

"Neden?" diye sessizce cevapladım.

"Çünkü onları uyandırırsan başına işte bu gelir." Hiç uyarmadan sırtını gererek kollarını birer kanat gibi açtı ve çenesini öne çıkardı. O kadar yüksek sesli bir horoz ötüşü çıkardı ki bütün arazidekileri ayağa kaldıracığından endişelendim. Tavuklar bağırıp göğüslerini birbirlerine vurarak kanat çırpmaya başladılar. Çığlıklar ve kahkahalar eşliğinde yüzümü ellerimle örttüm.

Ama Ash kollarımı iki yana indirip sıkıca tutarak bağırdı. "Bunu sakın kaçıрма, Violet."

Etrafımız kanatlar ve tüylerle sarılmış bir hâlde öylece durduk. Bu karmakarışık, darmadağın ortamda kendi kendime, *İşte bu güzel bir öpüşme sahnesi olurdu*, diye düşündüm.

B O L I I M

21

Bütün yumurtaları kamp ateşinin üzerinde kırarak yedikten sonra gümüş huş ağacının altında çimenlerin üzerinde uykuya daldık. Tüylerden, devedikenlerinden, dökülmüş yapraklardan ve parçalara ayrılmış elmalardan oluşan rüyalar gördüm. Hava dudaklarıma yapışıp nefes almamı zorlaştıran parıltılı taneciklerle doluydu. Sonra tanecikler deniz köpüklerine dönerken birden denizin altında olduğumun farkına vardım. Aşağı baktığımda kalçamm olması gerektiği yerden bir balık kuyruğunun çıktığını gördüm. Çığlık atmak üzere ağzımı açtım ama dilim yoktu. Sesim yoktu. Katie karşımdaydı, üzerinde hâlâ siyah tulumu vardı ve yüzünü çevreleyen kızıl saçları aslan yelesi gibi savruluyordu.

Gülümsedi. "Prensini kalbini kazanmalısın, Violet, yoksa hepimiz deniz köpüğüne dönüşeceğiz."

Ona ne yapacağımı bilmediğimi söylemek üzere ağzımı açtım ama ağzımdan bir sürü köpük çıktı ve kusmuk gibi göğsümden aşağı süzüldü.

İrkilerek uyandım. Çığlık atacak gibi oldum ama rüya hızla zihnimin gerilerine çekildi ve geriye sadece iskeleti kaldı. Sadece Katie'ye, suya ve bastırılmaz bir tehdit hissine dair bir şeyler hatırlıyordum. Ash'e baktım. Uzun kirpikleri hafifçe kıpırdanırken

çok huzurlu gözükiyordu. Sonunda rüya zihninden tamamen silindi.

Parmağımın tersiyle yanağına dokundum. Sıcak, yumuşak ve gerçektir. Uykuya daldığımızda birbirimize neredeyse hiç dokunmuyorduk. Ama şimdi birbirimize sarılmış hâldeydik, vücut ısılarımız birbirine geçmişti ve göğüslerimiz mükemmel bir ahenkle inip kalkıyordu. Vücutlarımızın birbirine ne kadar uyumlu olduğunu fark ettim. Hayatımda ilk defa tamamen huzur içindeydim.

Güneş batmaya başladığında, günün çoğunu uyuyarak geçirdiğimizi fark ettim. Bu da dört gün içerisinde asılacağım... ve de balonun kısa süre sonra başlayacağı anlamına geliyordu. Bu düşünce huzurumu bozdu. Doğrulup Ash'i omzumla dürterken panikle ağzımı açtım. Sözcükleri bir sebepten dolayı ne kadar özgürce söylediğim karşısında şaşkma dönerek, "Kahretsin! Balo," diye haykırdım.

Imp kulübelerine kadar olan yolu koşarak giderken, hâlâ uykulu olduğumuz için etrafı bulanık görüyorduk.

Nate, kapıdan içeri girdiğimizde, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

Saskia'nın bakışı Ash ile aramda gidip gelirken kaşları şüpheyle çatıldı. "Buraya gel, uykucu. Garsonluğa hazır görünmen gerekiyor."

Sert bir bezle yüzümü yıkayıp saçımda kalan samanları çıkardı. Bunların ranzalardan geldiğini düşünmesini umuyordum ama oflayıp puflamasına bakılırsa kimseyi kandıramamıştım.

Yanaklarıma ruj sürüp saçımı dağmık bir şekilde topladı. Ash beni yüzünde utangaç bir gülümsemeyle izliyordu. "Çok güzel görünüyorsun, Violet."

Bunlar kitapta geçen sözlerin aynısıydı: Ash'in baloya gitmeden önce Rose'a söylediği kelimeler. Ama gerçek Ash, benim Ash'im, kitaptaki kadar muhtaç değildi ve çok daha iddialıydı.

Saskia ile Nate ona dik dik baktı.

"Pekâlâ, bu kız sana yasak. Tamam mı?" dedi Saskia.

Ash omzunu silkti. "Bu güzel görüldüğü gerçeğini değiştirmez."

Dudağımın kenarına ilişen ufak tebessümü bastırmaya çalıştım.

Balo salonuna parti başlamadan bir saat önce vardım. Willow'un buna büyük ihtimalle beni incitmemek için yetişkinliğe erme balosu dediğini hatırladım. Aslında Gem sosyetesine ilk kez katılan delikanlıların ilk Darağacı Dansı'na katılmalarından önce verilen bu partinin gerçek ismi Darağacı Balosu'ydu. İmplerle dalga geçmenin bir başka şekli daha. Çenemi sıktım.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım ve hikâyenin sonraki kısmını başarıyla tamamlamaya, iki ipliğin birbirine dolanmış hâlde ilerlediğinden emin olmaya odaklandım. Tek yapmam gereken baloda servis yaparak bütün gece Willow'a özlemle bakmak ve misafirler gittikten sonra etrafında oyalanmaktı. Sonra en sevdiğim sahnelerden birinin yıldızı olacaktım. Rose, boşalan balo salonunda, ona verdiği gülü yakasına ilıştirmiş olan Willowla müziksiz bir şekilde dans etmişti. Çok güzel bir sahneydi. O çirkin ahırdan çok daha iyiydi. Bu sahnenin, ilk öpüşmemize zemin hazırlayacağını umuyordum.

Bir anlığına etrafı, en sevdiğim seti inceledim. Çifte kapılar, uzayıp giden merdivenlerle sizi buz pisti gibi cilalanmış kocaman mermer açıklığa yönlendiriyordu. Bir distopya kitabından çok, masallardan fırlamış bir yere benziyordu. Imp şehrinin kirliliğinden o kadar uzaktı ki neredeyse hayali bir yer olduğunu düşünürdünüz. Lila duvarlar beyaz, kubbeli bir tavana doğru uzanıyordu. Şamdandaki sıralı mumlar bir çiçek deseni oluşturuyor, küçük taçyapraklar ortadaki ana parçadan dışarı yayılıyordu. Filmin yakalayamadığı tek şey, tüm yüzeylerden yansıyan ışıktı. Kristaller, mermer zemin ve çatal kaşık takımlarından. Eğer bizden sorumlu olan orta yaşlı, bıyıklı Imp kadın merdivenlerden bağırmasaydı, öylece dikilip sonsuza kadar etrafa bakmabilirdim. "Kıpırda bakalım, yeni kız, içkiler sende."

Tüm İmpler aperiitif ve çiçek aranjmanlarını ayarlamakla ilgi-

leniyordu. Yiyeceklere aç gözlerle baktıklarını görünce midemin anlayışlı şekilde guruldadığını hissettim. Böylesi özel Gem durumları için kullanılan gri takımlarla, normalden daha düzgün görünüyorduk. Daha erkeksi hissetmem gerekirdi ama aklımda sürekli dolanıp duran dört kelime vardı: *Çok güzel görünüyorsun*, Violet Bu sözcükleri gizlemeye çalıştım, hikâyeyi rayına oturtmam gerekirken Ash'i düşünmemin yersiz olduğunun farkındaydım ama yine de aklımda belirip duruyorlardı.

Şampanya kadehlerini tepsiye yerleştirdim. Beyaz eldivenlerim Imp ellerimden kadehlere bir şey bulaşmasını engelliyordu.

"Dikkat," diye seslendi Bıyıklı.

Düzgün bir çizgi hâlinde dizildik. Başlarımız eğikti ve eldivenli ellerimiz önümüzde birleştirilmişti. Yaylı çalgılar dörtlüsü çalmaya başladığında, müzisyenlerin yaylar üzerinde dolaşan inanılmaz ölçüde zarif Gem parmaklarına bakmamaya çalıştım. Katie'yi ve yayım çellosunun tellerine vurduğunda saçının nasıl da yüzüne düştüğünü anımsadım. Katie'nin o mükemmel yüzünün büyük bir konsantrasyonla çarpılmasında, bu resmi ve mükemmel Gemlere kıyasla daha canlı ve güzel olan bir şey vardı.

Misafirler gelmeye başladı. Kadınlar Disney prenseslerinden oluşan bir geçit töreni gibi görünüyordu, özel dikilmiş takım elbiseleri içindeki erkekler ise çok yakışıklıydı. Dikkat çekmemeye çalışarak içecekleri ikram ederken onlarla göz temasından olabildiğince kaçındım; bütün enerjimi kullanmamı gerektiren zor bir görevdi bu.

Kadm Gemlerden biri, "Aman Tanrım, Howard! Baksana," diye bağırdı. Asyalıya benziyordu ve inanılmaz uzun saçları, dolgun kırmızı dudakları vardı. Bu sahneyi kitaptan hatırlıyordum. Korkunç derecede küstah iki Gem, sanki onları duymuyormuş gibi Rose hakkında konuşuyordu. Bu kişiler Gem başkanının yeğeni olan Howard Stoneback ve onun karısıydı. Onların suratlarına vurmak istesem de bu, en azından hikâyenin olması gerektiği gibi ilerlediği anlamına geliyordu. "Şu Imp *neredeyse* güzel görünüyor." Manikürlü tırnağını doğrudan yüzüme doğrulttu.

Howard kahkaha atarken san saçları yüzünün etrafında dalgalandı. "Ah, evet. Tuhaf şeyler, tatlım, tuhaf şeyler."

"Fotoğrafımızı çek." Yanıma gelip gülümsediğinde yapışkan parfümünün kokusu burun deliklerimi istila etti.

"Tatlım, Implere o kadar yakın durma. Bu akşam temizlenseler de hâlâ... bilirsin işte... kirliler." Sesi etrafta başka bir destekçi daha ararmış gibi yükseldi. "Başkan'ın *tek* yeğeni olarak, standartlara uymalıyım."

Ne standartlar ama! Howard'm düzenli olarak genelevlere gittiğini kitaptan biliyordum. Hem de Imp genelevlerine. Gülüşümü görmemeleri için bakışlarımı botlarıma çevirdim.

Bayan Stoneback geri çekildi. "Çok haklısın, tatlım, şampanya beni sersemletiyor." Ama bu onu kırmızı boyalı tırnaklarını kadehin sapma vurarak bir şampanya daha almaktan alıkoymadı. Kahkaha atarak hızla uzaklaştılar. İfade­siz bir yüz takınarak, içeceklerine tükürdüğümü hayal ettim. Bu beni neşelendirdi.

Çok geçmeden oda müzik ve kahkahayla doldu. Hava parfüm ve şampanyanın kokusuyla ağırlaşmıştı. Mermer zemindeki yansımalara bakarak susamış kişileri belirlemeye, kadehlerle dolu tepsiyi taşımaya ve kollarıma titrememelerini emretmeye devam ettim.

Derin ve dolgun bir ses, konuşmalarla keman sesini bastırdı. Konuşan kişi Jeremy Harper olmalıydı. Bütün gözlerin ona çevrileceğini bildiğimden, kaçamak bir bakış atma riskini göze aldım. Willow'a benziyordu ama yüzünde onun sıcaklığı ve yumuşaklığı yoktu. Otuzdan büyük görünmüyordu ama gözlerinin etrafı fazlasıyla gergin ve parlaktı, bu yüzden yaşlanmayı geciktirmek için bıçak altına yatmış olabileceğinden şüphelendim. Genetik müdahale bile yaşlanmayı tamamen durduramıyordu. "Bu akşam oğlumun Darağacı Balosu'na katıldığınız için teşekkür ederim. Onun tam on sekiz harika yıl boyunca olgunlaşarak bugünkü adam hâline gelişini izledik. Önümüzdeki hafta ilk Darağacı Dansı'na katılacak ve artık..." Aynı kitaptaki gibi dramatik bir şekilde duraksadı. Davul sesi, Darağacı Dansı'ndaki geri sayımı

hatırlatan bir şekilde yükseldi. Salonun sıcaklığına rağmen titredim. "Kendi Darağacı Dansı'nda dans etme vakti geldi. Hadi bu partiyi coşturalım." Boynundaki bir ipi çekiyormuş gibi yaparak dilini çıkardı ve gözlerini şaşşı yaptı. Kalabalık kahkaha attı. Kitabı okurken ve filmi izlerken bu yaptığı beni sinirlendirmişti ama şimdi içimde kor gibi bir öfke hissediyordum. Adaletsizlik duygusu göğsümü zehirli bir gazla doldurmuştu. Tepsimdeki kadehlerin hafifçe titremeye başladığını fark ettim. Diğer Implere baktım ama acıları bu kadar açıkça dalga konusu olurken zihinlerine doluşmuş olması gereken karanlık ve çarpık imgeleri saklamaya çalışıyorlardı. Yılların tecrübesi olduğunu tahmin ettim.

Müzik gittikçe artarken Willow merdivenlerin başında belirdi. Saçı bir yana taranmıştı ve avizenin parlak ışığı altında normalden daha sıcak görünen teniyle nefes kesici duruyordu. Bakır rengi gözleriyle tezatlık oluşturan koyu mavi bir takım elbise giymişti. Bakışlarının ve o çocuksu utangaç gülüşünün gözlerimle buluşmasını beklerken öfkemi biraz olsun bastırmaya çalıştım. Ama bir şeyler hiç de yolunda gitmiyor gibiydi. Kalbim sıkıştı. Yakasmda ona verdiğim gül olmadığı gibi, yanında da tıpkı onun kadar nefes kesici bir Gem kızı duruyordu. *Aman Tanrım, kitapta baloya yalnız katılıyordu.* Elimdeki tepsinin eğildiğini ve bazı kadehlerin döküldüğünü hissettim. Tepsiyi sabit tutmaya, içine düştüğüm panik sisinden çıkarak odaklanmaya çalıştım.

Bu gizemli Gem kızı da kim?

Kız, çok fazla yağmur yağdıktan sonra ağaçların aldığı renkte, uçuşan bir elbise giymişti. Saçının altın rengiyle uyuşan basit bir taç takmıştı. Bal rengi teni Willow'ununkiyle aynı tondaydı ve el ele tutuşurlarken kimin elinin nerede başlayıp bittiğini söylemek zordu. Kısacık bir an boyunca, Willow'un *beni* isteyeceğini düşündüğüm için gülecek gibi oldum. Elbette bu güzel, bal renkli oyuncak bebeği isteyecekti. Her Ken'in bir Barbie'ye ihtiyacı vardı. Mükemmel bir uyum içinde merdivenlerden indiler. Kız mihraba yürüyen bir gelin gibi gülümsüyordu.

Ayakları zemine aynı anda dokunduğunda Willow onu büyük avizenin altına, odanın ortasına çekti. Çift vals yapmaya başladığı anda herkes aynı anda iç çekti. Havanın gittikçe daha da boğucu olmaya başladığını ve göğsümün altında ter biriktiğini hissedebiliyordum. *Onunla nasıl yarışabilirim ki?*

Çiftler hâlinde vals yapmaya başlayan Gemler, Willow ile gizemli partnerinin etrafına toplanarak görüşümü engelledi. Sadece tepsimi düşürmemeye odaklanarak tamamen hareketsiz kaldım. Gözlerini dikip bakmama kuralı aklımdan uçup gitmişti ama kimse de fark etmişe benzemiyordu. Kumaş ve pürüzsüz ten yığını arasından Willow'u gülerken gördüm.

Vals bitince Barbie benim bulunduğum tarafa yöneldi. Mermerde yansımasına bakarken hiç utanmadan onun yerinde olmayı diledim. Bana biraz daha yaklaştı ama düzgün bir bakış atmaya cesaret edemedi gözlerimi kaçırdım. Yanımdan geçip gitmesini beklemeye karar verdim. Bu şekilde, bir kölenin onun yüzünü incelemekte olduğunu fark etmesi daha zor olacaktı. Ama sanki doğrudan bana yönelmiş gibiydi. Tepsimi hafifçe kaldırıırken kalbim gömleğimin altında gümbürdüyordu. Sonra eli tepsimdeki kadehlerden biriyle buluştu. Pürüzsüz ve uzun tırnakları kusursuzca şekillendirilmişti. Yüzüne kaçamak bir bakış attım. Bana gülümsediğini görerek şaşırdım.

Ancak benimle konuşmaya başladığında onu tanıyabildim. "Bunlardan biraz denemelisin, Vi. Lambrini'den çok daha güzeller." Kadehinden kocaman bir yudum alıp biraz öksürdü.

"Alice!" O anda, iyi olduğunu öğrendiğim için müthiş bir rahatlama hissettim. "Alice, burada ne arıyorsun?"

"Şışt, ayaktakımıyla konuşurken görülmemeliyim." Uzun, sallanan kirpikleriyle göz kırparak çıkışa doğru bakış attı; kafasında toplanmış bukleleri normal saçma nazaran biraz daha açık renkli, biraz daha cilalanmış gözüküyordu. "Benimle yarım saat içinde dışarıda buluş, her şeyi açıklayacağım."

Antika saatteki dakikalar çok yavaş ilerliyor gibiydi. Hava daha da ağırlaşmıştı ve gittikçe azalan yüküme rağmen tepsim

bir sebepten daha ağır gelmeye başlamıştı. Kitaba göre Willow'un tüm gece boyunca Rose'u izlemesi ve dudaklarının dokusunu anımsayarak ateşli gözlerle kızın dudaklarına bakması gerekiyordu. Ama bu gece benim tarafıma bakmamıştı bile. Alice tarafından büyülenmişti. Karnımın derinliklerinde, tekrar Comic-Con'a dönmüşüm de Russell Jonesla Anime Alice'i izliyormuşum gibi bir his oluştu. *İşte şimdi gerçekten Harikalar Diyarı'ndasın.* Alice'in hikâyeyi böyle karıştırması karşısında öfkelenmeli, hatta korkuya kapılmalıydım ama tek hissedebildiğim kıskançlıktı. Bu dolaşık düşünceleri aklımdan atamıyorum. Alice baloya nasıl sızmıştı? Thorn'un karargâhta bahsettiği özel görev bu muydu?

Sonunda Alice, Willow'un yanağına bir öpücük kondurup ön kapıdan dışarı çıktı. Yolda giderken camdan ayakkabısını düşürmesini filan bekledim. Bıyıklı'ya işlemem gerektiğini söyleyerek arkadaki çalışan kapısından dışarı çıktım.

Serin akşam havası burnuma doldu. Karşımda uzayıp giden çimler ve alacakaranlığın sessizliği beni bir anlığına sakinleştirdi. Gözlerimi kapatıp havada süzülen hareketli melodiyi dinledim. Tam olarak erişemediğim güzel bir müzikti.

Çakıllarda dikkatle yürüyerek malikânenin Alice'i bulmayı beklediğim tarafına doğru yöneldim.

"Violet!" Alice'in altın rengi kafası binanın kenarından göründü. Parmağıyla işaret ederek beni yanma çağırdı.

Ona ulaştığımda kurtbağrı çalılarının ardına gizlenebilmemiz için beni itekledi.

"Seni tekrar görmek çok güzel," dedi.

Ona sarılınca tanıdık kiraz çiçeği ile limon otu kokusu zihnime doldu ve duyduğum kıskançlık hissi biraz köreldi. Elbisesinin gövdesindeki çubuklar kaburgalarımın batıyordu ama ona sarılmaya devam ederek kendimi duyduğum özlemin kucağına bıraktım.

Kollarımı tutup biraz geri çekilerek beni baştan aşağı süzdü. "Çok güzel bir Rose olmuşsun."

"Teşekkürler. Sen de iyi bir Gem olmuşsun."

"Ay, teşekkürler."

Gülümsemesine karşılık vermeyi beceremedim. "Alice, neler oluyor?"

Göz temasından kaçınarak elbisesinin kumaşını düzeltti. "Thorn benden Gem rolü yapmamı istedi."

"Evet, o kadarını tahmin ettim... Ama neden?"

"Başarısız olursan beni yedek plan olarak kullanmak istiyor. Gem sırlarını çalmanın birden fazla şekli olduğunu söyledi. Alternatif evren olayına pek inanmıyor. Onu pek suçlayamam. Ba-ha'nın tabiri caizse asıl konudan şaşmış olabileceğini düşünüyor."

Tam o anda müzisyenler canlı bir dans müziği çalmaya başladı. Alice sanki müziğin rüzgârda uçuştüğünü görebiliyormuş gibi kafasını çevirdi.

Hayal kırıklığı içimde gittikçe büyürken vücudum kaskatı kesildi. Patlayacakmış gibi hissediyordum. "Ama burada olmamızın sebebi bu değil ki. Unuttuysan hatırlatayım, Willow'un Rose'a âşık olmasını sağlamaya çalışıyoruz. Hikâye yolunda gitsin ki eve dönebilelim diye. Yüzü olmayan medyum kadını hatırlıyor musun? 'Impleri kurtarmalısın, Violet.'"

"Evet ama Thorn'un öncelikli olarak istediği şey, Willow'un babasının işleri hakkında boşboğazlık yapması."

"Ve senin önceliğin..."

"Tabii ki de sana yardımcı olmak."

"Beyaz atlı prenze asılarak." Ayağımı yere vurdum. Alice bunu yapmamdan nefret ederdi.

Yüzünü buruşturunca makyajı porselen cilası gibi çatladı. "Bak, Violet, işler çoktan hikâyeden şaştı bile. Sen baştan beri Rose değildin. Onun repliklerini biliyor olabilirsin ama o değilsin. Bulabileceğin tüm yardımlara ihtiyacın var."

Bu sözler derinlerdeki özgüvensizliklerimi ortaya çıkardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Willow'un ne kadar gözde olduğunu biliyor musun? Cid-

den, bütün bekâr Gem kızları ona sahip olmak istiyor. Çocuk yakışıklı, nazik ve zengin..."

"Dedi bekâr Gem kızı."

"Violet, aptal olma. Eğer ortalıkta Willow ile görülürsem diğer Gemleri safdışı bırakmış olurum, böylece senin şansın artar."

"Güzel hikâye," diye tersledim.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Özgüvensizliğim, tek duyabildiğim *Bakire* Violet kelimeleri olana kadar gittikçe büyüdü. "Bu işi tek başıma yapamayacağımı mı düşündün? Bir erkeği kendime âşık edemeyeceğimi mi?"

"O herhangi bir erkek değil... Willow Harper. Bilirsin işte, bu evren ve bizim evrenimizdeki en mükemmel erkek." Parmağıyla havada bir daire çizdi.

"Ah, yani eğer çirkin bir ezik olsaydı biraz şansım olabilirdi."

"Öyle demek istemedim."

"O hâlde ne demek istedin?" Ses tonum yükselmişti. Bunun, onuncu sınıfta kırmızı elbisemi çalıp bir partide giydiğinden beri Alicele yaptığımız ilk kavga olduğunu fark ettim. O zaman da çok öfkeli olduğumu hatırlıyordum; elbisemi bana sormadan aldığı veya ön tarafına sarımsaklı sos döktüğü için değil, içinde benden daha iyi görüldüğü için.

Hızlıca nefes verdi. "Willow'un sana âşık olmasını, seni şehre kadar takip etmesini sağlamamız gerektiğini söylüyorum. Bunu ne şekilde olduğunun bir önemi yok."

"Tanrım, Alice, bu bir hayran kurgusu egzersizi falan değil. Hikâyeyi öylece yeniden yazıp her şeyin yolunda gideceğini umamazsın. Hatırlıyorsan, bizler kanat çırpın kocaman kelebekleriz. Ufacık bir değişim bile korkunç sonuçlar doğurabilir."

"Evet ama hikâyenin ilerlemek *istediğini* söylemiştin. Her neyse, hikâyeyi yeniden yazdığım falan yok. Sadece doruk noktalarına ulaştığından emin oluyorum."

Dudaklarımın arasından acı bir kahkaha çıktı. "Evet, önem verdiğin tek şeyin doruk noktasına ulaşmak olduğunu görebiliyorum."

"İşte şimdi sadece kıskançlık ediyorsun."

"Eh, belki de öyle yapıyorum. Sen dünyadaki en mükemmel adamla, Willowla olma şerefine erişirken ben Imp kulübesine tıklıp kalıyorum. Ben Ash hakkında endişelenirken Saskia'nın enseme bitmesini bekliyorum, sen ise," etrafımı, malikâneyi, araziye ve yıldızları gösterdim, "bir Gem gibi takılıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Ash hakkında mı endişeleniyorsun?"

Kekeleydim. "Eh, endişelenmek değil de..."

"Cidden, Rosa'a abayı yakan şu koca aletli kahramanı mı diyorsun? Ash orijinal olay örgüsünde sadece arka plandaki bir vızıltıdan ibaret. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun suçlayıcı bakışlarından kaçınarak gözlerimi yere çevirdim ve aklımdan tavuk tüyleri ile muhtemel ilk öpüşme sahnesinin düşüncelerini çıkarmaya çalıştım. Alice'in pırıltılı sandaletlerinin benim botlarıma kıyasla ne kadar zarif görüldüğünü fark ettim. "Elbette bunu biliyorum."

"Sen tam bir ikiyezlüsün, Violet."

Müzisyenler çalmayı bırakınca dünya tuhaf bir şekilde bomboş kalmış gibi hissettim. Dümdüz. Sanki kendisinin aynadaki yansıması gibi. Cevap vermek için ağzımı açtım ama onun yerine dudaklarımın arasından bir tıslama sesi kaçtı.

Birbirimize bir anlığına baktıktan sonra Alice tanıdık bir şey yaptı - boynundaki küçük yarım-kalp şeklindeki kolyeyi başparmağı ile işaret parmağı arasına alarak okşadı. Bu gergin olduğunun bir işaretiydi. Şu âna kadar kolyenin boynunda olduğunu fark etmemiştim.

Yumuşadığımı hissettim. "Nerede kalıyorsun?"

"Yakınlarda yaşayan bir Gem ailenin yanında. Thorn'un türlü yerlerde Symp bağlantıları var."

"Yani onlar senin..."

"...bir Imp olduğumu biliyorlar mı?" Kahkaha attı. "Evet, biliyorlar. Gerçi buna inandıklarını düşünmüyorum."

"Bu kadar hoşuna gitmiş gibi konuşma."

Bana dik dik baktı. "Bak, Willow'un yanına dönmem gerekiyor."

"Bekle." Kolunu tuttum. "Onun partneri olmayı nasıl başardın?"

"Willow'un yanına dönmem gerekiyor," diye tekrarladı. "Eğer beni aramaya başlar da bizi beraber görürse şüphelenir."

Haklı olduğunu biliyordum ama ona bir türlü hak veremedim. "Evet, benim de bir köle olarak sana ve diğer Gem arkadaşlarına hizmet etmeye dönmem gerekiyor."

"Tanrı aşkma, Violet, ben de bir Imp'im."

Fakat o bal rengi ellerin Alice'in beline dolandığını düşününce kapıldığım öfkeyle karışık kıskançlık korkunç bir histi. "Aynı zamanda da sözde en iyi arkadaşımsın. Sanırım iki konuda da nasıl davranacağını bilmiyorsun." Topuklarımın üzerinde dönerek ayaklarımı çakıllara vurdum. Kafam öfkeden patlamak üzereydi.

B Ö L Ü M

22

ecenin geri kalanı mükemmel dişler ve rengârenk elbiseler karmaşasıyla geçti. O lanet tepsiyi düşürmemeye çalışarak, tüm görevlerimi robotik hareketlerle tamamladım. Gece ilerledikçe müzik sona erdi ve misafirler dağılmaya başladı. Alice ile Willow'un birlikte merdivenlerden yukarı çıktıklarını gördüm. Willow'un eli Alice'in sırtındaydı. Gözkapaklarımın ardında birikmeye başlayan binlerce gözyaşını hissedebiliyordum. Willow beni asla öpmeyecekti ve eve asla geri dönemeyebilirdim.

Acıması, hatta çaresiz durumda olduğumu biliyordum ama tıpkı kitapta olduğu gibi, balo sonrasında salonda biraz oyalararak yerleri süpürmeye başladım. Ritmik hareket zihnimi sakinleştirdi ve süpürgenin hışırtısı aklımda yankılanan sözcükleri bastırdı: *Bakire Violet*.

Şafağın ilk ışıkları pencerelerden sızmaya başlayana kadar yerleri süpürdüm. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. Nate'i, Katie'yi, hatta bunu hak etmiş olabileceğini düşünmeme rağmen Alice'i. Sonunda gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim. Çenemden kayarak yere damladılar ve süpürgenin altındaki tozlara karışıp çamur hâline geldiler. İhanet duygusu göğsümü derinden yaralıyordu; Alice eve gitme umudumuzu nasıl sabo-

te edebilirdi? Her zaman Willow'a hayranlık duyduğunu ve bir Gem olmaktan hoşlandığını biliyordum ama bu farklıydı. Bu bizim hayatım izdi. Şimdi Imp kulübesine dönmek, Nate'in gözünün içine bakarak ona neler olduğunu anlatmak zorundaydım. Sonra aklımdan daha da korkutucu bir düşünce geçti... *Thorn*, Katie'yi öldürecek.

Katie. Alice yerine onun burada olmasını dilerdim. Katie olsaydı Willow'a asla sulanmazdı. Gemlere asla öncelik vermezdi. Onlara ne kadar boktan olduklarını söyler ve ardından bir Shakespeare alıntısıyla sözlerini noktalardı. Onu gerçekten çok özlemiştim.

Yüzümü koluma sildikten sonra dışarıdaki şafak serinliğine adım attım. Gecedен kalan yıldızların silik hatları hâlâ gökyüzünde parıldıyor, Alice orada olmasaydı neler olabileceğinden bahsediyorlardı. Botlarımı yavaşça çimenlerin üzerinde sürüklerken, gerçekten yavaş yürürsem kulübe ye varmayacağımı umuyordum.

Havada şarkı gibi süzölen bir ses, "Rose," dedi.

Arkamı dönünce Willow'un tepenin aşağısından uzun adımlarla bana doğru geldiğini gördüm. Papyonunu çıkarmıştı. Bal rengi tenini üçgen şeklinde açığa çıkaran yakasında terler parlıyordu. Yorgun görünüyordu ama gülümseyerek elini kaldırdı. "Sana son dansın sözünü vermiştim."

Sanki ayağımdan pençeler çıkmış ve yere saplanmıştı; yüzüme yayılan kocaman gülümseme dışında hareket edemiyor gibiydim. "Epey geciktin." Heyecanımın altında bir panik dalgası hissettim. Senaryodan tamamen kopmuştuk. Tekrarlayabileceğim hiçbir replik yoktu. Ve karşımdaki Ash değildi; arka plandaki önemsiz bir vızıltı değildi; Willow'un ta kendisiydi - önemliydi.

Ama Willow sadece gülümsedi. "Hoş bir gecikme olduğunu düşünmeni tercih ederim." Bir elini belimin altına yerleştirdi ve diğeriyle nazikçe elimi tuttu. Vücudunun sıcaklığı kıyafetlerimin altına sızdı. Birdenbire giysimin boğaz kısmında açıkta kalan

tenim bile fazlasıyla çıplakmış gibi hissettim. Willow yumuşak bir melodi mırıldanırken dönmeye başladık.

Risk almaya karar verdim. "O kız kimdi?"

Mırıldanmayı kesti ama dönmeye devam ettik.

"Kim? Alice mi?" dedi.

Başımla onayladım. Ağzından benim değil de onun isminin döküldüğünü duyunca sinirlenmeden edemedim.

"Onunla dün bir etkinlikte tanıştım. Bir arkadaşın arkadaşı. Beni... fazlasıyla iyi tanıyormuş gibiydi. Sanki aklımı okuyabiliyor gibi hissettim. Zaten annem de biriyle randevuya çıkmam için beni sıkıştırıp duruyordu."

Kaşlarımı çattığımı göremesin diye yüzümü göğsüne yasladım. Alice, karaktere dair bilgisini kendi avantajına kullanmıştı. Sanki beni aldatmış gibi hissediyordum.

"Eh, birlikte güzel görünüyordunuz." Sesimi alçak tutmaya çalışmıştım. Bu kadar yakından tıraş losyonunun ve nefesindeki şampanyanın kokusunu alabiliyordum.

Willow kahkaha atarken göğsü kulağımın alfanda titreşti. "Hayır, korkunç görünüyorduk, sanki bir kopyanın kopyası gibi. Biz Gemler birbirimize çok benziyoruz. Yüzlerimize bakarken çok sıkılıyorum."

"Biz Implerin araştırma biraz daha karışmalısınız, tabii buna katlanabilerseniz."

"Bu bir davet mi?"

"Evet, eğer Imp kulübelerinde biraz vakit geçirmek istersen bana haber vermen yeterli."

Dönmeyi bıraktık. Beni vücudundan biraz uzaklaştırdı, böylece yüzünün güzelliğini daha iyi özümseyebildim - o kadar mükemmeldi ki neredeyse boş ve yavandı.

"Alice oldukça çekiciydi," dedi. "Ama bana..." Kamımda daha fazla ihanetin beklentisiyle oluşan bir sancı hissettim. Ama Willow kendi kendine usulca kıkırdadı. "Bana seni cidden özleten birkaç şey söyledi."

Kanımdaki ihanet duruldu. "Ne gibi?"

"Bilirsin işte, iki kişi arasındaki çekimin altında merak duygusunun yattığı gibi bir şeyler söyledi. Ben de elbette seni düşündüm. Bu kadar özgür olmanı sevdiğimi söyledim biliyorum ama aynı zamanda bu kadar... hantal ve gerçekçi oluşunu da seviyorum. Çok tuhaf bir kombinasyonsun. Beni gerçekten büyülüyorsun." Durakladı. "Bana insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyorsun."

Bu beni gerçekten gülümsetmişti. Sadece *Darağacı* Dansında asla kullanılmayan, demode *insan* kelimesini kullandığı, Imp ve Gemlerin tek bir türden geldiğini ima ettiği için değil, aynı zamanda *benden* hoşlandığı için. Violet'tan. Dalların yüzüme çarpmasını, saçımın ağzıma girmesini büyüleyici bulmuştu.

İki elimi de tuttu. "Sonra Alice çok güzel bir şey söyledi. Bütün dünyayı dolaşsan da hayatını tamamlayacak kişiyi asla bulamayabileceğini, o yüzden de eğer o insanla tanışırsan ona sımsıkı sarılıp bir daha asla bırakmaman gerektiğini söyledi." Ellerimi göğsüne çekerek gülümsedi.

Bu, kitaptan bir alıntıydı. Alice bütün gece bana yardım etmeye çalışmıştı. O anda bir akça ağaç tohumu gibi havada süzülüyormuşum gibi hissettim. İhanet hissi anında kaybolmuş ve yerini arkadaşıma olan saf sevgi almıştı.

Willow, "Rose?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, evet. Onu hiç ama hiç bırakma." Derin bir nefes aldım. İş sonlandırma ve hikâyeyi rayına oturtup eve dönme zamanıydı. Yakışıklı suratma gülümsedim. "Sanki..." Willow bir şeyi ispat etmek istermiş gibi bana katılarak aynı anda aynı kelimeleri söyledi, "birbirimiz için doğmuşuz."

Aklım akşamın erken saatlerine gitti. Ash ile gümüş huş ağacının altında, çimlerin üzerinde kıvrılmış yatarken birbirimize ne kadar mükemmel bir şekilde uyum sağladığımızı düşündüm. Ama beynime yoldan sapmamasını, şu anda kalmasını emrettim. Willow'un gözlerine bakarak bu nemli sabah havasında ne kadar parlak göründüklerini fark ettim. İşaret parmağını yana-

ğında, dudağımın kenarından elmacıkkemiğime kadar dolaştırarak yüzümü inceledi.

Ve sonunda beni öptü.

Bir kez bile geri çekilmeden, uzun bir süre öpüştük. Teninin kokusunu, dudaklarının basıncını ve dilinin benimkine nazikçe dokunuşunu sevmiştim. Muhteşem bir öpücüktü; ortada kornişon falan da yoktu. Ama hiç duygulanmamıştım. Artık akçaağaç tohumu gibi havada süzölmüyordum. Evdeki kanepede oturup onun kollarında olduğumu hayal ettiğim zamanlar gibi değildi. Belki de beklentilerimi çok yüksek tutmuştum. Ne de olsa sadece bir insandı. Genetiğiyle oynanmıştı ama hâlâ bir insandı.

Sonunda öpüşme kendiliğinden sona erdi. Willow doğrularak bana gülümsedi. İçimdeki huzursuz edici hayal kırıklığını görmezden gelerek kendi kendime bunu sadece eve dönmek için yaptığımı söyledim. Ona bir veda öpücüğü vermek üzereyken, hafif bir hareketlilik dikkatimi çekti. Ufuktaki karaağaçların yaprakları arasından bizi gözetleyen bir şey vardı.

Hayatımda gördüğüm en açık maviye sahip bir çift göz.

B Ö L Ü M

23

S abahın geri kalanını Ash'i arayarak geçirdim. Güneş gökyüzünü hâlâ turuncu ve pembe renklere boyarken araziyi dolaştım. Göğsümde dağlayıcı bir his vardı. Sonunda vazgeçip Imp kulübesine dönerken kafamdaki düşünceler karman çorman olmuştu.

Kapıyı itip açarken ne kadar ağır geldiği karşısında şaşırdım. Nate masada oturmuş, Matthew'un yanında çay içiyordu. Bir kıskançlık sancısıyla, kart oyunu oynadıklarını fark ettim.

"Ee?" dedi Nate, yüzünde sanki annemden gizli korku filmi izlemiş gibi heyecan ve korku karışımı bir ifade vardı.

"Tam on ikiden vurdum." Mutlu gözükmeye çalıştım ama Ash'in yaprakların arasından bizi izleyen gözlerini düşününce ağlamak istedim.

Ranzama yuvarlanıp pamuk kumaşın beni dünyadan soyutlamasına izin verirken, uyku uyuşukluğunun çabucak gelmesi için dua ettim. Ama Nate eğreti perdenin altından geçti ve kum sarısı kafası görüş alanıma girdi. Matthew duymasın diye alçak sesle konuşmaya başladı ama ses tonunda alışılmadık, keskin bir sertlik de vardı. "Willow işini hallettin... Neden biri ölmüş gibi görünüyorsun?"

Derinden bir iç çektim. "Sadece, bilmiyorum işte... Ash gördü."

"Neyi gördü?"

"Beni... Willow işini hallederken."

"Ne olmuş yani?"

Gözlerimi ellerimle kapatırken gizlice Katie'nin, hatta Alice'in burada olmasını diledim. Kızlara özgü durumları erkek kardeşinizle konuşamazdınız. Ama şu anda tek seçeneğim buydu. "Yani işte... biraz tuhaf hissettim."

"Violet, Ash kör kütük âşık ve kaybolmuş bir hâlde senin etrafında dolanan aptalın teki. Bunu unutma."

"Hayır, sen kitaptaki Ash'ten bahsediyorsun. Benim Ash'im tamamen farklı."

"O ne zamandan beri *senin* Ash'in oldu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. *Bu* Ash'ten, *gerçek* Ash'ten bahsediyorum." Nate'i daha iyi görebilmek için yüzüstü döndüm. Sanki bir çadırda gibiydik, kirli beyaz perdeden sızan ışık ufak kapsülümüzde kendimizi güvende hissetmemizi sağlıyordu. "O, kitaptaki Ash'ten çok daha farklı. Komik, sinirli bir tip ve biraz bile kaybolmuş değil... Boş zamanında bebek doğurtmaya yardım ediyor." Nate itiraz etmek için ağzını açtı ama konuşmaya devam ettim. "Ama bilirsin işte, bir tarafım belki ben Rose'dan bu kadar farklı olduğum için onun da kitaptaki Ash'ten farklı olabileceğini düşünüyor. Belki benim yanımda kendisi olabiliyordur. Belki de onun farklı bir tarafını, daha iyi bir yönünü ortaya çıkarıyorumdur. Belki de *bağ* denen o şeye sahibizdir."

"Aman Tanrım," dedi Nate. "Yanlış adama vurulmuşsun. Bunun olacağını *biliyordum*. Ona bir aptal gibi ağzını beş karış açıp bakmandan belliydi."

"Hayır... hayır... sadece..." Son cümlesini algılamaya çalıştım. "Ona ağzımı beş karış açarak mı bakıyorum?"

"Bak, abla, sen Sindirella'sın, Willow da Beyaz Atlı Prens. Ash ise..."

"Buttons," dedim. Bu mukayese, özellikle balo hafızamda bu kadar tazeyken, sürekli aklımda belirliyordu.

"Evet, lanet olası Buttons."

"Nate, küfretme."

Başını rahatsız olmuş gibi iki yana salladı. "Sindirella, Butons ile birlikte olamaz. Prensle evlenip bir sarayda yaşar ve... ve... Darağacı Dansı'nda asılır ki hepimiz evimize gidebilelim/"

"Tamam, tamam." Sırtüstü yuvarlanarak konuşmanın bittiğini ima ettim.

"Ash'i unut gitsin," dedi Nate. "Asıl önemli olan şeye odaklan ve kanat çırpmayı bırak."

Haklı olduğunu biliyordum. Sadece senaryoya sadık kalmalı ve işimi sağlama almalıydım. Hangi boktan hikâyede prenses kâhyaya âşık olurdu ki zaten? Ama Sindirella her zaman en sevdiğim masal kahramanımdı ve ezilen kişiler her zaman zayıf nokta olmuştu.

"İyi geceler, Vi," diye fısıldadı Nate, sabahın ilerleyen saatleri olmasına rağmen.

"Evet, iyi geceler. Tatlı rüyalar."

"Sana da."

Ama sonunda uykuya daldığımda, rüyalarım tatlı olmaktan çok uzaktı. Dizlerimin üzerine çökmüş, döşeme taşlarının üzerinde iki büklüm olmuşum. Kırmızı boyayla kaplı bir ocağı ovalıyordum. Fırçamı kovaya daldırdım, boyanın üzerine su serptim ve defalarca ovalamaya devam ettim. Ama kırmızılık gitmiyordu. Sonra en sevdiğim masalı okuyan o sesi duydum. Babamın sesi gibiydi. *Zavallı Sindirella, baloya gitmeyi deli gibi istiyordu ama cadı üvey annesi buna izin vermiyordu.* Yanağımdaki kocaman gözyaşını silip yüzümde kırmızı bir leke bıraktım. Anlatıcı, sanki sahne arkasındaki biriyle konuşmuş gibi ses tonunu değiştirdi. *Biraz aptal gibi hissediyorum, onun beni duyabildiğinden emin misin?* Sonra bir kadının sesini duydum. *Evet, eminim. Devam et.*

İlaç, çamaşır deterjanı, tıraş losyonu ve kahve kokusu alıyordum. *Zavallı Sindirella tüm gece ağlayıp vals müziğinin ve parıltılı balo elbiselerinin hayalini kurdu.* Ovuşturmayı bırakıp kafamı kaldırdım. "Baba?" diye bağırdım. "Baba? Neredesin?" Doğrulurken kovayı devirdim ve içindekiler yere döküldü. Ama dökülen

şey su değildi - o lanet kırmızı boyanın aynısıydı. Bir ses dikkatimi çekti; bir sıvının şapırtısına karışan boğuk bir inleme. Başımı kaldırdım ve ilk defa onları gördüm: İğrenç bir korku filminden çıkmışa benzeyen, kirişlerin arasına bir kâğıt bebek zinciri gibi dağılmış, yerlere kan damlatan Imp cesetleri.

Ellerime baktım. Kana bulanmış avuçlarımda urgandan bir ilmek tutuyordum.

Kendi çılgınlarımda boğularak uyandım.

Üç gün içinde asılacağım.

Nate'i uyandırmamaya çalışarak ranzadan indim ve lavabonun yanına gittim. Hava kararmak üzereydi ve kendimi en azından günün çoğunu uyuyarak geçirdiğim düşünceleriyle teselli ettim. İhtiyatlı bir şekilde yüzümü soğuk, paslı suyla yıkadım. O rüyalar... çok gerçekçiydi. Bazen rüya olan *bunlar* mı ve gerçek Violet yatağında uyuyor mu diye merak ediyordum. Ama tenime batan su fazlasıyla soğuktu, tahta yığınının üzerinde yatmanın verdiği sırt ağrısı çok yoğundu ve Gündüz Implerinin eve gitmeden önceki konuşmaları ile Gece Implerinin kulübeye gelirken çıkardıkları sesler bilinçaltını tarafından uydurulmuş olamayacak kadar zorlayıcı ve boğuktu. Sanki fazla sahici, fazla anlaşılır ve fazla ayrıntılıydı. *Yazık*, diye düşündüm.

Saskia'nın sesi düşüncelerimi delip geçti. "Karargâhtan haber aldık."

Dönerken yüzümden hâlâ buz gibi su damlıyordu. Onu bana verip vermemek arasında kararsız kalmış gibi elindeki yırtık pırtık zarfa baktı. Vicdanı sonunda savaşı kazanırken iç çekti ve mektubu göğsüme çarptı. "Küçük kızıl arkadaşından."

"Katie'den mi?"

"Çok fazla arkadaşın varmış gibi davranma, elbette Katie'den."

"Durumu iyi mi?"

"Kahrolası mektubu okusana."

Ranzama fırlayıp perdeyi tekrar yerine çekerek kendi ufak dünyama sığındım. *Lütfen iyi olsun, lütfen iyi olsun*. Mektubu daha

hızlı açmayı dileyemezdim ama parmaklarım mührün üzerinde adeta yavaş çekimde hareket ediyor ve titriyordu. Mektubu çıkarırken o gözü dönmüş hâlimle kâğıdı yırtmamaya çalıştım.

Katie'nin el yazısından oluşan bir sayfaydı. Bayılmıştım - sanki onun bir uzantısı gibiydi, düzgün, küçük ve hafif köşeli. İngilizce derslerinde kitaba, *Bu lanet ders bitmeyecek mi? Açlıktan ölüyorum! Şu anda bir Nando için neler vermezdim!* tarzında kelimeler yazdığını görmeye alıştım. Aynı yazının buruşuk ve çok eski bir parşömene yazılmış hâlde, kirli çarşaflar altında gizlenen bana bakıyor olması çok tuhaftı. Ellerimin titremesini durdurup okumaya başladım.

"Thorn sanaymmam yerekfiyin/söyledi. (Bunan yomr/ne odaklanmana yardımcı olacaym/ daşunayor. Nihayet yapacak bir şey/m oldu. "Tanr/rn, çooooook s/kıldı m. Hala o korkanç odaday/m ama Thorn bana pestb ç/km/ş esk/ bir kanepa yer/p

yardma oldu. Vam du ram T HADAR da kotu deyİl.

faeşkeb'r şekilde yardıma olabilseydim, (Burada yece yundur. tıkd/p kalmışken kendi mi işe yaramaz hissediyorum.

Tare yahnisin/ yemeye başladım - haklıymışsın, tad/ ^ena dey il. fam bilebil/rd i kT Neyse, Alice'm önerisi dışında yardıma olabileceğim bir şey rar rm d/ye duşanayordam re sana sunabileceğim Tek şeyin sonsuz bilyelikle dola kehmeler olduğuna karar yerd/m. Çerçi maalesef bana ait dey iller.

"iButan danya bir sahnedir,

Kad/n, erkek bakan insanlar da oyuncular.

Her birinin y/riş ye çıkış zamanlan vardır.

Her m san fasa ömrü içinde çeşitli roller oynar. "

(Nasıl_Hoşunuza giderse, Shakespeare)

William Shakespeare. Nasıl Hoşunuza Giderse, (Çev. Özdemir Nutku). İstanbul: İşbankası Yayınları.

*Çam söylemek istediğim şu ki, başarabilirsin, Yi.
Saşaracay/m biliyorum.*

*Ayrıca, meme~turpu tabirim ilk kullanan kişinin
Shakespeare olduğunu biliyor muydun (/Ahce buna b/r
hafta boyunca ma nd, sağ m benim¹)*

*Neyse, sana iyi şanslar, sevyili Viola. Çapabileceğin/
biliyorum. Göğüslerini öne ç/kar ve b/r fahişe aıbı aulumse.*

tfocaman sevgilerimle, K xxxx

*Nof: Eğer bunu okuyorsan, Thorn, işte yordun mT
Sana kültürlü old uyu mu söylemişti mi*

Viola. Bana daha önce böyle hiç seslenmemişti. Sanırım en sevdiği oyunlardan biri olan *On İkinci Gece'deki* karakterden bahsediyordu. Sadece bana anlattığı kadarmı biliyordum ama sanırım Viola erkek kılığına giren kızdı. Neden böyle bir kıyaslama yaptığım görebiliyordum. Ben de olmadığım biri gibi davranıyordum. Hatırlayamadığım şey ise oyunun nasıl sonuçlandığıydı. Sadece, Viola'nın korkunç bir şekilde ölmediğini umuyordum.

Mektubu katlayıp dikkatlice tulumumun içine yerleştirdiğimde kelimeler beni kamıma sıcak su torbası koymuşum gibi ısıttı. Katie en azından şimdilik güvendediydi. Alice'in önerisine uyduğunu söylemişti; sanırım Thom ile flört ettiğine dair bir koddu bu. Ne yaptığının farkında olduğunu umuyordum. Şu anki Thorn kitaptakinden bile dengesizdi. Eğer flörtü abartırsa Thorn ona biraz fazla dostça davranabilirdi ama bu düşünce midemi bulandırdığından aklımdan çıkarıp attım.

Nate'in kum sarısı kafası karşımda belirdi; gözleri uyku mahmuruydu. "Bu akşam hangi sahne var, abla?"

"Willow'un Rose'a okumayı öğrettiği sahne." İroni karşısında gülümsedim. Katie'nin mektubunu aldığım akşam okuma yazma bilmiyormuş gibi davranacaktım.

"Ah, evet, bu senin için yeterince kolay olmalı."

Başımla onayladım. "Katie iyi durumdaymış." Ona mektubu göstermeyi düşündüm ama tuhaf bir sahiplenme duygusuna kapıldım ve paylaşmak istemedim. "Karargâhtan haber aldım. Belli ki sıkıntıdan kök salmış ama iyi durumdaymış."

Nate sırtıttı. "Thom ile edepsiz şeyler yapmaya başlamış mı?"

Kafasına bir tane patlattım. "Tanrım, en az Alice kadar kötüsün."

Akşamın ilerleyen saatlerinde Ash'i otobüs durağındaki çimle kaplı bankette beklerken akşam havasının keskinliği tulumumun altına sızıyordu. Öpüşme olayı konusunda onunla konuşmayı çok istiyordum ama ne diyeceğimden emin değildim. Sonunda, otobüsün dumanı yüzünden öksürerek durağa geldi.

Beni görünce gülümsedi. "Hey."

"Hey," diye cevapladım. Eh, tahmin ettiğim kadar kötü değildi.

Yan yana yürümeye başladık ve Imp kulübesine yöneldik. Yürürken elini kurtbağrı çalılarında gezdirerek yaprakları kırırdatıyordu. İyi gibi görünüyordu. Biraz sakinleşmeye başladım.

"Bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu.

Sorgulayıcı bir şekilde kaşımı kaldırdım.

Kahkaha attı. "Beni karşılamayı diyorum."

"Ah, evet. Sadece, şey işte..." Kelimelerle boğuşuyordum. "Şey... yani... iyi olup olmadığma bir bakayım dedim." *İyi gidiyorsun*, Violet.

"İyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Sebebi yok."

İnkâr. Aslında bu oldukça işime yarardı. Bir Gem'le, yani düşmanla olan yakınlığımı görmezden gelebilirdik. Elimdeki kanı. Zaten kitaptaki Ash'in bundan haberi yoktu. Şimdi neden konuşacaktık ki? Sadece iki ipliğin birbirine sarılmaya devam ettiğinden emin olmaya çalışıyordum. Bunun bana iyi hissettirmesi gerektiğini biliyordum ama öyle olmadı. Üzülmüş, kıskanmış olmasını umduğumu fark ettim. Benim sorunum neydi böyle?

Fazlasıyla normal bir sesle, "Dün akşamki balo hoşuna gitti mi?" diye sordu. Sanki umursamamak için kendini zorluyormuş gibiydi.

"Evet. İyiydi."

"Keyif aldığın belli oluyordu."

"Sanırım."

Yürümeyi bırakıp kollarımı tuttu. Sıcaklığının tenime işlediğini hissedebiliyordum. "Bak, Violet -Lily, Daisy ya da bugün hangi çiçek ismini kullanıyorsan- dün akşam için özür dilerim. Dün casusluk filan yapmıyordum. Sadece senin için endişelenmiştim çünkü baloda servis yapan Implerin hepsi çoktan geri dönmüştü. Sadece, yaralanmış, kaybolmuş filan olabileceğini düşündüm."

Sanırım suçluluk hissinden patlayacaktım. *Benden* özür diliyordu. "Aptal olma. Casusluk yaptığını düşünmedim," dedim.

"Beni gördüğüne çok şaşırmış gibiydin ama."

"Öyleydim."

Tulumunun kumaşıyla uğraşarak bakışlarını yola çevirdi. "O hâlde... şu Gem'den hoşlanıyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Sadece..." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sadece, kendini neyin içine soktuğunu bilmen gerektiğini düşünüyorum; kendi iyiliğin için."

"Eğer yakalanırsam asılacağımı biliyorum." *Asılma* kelimesi hâlâ midemi kaldırıyordu.

Gözlerimiz buluşunca midem bir kere daha ayaklandı ama bu seferki çok farklı bir sebeptendi. Başını iki yana salladı. "Bunu demek istemedim. Hangi *türden* insanlarla muhatap olduğunu kastediyordum."

"Willow iyi biri. Gem olduğunu biliyorum ama iyi bir insan."

Sanki gizli bir cevap ararmış gibi yüzümü inceledi. Gözlerinin mavisini alacakaranlıkta bile görebiliyordum. Karatavuk yumurtası rengindeki gözlerini. "Sana göstermem gereken bir şey var," dedi. "Ama önce karanlığın bizi gizlemesi lazım."

Çok ilgileniyormuş gibi görünmemeye çalıştım. Merakım uyanmıştı. "Ama ben şöyle..."

Kahkaha attı. "Willow ile bulaşacaksın."

"Evet."

"O zaman Willow ile buluştuktan sonra. Seni tavuk kümesinin yanında bekleyeceğim. Geleceğine söz ver. Ama kimseye bahsetme, tamam mı? Aramızda kalması çok önemli."

O kahrolası kelebeği, dünyayı istemsizce doğal afetlere boğuşunu düşündüm. Olay örgüsünü, evi düşündüm ve Katie'nin mektubu tenimi delip geçiyormuş gibi hissettim. Önceden yazılmamış birkaç konuşma, tuhaf masum yürüyüşler... bunları haklı çıkarabilirdim tabii ama gece vakti gizlice buluşmak? Kelebeğin eline bir beyzbol sopası vermiş ve bir afet silsilesi başlatmış olabilirdim.

Ama Ash parmaklarını kolumun alt tarafında gezdirirken beraberinde iki paralel ışık çizgisi bıraktı ve kendimi durduramadan o sözcükleri söyledim: "Söz veriyorum."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Willow ile buluştum. Sırada Rose'a kitap okumayı öğrettiği sahne vardı. Acemi ilişkilerinin ilerlemeye başladığını gösteren tatlı ve nazik bir sahneydi. Willow malikânen bir tarih kitabı aşırırmıştı. Bu kitabı daha küçük bir çocukken müzeden çalmış ve yatağının altına gizlemişti. Gemlerin uzun yıllar önce Imp kitaplarını yakmasından sağ kurtulmuş bir şiir kitabıydı bu.

Bu sahnede muhabbet kuşları eski samanlıkta bir araya gelerek gazyağı lambasının üzerine eğilip parmaklarını harfler üzerinde gezdiriyorlardı. Senaryoya uyarak Willow'un göğsüne sokuldum ama odaklanmakta zorlanıyordum. Sadece okuma yazma bildiğimden değildi; Ash'in söylediklerini düşünmeden de edemiyordum.

"Şuradaki kıvrımlı harf C," diye kulağıma fısıldadı Willow. Nefesi gerçekten de huylandırıyordu.

Başımla onayladım ama düşünceler aklımda dönüp durmaktan vazgeçmedi. Ash'in bu kadar önemli olduğunu söylediği şey

neydi? Kitapta bana ipucu verecek hiçbir şey yoktu. Muhtemelen onu kendi hâline bırakıp kitaba sadık kalarak hedefime, yani eve dönmeye odaklanmalıydım.

"Rose?" dedi Willow.

"Özür dilerim, evet, C. Can ve cam gibi."

"Doğru." Sayfayı çevirirken kaşları havaya kalkmıştı. Ne kadar hızlı bir öğrenci olduğum konusundaki şaşkınlığını gizleyemiyordu.

Aklım yine dolanıp durmaya başladı. Ash'in söyleyeceği bu gizemli şey neden Willow hakkında kötü düşünmeme sebep oluyordu? Bunun kötü bir şey olduğu kesindi. Hikâyeyi tamamlamak için Willow'dan hoşlanmak zorunda değildim; yine de bunun kısmen yardımcı oluyordu. Hayır, bu akşam kesinlikle tavuk kümesine gitmemeliydim.

"Rose, ilgileniyor musun?" dedi Willow.

Kahretsin. Senaryonun dışına çıkmıştık. Dikkatini dağıtmak için yanağından öptüm. "Özür dilerim, devam et. Şuradaki harf nedir? Sıfıra benzeyen?" Impler köle dövmeleleri yüzünden sayıları okuyabiliyorlardı.

"Bu O harfi. Mesela ot gibi."

Tekrar repliklere geri döndük ama aklım başka yerdeydi. Willow'un beni öpmeye başladığını güçlükle fark ettim. Öpüşme sahnesini tamamen unutmuştum. Rose ile Willow samanların arasına sokulmuşken üzerlerine yansıyan fener ışığı filmde çok romantik görünüyordu. Ama gerçeklikte samanlar yüzüme batıyordu ve lamba kocaman bir yangın tehlikesiydi. Bir de Ash'i düşünürken Willow'u öptüğüm için suçlu hissediyordum. Birden, gerçekten bir filmin veya kitabın içinde olmayı diledim. Öyle olsaydı ilerletme butonuna basabilir veya sayfaları hızla çevirebilirdim.

Willow, "Yarın görüşüyoruz o hâlde?" diye sordu.

"Çok hoşuma gider."

Kitabı koltuğunun altına sokuşturup tahta merdivenlerden inmeme yardımcı oldu. Gerçek bir rahatlama hissine kapıldım

-sahne sona yaklaşıyordu. Bundan keyif almadığıma inanamıyordum. Benim sorunum neydi? Tanrı aşkına, karşımdaki *Willow'du*. On beş yaşından beri hayranlık duyduğum kişiydi.

Bu yer sinirlerimi bozmuş olmalıydı.

Biraz sulu bir veda öpücüğünden sonra malikâneye doğru ilerlemesini ve silüetinin karanlıkta kaybolmasını izledim. Sanırım repliklerimi doğru söylemiştim. Yeterince mutlu görünüyordu. Mutludan da öte, bana karşı içten hisleri olduğunu düşünüyordum. Sanırım bu onun için bir senaryo değildi. Gerçektir.

Sanırım sorunumun ne olduğunu farkına varmıştım. Aşk önceden belirlenemez veya zorlanamazdı. Aşk senaryoya uymazdı. Âşık olmak bilinmezliğe düşmektir. Risk almaktır.

Bu bağlamda tavuk kümesine doğru koştum.

B Ö L Ü M

23

Ash'in meşalesinin parıltısını ondan önce gördüm; sönmek üzere olan bir deniz fenerinin parıltısını andırıyordu. Onun nefes alışını duyana kadar, parıltıya yaklaştırmaya devam ettim. Kümese yaslanmış bekliyordu. Karanlıkta ne kadar renksiz görüldüğünü fark ettim; teninin beyazlığı saçının siyahlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Rüzgârda teninin kreozot kokusuna karışan kokusunu aldım ve onu derinden içime çektim.

Etrafta kimse olmamasına rağmen fısıltıyla, "Geleceğinden emin değildim," dedi.

"Önemli olduğunu söyledin."

"Öyle." Meşaleyi yüzüme tuttu. "Ama hiç kimseye söylemeyeceğine dair bana söz ver."

"Evet, elbette."

Işığı sanki tenimin altındakileri ve aklımdan geçenleri görmeye çalışıyormuş gibi yüzümde gezdirdi. "Çünkü bu ikimizin de öldürülmesine sebep olabilir... Ciddiyim."

"Saçmalama, Ash. Göster gitsin işte." Değişimden, sürprizlerden nefret ediyordum. Imp kulübesinde gizlenip Nate ile repiklerimi çalışıyor olmam gerekiyordu. Ama buraya gelip Ash ile buluşunca, kendimi birden risk almak isterken bulmuştum. Belki de evren yeni şeylere karşı hassasiyetimi azaltarak beni

biraz serbest davranmaya zorluyordu. Belki de onunla olmak, gözlerimi kapatıp uçurumdan atlayabilecek kadar güvende hissetmememe sebep oluyordu. Belki de Ash farklı bir tarafımı... *daha iyi* bir yönümü ortaya çıkarıyordu.

Elimi tuttu -sanırım bu yakınlaşmaktan çok pratiklik içindi ama yine de içimi bir hoş etti- ve beni kümesten çıkarıp arazinin derinliklerine yönlendirdi. Sessizlik içinde bir kilometre kadar yürüdük. Takip ediliyormuşuz gibi sürekli omzunun üzerinden bakıyordu. Bu beni biraz huzursuz ediyordu ama duyduğum merak korkunun önüne geçmişti, ayrıca elimi böyle güven verici bir şekilde tutması da kendimi kaybetmemi önlüyordu. Çayırdaki yürüdük, taştan bir duvara tırmandık ve sallanan bir köprüyü aştıktan sonra ormana girdik.

Sıcaklık düştü ve çam ile ıslak çimlerin yoğun kokusu zihnimi doldurdu. Yapraklar ay ve yıldızların ışığını tamamen engelliyordu, meşalenin ışığı ise sadece çarpmak üzere olduğumuz ağaçları gösteriyordu. Daha önce hiç gece vaktinde ormana geldiğimi hatırlamıyordum. Evdeyken sadece gündüzleri ormana gider ve yabansümbülleri arasında piknik yapardık - bu açıdan *Blair Cadısı*'ndan çok *Mary Poppins* gibiydim. Ama karanlıkta her şey daha korkutucuydu. Özellikle de sesler. Gaklamalar, baykuş sesleri, kedi bağrırları. Ash ile birlikte ağaç köklerine basarak çıkardığımız seslere odaklanırken, sert gece havasını içime çektim. Yavaşça ilerliyor, ağaç köklerine ve yabani otlara takılarak ağaçlar arasında zikzaklar çiziyorduk.

Ash fısıldayarak, "Neredeyse vardık," dedi.

Çalılıktan bir şey fırladı. Bir tüy karmaşası gördüm, yüksek sesli bir çatırtı duydum ve yüzüme değen sıcak, yumuşak bir şey hissettim. Çılgılık atamayacak kadar korkmuş bir hâlde yere düştüm.

"Sadece bir sülündü," dedi.

Hayvanın kahverengi vücudunu elindeki ışıkla ağaçların tepelerine kadar takip etti. Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

"Hadi, gel." Ayağa kalkmama yardımcı oldu. Dişlerinin parıltısını zorlukla da olsa seçebiliyordum; kocaman sırtıttığına şüphe yoktu.

"Sakin güleyim deme, seni koca aptal," diye fısıldadım ama sonra kendim de güldüm.

Parmağını dudaklarma götürerek beni susturdu. Tavuk kümesine girdiğimiz zamanki gibi hissettim - sanki yine sırtını gerip tavuk sesi çıkarmaya başlayacaktı.

"Burada hiç kimse yok," dedim.

Meşaleyi yüzünü aydınlatması için çenesinin altına koydu. Şeytani bir gulyabani gibi görünüyordu. "Göreceğiz."

Birkaç ağaç ve ağaç kökünü daha geçtikten sonra birdenbire, Ash'in meşalesi olmadan da görebildiğimi fark ettim. Bir açıklıktaydık. Ay tepedeydi ve ışığı bulutlar yüzünden azalmıştı.

Hâlâ kısık bir sesle, "Ta-da!" dedi.

"Burada hiçbir şey yok."

Sadece açıklık vardı. Önümüzde uzanan toprak, seyrekleşmiş ormanla ve yabani otlarla sarılmıştı. Bir sessizlik kapsülü gibiydi.

Meşalesini yakındaki birkaç ağacın kabuğunda gezdirdikten sonra elini ağacın kovuğuna soktu. "Burada ufak bir düğme var."

"Bütün bunlar ufak bir düğme yüzünden miydi?"

"Bu yer araziden o kadar uzakta ki buraya kimse gelmiyor. Ama beni bilirsin, keşfetmeyi severim." Kovuğun içinde bir şeyle uğraştı. Sanırım bahsettiği düğmeydi. Bana kocaman gözlerle baktı. "Sence de bu yerde tuhaf bir şeyler yok mu?"

Açıklığa baktım. Sadece bir sürü ağaç vardı. "Hangi açıdan?"

Kafasıyla işaret etti. "Açıklığın o kısmı aynen bu tarafa benziyor. Ayna yansıması gibi. Tüm düğümler, dallar, boşluklar... Her şey aynı."

Karşımdaki açıklığa bir bakış attım. Ağacın kovuğunu görebiliyordum, yanında da iki tane sönük lamba, hayır, lamba değil, yüz vardı. Tam yine korkuya kapılmak üzereydim ki yüzlerde tanıdık bir şey gördüm. "Bunlar biz miyiz?"

Kahkaha attı. "Bulmak biraz zamanımı aldı ama bu bir gizleme cihazı, yani bir yansıtma aracı. Gündüzleri insanları yansıt-mamak için filtreliyor ama geceleri, bilemiyorum, bizi özlüyor sanırım."

Keskin bir *klik* sesi duydum. Ash elini kovuktan çekti.

Açıklıktaki hava bir an parıldar gibi oldu. İçgüdüsel olarak Ash'in elini tuttum. Birden karşımızda kocaman, gri bir küp be-lirdi. Bir sığınak. Galiba başından beri buradaydı ama sanki gök-yüzünden yere inmiş gibi görünmüştü. Betondan yapılmış basit bir yapıydı ve ağaçlardan bile daha kısaydı ama içinde ayakta durabileceğiniz kadar yüksekti.

"Bu nedir?" diye sordum.

Elimi sıktı. "İçeride ne olduğu daha önemli."

Beraber sığınmanın etrafında dolandık. Evdeki yatak odamdan daha büyük değildi. Penceresi veya kapısı yoktu.

"Bir giriş yolu yok," dedim.

"Ama bir sincap için var." Ellerini birleştirdi ve sığınanın te-pesine ulaşabilmem için beni kaldırdı. Parmaklarım yosun ve çamurla ıslanmış düz çatının kenarına ulaştı. Sanırım kendimi yukarı çekmeliydim ama yine o lanet olası ağaca tırmanıyormuşum gibi hissettim ve beceriksizce sallandım. Bu gibi durumlarda böylesine çaresiz olmaktan nefret ediyordum. Ash yanıma zıplayıp çatıya tutundu ve ayağını kullanarak çatıya tırmandı. Saniyeler içerisinde, alnında dalgalanan saçlarıyla yukandan bana bakıyordu.

"Gösteriş budalası," diye mırıldandım.

Bileklerim kendi ağırlığım yüzünden çatıdarken beni yukan çekti. Bu kadar yüksekten bakınca orman çok farklı görünüyor-du. Yaprak örtüsü daha kaimdi ve ağaç gövdeleri gittikçe ince-lerek gökyüzünün karanlığına doğru uzanıyor gibiydi. Çatının ortasına doğru emekleyerek rögar kapağına benzer bir şeye yak-laştık.

"Tek giriş burası," dedi Ash. Tulumundan bir iğne çıkardı ve kilitle oynamaya başladı. Güven veren bir tık sesi duydum. Yıl-

dızların ışığında fazlasıyla açık renkli görünen gözleriyle bana bakıp sırttı.

"Gizli bir suç örgütünün lideri filan mısın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece girişimci bir sokak faresiyim."

Kapağı yana doğru kaydırmasına yardımcı oldum. Gökyüzünden aşağıdaki beton zemine solgun bir ışık düştü ama onun dışında görebildiğim tek şey karanlıktı.

Ash elini koluma koydu ve sesi birden değişerek endişeli bir hâl aldı. "Bunu görmen gerektiğini söylediğimin farkındayım ama şimdi buraya gelince..."

"Önemli değil. Görmek istiyorum."

"Emin misin? Çünkü bir kere bunu gördüğünde Gemlere bir daha asla aynı gözle bakamayacaksın."

Willow'u kastediyordu. Bu çatıdan inip doğruca Imp kulübesine koşmam gerektiğini biliyordum. Kitabın güvenliğine, bilmirliğine, eve sadık kalmam gerektiğini biliyordum. Ama Ash'in gecenin suskunluğundaki yumuşak yüz hatlarına bakınca bunun sadece risk almakla değil, aynı zamanda gerçeklerle de ilgili olduğunun farkına vardım. Bütün bu sırlardan, yalanlardan ve gizlenmekten sıkılmışım. Katie'nin mektubu yine alev almış gibiydi ama umursamadım. Ash'e gerçekte kim olduğumu söylemek istiyordum. Sanki aramızda beyaz yalanlardan, sırlardan ve insanların bildiği tüm aldatmacalardan oluşan görünmez bir duvar var gibiydi. Aşağıdaki solgun ışığa bakarak bir sırrın daha çözülmesinin iyi bir şey olacağını düşündüm.

"Hadi yapalım," dedim.

Ash başıyla onayladı ve beni nazıkçe sığınağa indirdi.

BÖL Ü M

25

Ash yanıma indi. Meşaleyi etrafta savurdu. Tuhaf şekilleri, yansımaları yüzeyin bazı bölümlerini gördüm ve etrafımı çevreleyen şeyleri anlamaya çalıştım. "Her şey yolunda, güvendesin," dedi Ash. Büyük ihtimalle nefesimi tuttuğumu o da duymuştu.

Ciğerlerimi tekrar çalışmaya zorladım. Havanın şaşırtıcı derece temiz, hatta tedavi edici bir tadı vardı. Bu kokuyu biliyordum. Bir de kahvenin topraksı kokusu ile yıldız anasonun tazeliliği vardı. Babamın sesini duyabildiğime yemin edebilirdim. *Sarışın kız, ormanda küçük bir eve rastladı. Kapıyı çaldı ve kimse cevap vermeyince içeri girdi.*

Karanlığa bakarak etrafımda döndüm. "Bunu duydun mu?" diye sordum.

"Neyi?"

Sessizlik. Sadece tuhaf bir baloncuk sesi ile yumuşak bir makine uğultusu vardı.

"Hiçbir şey." Bütün bu stres ve uyku düzenimdeki değişiklik yüzünden aklımı kaybediyor olmalıydım.

"Emin misin?"

"Evet, evet. Sadece yorgunum."

Kolunu korumacı bir şekilde omuzlarıma sardı. "Hazır mısın?"

"Sanırım."

Sesini yükseltti. "Işıklar açılsın."

Tavandaki ışıklar bir uğultuyla çalışmaya başladı. Mavimsi ışık, bu kadar zamandır karanlıkta tökezledikten sonra gözlerimi acıtiyordu. Birkaç kere gözlerimi kırıştırdım. Midem heyecan ve korku karışımıyla düğümlenmişti. Yavaşça odayı inceledim.

Duvara yerden tavana kadar uzanan bir dizi devasa silindir tüp sıralanmıştı. Her silindirin içinde şeffaf bir sıvı vardı. Baloncukların aheste bir şekilde hareket etmesine bakılırsa sudan daha akışkan bir sıvıydı. Kıpırdanan hava kabarcıkları floresan ışığını yakaladığı için tüpler neredeyse kocaman birer lav lambasını andırıyordu. Aklım sıvının içinde dalgalanan şekillere bir anlam vermeye çalıştı - uzuvlar, saçlar, yüzler.

Her silindirin içinde bir insan vardı.

Cansız. Çıplak. Boş bir şekilde karşıya bakan gözler.

Midemin kasıldığını, damağımın kıvrıldığını ve dilimin ağzımın gerilerine doğru çekildiğini hissettim. Sanırım kusacaktım.

"Violet, iyi misin?" Ash beni tutarak sırtımı ovaladı.

"Onlar?.."

"Ölü mü?"

Başımı sallamayı başardım.

"Hayır, ölü değiller."

Ağızda kötü tat bırakan bir şeyi yutkundum ve bütün vücudum titrerken tüplerden birine yaklaştım. Tüpteki sıvıda süzülen insana baktım. Willow'du. Bronz bedeni tamamen hareketsizdi. Ağızından ve burnundan giren borular vardı; uzun ve bakımsız saçları yüzüne düşüyor, yavaşça süzülen baloncuklar yüzünden hareket ediyordu.

Diyebildiğim tek şey, "Ash?" oldu.

"O Willow değil."

Bir sebepten dolayı bu büyük bir rahatlama hissettim. Sözde-erkek-arkadaşım makineye bağlanmış tuhaf bir uzaylı de-

ğildi. Ama eğer bu Willow değilse, kimdi? Tüpün içindeki oğlan sanki bana cevap verirmiş gibi gözlerini kırptı.

Boğazımda düğümlenen bir çığlıkla geri çekildim.

"Sorun değil," dedi Ash. "Bunu bazen yapıyorlar."

O ifadesiz, duygusuz yüze doğru çekildiğimi hissettim ve ona bir adım yaklaştığımda burnum cama değdi. Ash haklıydı. Bu Willow değildi. Sadece onun gibi görünüyordu. Ama bu yüzen oğlanın burnu biraz daha eğriydi ve dudakları o kadar da dolgun değildi. Gözlerim vücut yapısında gezindi. Vücudu daha az kaslı ve bacakları daha kısa görünüyordu.

Üreme organına bakmadan edemedim. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemiştim. Tabii biyoloji ders kitabımdaki, Ryan'm sevecen bir şekilde üzerine *Bakire* yazdığı resmi ve Mitchel Smith'in futbol sahasında çırlıçıplak koştuğu zamanı saymazsanız. Ama gerçek hayatta, bu kadar yakından çıplak bir erkek görmemiştim. Organı kısmen büzüşmüş görünüyordu.

"Aletine mi bakıyorsun?" diye sordu Ash. Bakışlarım Ash'in camdaki yansımasına çevrildi. Kahkaha atmak üzere olan gözleriyle bana gülümsüyordu. Yanaklarım yanmaya başladı.

Silindirin dibinde bir işaret plakası vardı. *Kopya #1*.

"Kim bu?" diye sordum.

"Willow'un erkek kardeşi."

"Willow'un erkek kardeşi yok ki."

Ash kolumu nazikçe tutarak beni sonraki silindire bakmam için döndürdü. "Hayır. Üç tane var. Hepsi birer Kopya."

Üç tane yüzen oğlan. Hepsi Willow'a benziyordu ama onun kadar mükemmel değillerdi.

Midem tekrar hareketlenmeye başladı ve ağzıma yine o acı sıvı doldu. *Kopya #3*'ün bacakları yoktu.

"Bacakları, onun bacakları yok." Bacaklarının kalçayla birleşmesi gereken yerden gözlerimi alamıyordum. Bacakları kalça kemiği hizasından kesilmiş, genital bölgesi ise sağlam bırakılmıştı. Mükemmel, cerrahi bir kesikti. Kan ya da deri kalıntıları yoktu, sadece eskiden bacakların bulunduğu, üstü düzgünce kapanmış

iki bölüm vardı. Kulağımda birinin soluk soluğa, hızla nefes alıp verdiğini duydum. Sonra bu sesin bana ait olduğunun farkına vardım. Başım dönmeye başladı ve ilaç kokusu geri geldi. Kahve ve yıldız anason. *Biri çok sıcak, diğeri ise çok soğuktu ama bir tanesi tam da olması gerektiği gibiydi.*

Küçük bir çember çizerek kendi etrafımda döndüm. "İşte yine aynı şey oldu."

"Ne?"

"Şu ses."

"Violet, burada hiçbir ses yok."

Aman Tanrım. Ses aklımın içindeydi. Şok yüzünden gaip ten sesler duymaya başlamıştım. Akıl sağlığı sorunları şu anda tam ihtiyacım olan şeydi.

"Endişelenme." Ash kolumu okşadı. "Bu yer insanın aklını bulandırır. Fazlasıyla ürkütücü bir yer." Nazik hareketlerle tenimde dolaşan eli paniğimi yatıştırdı. Haklıydı. Sadece bu ürkütücü yer yüzündendi.

Yavaşça dönerek diğer silindirlere baktım. Willow'un babasının iki versiyonu, annesinin ise üç versiyonu vardı. Kopya #5 ile Kopya #6'nın arasında bir kontrol kutusu bulunuyordu - tozlu bir monitör ile yan yana sıralanmış düğmeler ve şalterler.

"Burası nedir?" dedim sonunda.

"Depo," diye cevapladı Ash. "Gemler bebeklerinin görünüş, yetenek ve o tür şeyler konusunda hangi özelliklere sahip olacağına önceden karar verdiler. Onları çok önceden sipariş ederek böyle yapay keselerde büyüttüler."

Başımı salladım. Bunu kitaptan biliyordum. Aslıyla neredeyse tıpatıp aynı görünen bir başka Bayan Harper'a bakmak için odanın diğer tarafına geçtim. Göğsünde kırmızı ve ince bir kesik izi, uyluklarında ise pembe yaralar vardı. Sanki bacaklarından bazı deri parçaları alınmıştı.

Ash peşimden geldi. O kadar yakınımdaydı ki enseme nefesini hissettim. "Genetik geliştirme işlemi düşündüğün kadar kusursuzca ilerlemez," dedi. "Mükemmel bebeği yapmak için

birkaç deneme gerekebiliyor. O yüzden birkaç tane fetüsü aynı anda büyütüyorlar. Belirgin bir şekilde kusurlu olanların fişleri daha doğmadan önce çekiliyor."

Kendi kendime, "Biri çok sıcak, diğeri ise çok soğuktu ama bir tanesi tam da olması gerektiği gibiydi," diye fısıldadım.

"O neydi öyle?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Babamın eskiden bana anlattığı bir hikâye sadece."

Ash elini cama, Bayan Harper'm yüzünün biraz yukarısına yasladı. Nazik bir hareketti. İç geçirdi. "Sanırım bu bebekler fişi çekilemeyecek kadar iyidiler."

Kadınm yüz hatlarını inceldim. Willow'a hiç benzemiyordu. Sarı saçlar, açık ten ve ince omuzlar. Ama o boşluğa dikilmiş cansız gözler aynı bakır renkteydi.

Sonunda, "Onları yedek parçalar için mi saklıyorlar?" diye sordum.

"Tek açıklaması bu."

Kadınm göğsündeki ince yara izine baktım ve kan kırmızı bir boruyla, ufak bir pompaya bağlanmış olduğunu fark ettim. Bayan Harper'm bir kalp problemi olmalıydı. Sanırım Gemler Sally King'in yazdığı gibi bütün hastalıkların kökünü kurulumışlardı. Sanırım ölümü ve hastalığı yenmek için başka yollar kullanıyorlardı. Kayıp deri parçalarından anladığım kadarıyla Bayan Harper'm kırıksız yüzü biraz yardım görmüştü. Kitapta okuduğum kadarıyla, otuz yaşında gözükmesine rağmen altmışlarında olduğunu biliyordum.

Frankenstein'in farklı vücut parçalarından bir araya getirilmiş ve kaba saba dikişlerle bir araya tutturulmuş canavarını düşünmeden edemedim. Nate, Comic-Con'a giderken Alice'e pis, Frankenstein Gem demişti. Ne tuhaf bir tesadüftü. Sanki bu durumu öngörmüştü. Tabii bu aslında bir tesadüf değilse ve Nate söyledikleriyle bir şekilde bunları yaratmadıysa. Belki de kelime bilinçaltımda bir yerlerde kalmıştı ve bunları ben yaratmıştım.

Bu bana Comic-Con'da giydiğim kemeri hatırlattı... Rose'un kandan kemerini de bir şekilde ben mi yaratmıştım?

Bu dűřűnceyi hızlıca kafamdan attım űnkű kısmen saçmaydı, kısmen de řu anda bunu dűřűnecek hűlim yoktu.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu Ash.

Başımı iki yana salladım. řok ve iğrenme, yerini daha temiz bir duyguya bırakmıştı - űfkeye. Bunu nasıl yapabilirlerdi? Kendi kardeşlerini nasıl böyle parçalara ayırabilirlerdi? Willow'un, bacakları kesilmiş kardeşine baktım. Kitaptaki geçmiş hikűyeyi şimdi hatırlıyordum. Willow on iki yaşındayken korkunç bir at kazası geçirmişti ve yenileyici ameliyatlar geçirerek aylarca hastanede kalmıştı. Ama King, hikűyesinde bilinçsiz bir kardeşin uzuvlarını almaktan hiç bahsetmemişti.

Nate'i -muzip sırtıřını, diken diken saçlarım ve her konuda rasgele řeyler bilmesini- dűřűnűnce űfkem daha da yoğunlařtı.

"Kendi canlarından bir parça olan insanlara bunları mı yapıyorlar? Kardeşlerine, kendi çocuklarına?" dedim.

Ash'in parmakları benimkilerle birleşti. "Tann'yı oynamanın tehlikeleri, sanırım."

Dűnűp ona baktım. Yűzű normalden bile solgun gűrűnűyordu. "Yani Implerin bundan haberi yok mu?"

Bařım iki yana salladı. "ayırhk'ın gizli bir yerinde Kopyalarla dolu kocaman bir depo bulunduğuna dair dedikodular var sadece. Ailelerin, akrabalarım kendi arazilerinde tuttuğunu daha űnce hiç duymamıřtım. Bildiğim kadarıyla řimdiye dek hiç kimse bir depo gűrmedi ya da en azından gűrdüğűnű itiraf etmedi."

Boğazım dűğűmlendi ama tek bir kelimeyi sűylemeyi bařardım. "Willow?"

"Bilgisi olabilir."

"Ona sorabilirim?"

"Hayır." Ash birden korkuya kapılmış gibi gűrűndű. "Neden kimseye sűylemediğimi sanıyorsun? Bu seni çok ciddi bir tehlikeye sokacaktır. Devlet belli ki bu iřin ortaya çıkmasını istemiyor. Dedikodulara bakılırsa Gemlerin oğű bile bilmiyor.

Sadece yedeklerin ücretini karşılayabilen zengin, nüfuzlu Gemlerin bunlardan haberi var."

"Onlar yedek değil, onlar *insan*." Öfkem geri dönerken yüzümü sildim. "Birilerine bundan bahsetmeliydin, yardım edebilecek birine."

"Violet, bazen sanki tamamen farklı bir evrenden gelmiş gibisin. Eğer bundan bahsedersem bir sokak arasında ölü bulunaçağıma ya da darağacında sallandırılacağıma garanti veririm. Sonra anneme kim yardım eder? Yiyecek alabilmesi için kim eve Gem parası getirir? Aileme öncelik vermeliyim."

"O zaman bana neden gösterdin?"

Bir anlığına yüzünde üzgün bir ifade belirdi. Fazlasıyla pişman gibiydi. "S-sana Gemlerin gerçekten nasıl insanlar olduklarını, mükemmelliğe erişmek için ne kadar ileriye gidebileceklerini göstermek istedim." Birden kollarını boynuma sardı ve beni öyle yakınma çekti ki yüzüm omzuna gömüldü. Ter ve sabun kokusu nabzımı sakinleştirdi ve bir anlığına kendimi tekrar iyi hissettim. Konuşmaya başladığında nefesinin kulağıma değdiğini hissettim. Bu beni Willow'un nefesi gibi huylandırmadı; aksine harika bir histi. "Ayrıca, birine anlatmak zorundaydım. Sanki bu sır omuzlarımda bir yük gibiydi. Şimdiye dek gerçekten güvendiğim tek insan sensin."

Yine ağlamaya başladım. Ağlamamın sebebi sadece sıvıda süzülen ölü bakışlı Kopyalar, sözde-Willow'un bacaklarının olması gereken yerdeki boşluklar ya da ince kırmızı yara izinin altındaki eksik kalp değildi. Ash'in sadece sözde-Violet'ı, Kopya'yı, oyuncuyu tanıyacak olmasıydı.

Ash gerçek beni asla tanıyamayacaktı.

Ranzamın üzerine attım kendimi. Güneş doğmak üzereydi ve uyumam gerekiyordu. Sadece, rüyalarımın Kopyaların cam gibi ölü gözlerinden kaçmama izin vereceğini umuyordum.

Bu akşam büyük bir akşamdı, hikâyenin dönüm noktasıydı. Willow bana aşkını ilan etmeliydi ve ben de onu sevdiğimi ama şehre geri dönmem gerektiğini söylemeliydim. Alice'in de dediği gibi, tam bir merhamet bırakışı olacaktı. Tam gözlerimi kapatmak üzereydim ki Matthew ile Saskia kirli pamuk perdenin altına girip ranzamın dibine yaslandılar. Biraz mahremiyet ya da dinlenme umudumun tamamını yerle bir etmişlerdi.

"Hadi bakalım, uykucu, sana verecek bir işimiz var," dedi Matthew.

Ağırlaşmış gözkapaklarımı kırıştırtarak doğruldum. "Ne?" Kitapta böyle bir şey yoktu. Rose bugün uyumuştı, bundan emindim. O kadar bitkindim ki her an ağlayabilirdim.

Saskia rahatsızlığım karşısında gülümsedi. "Sen şu Gem oğlanıyla yiyişirken ben de etrafa kulak kesildim. Dedikodulara bakılırsa, balodaki şu güzel fıstıkla bir buluşması daha varmış."

Ona bahsettiği güzel fıstığın Alice olduğunu söylemedim.

Karargâhtan ayrıldığımızdan beri Thorn ile bağlantıya geçmedikleri belliydi ve en iyi arkadaşımın hâlâ bilerek veya bilmeden görevi sabote etme ihtimalinin olduğunu itiraf etmekten utanıyordum.

"Onu biraz alışveriş yapmak için şehre götürüyor/" dedi Matthew.

İşte bu kesinlikle kitapta yoktu. Alice ile tartışmamızdan kalan öfke geri döndü. Alice kendi hayran kurgusu fantezilerini yaşayabilmek için her şeyi riske ediyor ve bizi hikâyeden gittikçe uzaklaştırıyordu. Evden uzaklaştırıyordu. Midemde tuhaf bir his oluştu çünkü içten içe kısmen benim de suçlu olduğumu biliyordum. Ash ile o sığmağa gitmemem gerekirdi. O lanet kelebeğin kanat çırpmasına izin vermemeliydim.

Saskia ukala bir tavır içindeydi. "Eğer o Gem veledinin sana kanıp babasının sırlarını dökülmesini istiyorsan, mercimeği sende başka kimseyle fırına vermediğinden emin olmalısın..."

Eliyle edepsiz bir hareket yaptı. Matthew kahkahaya boğuldu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Bugün çarşıda çalışabilirsin," diye cevapladı Saskia. "Nate ile birlikte."

Matthew başıyla onayladı. "Gemler çarşısını ziyaret etmeyi çok severler. Biz Implerin emek harcadığını görmek onlara kendilerini üstün hissettirir. Willow'un gerçekte kiminle olmak istediğini iyice hatırladığından emin ol."

Imp otobüsüne binerek çarşının olduğu kasabaya doğru yola çıktık. Bu sahne kitapta yoktu. Gem şehrinin cam ve metalden yapılmış pürüzsüz hatlarını ilk defa gördüm. Bir ressamın geleceğe dair yorumuna benziyordu; spreyle boyanmış ve tertemiz. Restoranlar çoktan öğle yemeği servisine başlamıştı ve sarımsak ile karamel kokuları bize kadar geliyordu. Otobüsün kirli camlarından bakarak Gemlerin yanımızdan geçmelerini, muhabbet etmelerini, durup vitrindekileri incelemelerini, çenelelerini kaldırıp animasyon mükemmelliğindeki hatlarını ortaya çıkarmalarını izledim.

Bulvarda ilerlerken gözlerim istemsizce Willow ile el ele gezinen Alice'i aradı. Ama sadece tüm mağaza ve restoranların camlarını süsleyen işaretleri görebiliyordum. Kırmızı çapraz bir çizginin ardında duran maymun resimleri. Imp giremez. Vücudumdan bir öfke dalgası geçerken dilimi sıkıca dişlerime bastırdım. Asıl hayvan olan biz değil, onlardı. Mükemmellik adına kendi kardeşlerini, çocuklarını kesenler onlardı.

Bulvarın kıvrımını takip ederek bizi çarşı meydanına yönlendirecek olan yola girdik. Burası kasabanın eski bir bölümü olmalıydı. Cam ve demirler henüz buraya varmamıştı. Modernize edilmiş taş Imp binaları etrafımızı sarmalıyordu. Yakındaki bir duvarda, üzerinde bir maymun resmi bulunan kocaman bir tabela gördüm. Sanırım karma bölgeye girdiğimize dair bir uyarıydı bu. Kaslarım gerildi ve biraz huzursuzlanmaya başladım.

Nate iç geçirdi. "Maymun olmak hiç de eğlenceli değilmiş, öyle değil mi?"

Ona dün akşamki Kopyalardan bahsetmeyi düşündüm ama Ash'e kimseye söylemeyeceğim konusunda söz vermiştim, ayrıca Nate'e böyle bir sırrı yüklemek istemiyordum. Onun yerine sadece, "Hayır, hem de hiç değil," dedim.

Sonunda otobüsten inip kalabalığa karıştık. Impller, Gem efendileri için bir şeyler alıp satarken tezgâhları ayıran sütunlar arasında zarafetten yoksun bir şekilde yürüyorlardı. Etrafta çok hoş bir et ve baharat kokusu vardı. Renkli ip makaraları rüzgârda savruluyordu. Gemler hemen kendilerini belli ediyordu. Uzun boylu, zayıf ve kendini beğenmişlerdi. Çoğunluğu tüfek taşıyan askerlerdi ama ara sıra yanımızdan geçen ve sanki kötü bir koku almışlar gibi, sanki biz hayvandan farksızmışız gibi çenelerini havaya kaldıran bazı sivil Gemler de vardı. Öfkeyi vücudumdan söküp atabilecekmişim gibi parmaklarımı sıktım.

Saskia dağınık saçını gevşek bir şekilde örerken, "Ekmek standında bana yardım edebilirsin," dedi.

Üzerinde bir dizi ekmek somunu bulunan tahta bir tezgâha yanaştık. Yayılan bu sıcak ve mayalı koku bana Brittany'deki aile

tatillerimizi hatırlatıyordu. Babam bizi her seferinde geleneksel Fransız fırınlarına sürüklerdi ve ne zaman adını söylemeye çalışsa, "v" harfini "ğ" olarak telaffuz ettiği için, Nate'i kahkahalara boğardı. Babamın kirli sakalı ekmek kırıntılarıyla dolmuş görüntüsünü düşünmek bile keskin bir acı duymama sebep oldu.

Saskia bize bembeyaz eldivenler uzattı. Parmaklarımı eldivenlere geçirip ekmekleri düzenlemeye başladım. O kadar taze diler ki kabuklarına dokunduğumda çıtırdıyorlardı. Nate bir Fransız ekmeği alıp sırttı. Sanırım o da "ğ" harfini hatırlıyordu.

Bir parça yağlı kâğıda ekmek sardığım sırada, yakınlardaki bir elma tezgâhında Ash'i gördüm. Beni görünce koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. Akışkan ve doğal hareketlerle yanına geldi. Bana beyaz eldivenleriyle tezathk oluşturan bir kırmızı elma uzattı.

"Defol, Sincap," dedi Saskia.

"Sadece Violet ile konuşmak istemiştım. Kısa keseceğim, söz." //

Muhafızın biri yakınımızda dolanıyordu ve Saskia'nın olay çıkarmak istemediği belliydi. O yüzden para saymaya dönerek, "Beş dakika," diye mırıldandı.

Ash bir ekmek daha sarmama yardım etmeye başladı ama sessizliğini korudu.

"Annene döneceğini sanıyordum," dedim sonunda.

"Senin iyi olduğundan emin olmak istedim, özellikle de... bilirsin, olanlardan sonra." Nate ve Saskia duymasın diye sesini alçalttı. "Sanırım sana o şeyleri göstermekle hata yaptım."

Fısıldayarak, "Gerçeği öğrenmeyi ben istedim," diye cevap verdim.

Aynı ekmeğe uzandığımızda parmaklarımız bir an birbirine değdi ve eldivenlerimizin kumaşı birbirine dolandı. Ash bana bakarak gülümsedi.

Bir ses havayı deldi. "Eldivenlerin nerede, Imp?"

Muhafız doğrudan bize bakıyordu. Yüreğim ağzıma geldi. Bakışlarımı aşağı çevirip ellerimizdeki pamuklu beyaz kumaşa

baktım. Bu da muhafızın Saskia'yla... ya da Natele konuştuğu anlamına geliyordu.

Ona dönünce en büyük korkumun gerçek olduğunu gördüm. Nate'in eldivensiz elleri hafifçe unla kaplanmıştı

Muhafızın ona seslendiğini fark edince yüzünde beliren korkuyu izledim.

"Ben... ben..." Kelimeleri birbirine dolaşıyordu. "Ellerim... sıcaklamıştı."

Muhafız zümrüt rengi gözlerini kıstı. "Ellerin... sıcaklamış mıydı?"

Nate'in vücudu işlevini yitirmiş gibiydi. Göğsü hareket etmeyi, gözleri kırpmayı bırakmış, parmakları ise tezgâhm kenanna saplanmıştı. Yanma koşmak ve onu kollarıma alıp korumak için çok güçlü bir hisse kapıldım. Ama Ash, "Yapma," diye fısıldadı. İşleri daha da kötüleştirme korkusu hareket etmeme engel oldu.

Muhafız, elindeki tüfeği sıktı. "Pis Imp ellerini Gem yiyeceklerine mi sürüyordun?"

Nate başını sallamaya çalıştı ama sadece gözlerini iki yana oynatmayı becerebilmişti.

Muhafız, kaşlarını çatı. Sanki bütün yüz hatlarını birbirine bağlayan bir ip sertçe çekilmişçesine yüzü buruştu. "Hem dilini *hem de* eldivenini mi yuttun?"

Saskia bakışlarım yerden ayırmadan öne adım attı ve teslim olmuş gibi ellerini yukarı kaldırdı. "Özür dilerim, memur bey. Düzgün şekilde cezalandırılacağından emin olabilirsiniz. Arazimize döndüğümüzde onu bizzat ben kırbaçlayacağım."

Daha önce Saskia'nın hiç bu kadar nazik olduğunu görmemişim. Sanırım Nate'i kırbaçtan çok daha kötü bir kaderden kurtarmaya çalışıyordu. Ensemde ter birikirken uyluklarımın titremeye başladığını hissedebiliyordum.

Muhafız onu elinin bir hareketiyle savuşturdu. "Kapa çeneni, köle. Tabii sen de ellerini kaybetmek istemiyorsan."

Ağzımdan istemsizce, "HAYIR!" nidası kaçtı.

Muhafız kendi etrafında döndü. "Bunu kim söyledi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama dünya bulanık görünüyordu ve bir anlığına nerede olduğumu unuttum.

"Ben söyledim," dedi Ash.

Muhafız kakhaha attı. "Amma da kadınsı bir sesin varmış." Ona sert bakışlarla baktı. "Şimdi hepinizi hizaya getirecek güzel bir ampütasyon iyi gider."

Nate'i tezgâhın arkasından çıkarıp sürüklemeye başladı.

Durumun gerçekliği kafama gürültüyle dank etti ve vücudum bir yanardağa atlamış gibi yanmaya başladı. Sıcak ve öfkeyle doluydum. Tekrar, "HAYIR!" diye bağırdım. Öne atıldım ama Ash ile Saskia beni durdurdu. Tekme ve yumruklar atarak onlardan kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydüler. Sadece aralarında pinpon topu gibi zıplamayı başarabildim. Birkaç muhafız yanıma geldi ve elleriyle beni işaret ederek öfkeme güldüler.

"Ellerini kesecekler," diye bağıırken kelimelerime anlam vermeye çalışıyordum. Yarı-tamamlanmış, yarı-ölü Kopyaların görüntüleri zihnimde belirdi. Nate olmazdı, Nate olamazdı. Bunu Nate'e yapamazlardı.

Ash ağzımı kapattı. "Violet, eğer böyle devam edersen onu öldürürler."

Ama bir şekilde Nate'e ulaşabilme ve onun yerini alabilme ümidiyle, onlardan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmedim.

Nate'i meydanın bir köşesine sürüklediler. Kocaman vücutlarıyla onun etrafını çevrelemişlerdi. Oldukça büyük bir kalabalık toplandı ama bu mesafeden ve onca insanın arasından bile Nate'in parmaklarının, çocukluktan henüz çıkmış tırnaklarına kadar uzanan pürüzsüz tenini görebilecek gibiydim. Avucunun beyazlığını. İnce bileğinin altındaki damarların çizgilerini. Kusmuk boğazımda yükseldi ve öğürmeye başladım.

Onu iterek dizlerinin üzerine düşürdüler ve koluna bilekten dirseğe kadar uzanan plastik bir turnike taktılar. *Bu gerçek olamaz.* Birden tuhaf bir şekilde, vücudumla bağlantımı kaybetmiş gibi hissettim. Hâlâ mücadele mi ediyordu yoksa bez bebek gibi sarkmış öylece duruyor muydu bilemiyordum. Nate'in kum san-

sı kafasının eğilmesini, gözyaşlarının yere damlamasını izledim. Nate daha bir yaşında bile değilken onunla beşlik çaktığımızı, iki yaşındayken de yumruklarımızı birbirine vurup, "Güm!" diye bağırdığımızı hatırlıyordum. İlk piyano dersini, ufak parmaklarının tuşlara güçlükle yetişmesini hatırlıyordum. Islak ve sıcak bir şeyin yanaklarımdan dilime aktığını hissettim. Tadı tuzlu su gibiydi.

Kalabalık sessizleşt  ve muhafız kıvrımlı büyük bıçağını yukarı kaldırdı. Bıçak öğle güneşinde bir hilal gibi parıldayarak havada durdu.

"MUHAFIZLAR!" Bir Gem kadını, kalabalığı ittirerek öne çıktı. Çok güzeldi ama belli ki sinirlenmişti. Peşinde tıpkı onun gibi güzel görünüşlü bir Gem erkeğı vardı. Onca gözyaşı ve kapıldığı dehşete rağmen onları tanıdım. Alice ile Willow.

"BEKLEYİN." Alice kendini Nate'in üzerine attı, böylece muhafız önce onu kesmek zorunda kalacaktı. Ama Willow yüzünde açık bir kararsızlık ifadesiyle geride kalmayı seçti.

Alice, kırmızı elbisesi rüzgârda uçuşurken, "Buna hemen bir son vermenizi emrediyorum," diye bağırdı.

Saskia'nın nefesi kesildi. "Yoksa bu..."

Muhafız, bıçağını indirmeden, ağırlığını diğ r ayağına geçirdi. "Bu da ne demek oluyor?"

Alice başını muhafıza çevirdi ama yerinden kıpırdamadı. "Bu Imp'i tanıyorum. Babam için çalışıyor. Eğer elini kaybederse babam çok kızar."

Bir başka muhafız öne çıktı. "Bayan, affımıza sığınıyorum ama daha bir sürü Imp var. Başka bir tane bulun."

Alice gülümsedi. "Ah, hayır, bunun yeri doldurulamaz."

"Bu epey alışılmadık bir durum, Bayan..." Bıçaklı muhafız onun soyadını sorguluyordu. Belli ki şüphelenmişti.

Willow sonunda öne doğ r bir adım attı. "Alice, ismi Alice. Eğer fark etmediyseniz, kendisi benimle."

Muhafızlar onu ilk kez görüyorlardı. Yüzlerindeki gurur ifadesi birden yok olmuştu. "Efendi Harper, çok özür dilerim." Tüm muhafızlar kasketlerini eğerek onu selamladılar.

Vücudumdaki kan tekrar hareket etmeye başladı ve dünya tekrar yerine oturdu. Ash'in tutuşunun gevşediğini hissettim.

Willow gırtlığını temizledi. Biraz utandığı belliydi. "Eğer Bayan Alice bu Imp'in bağışlanmasını talep ediyorsa, sorgusuz sualsiz onun arkasındayım."

Muhafızlar rezil bir şekilde eğilip selam vererek hep bir ağızdan, "Evet, elbette, Efendi Harper," dediler.

Alice doğruldu ve muhafızlar turnikeyi çözmek için yerlerinden fırladılar. O anda aklımda bir şeyler sanki yuvasına itilen mermi gibi yerinden oynadı ve çarşı meydanına koştum. Ash'in benimkilerle kısmen uyumsuz ayak sesleri ardından geliyordu. Nate'i kollarıma alıp yüzümü omzuyla boynu arasındaki yumuşak kıvrıma gömdüm. Birden gevşedi ve bütün vücudunun ağırlığını bana bıraktı. Gözyaşlanımı bastırmaya çalışırken saçlarını okşayarak yüzünden çektim. "Jonathan, Jonathan," diye fısıldayarak onu tezgâha geri götürdüm. Annemle babamm onu çağırırken kullandığı isimdi bu. Şu anda sahip olduğu, ebeveyne en yakın kişi bendim. Tüm vücudu titriyordu ve elleri tuhaf mavi bir renge bürünmüştü.

Ash korumacı bir tavırla kolunu etrafımıza sararak, "İyi misin?" diye sordu.

Nate hıçkırdı. "Yapacaklardı. Sırf eldivenlerimi çıkardım diye ellerimi keseceklerdi."

"Onlar birer canavardır." Ash bana imalı bir bakış attı.

Kalabalık dağıldı ve muhafızlar tekrar yerlerine döndü. Eğer kan beynime sıçramamış ve Nate'in rengi atmamış olsaydı, biraz önce hiçbir şey olmamış sanırdınız. Sanki Gemlerin on dört yaşındaki bir çocuğun elini kesmeleri tamamen normal bir şeymiş gibiydi.

En sonunda Willow beni fark etti - Nate'in yanına kıvrılmış ağlıyordum. O mükemmel yüzü şok ve suçluluk ifadesiyle çarpıldı. Hiç utanmadan, gözlerimi kaçırmayı reddederek bakışlarına karşılık verdim. Eğer Alice orada olmasaydı hiç sesini çıkarmayacağını, Nate'in ellerinin kesilmesine engel olmayacağını

ikimiz de biliyorduk. Geçen akşam bahçede söylediği sözleri hatırladım. *İşler her zaman böyle yürüyordu.* Dokuz urgan ilmeğini, buruşmuş kâğıt bebek zincirini, maymun-giremez işaretlerini, turnikeyi ve sıvı dolu bir tankta szlen, bacakları kesilmiş oğlanı düşündüm. Öfke bütün vücudumu şişirdi ve beni iki, üç, dört metre boyuna getirdi. İçimden onu sevdiğimi söylemek değil, oracıkta boğazlamak geliyordu. Ve yüzüne bakılırsa o da bunun farkındaydı.

Alice nazıkçe onun kolunu çekiştirdi. Willowla birlikte uzaklaşmadan önce geriye dönüp omuzunun üzerinden bize baktı.

Ağzımı sessizce oynatarak, "Teşekkürler," dedim.

Güzel gülüşüyle tebessüm ederek bana göz kırptı.

B Ö L Ü M

2 7

Babam bir keresinde bana kurbağalar hakkmda oldukça havalı bir şey söylemişti.

"Eğer bir kurbağayı kaynar kazana atarsan, yanmış kıkırm yüzgeçleriyle tuta tuta zıplar gider. Eğer aynı kurbağayı soğuk suya atıp yavaşça ısıtırsan, şapşal şey orada öylece durur. Önce testisleri terlemeye başlar ve sonunda su kaynayınca da gerip gider." (Babam komik biriydi. Rasgele birçok şey biliyordu. Sanırım Nate bu yönünü babamdan almıştı.)

Şimdi kendimi o ilk kurbağa gibi hissediyordum. Kaynayan bir suya atılmıştım ve kıkım haşlanmıştı. Ama diğer Impller ikinci kurbağa gibiydiler. Kazanda o kadar uzun süredir oturuyorlardı ki sıcaklığa alışmışlardı. Az önce bir çocuğun eli neredeyse kesilecekti ama her şey aynı tas aynı hamam devam ediyordu. Sana maymun deniliyordu ve sen her zamanki gibi işine gücüne bakıyordun. Cinsel tacize uğruyor, belki de muhafızlardan biri tarafından vuruluyordun - ama tüm bunlar *Darağacı Dansında* her gün yaşanan şeylerdi.

Fakat ilk kurbağanın aksine benim zıplayıp kaçacak hiçbir yerim yoktu. Bu kahrolası kazanda tıkılıp kalmıştım ve asılana kadar gün saymaya devam ediyordum.

Malikâneye döner dönmez Nate ranzasına kıvrıldı. Saskia bile endişeli görünüyordu; Nate'in fazladan bir dilim ekmek daha yediğinden emin olup örtüsünü çenesine kadar çekmişti. Karanlık çöktüğünde, son bir kez daha Willow'u beklemek üzere bostana gitmem gerektiğini biliyordum ama gitmeden önce Nate'in kafasını öpüp kokusunu içime çektim. Uykusunda kıpırdandığında ise ne olur ne olmaz diye bir kez daha öptüm.

Giderken Saskia kolumu tuttu. "Unutma. Sadece ondan hoşlanıyormuş gibi yapıyorsun."

"Sorun yok, Saskia. Çarşıda olanları gördün." Kendi kendime, *Ayrıca bacakları kesilmiş kardeşini de içi sıvı dolu bir tankta saklıyor*, diye düşündüm.

Saskia, sanki kendisi her şeyi biliyor, ben ise hiçbir şey bilmiyormuşum gibi sıırttı. "Imp ya da Gem olsun, bütün erkekler birer piç kurusudur."

Zayıf bir kahkaha atmayı başarıp bostana yollanırken, sabahki şok yüzünden hissiz ve soğuğa bağışıklık kazanmış bir hâlde replikleri kafamda tekrarlamaya çalıştım. Bu gecenin şu âna kadarki en önemli sahne olduğunu biliyordum. Hikâyenin dönüm noktasıydı. Willow'un sonunda Rose'u şehre kadar takip etmesine sebep olan sahneydi. Ama replikler kafamda birbirine karışıyordu ve onları birbirinden ayıramıyordum çünkü Willow'a onu sevdiğimi söylemek istemiyordum. Ona sadece koca bir hödük olduğunu söylemek istiyordum.

Gölün yanından yürürken ayın suda mükemmel bir küre gibi görünen yansımaları fark ettim. Elimde olmadan gülümsedim. Yansımalar ve yankıların, ait oldukları şey kadar gerçek görünebilmeleri ne kadar da komikti. Uzanıp el yordamıyla bir taş aradım. Sonra onu suya fırlatarak küreyi binlerce gümüş parçaya böldüm.

"Violet."

Arkama döndüğümde Ash'in bana yaklaşmakta olduğunu gördüm. Başını yana doğru eğdi ve içimde bir şeylerin kıpırdanıp bağırsaklarımı çekiştirmeye başladığını hissettim

"Sana neler oluyor?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"OGem'i tanıdım; şu çarşıdaki kızı."

Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıydım çünkü biraz sinirli bir tavırla iç geçirdi. "Sana bir ipucu vereyim: Devasa erkek ayakları."

Nasıl açıklayacağımı bilemiyordum ve bunun için gerçekten zamanım yoktu. Birkaç dakika içinde Willow ile buluşmak zorundaydım. "Bak, durum gerçekten çok karışık."

"Bana onun Gem olmadığını söylemiştin." Sesi biraz kırılgan, hatta ihanete uğramış gibiydi.

"Değil."

"O zaman gerçekten bir casus mu?"

Elim onunkine dokundu. "Söz veriyorum ki bir gün açıklayacağım."

"Benden sır saklıyorsun, hem de sana gösterdiklerimden sonra..." Sesi azalarak kesildi. İkimiz de ne demek istediğini biliyor-duk ve bana öfkelenmesine şaşırmamıştım.

"Söz veriyorum, anlatacağım... Sadece, şu anda yapamam. Biriyle buluşmam gerekiyor."

Beni kocaman, keskin bakışlı gözlerle inceledi. "Cidden *onunla* buluşmayacaksın, değil mi?"

"Evet, buluşacağım."

"O Kopyaları gördükten sonra, muhafızlar Nate'in elini kesecekken hiçbir şey yapmamasından sonra ondan cidden hoşlanıyor olmazsın."

"Biliyorum."

"Seninle asla gerçek anlamda birlikte olamayacağını da biliyorsun. Kanunlar bunu yasaklıyor. Darağacında dans ettiğinle kalacaksın."

"Ash, biliyorum."

"Peki, bunu neden yapıyorsun?"

Ona ta Comic-Con'dan başlayıp tam buraya, göl kıyısına gelene kadar olan biten her şeyi anlatmak istiyordum. Sır ve yalan

duvarlarını yıkmayı, beni gerçek kimliğimle tanımasını ama her şeyden önce, birbirimize mükemmel şekilde uyacağımızı bildiğim için, kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna yaslamayı istiyordum. Ama bunların hiçbirini yapamayacağımın farkındaydım. Çok fazla şey risk altındaydı. Vücudum birbirine kenetlenmiş bir sürü küçük parçadan oluşmuş gibi hissediyordum. Bütünlük hissini kaybetmiştim. Sanki raptiyelerle tutturulmuş tuhaf, buruşuk bir kukla gibiydim.

İç geçirdi - nefesi bir sis bulutu gibi aramızda süzüldü. "Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor musun?"

"B-bilmiyorum."

"Çünkü bir insanı sırf..." dudakları biraz çarpıldı "...sırf mükemmel orantılı bir vücudu, harika elmacık kemikleri ya da parlak saçları var diye sevmemelisin. Bir insanı... ne bileyim... gerçek olduğu için, senin için doğru kişi olduğu için sevmelisin."

Suya bakmaktan kendimi alamadım; ayın ufak parçalan hâlâ yüzeyde dans ediyordu. Bakışımı Ash'e, hafif kalkık burnuna, mavinin akla hayale sığmayacak kadar açık tonundaki gözlerine ve gülümsediğinde yüzünün tüm hatlarını gölgede bırakma yeteneği olduğunu bildiğim dudaklarına çevirdim. Sonra Nate'i, Alice'i, Katie'yi ve evimi düşündüm. Kitabı devam ettirmek *zorundaydım*. İki ipliğin tekrar birbirine dolanmasını *sağlamalıyım*. Eskiden senaryoya ve öngörülebilirliğine sıkıca tutunurdum ama şimdi birileri beni ortadan ikiye ayırıyormuş gibi hissediyordum. "Biliyorum, biliyorum."

"Demek istediğim, daha gerçek adını bile bilmiyor. Hem de çok hoş bir adın var, çok daha..."

Ama sözünü bitirme şansı hiç olmadı çünkü öne eğilip onu öpmeye başlamıştım bile. Öpüşüme karşılık verdi; dudakları sıcak ve yumuşacıktı, nefesi ise burun deliklerimi dolduruyordu. Bir akçaağaç tohumu gibi havada süzülüyor, neşeyle dolmuş bir hâlde gökyüzüne doğru yükseliyordum. Ash parmaklarını omurgamda gezdirerek özenli şekiller çizirken, sanki daha derin bir nefes alırsam ciğerlerim patlayacakmış gibi hissettim.

Onu daha yakınımı çektim ve vücudu benimkine yaslandı - gerçekten birbirimize mükemmel şekilde uyuyorduk.

Ama o anda kafam birden Alice, Katie ve Nate ile doldu ve o korkunç yırtılma hissi geri döndü.

Kahrolası kitap.

Şerefsiz kelebek.

Geri çekildim. "Özür dilerim."

Yüzümü inceledi. "Sen... sadece onu mu istiyorsun?"

Söyleyeceğim yalan sanki dikenli ve keskin bir şeymiş gibi boğazıma takıldı. Bir sebepten, Katie'nin mektubundaki alıntıyı düşündüm. *Bütün dünya bir sahnedir*. Güçlkle yutkundum ve kelimeleri teker teker ağızımdan iterek çıkardım. "Evet, sadece Willow'u istiyorum."

Tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaştı.

B Ö L Ü M

2 8

Gözyaşlarımı uzaklaştırmak için gözlerimi sertçe kırptırarak ve öpücüğü dudaklarımdan silmeye çalışarak bostana ulaştım. Dağılmış durumdaydım; yanlış karakteri öpmüş, yanlış adama âşık olmuştum. Belki de Sally King haklıydı. Belki de birbirinize gerçekten uyuyorsanız, belki de karşınızdaki doğru kişiye, gerçekten birkaç gün içerisinde âşık olabilirdiniz. *Tanrı aşkına*, Violet, dedim kendime. *O başka bir gerçeklikten, başka bir evrenden. Sen ise evine dönmek üzeresin.* Vücudumun aşağıya düşüp ipin ucunda sallandığı görüntü aklıma geldi. *İki gün içinde asılacağım.* Düşünceyi uzaklaştırıp gözlerimi sertçe kırptım.

En büyük korkumun sınavda başarısız olmak ya da zeytin yerken boğulmak olduğu zamanları anımsayarak, bu düşünceleri defalarca kafamda döndürdüm. Neredeyse havanın ne kadar soğuk ve karanlık olduğunu fark etmemiştim. Sonunda saat gece yansım vurdu.

Karnım panik duygusu ve endişeyle kasıldı.

Willow gelmiyordu.

Burası şimdiye kadarki en önemli sahneydi ve Willow beni ekmişti. Sanki tenim yokmuş gibi hissediyordum. Başaramamıştım. Ne sebepten olursa olsun, Willow beni istememişti. Nate

haklıydı. Senaryoya sadık kalmalıydim. Her şeyi, Darağacı Balosu'nu, öpücüğü, çarşayı aklımdan geçirdim.

O anda kafama dank etti. Çarşı. Tabii ya, benden utanıyor olmalıydı. Benim için önemli olduğu bariz olan bir Imp'i savnamamıştı. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunun farkındaydı. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim. Sadece onun yanına giderek aramızda hiçbir sorun olmadığını göstermem ve hikâyeyi rayına oturtmam gerekiyordu.

Ash'e, boynuma geçirilen ilmeğe, eksik uzuvlara, uçuşan vücutlara dair düşüncelerimi bir kenara bırakarak yenilenmiş bir görev hissine kapıldım. Havadaki elma kokusunu derin bir şekilde içime çektim.

Malikâneye koştum. Arkadan dolandım ve kafamı kaldırıp meşe ağacına baktım. Willow'un camından ışık sızıyordu. Uyanıktı. Camına birkaç taş atmayı denedim ama dallar araya girdi ve dikkatini çekmekte başarısız oldum. Yapabileceğim tek bir şey vardı. Kahrolası ağaca tırmanmak zorundaydım.

Ash'in tavsiyesini hatırladım. Aynı anda birden fazla uzvumu asla serbest bırakmamaya ve ağırlığımı vermeden önce her dalı test etmeye dikkat ederek yavaşça, dikkatli bir şekilde daldan dala geçmeye başladım. Bir sürü dal yüzümü çizdi, yapraklar saçıma takıldı ve elimi birkaç kez ağaç kabuğundaki gizli kıymıklara sürttüm ama oldukça güzel bir ilerleme kat ettim.

Asla aşağıya bakmadan, sürekli yukarı bakarak tepeye yaklaştım. Yaprakların nihayet aralanıp yıldızları açığa çıkarmasını bekliyorum, dallar gittikçe incelirken yüzümdeki rüzgârın keyfini çıkarıyordum. Willow'un camına yaklaştığım ve titreyen yumruğumu camı tıklatmak üzere öne uzattığım sırada, yüzümde kocaman bir sırtış belirdi. Ben, Violet, devasa bir ağaca tırmanmıştım ve bir Gem'in bana âşık olmasını sağlamıştım. Kendimi yenilmez hissediyordum. Şansa ağırlığımı kaldırabilecek kadar kaim bir dalda yavaşça kayarken ağzımdan bir kıkırtı kaçtı. Willow'un camından gelen ışık önüme serilip ellerimi aydınlattı. Sonunda doğrudan odasma bakabileceğim şekilde vücudumu kaldırdım.

Yatakta uzanıyordu. O mükemmel, kaslı vücudunun etrafında kırışmış saten çarşafı görebiliyordum. Kalçasının şeklini, göğsünün çizgisini ve uyluklarının üst kısmını çevreleyen soluk yara izlerini de öyle. Göğsü ritmik bir şekilde inip kalkarak uyuyordu.

Ama yatakta çıplak yatan tek kişi o değildi - kendi şahsi dönüm noktama ulaşmıştım.

Altın saçları yastığa dökülmüş, uzun bronz bacakları onunkilere dolanmış şekilde Willow'un yanında uzanıyordu.

Kadın, erkek bütün insanlar da oyuncular.

Alice.

BÖL Ü M

29

Alice'in gözleri birden açıldı. Doğrudan bana baktı. İlk başta benim gördüklerimi, camdaki yumuşak ışıklardan ve bronz şekillerden oluşan yansımayı görmüş olmalıydı. Ama sonra odağımın değiştiğini gördüm. Kendi görüntüsünden öteye bakıp benim bakışlarımla buluşunca ifadesi memnuniyetten şoka dönüştü. Sonra yüzünde yavaşça bir kabulleniş ifadesi belirdi, sanki en başından beri onu orada bulacağını biliyormuş gibi.

Sadece tek bir dürtüm vardı: Kaçmak. Gözyaşları önümdeki dal ve yapraklara düşerken, üzerinde durduğum dalda geriledim ve hızla çılgınlar gibi aşağıya inmeye başladım. Ash'in bütün tavsiyelerini unutmuştum. Yuvarlanarak ve her yanıma çizerek daldan dala zıplarken ince dallar ellerime ve kafatasıma batıyordu. Son dalda ayağım kaydı ve bir anda zemin ansızın yükselmeye başlamış gibi hissettim. Sırtımın üstüne düştüm ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Öylece uzanıp kahrolası ağaca bakarak nefes almaya çalıştım ama nafileydi. Boğuluyor gibi hissediyor ve o korkunç görüntüyü aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Onu görmeden önce sesini duydum. Ayaklarının çakılların üzerinde çıkardığı sesi ve yumuşak ama çılgına dönmüş bir şekilde adımı haykırışını. "Violet. Violet."

Yanıma geldi ve kayarak diz çöktü. "Kötü mü düştün?"

"Evet," diye ciyaklamayı başardım.

"Kafanı vurdun mu?"

Elim alnıma gitti. "Hayır."

Oturur pozisyona gelmeme yardımcı oldu. Parfümünün çekici tatlı kokusu beni sakinleştirdi ama sonra bu yüzden kendime öfkelen dim. Onu bir anlığına inceledim. Makyajsızdı ve postişleri omuzlarına dökülüyordu. Soğuktan korunmak yerine büyük ihtimalle çıplaklığını gizlemek için vücuduna beyaz saten bir çarşaf dolamıştı. O kadar doğal görünüyordu ki bir anlığına tekrar Alice olmuştu.

"Neler oluyor?" Sesimdeki incinmişlik onun kadar beni de şaşırtmıştı.

"Özür... özür dilerim. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Eve dönmek istemiyor musun?"

"İstediğimi sanıyordum. Ama sonra olan oldu."

"Ne oldu? Willow mu?"

"Sanırım... ve daha fazlası." Eliyle dramatik bir şekilde etrafı gösterdi. "Harikalar Diyarı."

"Kahretsin, Alice. Bunu aşk için yapmıyorsun. Sen sadece *onlardan* biri olmak istiyorsun." Tökezleyerek ayağa kalktım. Ciğerlerim hâlâ sızlıyor ve vücudum hâlâ oksijen eksikliği çekiyordu ama öfkem güçlenince sırtımı dikleştirmeyi başardım.

"Neden olmasın?" O da doğruldu. Çarşaf vücudunda dikkatlice tıraşlanmış pasta glazürü gibi duruyordu. "Gemler bana karşı nazikler. Oysa Impler bana cüzzamlı gibi davrandılar, saçımı kestiler, beni asmaya çalıştılar ve bir kuleye hapsedtiler."

"Evet, beni de asmaya çalıştılar, hatırlıyor musun?"

"O zaman ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır, aslında anlamıyorum. Eğer benim gördüklerimi, Gemlerin Implere *gerçekten* nasıl davrandığını görseydin fikrini değiştirirdin."

"Belki benim yerimde olsaydın, sen de fikrini değiştirirdin."

Hüsrarla ellerimi yumruk yaptım. "Tanrı aşkına, Alice. Gem-ler sana onlardan biri olduğunu düşündükleri için öyle davranıyorlar."

"Ne olmuş?"

"Grip olduğunda veya normal bir insan gibi yaşlanmaya başladığında ne olacak? Ya da ne bileyim, bir sınava girip IQ seviyen yüksek olmadığı için bütün soruları cevaplayamadığında?"

Kesinlikle hassas bir noktaya dokunmuştum. Geri adım atı. "Kalın kafalı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Eh, eğer gerçekten burada kalmak istiyorsan öyle olmalısın." Kaskatı kesilen vücudum öfkeyle karıncalandı ve çimleri botla-rımla sertçe ezerek yanından geçip ağaçlara doğru yürüdüm.

Ama Alice peşimden koşarak kolumu yakaladı. "Violet, lüt-fen anlamaya çalış. Ben daha önce hiçbir yere uyum sağlayama-dım. Burası farklı biri gibi hissetmediğim ilk yer."

"Zavallı Alice. O kadar güzel olmak çok zor olmalı." Kolumu sertçe çekiştirip ondan kurtardım.

"Bunu demek istemedim." Önüme geçerek yolumu kapattı. "Burada mutluyum."

"Ah, bütün her şey senin için, değil mi? Katie'yi hiç düşün-dün mü? Thom senin buraya sadece Willow ile kırıştırmak için geldiğini öğrendiğinde neler olacağını hiç düşündün mü?"

Yüzünden tam anlamıyla okuyamadığım bir ifade geçti. Suç-luluk muydu? Pişmanlık mı? İşte tam o anda, yarım kalp kolye-sini takmadığını ilk defa fark ettim.

İhaneti beni derinden yaralamıştı. "Sadece eve dönme şansı-mızı sabote etmekle kalmıyorsun, aynı zamanda hepimizin ha-yatlarıyla oynuyorsun."

"Thom, Katie'ye zarar vermez, onu fazlasıyla arzuluyor... Söylediklerinin sadece tehdit olduğu çok belliydi."

"Kendine böyle söylemeye devam et. Ayrıca, muhafızlar bir daha Nate'in ellerini kesmeye çalışırsa ona da bunun sadece bir tehdit olduğunu söylersin."

Sözlerimin onu sarstığı belli oluyordu. "Bak, Violet. Muhafızların yoldan çıkmış olduklarını biliyorum ama Willow ve ailesi aslında iyi insanlar. Onlar böyle bir şeyi asla yapmazdı."

Öfke vücudumun her bir parçasını doldurdu. Tankta parçalara bölünmüş hâlde süzülen oğlanı düşündüm. Ash'e verdiğim söz sanki çok uzaklarda gibiydi. "Öyle mi? O zaman neden Willow'a arazinin altındaki sığınakta neler sakladığını sormuyorsun?"

Beklediğimin aksine, hiç de kafası karışmışa benzemiyordu. Kaşlarını çatmamıştı ve zifiri karanlık bakışlarını benden kaçırmamıştı. Sadece utanmış ve mahcup görünüyordu.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" dedim.

Bakışlarını kaçırırken çarşafını düzeltti. "Willow'un bacağındaki yara izini gördüm. Ne olduğunu sorduğumda bana anlattı."

"Parçalara ayırdığı akrabalarım mı anlattı?" Sesim gittikçe yükseliyordu.

"Kopyaları mı? Evet."

Bakışlarımla buluşması için meydan okuyarak gözlerimi ona diktim. "Onları Kopya diye adlandırmaları, insan oldukları gerçeğini değiştirmiyor." Bir anlığına duraksadım. "Bekle. Willow mu anlattı dedin? Yani gerçekleri Willow da biliyor, öyle mi?"

"Evet, elbette biliyor. Kendi bacakları sonuçta."

Onu şu anda yumruklayabilirdim. Umutsuzca dua edermiş gibi ellerimi birleştirdim. "Hayır. İşte sorun tam olarak bu, Alice. O bacaklar ona ait değil." Her sözcüğü tane tane söyleyerek anlamasını sağlamaya çalıştım. "O. Bacakları. Kendi. Kardeşinden. Çaldı."

"Aşırı duygusal davranıyorsun."

"Ah, gerçekten mi?" Artık bağırmaya başlamıştım, o kadar öfkeliydim ki sesimin kontrolünü kaybetmiştim. "Pekâlâ, belki de Nate'in ellerinin kesilmesine engel olmamalıydın. Senin ve sabah kahvesi içtiğin arkadaşlarının yedek parçaları olurlardı."

Bana doğru bir adım attı ve sanki mantıksız olan bertmişim gibi sakın bir ses tonuyla konuştu. "Bak, Violet, durum göründü-

ğü kadar kötü değil. Bütün Kopyalar komada. Acı hissetmiyorlar ve varlıklarından haberleri yok."

"Ah, tamam o zaman ya. Hayati organlarını çalarken gözlerine bakamadıkları sürece sorun yok."

Beni duymazdan gelerek dengeli bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Ayrıca Harperlar Kopyalarını güvende tutmak için özel bir saklama yeri yapmışlar."

"Evet, biliyorum. Orayı buldum. İnan bana, güvende falan değiller."

"Sakin ol, Vi." Yalnızca Alice, üzerinde sözde-erkek-arkadaşımın yatak çarşafıyla organ hırsızlığını tartışırken kendine bu kadar hâkim ve özgüvenli görünebilirdi. "Muhafızların depolarda Kopyalarla... bilirsin işte... aylaklık ettiklerine dair dedikodular duyduktan sonra onları güvende tutmak için gizli bir yer inşa ettirmişler."

"Aylaklık... derken?" Laflarım birbirine girmişti.

"Tanrım, çok safsın. Cinsel konularda yani."

Bu yeni bilgiyi algılamakta güçlük çekerken beynimi bir arada tutmaya çalışarak ellerimi kulaklarımın üzerine kapadım. "Kahretsin, Alice. Bu iş gittikçe daha da kötüleşiyor." Sesim sanki kafamın içinden geliyormuş gibiydi. "Söyleyeceklerini daha fazla dinlemek istemiyorum. Artık seni *tanıyamıyorum*." Sesim alçak bir hırıltıya dönüştü. "Beni iğrendiriyorsun." Sekizinci sınıfta Alfie Peach bana diskoya gitmeyi teklif etti diye en sevdiğim tişörtü tuvalete tıktığında bile Alicele bu şekilde konuşmamıştım. Hatta matematik ödevimi çalıp kendisine aitmiş gibi davrandığı için uzaklaştırma aldığımda bile. Yere çökerek gözyaşlarına boğulmasını bekledim.

Ama o sadece kahkaha attı. Gerçekten güldü. "Sadece kısıkmıyorsun."

"Tam olarak neyi acaba?"

"Beni. Gemleri... biz mükemmeliz."

"Mükemmellik insanlığını kaybetmekse, al senin olsun." Boynumdaki gümüş kalbi parmaklarımın arasına aldım. Birden

ne kadar keskin ve soğuk hissettirdiğini fark ettim. Zinciri sıkıca tuttum ve tüm gücümle çektim. Kopçası ya da en zayıf halkası kopmuş olmalıydı. Hayal kırıklığına uğratan bir kolaylıkla boynumdan düşüverdi. Görmesi için zinciri Alice'e doğru tuttum.

Parmakları boş gerdanına gitti. "Violet..." Sesi kesildi ve bir anlığına birbirimize baktık.

"Özür dilerim," dedi sonunda.

"Zahmet etme." Sinirli bir şekilde parmağımla malikâneyi gösterdim. "Toga partisine âşığının yanında devam etsen iyi olur." Sesim o kadar kırgın ve zehirli çıkmıştı ki kendim bile zor tanıdım.

Ses tonum karşısında yüzünü buruşturdu. "Bunu her ikimiz için yapıyorum."

"Deme ya."

"Seni orada görmek istemiyorum..." Kelimeler boğazma takıldı.

"Nerede?" Kafam patlamak üzereymiş gibiydi. "Söyle."

"Asıldığım görmek istemiyorum," diye bağırdı. "Asılmam izlemek istemiyorum."

"Palavra! Sen sadece eve dönmek istemiyorsun."

Zincir hâlâ elimde sallanırken dönüp ağaçlara doğru koştum ve Alice bu sefer peşimden gelmedi.

R Ö L Ü M

3 O

Imp kulübelerine doğru koşuşum, kimi zaman yavaşlatılıp kimi zaman hızlandırılan tuhaf ve ham bir film gibiydi, sanki hayal âlemindeydim ve olanları parça parça algılıyordum. Rüzgâr yanaklarımı uyuşturup kulaklarımı dolduruyordu ama tek bir cümleyi kafamdan atamıyordum: *En iyi arkadaşım bana ihanet etti.*

Imp kulübesinin kapısını savurarak açtım. İfadem bir siren gibi içerdeki bütün kölelerin dikkatini çekti.

Saskia sert görünüşünü bir an için kenara bırakarak bana doğru fırladı. "Violet? Ne oldu?"

Neredeyse kendi kendime konuşur gibi, "Alice," dedim.

Matthew beni bir sandalyeye yönlendirdi.

Sanki tekrarlamak canımı daha az acıtacakmış gibi bir kez daha, "Alice," dedim.

Nate başımda toplanan kalabalığı iterek bana yaklaştı. "Ne olmuş ona?" diye sorarken yüzünde endişe ve acı karışımı bir ifade vardı.

Saskia izleyenleri tersledi. "Kendisini ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokan bir sonraki Imp benimle muhatap olur, ona göre. Anladınız mı?"

Impler biz yokmuşuz gibi davranarak kendi işlerine döndüler.

"Ee?" dedi Nate.

Kulübenin küflü kokusunu ilk defa fark etmeden, derin ve titrek bir nefes aldım. "Onları birlikte gördüm. Alicele Willow'u. Yataktalardı... Şey olmuş, işte... ya da her zaman öyleymiş..."

"Kaltak," dedi Nate.

Sırf alışkanlıktan, "Nate, üslubuna dikkat et," diye mırıldandım.

Saskia masaya yaslanıp yavaşça iç geçirdi. "Tamam, tamam, bu o kadar da kötü değil. Alice bizim tarafımızda, öyle değil mi? Thom için çalışıyor. Senin Willow'u baştan çıkarmakta başarısız olma ihtimaline karşı Thom'un onu yedek plan olarak kullandığımı tahmin ediyorum."

"Olay sadece Willow'u baştan çıkarmak değil." Bir şekilde anlamasını sağlamayı umarak, elimi onunkinin üzerine koydum. Elini çekti ama ben yine de sözlerime devam ettim. "Jeremy Harper⁷ m sırlarım öğrenmekten çok daha önemli şeyler var."

"Ne gibi?" diye tısladı.

Hikâyeyi tamamlayıp eve dönmek gibi. Kelimeler dilimde ağırlaşarak ağzımın açık kalmasma sebep oldu.

Arkasını döndüğü için Saskia'nın yüz ifadesini göremedim ama kaskatı duruyordu ve yumruklarım sıkılmıştı. "Tamam, eğer Alice işini yapıyorsa seni denklemden çıkarmamız en iyisi olur. Hadi, karargâha dönüp Thom'un ne yapmak istediğine bir bakalım."

Alice'in kazanmasına izin verme düşüncesine katlanamıyordum. Ash'i bırakma düşüncesine katlanamıyordum. Ve asla eve dönememe düşüncesine katlanamıyordum. İçimdeki paniğin gittikçe arttığını hissedebiliyordum. "Hayır. Kalmak istiyorum." Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkmıştı. "Onu geri kazanmak ve durumu düzeltmek istiyorum."

"Sana ne istediğini sormuyorum, ne yapacağımızı söylüyorum." Saskia bana bakmak için arkasına döndüğünde sağ gözünün seğirmeye başladığını fark ettim. "Bundan memnun oldu-

ğumu mu sanıyorsun? Matthew ile birlikte aylardır bu kahrolası tezgâhı planlıyoruz. Sonra şu lanet olası uzun-bacaklı-oyuncak-bebek işimize burnunu sokup bütün parsayı kendine topluyor." Dönüp kendi kendine konuştu. "Rose olsaydı bunların hiçbiri olmazdı."

Eğer daha önce kendimi bundan daha beceriksiz hissetmemin imkânsız olduğunu düşündüysem, yanılmıştım. Saskia'nın sözleri içimi soldurmuştu. Ayrıca büyük bir haksızlığa uğramış gibi hissediyordum - çok yaklaşmıştım. Alice araya girmemiş olsaydı her şey farklı olacaktı. Nate'in elini omzuma koyması bir anlığına gözyaşlarıma hâkim olmama yardımcı oldu.

Matthew nihayet konuşmaya başladı. "Hadi ama, Saskia. Bunu bilemeyiz."

Saskia elini kalçasına dayayıp beni tepeden tırnağa inceledi. Ağzından buruk bir kahkaha çıktı.

Duyduğum panik sertleşerek öfkeye dönüştü. Alicele yaptığım konuşmanın içimde açtığı yara hâlâ sızlıyordu. "Sizce bunu ben mi istedim? Bu korkunç yere gelip boynumun denetçiler tarafından ilmeğe geçirilmesini, neredeyse bir muhafız tarafından tecavüze uğramayı, Nate'in elini kesmeye çalışmalarını izlemeyi, maymun diye adlandırılmayı, insan değilmişim gibi davranılmayı, uyuyamamayı, sürekli aç kalmayı ve en iyi arkadaşımın bana ihanet etmesini istediğimi mi sanıyorsunuz?" Giysilerimi çekiştirdim. "Bir de şu kahrolası tulumlar. Bunlara nasıl katlanıyorsunuz? Bitlenmiş gibi hissediyorum."

Saskia'nın gözleri kısıldı. "Yavaşla bakalım, prenses. Konuşma şeklini duyan da Imp değilsin sanır."

"Elbette Imp'im. Lanet olsun, yalnızca bir altmış boyundayım!"

"Sonraki otobüsle geri dönüyoruz. Şimdi kalkıp eşyalarınızı toparlayın." Kulübeden hızla çıkıp kapıyı ardından o kadar sertçe vurdu ki menteşeler gıcırdadı ve kirişlerdeki toz ve çamur katmanları yere döküldü.

Nate boş ranzalarımıza bakarak alaycı ve cesaret dolu bir sesle, "Ne eşyası?" dedi ama eli sanki bir koltuk değneğiymişim gibi hâlâ omzumdaydı.

Matthew kumaş perdenin arkasında kayboldu. Bir ranzanın üzerine yayıldığını duydum. "Sonraki otobüs şafakta, biraz uyuşanız iyi edersiniz. Yürüyecek epey yolumuz var."

Çok az uyumuş olduğum hâlde yorgun hissetmiyordum. Adrenalin kalıntılarını hâlâ hissedebiliyordum; vücudum gece mi gündüz mü olduğunu unutmuştu. Sonunda ufak mutfağa gittim. Nate de peşimden geldi ve ceplerimize ekmek tıktınp şişelerimizi bulanık suyla doldurmaya başladık.

Musluk sesinin gürültüsü üzerinden, "Bunu nasıl yapabilir?" diye fısıldadım.

"Ne? Alice mi? Tamamen bencil bir şey yapmak mı? Hayallerinin adamıyla yiyişmek mi? Tam bir gizem."

"Nate, üslubun."

Kahkaha attı. "Yiyişmek argo sayılmaz." Beyazlaşan parmak boğumlarıyla, şişelerden birinin kapağını kapattı ve başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Kalmak istediği belli."

"Öyle söyledi zaten."

"Onunla konuştun mu?"

"Bağırdım diyelim."

Onaylar şekilde başını salladı. "Ona Katie'yi hatırlattın mı?"

"Evet, sırf burada kalabilmek için hikâyeyi mahvetmekte kararlı." Kâğıttan bebekleri, parıldayan tırpanı, sıvı içinde süzülen Kopyaları düşündüm. "Onlardan biri olmayı nasıl isteyebilir?"

Nate iç geçirdi. "Sanki babamın bize anlattığı Zimbardo deneyleri gibi."

Konudan konuya geçtiği için hafiften canım sıkılmış bir hâlde başımı iki yana salladım.

"Bir grup öğrenciyi alıp yarısını suçlu, diğer yarısını da muhafız yaptıkları deney vardı ya hani. Günler içinde sanki rolleri gerçekmiş gibi davranmaya başlamışlardı."

Gülümsedim. "Böyle şeyleri nasıl hatırlayabiliyorsun? Daha on dört yaşındasın."

"Çünkü aklımı gereksiz şeylerden arındırıyorum. Mesela nerede yaşadığım ve adımın ne olduğu gibi şeylerden."

Bir anlığına Nate ile tekrar normale dönmüş gibiydik. Ama bu his çabucak yok oldu. İç geçirdim. "Ne yapacağız?"

"Baba biliyordur."

"Bunların olacağını bilemedi ama."

Nate cevap vermedi.

Sabah olunca dördümüz çiy düşmüş havada titreyerek ilk otobüsle malikâneneden ayrıldık. Önümdeki koltuğun yırtık pırtık başlığına dalıp giderek, ipliklerin yorgun gözlerimin önünde bulanıklaşmasına izin verdim. Harper arazisi ve şekerden örülmüş bu dünya tamamen geride kalana kadar camdan dışarı bakmayı riske edemedim. Güzel, tatlı ama acı verici derecede kırılgan bir şekerlemeydi bu dünya.

Ash'i bulmaya çalıştım ama yine her zaman yaptığı gibi ortadan kaybolmuştu. Ona veda etme ya da gerçeklerin bir kısmını anlatma şansım olmamıştı. Artık her zaman Willow'u istediğimi düşünecekti. Yutkunarak gözyaşlarımı içime attım.

Otobüsün uyuşturucu ritmi sonunda beni rüyalar âlemine sürükledi. Alice ve Katie ile okul sahnesinde duruyordum. Spor salonundaki, çok ufak ve kirli olduğu için hiç kullanılmayan sahnedeaydık. Alice'in üzerinde Elizabeth dönemine ait, gümüş ve yeşil renkli harika bir elbise vardı; sanki Slytherin Kraliçesi'ymiş gibiydi. Tam bir kum saati gibi görünüyordu; kabarık eteği ince belinde daralıp nakışlı, beyaz dantel yakasına doğru tekrar genişliyordu. Katie ile ben ise köylü kızları gibi görünüyorduk. Üzerimizde sert siyah kumaştan yapılmış iş elbiseleri ve önlükler vardı. Kirli saçlarımız, aynı derecede kirli olan hizmetçi bonelerine tikiştirilmişti.

Alice bize kraliyet mensuplarına yaraşır bir tonla, "Hizmetçiler, buraya gelin," diye seslendi. "Seyircilerimizi bekletmeyin."

Alanı dolduran seyircileri ilk defa fark ettim. Hepsi bön bön bize bakıyordu. Sırada benim repliğim vardı, bunu biliyordum ama ne söylemem gerektiğini kesinlikle hatırlamıyordum.

"Vi," diye tısladı Katie. "Vi, hadi ama, sana güveniyorum."

İnsanlar kendi aralarında fısıldaşmaya başladı ama kalbimin gümbürtüsü uğultuyu hemen bastırdı. Çenemi güçlükle açıp biraz nefes almaya çalışırken, sözcüklerin aklımda oluşması ve dilime ulaşması için yalvardım. Ama sanki aklım boşaltılmış, çıplak bırakılmış gibiydi.

Kalabalık gülmeye başladı. İşte o zaman annemin seyircilerin tam ortasında durmakta olduğunu gördüm. Sanki hayal kınıklığına uğramış gibi başım iki yana sallıyordu, tıpkı eve sarhoş gelip kanepeye kustüğüm gece yaptığı gibi. Sonra dudakları hareket etmeye başladı. Bayağı bir uzakta olmasına rağmen sanki doğrudan kulağıma fısıldıyormuş gibiydi. *Hadi, tatlım. Bir şey söyle. Benim için. Lütfen bir şey söyle ve uyan.*

İrkilerek uyandım. Nate yanımdaydı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Ellerimi tulumuma, Katie'nin mektubunun olması gerektiği yere koydum. Mektubu Imp kulübesine, parçalanmak üzere olan büfenin arkasına saklamıştım. Sınırı geçerken muhafızların onu bulmalarından korkmuştum. Okuma yazma bilmiyor olması gereken bir Imp'in mektup taşınması şüphe uyandırır ve bizi ateş hattına sokardı. Ama sanki o kelimeler tenime ve damarlarıma işlenmiş gibiydi, sanki tenimi kesseler kanım mürekkep siyahlığında akacaktı. Ağlamaklı hissediyordum. E>ünya bir sahneydi, bense üzerindeki en kötü oyuncu.

Çayırılık'tan ayrılmak, içeri girmekten daha kolaydı. Arındırma işlemi yoktu çünkü hastalık ve açık kanalizasyonla dolu bir şehre yeni bir şey bulaştıramazdınız. Sadece soğuk tavırlı muhafızlar tarafından hızlıca arandım. Ekmeğimi çöpe attılar ve midem guruldadığında bana güldüler.

Kölelerin geri kalanıyla birlikte şehir kapılarından girerken, çürümüş kuş kokusu için kendimi hazırladım. Ama koku bu se-

fer beni boğmak yerine tuhaf bir şekilde teselli etti. En azından koktuğunu biliyordum. Şekilsiz, orantısız Imp fizikleri tarafından etrafımız sarılınca, görünürde Gem olmadığı için sanki hayvanat bahçesinden eve dönmüşüm gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Yine de şehirdeki zorlu yürüyüş epey sıkıcıydı. Yolculuğun yarısını, Willow'un hikâyesinin bu kısmında gri bir tulum giymiş, saçları dağıtılmış ve yüzüne toprak sürülmüş bir hâlde Rose'u şehre kadar takip ettiğini hatırlayarak geçirdim. Diğer kısmında ise Thorn ile yapacağım konuşmaya hazırlandım. Rose'wn *yerine geçemeyeceğini biliyordum. Alice'z göndermem iyi olmuş. Şimdi hepiniz hayatlarınızın sonuna dek burada kalmak zorundasınız.*

En azından Katie'yi tekrar görecektim. Onun yumuşak Liverpool aksanını, hayata olan ağır başlı yaklaşımını, her zaman beni güldürmeyi başarma şeklini özlemiştim. Ona Ash'i, Kopyaları, Alice'in nasıl bir kaltak olduğunu anlatmak istiyordum. Katie onun için ciğeri beş para etmez diyecekti ve bir anlığına her şeyin ne kadar kötü olduğunu unutacaktım.

Ansızın, Katie, diye düşündüm. *Thorn, Katie'yi öldürecek.* Birden çözülmeye başladım - ellerim titremeye, eklemlerim kilitlenmeye, midem kasılmaya başladı. Bunun olacağını başından beri biliyordum ama gerçeklik ancak karargâha yaklaştığımız sırada dank etmişti. Belki, sadece belki, Alice gerçekten haklı çıkardı ve Thorn, Katie'yi fazlasıyla arzuladığı için ona zarar vermezdi.

"Violet? Sorun ne?" diye sordu Matthew.

"Katie," dedim. "Görevde başarısız oldum."

"Onunla konuşmaya çalışacağız," dedi Saskia.

Matthew başıyla onayladı. "Saskia'yı dinler."

Saskia, "O kimseyi dinlemez, kendimi beğenmiş serseri/" dedi. Gergin yüzüme bakıp gülümsemeye çalıştı. "Ama arkadaşını öldürmeyecektir, söz veriyorum. Sanırım ondan hoşlanıyor; Thom birinden ne kadar hoşlanabilirse artık."

Bu sözlere tutundum ve Katie'nin Thornla en azından onu öldürmesini engelleyecek ama bundan cesaret alıp ona karşı bir hamlede bulunamayacak düzeyde arkadaş olabildiğini umdum.

Katie'nin oynamak zorunda olduğu rolün ne kadar zor olduğu-
nu düşününce ürperdim. Şu son birkaç günde, Katie'nin benim
için ne anlama geldiğinin farkına varmıştım. Alice'in ihaneti
yüzünden değil ama bir şeyler yolunda gitmediğinde hislerimi
paylaşmayı istediğim kişi Katie olduğu için. Bana her şeyin yo-
lunda gideceğini söylediğini hayal ettiğim ses, onun komik kü-
fürlerle vurgulanmış sesiydi. Alice dört yaşımdan beri en yakın
arkadaşımdı ve görmezden gelemeyeceğim, onu benim gözüm-
de kız kardeş mertebesine yükselten bir geçmişimiz vardı. Ama
eğer son on üç yıldan habersiz ve arkadaşlık geçmişim tamamen
temizlemiş bir şekilde bir odaya girecek olsaydım, tekilamı to-
kuşturmayı tercih edeceğim kişi Alice değil Katie olurdu.

Şehrin unutulmuş hayalet tabelalarına ve gri monotonluğuna
göz gezdirirken, adımlarımın sesi gitgide zihnimi sakinleştirdi.
İşte o zaman gözümün kenarma gri bir kumaş parçası ilişti. Kol-
larımdaki tüyler diken diken oldu ve birinin beni takip ettiğine,
gözetlediğine dair çok kuvvetli bir hisse kapıldım. Göğsümde
ufak bir umut kıvılcımı çaktı. Belki... sadece belki... ama bu ola-
sılığı düşünmeye bile cesaret edemedim çünkü eğer yanılıyor-
sam o ezici hayal kırıklığım sil baştan yaşayacaktım.

Nate muhafızların bulamadığı ekmeklerden birini tulumu-
nun içinden çıkarıp bize uzattı. Saskia bir parça alıp yansını
Matthew'a verdi. "Yürürken yiyebiliriz," dedi.

Nate'in ağzından birkaç ekmek kırıntısı döküldü. Bana bakıp
sırıttı. "Hansel ve Gretel eve dönebilmişlerdi, değil mi?"

"Evet ama kuşlar kırıntıları yemişti," diye cevapladım.

Saskia sırtımı dürttü. "Konuşabileceğini kim söyledi?" Bu
sözler Saskia için bile fazlasıyla agresifti. Belli ki o da Thom'u
görmek konusunda endişeleniyordu.

Nate göstermelik olarak biraz duraksadıktan sonra, "O za-
man evlerine nasıl döndüler?" diye fısıldadı.

Ben de fısıldayarak, "Cadıyı öldürdüler," diye cevap verdim.

"Şşşt." Saskia sırtımı bir kez daha dürttü.

Nate, "Çok cazipmiş," dedi.

İkimiz de kıkırdadık.

Kilisenin kulesi nihayet görüş alanımıza girdiğinde uzuvlarım açlık ve yorgunluktan bitkin düşmüştü ve ağlamamak için ciddi bir çaba harcamam gerekiyordu. Gri kumaş parçasını bir daha görmemiştim ve hissettiğim umut kıvılcımını Nate'in etmek kırıntılarıyla beraber geride bırakmıştım.

Kiliseye yaklaşırken burnuma dolan balık kokusu ağırlaştı. Mazgallı camlarla kaplı gotik kulenin görüntüsü bile karnıma bir ağrı saplanmasına ve boğazımın düğümlenmesine sebep oldu. Saskia ile Matthew tahta kapıyı iterek açtılar, ben de Nate'in elini tutarak onları takip ettim. Thom tıpkı kitaptaki gibi mihraba yaslanmıştı. Koyu teni akşam ışığında parlıyordu; ne kadar yakışıklı göründüğünü unutmuştum.

"Elin boş döndüğünü duydum, Violet," dedi.

Alice'ten haber almış olmalıydı. Tüm korku ve yorgunluğum kayboldu ve öfke tekrar göğüs kafesimi sıkıştırmaya başladı. Alice'i gönderen oydu. Eğer o olmasaydı hikâye olması gerektiği gibi ilerleyecekti ve asiler Willow'u kilisenin paslı anahtar deliğinden bakarken yakalayacaklardı. Yürek burkan bir sahneydi - Willow hırpalanmış bir hâlde kiliseye sürüklenerek Thom'un huzuruna çıkarılacaktı. Rose'u asilerle beraber gördüğünde ve onun gerçek kimliğini sonunda fark ettiğinde, yüzünde kırgın bir ifade belirecekti.

Kaşlarımı kararlı bir şekilde çattım. Thorn yüzünden Willow şu anda en iyi arkadaşım ile oynayıyordu. "Gem sırlarından bahsettiğini varsayıyorum?" dedim. "Alice'i seçti, bu arada."

Thorn kahkaha attı. "Ah, Gem çakması sonunda kazandı, ha. Ben de kazanabileceğini düşünmüştüm."

Masaların arasından dolanıp hızla Thom'un yanına doğru ilerledim ve o lavanta mavisi rengindeki sert bakışlı gözüyle aynı hizaya gelebilmek için ayak parmaklarımın üzerine yükseldim. Diğerlerinin duymaması için, "Baba ile yaptığın konuşmayı hatırlıyor musun?" diye fısıldadım. "Bu iş Gem sırlarını öğren-

mekten çok daha fazlasını kapsıyor. Willow'un âşık olduğu kişi *ben* olmalıydım. Beni sabote ettin."

Thorn iki ağır elini omuzlarıma koyup beni geri adım atmam için zorladı. "Görüyorum ki malikânede geçirdiğin günler seni epey cesaretlendirmiş."

Kendimi tuttum. Ne de olsa acımasız bir psikopattı. "Özür dilerim... Ben... sadece Baba'nım her şeyi açıkladığını düşünmüştüm."

"Bilmecelerle konuşuyor. Her zaman öyleydi."

"Ama bir şeyler biliyor..."

"Asilerin liderim benim, Baba değil. Kucağıma bir Gem çakması düştüğünde elbette kendimi sağlama almayı seçtim. Görevinde başarısız olan *sensin*, ben değil; Alice hiç değil."

Bazen kendimi bu kadar kolayca zayıf hissedebiliyor olmam beni şaşırtıyordu. Vücudumdaki tüm güç çekildi; kollarım iki yanımda sallanıyor ve gözlerime yaşlar batıyordu. Sonrasında ne diyeceğimi düşünürken bakışlarımı botlarıma çevirdim ve kafamı tuttum. Baba'yı görmeliydim. Güçlkle yutkunup ağzımı açtım ama ardına kadar açılan kapının sesi beni susturdu.

Bir grup asi, çığlıklarını bastırmaya ve yumruklarını zapt etmeye çalıştıkları birini içeri sürüklüyordu. İçimdeki hafif umut kıvılcımı bu sefer on, yirmi, otuz kat daha güçlü bir şekilde geri döndü ve göğsümü patlatırcasına kanatlarını çırpmaya başladı. Nate'e baktım ve gülümsemeden edemedim. Alice'e ve her şeye rağmen başarmıştım. Willow beni seçmişti. Hikâye tekrar rayma oturmuştu.

Thom bana bakıp kahkaha atmaya başladı. "Lafımı geri alıyorum, Violet. Hiç de eli boş gelmemişsin."

Kargaşa sona erdi ve asiler dağıldı. Ama dizleri üzerine çöken, dudağının kenarından kan sızan kişi Willow değildi. Ash'ti.

B Ö L Ü M

31

A sh, Ash!" Onun ismini bağırdığımı duydum. Ona doğru atıldım ama Thorn ben

Ash kafasını kaldırdı. Mavinin capcanlı bir tonundaki gözleri dayak yemiş pembe suratmdan bana bakıyordu. Kanını görünce nefesim kesildi ve ellerim sanki yaralarım hissedebilmişim gibi kendi yanağıma gitti.

"Bu Imp'i tanıyor musun?" Thom'un nefesi kulağımdaydı.

Başımla onayladım. "Bir arkadaşım."

"Arkadaşın neden kilisemin etrafında gizlice dolanıyor?"

Ash'in sesi yükseldi. "Violet? Bütün bunlar da ne oluyor?"

Önce bana, sonra da asilere baktı. Yüzünde Willow'un kitaptaki kırgın ve ihanete uğramış bakışı vardı.

Asilerden biri silahının kabzasıyla onun alnına vurdu. Ash yere serildi.

"Durun! Lütfen!" diye bağırdım. Onu bu karmaşaya sürüklediğime inanamıyordum.

Saskia öne atıldı. "Sadece Harper malikanesinde çalışan, Violet'a abayı yakmış bir çocuk. Bu yüzden burada."

Thorn, konuşmasının ritmini vurgulayan yavaş ve kararlı adımlarla Ash'e doğru ilerledi. "Artık Asi Karargâhı'nın nerede olduğunu ve hepimizin nasıl görüldüğünü bilen bir çocuk."

Ash kendini yerden kaldırmayı başardı ve ileri geri sallanarak diz çökme pozisyona geçti. "Kime söyleyebilirim ki?"

"Bazı Gemler, Implere için," dedi Thorn, "bazı Implere ise Gemler için çalışır. Kimse kendi ırkına sadık değildir."

Thorn'u izlerken midem bulanmaya başladı. "Lütfen, Thom. Sana karşı bir tehdit oluşturmuyor."

"Tanrı aşkına, Sincap diye lakabı var," dedi Nate.

Thom, Ash'in önünde eğildi ve bir anlığına yüzünü inceledi. "Birinci ders, evlat: Asla aletinle düşünme."

Ash çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kalbimle düşünüyordum."

"Onu bir hücreye tıkın," dedi Thom.

Thorn'un hikâyede söylediği repliğin aynısıydı. Sanki hikâyeye gerçekten de ilerlemek istiyordu. Baba haklıydı.

Asilerin Ash'i ayağa kaldırışını izlerken midemden yükselen asit boğazımı yaktı. Ash omzunun üzerinden bana baktı. Uzun kirpikleri ifadesini gizliyordu. Hissettiğim suçluluk ve özlem karışımı midemi altüst etti.

Dudaklarımı oynatarak sessizce, "Özür dilerim," dedim.

Ama cevap veremedi onu götürdüler.

Kilise birden buz kesti. Kollarımla vücudumu kavrarken kendi içimde kaybolmayı ve suçluluk hissimde boğulmayı diliyordum. Eğer ben olmasaydım Ash annesinin kazanını kanştırıyor, Imp otobüsünde oturuyor, ranzada yatıyor ya da bir ağaca tırmanıyor olacaktı. Senaryodan asla sapmamalı ve bütün bu risklere girmemeliydim. Dün akşamki öpücüğü hatırlarken dudaklarım karıncalandı. Sözcükleri aklımda dönüp duruyordu: *Kalbimle düşünüyordum.*

Sessizliği Matthew bozdu. "Cidden, Thom. İyi bir çocuktur."

Thorn onu duymazdan gelerek beni diğerlerinden ayırdı ve kilisenin ön tarafına doğru çekti. Nate'in yine dışlanmak konusunda bir şeyler mırıldandığını ve ardından sert bir darbe sesinin kilisede yankılandığını duydum. Muhtemelen Saskia kulağına bir şaplak geçirmişti. Fakat her şey fazlasıyla gerçekdışı

görünüyordu. Dizlerim bir daha asla bükülmeyeceklermiş gibi kaskatı, adımlarım ise küçük ve sarsaktı. Thom beni kürsüye yönlendirdi ve kürsünün taş kenarında yanına oturmamı işaret etti. Taşın soğukluğu tulumumun içine işledi.

Yanımda otururken bakışlarını tavana çevirdi. "Onu görebilir miyim diye sormadan önce cevabımı vereyim: Hayır."

"Babayı görebilir miyim diye soracaktım."

"Neden?"

Gözyaşlarımı görmemesi için öne eğilerek saçlarımın yüzümü gizlemesine izin verdim. "Çünkü ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Sadece Alice'in gizli bilgileri öğrenmesini umacaksın. Artık hücrede kilitli tuttuğum tek kişi Katherine değil."

Neredeyse kendi kendime konuşarak, "Katie," dedim. Karargâha girdiğimden beri Katie'yi düşünmemiş olduğumu fark edince suçluluk hissim daha da arttı. Ama Thorn'un onun tam ismini kullanmasında, sanki diliyle kıvrımlarını hissetmeye çalışıyormuş gibi ismini ağzımda dolaştırmasında, Katie'nin güvenliği için daha da az endişelenmemi sağlayan bir şeyler vardı.

"Onu göremezsin," dedi.

"İyi mi?"

Başıyla onayladı. "Şimdilik."

Derin bir nefes alıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Baba'yı görmeme izin vermesi konusunda onu ikna etmem gerekiyordu. "Ya Alice görevini yerine getirmezse?"

"Şimdilik iyi gidiyor." Açıktaki tek gözü, benim gözlerim arasmda gidip geldi.

"Onu en son gördüğümde Gem olmaktan biraz fazla keyif alıyordu. Vazgeçmesi gereken çok şey var."

"Ben bunun üstesinden geldim." Bana kökenini hatırlatmak için göz bandını kaldırdı. Bu kadar yakından bakınca ışığa alışık olmadığı için gözbebeğinin küçüldüğünü görebiliyordum.

"Evet ama Gemler onun sevdiği adamı öldürmediler."

"Aşktan bahsetmişken, görevinin gizliliği bir Gece Imp'i tarafından ihlal edilmişe benziyor."

Yanaklarım kızardı. "Ash'le sadece arkadaşız."

Bana inanmıyormuş gibi kakhaha attı ve ceketinden gümüş bir matara çıkardı. "Devam et o zaman. Alice'in şu Gem veledine âşık olduğunu nereden biliyorsun?"

"Benim dünyamda Alice, bir hayran kurgusu yazarıydı. Oluğa iyi bir yazardı. Her gün binlerce görüntülenme alıyordu."

Kontrollü ve durgun bir yüz ifadesiyle matarayı bana uzattı. "Hayran kurgusu yazarı mı?"

"Alice orijinal kitaplar yazmıyordu ama var olan kitapların hikâyelerini genişletip şekillendirerek üzerine yeni şeyler ekliyordu." İhtiyatla bir yudum aldım. Sıvının tadı acıydı ve dilimden karnıma kadar ateşten bir yol oluşturdu.

"Yani bir şeyler uyduruyordu."

Hafif bir kakhaha attım. "Evet."

Matarayı elimden aldı. "Senin seçilmiş kişi olduğunu söylediğinde Baha'ya inanmıştım. Ama yanıldı. Farklı bir evrenden olduğunuza dair söylediğin tuhaf şeylere inanacak değilim. Ve bizim dünyamızın sadece..." Lafının sonunu getirmeden ikisinden birkaç yudum aldı. Ellerinin hafifçe titrediğini ve kaşlarında ter biriktiğini görebiliyordum.

Konuyu değiştirmemekte ısrar ettim. "Alice'in en sevdiği şey Willow'un kalbini kazanan hayali kızlar hakkmda hikâyeler yazmaktı... ve yazdığı karakterlerin hepsi de uzun boylu ve sarı saçlıydı. Abby, Ada veya Amelia gibi isimlere sahiptiler. On beş yaşından beri onunla olabilmeyi hayal ediyor."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bana hâla ihtiyacm var çünkü Alice bizim tarafımızda değil. Alice kendi tarafında. Her zaman yleydi."

Thom matarayı ceketine atıp göz bandını yerine koydu. "Katherine ile benzer görüşlere sahip gibi görünüyorsun. Sana bir şey göstereyim, Minik iek."

Beni kilisenin n tarafındaki kafesli, karanlık bölüme götür-

dü. Kafesin üzerine resmedilmiş altın renkli kuş kanatlarını açmış ve onu çevreleyen melekler tarafından kapana kısıtılmıştı.

"Bu bir pelikan kuşu," dedi Thorn. "Eski Imp mitolojisine göre pelikan kuşları göğüslerindeki tüyleri sökerek yavrularını kanlarıyla beslemiş."

Ne dememi istediğini bilmiyordum, bu yüzden sadece, "İğrenç," diye mırıldandım.

"Kendini feda etmekte iğrenç bir şey yoktur, Violet."

İlham almak için başını melek çocuk resimleriyle dolu yüksek kubbeli tavana çevirdi. "Onunla bir dakikan var."

"Kimle?"

"Baha'yla."

Gülümsedim. "Tek ihtiyacım olan da bu."

Baba, hücresinin bir kenarına çömelmiş ateşi izliyor ve bir melodi mırıldanıyordu. Odadaki zambak ve odun kokusu bana onunla ilk buluşmama hatırlattı. Darağacmı ve havada sallanan vücutları düşününce ağzım kurudu.

Başını bana doğru çevirince mühürlenmiş gözkapaklanm altındaki gözleri sanki rüya görüyormuş gibi oynadı. Dudaksız ağzının kenarları büzüldü. "Violet... Farklı görünüyorsun."

"Eskisinden daha açım ve uykusuzum."

"Daha güçlüsün." Bana doğru uzattığı buruşmuş elini tutmak için taş döşemelerde ilerledim. Elleri şaşırtıcı derecede sıcaktı. "Thom nerede?"

"Bize bir dakika verdi."

Kahkaha attığında vücudu hafifçe sallandı ve ateşin ışığı tenninde gezindi. "Gergin olduğunda çok acımasız oluyor." Önündeki zemini işaret etti. "Gel, diz çök, çocuğum."

Serin taşların üzerinde diz çökerek başımı eğdim. Bu sefer o acıyı istiyordum. Suçluluk ve başarısızlığın verdiği acıyı hissizleştirecek bir şey istiyordum. Şakaklarımı ellerinin arasına aldı ve bir acı dalgası boynumdan aşağı ilerleyip göğsümden geçerek vücuduma yayıldı. Vücudumun her yeri acı içindeydi. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim havayı reddetti ve boğazım

tıkandı. Su olmadan boğuluyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Implerden oluşan bir kâğıt bebek zincirinin yere düştüğünü, tankın içindeki sıvıda süzülen yarı ölü bir oğlanı, havaya kaldırılmış tırpan gibi bir bıçağın güneşte parıldadığını, iki çift bronz bacağın saten çarşafların altında birbirine dolandığını gördüm.

Sonra acı tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi gözlerimin ortasındaki boşlukta toplandı. Ash'in asilerin arasında diz çöktüğünü, çenesinden aşağı kan aktıgını gördüm. *Kalbimle düşünüyor-dum*, dedi.

Ve acı geldiği hızla ortadan kayboldu.

Nerede olduğumu henüz gözümü bile açmadan anladım. Taze kesilmiş çim kokusunu içime çektim ve kuşların cıvıltısını, düşen elmaların yumuşak sesini duydum. Bostan. Daha önce buraya hiç gün ortasında gelmemiştim. Çok canlıydı. Renk ve kokularla dolup taşıyordu. Rüzgâr dalları titretiyor ve tenime rengârenk gölgeler düşürüyordu. Kendi kendime gülümsedim.

Baba sırtı dimdik ve gözleri açık bir hâlde önümde duruyordu. Etrafını inceledi. "Demek büyüünün gerçekleştiği yer *burası*?"

"Evet. Ama Willow bana âşık olmadı. Büyü işe yaramadı - Neville Longbottom'ın ilk kitaplardaki beceriksiz hâli gibiyim."

Baba kahkaha attığında, artık bir dizi dışının olduğunu fark ettim. "Willow'dan bahsetmiyordum. Diğerinden, bebek mavisi gözleri olandan bahsediyordum."

Ash'in sadece bahsinin geçmesi bile gözlerimin yaşlarla dolmasına yetti. "Her şey çok ters gitti, Baba. Ne yapacağım?" Sesimin ufak bir çocuk gibi çıktığının farkındaydım ama umurumda değildi.

Baba beni duymazdan gelerek yakındaki bir ağacın dalına uzandı. Gri saçının her teli güneşte hayat bulmuş gibiydi.

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" Sesim çok tiz ve ağlamaklı çıkmıştı. "Alice'in Willow'u sevdiğini biliyordum. Nasıl öylece kenara çekileceğini zannedebildim?"

Baba daldan bir elma koparıp kokusunu içine çekti ve yeni burun delikleri aldığı nefesin kuvvetiyle daraldı. "Alice sana ze-

hirli bir elma verdi ama bu onu kötü cadı yapmaz. Sen de sırf ondan elma aldın diye Pamuk Prenses olmuş sayılmazsın."

"Bana ihanet etti."

Baba omuz silkti. "Sen de onu kendi amaçların için baştan çıkararak Willow'a ihanet etmeye hazırdın. Hedefe giden yolda her şey mubahtır. Alice'in aklında farklı bir hedef var." Dişlerini elmaya geçirdi ve suyu çenesinden aşağı aktı. "Ash. İsmi bu." Elma posasını dilinin üzerinde dolaşırdı. "Ondan hoşlandım."

Bana yol göstermediği için biraz sinirlenerek, "Ne yapacağım?" diye tekrarladım.

Yutkundu. "Hâlâ o kırmızı pabuçlara sahipsin, belki farklı bir yoldan yürürsün."

"Anlamıyorum."

"Kendi yolunu bulacaksın, Violet. Rose olmaya çalışmayı bırak."

"Ama doğru olanın senaryoya sadık kalmak olduğunu sanmıştım. Eve dönebilmemiz için hikâyenin tamamlanması gerektiğini düşünmüştüm."

Gerçekten kafam karışmış gibi görünüyor olmalıydım ki bana anlayışlı gözlerle baktı. "Ama yine de bir risk aldın, değil mi, Violet? Sonra ne oldu?"

Düşünmeden cevap verdim. "Sonra yanlış karaktere âşık oldum."

"Öyle mi, yoksa bu riskleri *âşık olduğun için* mi aldın? Tavuk ve yumurta paradoksu. Sonuç olarak her şey bir döngüdür."

"Baba, lütfen, dediklerine anlam veremiyorum."

"Farklı bir yerden bak. Eğer burada, bizim dünyamızda tıklıp kalsaydın hayatını nasıl devam ettirirdin? Nasıl bir Imp olurdu?"

Sinirlenmeye başladığımı hissedebiliyordum. "Burada kalamam, Baba. Eve gitmek *zorundayım*. Ben, Nate ve Katie buraya ait değiliz."

"Aidiyet sadece zihindedir. Alice'e sor."

Teyzemin oturma odasındaki duvar çıkartmalarında yazan sloganlar gibi konuşuyordu. *Yağmurda dans etmeyi öğren.* "Lütfen, Baba. Bilmeceler hâlinde konuşmayı bırak ve bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Ama bunun neresi eğlenceli olur ki?" Elma parlak bir küre hâlinde tekrar elinde belirdi. Sanki bir kumruyu özgür bırakıyormuş gibi elmayı havaya fırlattı. Elma dalların arasından sonsuz gökyüzüne doğru uçtu. Baha'nın kahkahası kuşların cıvıldamasına döndü. Bostanın rengi duvar boyası gibi birbirine kanştı ve elma kokusu yavaş yavaş yok oldu.

BÖL Ü M

32

O daya geri döndüğümüzde Baba'nın elleri hâlâ şakaklarımdaydı. Ona baktım ve yeşil irisler yerine mühürlenmiş gözkapakları gördüğüme neredeyse şaşırdım. Cümlesedi; dişleri yok olmuştu. "Thom burada."

Bir an sonra, yaklaşmakta olan bot seslerini duydum.

Thom uzun adımlarla kapıdan içeri girdi. "Bir dakikan oldu."

Olanlar bana bir dakikadan çok daha uzun gelmişti; akıl бүkerken zamanın daha yavaş aktığından şüphelendim.

"Oğlanı görmesine izin ver," dedi Baba.

"Asla olmaz."

Baba kukuletasını kafasına geçirdi. "Bana güvenmeyi ne zaman öğreneceksin acaba?"

Koridora girdik ama Thom beni kilisenin merkezine götürmek yerine yeraltının derinliklerine yönlendirdi ve sonunda mavi, paslı bir kapıya geldik. Burayı filminden hatırlıyordum. Thom, Willow'u görmesi için Rose'u tam da bu hücreye getirmişti. Yine Rose'un adımlarım takip ediyordum ve hikâyenin benimle dalga geçtiğini hissetmeye başlamıştım. Sanki malikânede işleri batırmasaydım şu anda neler yapıyor olacağımı hatırlatıyordu bana. \

Mavi kapıya bakarken kafamdaki deri karıncalanmaya başladı. Filmdeki sahne ödümü koparmıştı: Thom hücre duvarına savurup yanağına bıçak dayadığı Willow'u neredeyse öldürecek ve Rose arka planda çığlık atıyordu. Bu sahneyi Alice ile birlikte televizyonda izlerken gözyaşları içinde, "*Hayır*, hayır, o yakışıklı yüze zarar vermeye cüret bile etme," diye sızlanmıştık. Hatta sanırım Nate de ekrana bir Doritos fırlatmıştı. Ama Willow, Thom'a Gemler tarafından yönetilen çok gizli bir genelevin bilgilerini vererek kendini kurtarmıştı: Et Evi. Thom da bu bilgiyi aynı akşam Et Evi'ne baskın yapmak için kullanmıştı. O zaman Willow'un sırf Rose ile birlikte olabilmek için böyle bir sim açığa çıkarmasının çok romantik olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi Gem sırlarım böyle kolayca yumurtlaması çok açması bir şey gibi görünüyordu. Tipik Willow.

Ama bu sefer mavi kapının ardında Willow değil, Ash vardı. Benim sevgili, cesur ve onurlu Ash'im. Muhtemelen şu anda Thom'un kemerine sıkıştırılmış olan bıçağı düşündüm ve kalbim hızla atmaya başladı.

Thom kapıyı açtı. "Bir dakika. Hepsi bu."

Hücreye girdim. Kapımın kilidi yerine oturunca etrafımı zifiri karanlık kapladı. Karanlık ve ıslak yosun kokusu. Birinin su damlasıyla aynı ritimde, hafifçe nefes aldığım duydum.

"Ash?"

"Buradayım," diye cevapladı. Sesinin rengini tanımıştım ama tonu farklıydı - kulağa çok duygusuz geliyordu. Sözcüklerin geldiği yönü takip ederken gözlerim loş ışığa alıştı. Köşeye kıvrılmış ve dizleri göğsüne çekilmiş silüetini görmeye başladım. Ellerini ellerimin arama aldım. "Tanrım, Ash. İyi misin?" Loş ortamda bile yüzünün ne kadar kötü şişmeye başladığını görebiliyordum.

"Asilerden misin?" dedi. "Kahretsin, bana bundan bahsetmek hiç aklına gelmedi mi?"

"Özür dilerim, üzgünüm. Willow'un penceresine gül bırakmama yardımcı olduğun gece bunu anladığımı sanmıştım."

"Eğer asi olduğunu bilseydim sana Kopyalan gösterir miydim sanıyorsun?"

"Göstermezdin sanırım." İstesem de kendimi bundan daha suçlu hissedemezdim. "Gerçekten çok üzgünüm. Gerçeği söyleyerek seni tehlikeye atmak istememiştim." Gerçek. Asla paylaşamayacağımız o ulaşılamaz şey. Saçlarını kenara çekerek alındaki derin kesiği inceledim. Karanlıkta bile, teninin beyazlığıyla tezat oluşturan kara bir çıkıntı gibi görünüyordu. Ben derisini nazikçe bir araya getirmeye çalışırken Ash dişlerini sıkarak keskin bir nefes aldı.

"Dikiş atılması lazım," dedim.

"Ah, tabii, beni en yakın Imp hastanesine bırakıver."

Bir anlığına bakışlarımız birleşti ve gülmeye başladık.

"Beni neden takip ettin?" Avucumu hâlâ alınma bastırıyordum. Artık Willow'a karşı bir şeyler hissediyormuş gibi davranmak zorunda değildim. Bu düşünceyle, sanki tekrar o atlıkarcadaymışım gibi başım dönmeye başladı. O anda birdenbire tenimin açıkta kalan kısımlarının ve yüzüm, boğazım ve bileklerimin nasıl da Ash'in vücut sıcaklığını içine çektiğinin fazlasıyla farkma vardım.

Gözlerini kapatarak yüzünü avucuma doğru çevirdi. "Başının belada olduğunu sandım. Beni öptükten sonra şehre dönmedim ve..."

"Ama sen de beni öptün," dedim ama sonra çocuk dövülmüş hâlde hücrede yatarken bu kadar dar görüşlü olduğum için yanaklarım kızardı.

"Pek fazla seçeneğim yoktu. Resmen üzerime atladın." Göz kırpmaya çalıştı ama gözkapağı fazlasıyla şişmişti. Onun yerine hafifçe gülümsedi. "Bostana gittim ve seninle konuşmak için geri döndüğümde ortalarda yoktun. Tüm köleler Saskia'nın ne kadar öfkeli olduğundan ve senin aceleyle gittiğinden bahsediyorlardı. O yüzden şehre dönen bir sonraki otobüse binerek izini sürdüm. Çok zor değildi. Seninle ilk tanıştığımda nereye gittiğini hatırlıyordum. Ayrıca epey gürültülü bir şekilde nefes

alıyorsun, tıpkı bir domuz gibi." Burnundan bir homurtu çıkarınca kahkaha attım.

Bir anlığına duraksadık. Kemirgenlerin pençelerinden çıkan sürtünme seslerini ve tempo tutan su damlalarını fark ettim. Sesim çatladı. "Willow'u istediğimi söyledikten sonra sandım ki..."

"Öylece vazgeçeceğimi mi sandın?"

"Evet."

"Sana tırmanma konusunda ne söylediğimi hatırlıyor musun? Düşmeyesin diye nasıl dalda her zaman bir uzvunu bırakman gerektiğini?"

Parmaklarımın saçlarının arasına daldığını fark ederken başımı salladım.

"Hah, işte ben de kendi kuralımı çiğnedim." Parmaklarımı yakaladı. "Sonra da çok fena yere çakıldım."

İçim sıcakık oldu ve içinde bulunduğumuz duruma rağmen sırtıtmadan edemedim. "Beni bir ağaçla mı kıyaslıyorsun?"

"Hem de kocaman, yaşlı bir ağaçla." Yüzünde beliren ani bir panik dalgası, gülümsemesini soldurdu. "Bana ne yapacaklar?"

"Eğer onlara bir yararın olmayacaksa Thom seni öldürebilir. Her şey Saskia'nın onu ikna edip edemeyeceğine bakıyor." Sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordum.

Başını geriye atarak duvara vurdu. "Artık ölü bir adamım."

"Sadece seni onlara karşı kullanışlı, gözden çıkarılamaz bir hâle getirmemiz lazım."

Hücre ışıkla doldu. Thom kapı eşiğinde dikildi. Parmaklarımı hızlıca Ash'in saçlarından çektim. Gardımı indirdiğim için kendime kızarken, çaresizce onu değerli kılmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordum.

"Pekâlâ, Minik Çiçek, zaman doldu." Kemerinden bir bıçak çıkardı. Kitapta Willow'un yüzüne tuttuğu bıçaktı bu. Ash'in yanağıma çarpan nefesi hızlandı.

Thom bıçağa baktıktan sonra Ash'e döndü. "Şimdi geriye sadece çöpleri ayıklamak kaldı."

"Bekle." Ayağa kalkıp Ash ile bıçak arasında bir bariyer oluş-

turdum. Bacaklarım tulumumun altında incecik birer kâğıt parçası gibiydi.

"Violet, yapma..." dedi Ash.

Thorn alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Bana Ruthla ilgili bir hikâye daha mı anlatacaksın? Bu sefer işe yaramayacak."

Çaresizce düşünmeye çalışırken beynim acıyordu. *Ruth değil, Ruth değil, kitabın başka bir kısmı olmalı.* Dilim tutulmuş ve bocalar bir hâlde ona bakarken gözlerim paslı, kan lekeli bıçağa çevrildi. Kitabı tekrar hatırlayınca, birden ne söylemem gerektiğini anladım. "Görünüşe bakılırsa Alice her şeyi bilmiyor. Alice ona pencelerini geçirmeden önce Willow bana Gemlerin kirli sırlarından bazılarını *söyledi*. Ama ancak Ash ile Katie'nin canını bağışlama-ya söz verersen bunun ne olduğunu söylerim."

Thom beni iterek yolundan uzaklaştırdıktan sonra Ash'i ayağa kaldırıp duvara çarptı. Bıçağını Ash'in yanağının hemen yanından duvara sapladı. "Söyle bana," diye bağırdı.

Bu ani saldırgan tavır beni afallattı. Bunların olmasını, hava akımıyla harç tozunu yüzümde hissedip terin acı kokusunu almayı kısmen bekliyor olduğum hâlde, Thom'un bileğindeki her bir tendonun belirginleştiğini görmek, bunları televizyonda izlemekten çok daha korkunçtu.

Saplandığı taşı kazımakta olan bıçaktan gözümü hiç ayırmadan hızlıca konuşmaya başladım. "Bu akşam tüm zengin ve önemli Gemlerin nerede olacağını biliyorum. Elçiler, generaller, hatta Başkan Stoneback'in yeğeni Howard bile orada olacak." Doğrudan Willow'un kitaptaki repliklerini çekip alan beynim, dilime güçlükle yetişiyordu. "Et Evi diye bilinen bir genelev var. Rüşvetçi askerler tarafından yönetiliyor ve Gemlere müşterilerinin arzuladığı türde Imp eti sağlıyorlar - erkek, kadın, bazıları engelli, bazıları çocuk. Müşteriler ücretini ödeyebildikleri sürece her türden metresi bulabiliyorlar." Ash'in titrek bir şekilde nefes aldığını duydum. Bıçağın ucu duvarda dönerken etrafa toz ve kum yayıyordu. Sesimdeki çaresizlik daha da arttı. "Ve nerede olduğunu biliyorum. Seni oraya götürebilirim."

Thorn, bıçağı Ash'in yüzünden yalnızca birkaç milimetre uzakta dururken bana baktı. "O genelevler rahatsız edici ama yeni bir şey değil."

"Ama buranın müşterileri sıradan Gemler değil," dedim. "Geneleve baskın yapıp Imp çalışanları serbest bırakırsan... oldukça önemli binlerini rahatsız etmiş olursun."

"Tamam ama sınırın diğer yanında bir saldırı düzenlemek intihar olur. Düşman hattının ardına geçmiş oluruz."

"Olay da bu zaten. Bu genelevde fazladan bir heyecan faktörü var. Çayırılık'ta değil, şehrin içinde yer alıyor."

Thom, parlaklığı neredeyse hücreyi aydınlatan bir gülümsemeyle kahkaha atmaya başladı. "Eh, artık o kadar ürkek değilsin, öyle değil mi, Violet?"

"Sana da bir maymun gibi davranılıyorsa, sen de sinirlenirdin."

"Kime sinirlenirdim?" diye sordu Thom.

Arındırma binasını, vücudumdaki meraklı elleri, buruşmuş kâğıt bebek zincirlerini, Kopyaların cansız bakışlarını, Nate'in kollarının çarşıda öne doğru uzatılmasını hatırladım. Kamımda bir öfke hissi alevlenirken titremeye başladım. Sonunda, *Darağacı Dansı'nın* sıkı bir hayranı olarak değil, Imp Violet olarak konuşmaya başladım. "O şerefsiz Gemler her şeyi hak ediyor. Darağacında dans edip bunun nasıl bir his olduğunu anlamayı fazlasıyla hak ediyorlar."

Thom'un bıçağının kitaptaki gibi geri çekilişini izledim. Ash'in yaşamasına izin verecekti. Vücuduma büyük bir rahatlatma dalgası yayıldı.

Thorn, karanlık bir ifadeyle bulutlanan yüzünü bana çevirdi. "Fakat korkarım ki sadece Katherine bundan yararlanabilecek." Saldırmaya hazır bir hâlde bıçağı tekrar Ash'e doğru kaldırdı. O korkunç anda, Ash'in ölmek üzere olduğunu fark ettim.

"Bekle!" diye haykırdım. Bıçak havada durdu. "Daha fazlasını biliyorum, daha fazlasını..." Şu anda kitap Ash'i kurtarmazdı. Risk almak zorundaydım. Baha'nın söylediği gibi sırtımı

senaryoya yaslamayı bırakmam gerekiyordu. Bu riskli atlayışı en son yaptığımda Ash'in elini tutuyordum. Sonra Ash beni alıp götürmüştü ve... "Kopyalar!" Kelimelerim birbirine giriyordu. "Ash, ona Kopyalardan bahset."

Ash, teninin beyazlığında pembe ve mavilerden oluşan bir karmaşa hâline gelmiş, şişmiş ve çizilmiş yüzüyle bana baktı. Ama bakışları keskin, uyanık ve deliciydi. Ona usulca başımı sallayınca aramıza sağlam ve gerçek bir anlayış hissi yayıldı.

Şaşırtıcı derecede berrak bir sesle konuşmaya başladı. "Harper arazisinde bir gizleme cihazı buldum. Kimsenin gitmediği, diğer Implerin bile yolunun düşmediği ormanın derinliklerinde. Cihazı kapatınca tuhaf bir sışmak belirdi. İçerisinde sekiz tane Kopya vardı. Üç tane Willow, iki tane Bay Harper ve üç tane Bayan Harper. Kopyalardan birinin bacakları yok, bir diğerinin de sanırım kalbi eksik."

Thom yavaşça gözlerini kırptı. "Kopyaları mı buldun?"

"Evet, tankların içerisindeki sıvıda süzülüyorlardı."

"Kopyalar *gerçek* miymiş yani?" Thorn'un nefesi kesildi.

Ash başıyla onayladı. "Onları kendi gözlerimle gördüm."

"Ben de," diye ekledim.

Şüphesi gittikçe heyecana dönüşen Thom, Ash'i serbest bıraktı. "Bu... *çok büyük* bir haber. Kopyaların, sıradan Gemleri devletin aleyhine çevirmek için Impler tarafından uydurulan bir dedikodu olduğunu düşünüyordum." Bıçağı başparmağı ile işaret parmağı arasına sıkıştırarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu çok, çok büyük bir haber." Bana döndü. "Bundan kaç Gem'in haberi var?"

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "Sadece zengin olanlar, sanırım. Alice'in söylediğine göre Kopyaların çoğu gizli depolarda tutuluyor. Bazı güvenlik görevlileri... bilirsin işte... iğrenç şeyler yaptıktan sonra, Harperlar kendi kopyalarını ayrı bir depoya taşımışlar."

"Kopyalara mı?" dedi Thorn.

Başımınla onayladım.

Thom nefesini verdi. "Demek ki bu Gem zenginleri ve elitleri tarafından bilinen ama oldukça gizli tutulan bir sır. Sıradan Gemlerin belli ki durumdan haberi yok, yoksa ben de bilirdim. Eğer bu olay ortaya çıkarsa bazı şeyler cidden sarsılabilir. Sıradan Gemleri devlete karşı çevirebilir." Yüzünde bir gülümseme belirirken Ash'e döndü. "Sen şimdi bu sığınağı kendi başına mı bulduğunu söylüyorsun?"

"Evet."

"Yardım olmadan mı?"

Ash başını iki yana salladı. "Hiçbir yardım olmadan."

"Ne zaman?"

"Birkaç ay önce, galiba."

Thom kahkaha attı. "Bir gizleme cihazı buldun ve genç Violet ile tanışana kadar bundan kimseye bahsetmedin yani, öyle mi?"

Ash başıyla onayladı. "Canlı olmayı seviyorum."

Thorn bıçağı kemerine soktu. "Girişken ve ketum. Belki o kadar da işe yaramaz değildir." Bana döndü. "Et Evi. Kopyalar. Kendini bayağı bir aştın." Yüzüne yapışmış gibi görünen gülümsemesiyle, kapıda durdu. "Beş dakika içerisinde sizi alması için DarrenT göndereceğim. Bunu ödülünün bir parçası olarak düşün, Minik Çiçek."

Kollarımız ve kalçalarımız birbirine değerken, Ash ile birlikte duvarın dibine çöktük.

"Amma korkutucu adammış," dedi Ash.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Onu elinde bıçakla görmek..."

Ash beni bir öpücükle susturdu ve endişenin yavaşça üzerimden kalktığını hissettim.

Geri çekildiğinde yüzünde düşünceli bir bakış vardı. "Minik Çiçek."

"Thorn bana hep öyle sesleniyor. Bundan nefret ediyorum."

"Çok tuhaf. Kül ve Minik Çiçek. Şu âna kadar hiç düşünmemiştim."

Kafam karışmış bir hâlde başımı salladım.

"Sanırım sana tekerlemenin son kısmını hiÇ söylemedim,
dedi.

"Hayır, söylemedin."

Sürekli damlayan suyun temposunu birazcık ıskalayarak konuşmaya başladı.

"Devedikeni™ say, bir, iki, üç

Yakında bütün Impller özgür kalacak.

Devedikeni™ say, dört, beş, altı,

Çıkar silahlarını, taşlarını, sopalarını

Dişbudaklar yeşilden kırmızıya döndü,

Bahar geçti, yaz öldü.

Dakikaları say, saatleri değil,

Çünkü umut minik bir çiçekle başlayacak."

BÖL Ü M

3 3

Umut minik bir çiçekle başlayacak.

Bu cümle beni cidden sinirlendirmişti. Darren'ı taş

koridorlardan birkaç merdivenin tepesine kadar takip ettim ama o dizeyi bir türlü aklımdan atamadım.

Umut minik bir çiçekle başlayacak.

Görünüşe göre bu *benim* hakkımdaydı. Minik çiçek gerçekten de ben olabilir miydim? İlkbaharı evde bırakan, yazı kaçınıp buraya sonbaharda varan minik çiçek. Umut getirmesi gereken minik çiçek. Bu dizeler Rose hakkında olamazdı. Hiçbir şey olmasa bile, güller büyük çiçeklerdi. Ve Baba ile ilk tanıştığımızdaki sözlerini hâlâ hatırlıyordum: *Menekşeler böyledir. Ufak ama oldukça özeldirler.*

Bu tekerleme kitapta yoktu ve benim hakkımda olması gayet akla yatkındı çünkü *ben* de kitapta yoktum. Ama kulağa çocuk tekerlemesinden çok bir kehanet gibi geliyordu. Sanki İmpleri kurtarmak kaderimde vardı ama bu kulağa hiç mantıklı gelmiyordu. Sakar bir kebeğin kanat çırpışının şimdiyi ve geleceği etkilemesini anlayabiliyordum ama bu tekerleme Ash'in doğumundan çok uzun zaman önce vardı. Geçmişini değiştirip bir kehanet oluşturmazdım, değil mi? Daha da önemli olanı ise, eğer bu gerçekten bir kehanetse, inanılmaz derecede başarısızdı. Çok

fena batırmıştım - bu yakınlarda bir devrim başlatma şansım sıfırdı.

Sadece bir tekerleme, dedim kendi kendime. Aptalca bir çocuk tekerlemesi. Şu anda bana özel bir kehanet varsa, bu muhtemelen kahrolası dandini-dastana ninnisidir.

Düşüncelere o kadar gömülmüştüm ki merdivenleri çıkıp sarı boyalı odanın tahta kapılarına, Katie'nin yanına vardığımı güçlükle fark ettim. Sadece onun yumuşak Liverpool aksanını düşünmek bile üzerime bir dinginlik hissinin çökmesini sağladı.

Darren kapının kilidini açtı. "Patron son bir ödülünün daha olduğunu söyledi."

Küflü, rutubetli kokunun arasından geçtim. Kapı ardımdan kapandı.

Katie, duvara bitleştirilmiş gri, pejmürde bir kanepede uzanıyordu. Nazik yüz hatları bir gülümsemeyle aydınlandı. "Violet!" Kollarını etrafıma sardı.

Ben de ona sarılarak karşılık verdim.

"Sen olduğuna inanamıyorum," dedi. "Burası bıyıklılardan geçilmiyor."

Bu rahatsız odada kalmak onun için hoş olmamalıydı ama en azından mektubunda da söylediği gibi artık pencerelerdeki kirler temizlendiği için içeriye güneş ışığı giriyordu. Katie ve Thom'u yan yana çalışırken hayal ettim ve neler konuştukları konusunda biraz meraklanmadan edemedim.

Artık üzerinde tulum değil, mavi bir keten elbise ve kahverengi bir yün hırka vardı. Çiçeksi kokusuna bakılırsa Thom sıklıkla yıkanmasına izin veriyordu. Şu anda Jane Austen'e Sally King'den bile daha çok benziyordu. Yanakları sanki tepelerde yaptığı yürüyüşten yeni gelmiş gibi kızarmıştı.

Kollarımdan tutarak biraz geri çekildim. "Senin için çok endişelendim."

"Benim için mi endişelendin? Günlerdir bu korkunç dünyada dolaşan kişi ben değilim. Döndüğün için o kadar mutluyum ki."

"Maalesef uzun sürmeyecek."

Birden yüzü düştü.

Ona anlayışlı bir şekilde gülümsedim. "İşleri yoluna koymaya çalışıyorum."

Kanepeye kendini bırakırken etrafında bir toz bulutu oluştu. "Gidişat nasıl?"

Gözlerimi kaçırarak yanına oturdum. "İşleri fena batırdım, Katie. Alice, Willow ile birlikte oldu, o yüzden yapması gerektiği gibi beni şehre kadar takip etmedi. Hikâye rayından çıktı ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Katie'nin vücudu kaskatı kesildi. "Alice ne yaptı dedin?"

"Tekrar söyletme bana."

Yumruğunu mindere vurarak havaya biraz daha toz kaldırdı. "Pis aşüfte. Gem diyarına giderken biraz fazla mutlu görüldüğünü düşünmüştüm zaten, bir de senin asılacağını düşününce... Özür dilerim, A kelimesinden nefret ettiğini biliyorum."

"Sorun da bu zaten. Nefret ediyorum ama burada kalma fikrinden daha çok nefret ediyorum."

Yüzünden geçen hisleri tam anlamlandıramadım. Hüzün, öfke, inkâr. "Henüz bitmiş sayılmaz, Vi," dedi. "Bir günümüz daha var."

"Bir gün... Ama Willow, Alice'i seviyor, beni değil. Şu anda Violet Takımı'nın durumu pek de iyi görünmüyor."

"Sevmek mi?" Gözlerini kıstı ve dudaklarını sıktı. "Biz ona şehvet diyelim. Alice'in nasıl bir sürtük olduğunu biliyorsun. Muhtemelen zavallı çocuğun üzerine atlayıp memelerini göstermiştir. Willow çok yakında onun ne kadar sığ bir kişilik olduğunu anlayıp seni isteyecektir."

"Yarına kadar mı?"

İç geçirdi. "Peki, aşılmazsan ne olacak? Gerçekten burada mı kalacağız?"

"Sanırım."

Elleri benimkileri buldu. Boşluğa daldık ve sadece tozun etrafta uçuşmasını, nefeslerimizin gelgitti hareketlerini takip etmesini izledik.

"Mektup için teşekkür ederim," dedim sonunda.

Sırıttı. "Evet, söylediklerim konusunda dikkatli olmam gerekiyordu çünkü Thom'un mektubu okuyacağını biliyordum ama senin ne demek istediğimi anlayacağından emindim."

"Ee, nasıldı peki?" Thorn ile flört etme olayından bahsettiğimizi ikimiz de biliyorduk.

Gülümsedi. "İyiymiş. Bana karşı iyi davrandı. Ruth hakkında konuşarak bayağı zaman geçirdik. Asılalı yirmi yıl olmasına rağmen hâlâ ona âşık."

"Yirmi yıl mı? O kadar uzun zaman geçtiğinden haberim yoktu." Hikâyede özellikle belirtilmemişti ama bu yine de beni şaşırtmadı. Bu evrenin geçmiş hikâyeleri süsleme gibi bir huyu vardı.

"Evet, yaşına bakılırsa gayet iyi görünüyor, değil mi? Kırklarına yaklaşmış olmalı. Sanırım Gemler böyleler."

"Onun ürkütücü bir pezevenk olduğunu unutmadm, değil mi, Katie?"

Katie kahkaha attı. "Tanrım, hayır. Buraya ilk geldiğimizde bize ne kadar acımasız davrandığını asla unutamam. Ama burada sıkıldım ve biraz da yalnız kaldım. Biriyle konuşmak iyi geldi. Bazen, bana bakış şekli yüzünden ona kısmen acıyorum."

Yüzünü inceledim. "Bu yaptığı pislik, biliyorsun, değil mi? Adam neredeyse kırk yaşında ve on yedi yaşında birinin peşinde koşuyor."

"Sanırım. Bana hiç ahlaksızlık yapıyormuş gibi gelmedi gerçi. Daha çok, bilemiyorum, korumacı davranıyor gibi geliyor. Ve bana *hiçbir şey* yapmadı, tam bir beyefendi gibi davrandı."

"Sen yine de dikkatli ol." Kollarımı boynuna dolayıp kızıl kafasını omzuma çektim. "Ateşle oynuyor sun."

Birden konuyu değiştirerek, "Nate iyi mi?" diye sordu.

"Evet, bildiğin Nate işte."

Yüzü rahatladı ve o anda Gemlere kıyasla ne kadar tatlı göründüğünü fark ettim. Kaşlarının hafif yamukluğu, burnuna yayılan çilleri ve gülümsediğinde hafifçe sola doğru kıvrılan dudakları.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Gerçekten bilmiyorum. Eğer her şey plana göre gitmiş olsaydı, Willow burada benimle olurdu. Bu akşam asilerden kaçışımızı planlıyor olurduk. Hatırlıyor musun? Şu genelevi basacaklardı."

Başıyla onayladı. "Eğer o burada olsaydı ve kaçsaydınız, Gem yetkilileri tarafından yakalanacaktınız, değil mi?"

Başımınla onayladım. "Evet. Willow ve Rose nehre kadar yol alabilmişlerdi. Ayak basılmamış toprakların güvenliğine ulaşmaya çalışıyorlardı ama artık bunun olmasına imkân yok. Biz burada konuşurken Willow muhtemelen Alice'i beceriyordur."

Katie derin düşüncelere dalmış gibi göründü. Parmaklarının sanki çello pratiği yapmış gibi koltuğun kumaşında hareket ettiğini fark ettim. "Peki ya *sen* yakalanırsan? Willow olmadan, yani. Ya her şeye rağmen yarm Darağacı Dansı'nda asılırsan?"

"İşe yaramaz. Willow bana aşkını ilan etmeden olmaz. Gemlerin sempatisini kazanıp devrime sebep olan şey buydu." *Çıkar silahlarını, taşlarını, sopalarını*, diye düşündüm. Ama kendimi zorlayarak dikkatimi Katie'ye yönelttim. "Willow olmadan hikâye tamamlanamaz. Ve ben..."

Katie beni zorlamamak için, "... sadece darağacmda ölmüş olursun," diyerek cümlemi tamamladı. Birbirimize bakarken benimle hiç tanışmamış olmayı, Comic-Con'a hiç gelmemiş olmayı diliyor mu diye merak ettim. Ama onun yerine, "Pekâlâ, bunun olmasını istemeyiz elbette. Eğer hayatımın geri kalanında bu boktan yerde yaşayacaksam, en azmdan en sevdiğim insanın burada olmasma ihtiyacım var," dedi.

Gülümsedim. "Teşekkürler, Katie."

"Sadece hayatta kalmaya çalış. Sen ve Nate, tamam mı?"

"Tamam. Sen de öyle."

Thorn odaya girdi. Katie'ye bakarak gülümsedi. Yüzünde alışılmadık bir yumuşaklık vardı ama bana baktığında sertliği geri döndü. "Gitme vakti, Minik Çiçek."

Keşke bana böyle seslenmekten vazgeçseydi. Bu lakap bana

sadece tekerlemeyi ve umudun ne kadar uzakta olduğunu hatırlatıyordu. "Bir dakika daha?" Sesim çok kırılgan çıkmıştı. Katie'ye Ash'i, Kopyaları, tekerlemeyi, Nate'in elinin neredeyse kesileceğini anlatmak istiyordum. Yükümün birazını boşaltmak istiyordum. Ama Thorn başını iki yana salladı.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Katie.

"Hayır. Özür dilerim, Katherine ama burada olmana ihtiyacım var. Sen benim güvencemsin."

Kendimi, Thom'un Katie'yi bu kulede Rapunzel misali tutmasının güvenceden değil de, onu sadece kendine saklamak istediğinden kaynaklanıyor olabileceğini düşünmekten alamadım.

BÖL Ü M

34

erdivenlerden inerek kilisenin ana bölümüne geldik.

MThom bana Kopyalardan ziyade, Et Evi'ne öncelik verdiğini söyledi. "Zamanlama meselesi," dedi. "Kopyaların bir yere gittikleri yok."

Kitaptaki asiler de aynen böyle yapmıştı - Rose'un asılmasından önceki cuma akşamı Et Evi'ne baskın düzenlemişlerdi. Willow ile Rose, yardımcı olmak istiyormuş gibi davranarak, onlara baskında eşlik etmişti. Asilerin geri kalanlarıyla beraber arka sokakta gizlenip, Saskia'nın Gem muhafızlarını kandırıp içeriye girmesini beklemişlerdi. Ama çifte kumrular, asilere yardım etmek yerine, bu karmaşayı asilerden kaçmak için kullanmışlardı: Bir rögar kapağından inerek terk edilmiş kanalizasyon sistemine girmiş ve sonra fareler gibi sıvışarak nehre, el değmemiş toprakların güvenliğine varmaya çalışmışlardı.

Şu anda düşününce Rose'un bu yaptığı çok kötü bir şey gibi geliyordu bana. Hayalindeki adamla beraber olabilmek için Imp arkadaşlarını terk etmişti. Her zaman Rose'un romantik ve fevri olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, tüm bu öğrendiklerimden sonra gözüme bariz bir şekilde bencil görünmeye başlamıştı.

Thorn'a Et Evi hakkında hatırladığım her şeyi, yerini, zamanlamayı, baskının risklerini anlattım. Kiliseye girdiğimizde Thom

fısıldayarak Saskia'ya bir şeyler söyledi. Bir saat içinde kiliseye düzinelerce asi doldu - aynen kitaptaki gibi silahlarını ayarladılar, planları incelediler ve kısık sesle heyecanlı konuşmalar yaptılar. Yine o iki iplik parçasını ve her şeye rağmen nasıl tekrar bir araya gelmeyi başardıklarını düşündüm.

Nate'i en ön sırada uyurken buldum. Biri üzerine yeşil bir battaniye örtmüştü ve battaniyenin altından sadece kum sarısı kafası görünüyordu. Yanında oturdum. Bu berbat yerde büyüdüğü düşüncesine katlanamıyordum. Geceleri malikânede didindiğini, gündüzleri ise şehrin kokuşmuş havasını soluduğunu düşünemiyordum. Ama durumu nasıl düzeltebileceğimi de göremiyordum. Baha'nın kelimeleri üzerine düşündüm. *Eğer burada, bizim dünyamızda tıklıp kalsaydın, hayatını nasıl yaşardın? Nasıl bir Imp olurdun?* Belki de elimde kalan tek şey buydu - kendime karşı dürüst olmak. Ve şu anda bu, Nate, Katie ve Ash'in hayatta kalmasını sağlayıp şu kahrolası Gemlere hadlerini bildirmekten geçiyordu.

Karanlık çökünce Nate'i uyandırdım. Kilisenin korunaklı duvarlarını terk ettik ve kemerden geçerek gecenin soğuk havasına adım attık. Bulutlar gökyüzünü gizliyordu ve etraftaki binaların hatlarını güçlkle seçebiliyordum. Asiler silahlarını Humvee model araçlar, uçan motorlar ve kamyonetlerden oluşan bir dizi külüstür arabaya yüklediler. Bunların hepsi aslında çalınmış veya hurdaların arasından çıkarılmış Gem araçlarıydı.

Thom bizi soluk sarı renkli bir kamyonete yönlendirdi. Kargo bölgesi silahların karanlık, tırtıklı şekilleriyle doluydu. Bu kamyonet Willow ve Rose'un baskına gittikleri aracın aynısıydı, bu yüzden hikâye benimle yine dalga geçiyormuş gibi hissettim.

Nate ile birlikte, avuçlarımız kirli zemin yüzünden çizilirken kamyonun arkasına tırmandık ve kutularla tüfeklerin arasında kendimize yol açtık. Ufak tahta süpürgeliğe oturarak sırtlarımızı tıpkı Rose ve Willow'un yaptığı gibi aracın sert metaline yasladık.

"Annem görse kriz geçirirdi," dedi Nate. Haklıydı. Annem yol güvenliği konusunda her zaman çok katıydı. Bir kaza anında kafamıza başıboş bir fasulye tenekesi fırlar diye alışveriş

poşetlerini ortalıkta bırakmaz ve emniyet kemerlerimizi taktığımızdan mutlaka emin olurdu. Babam buna, *Fasulyeden gelen ölüm*, derdi ve annem de şakacı bir şekilde onu masanın altından tekmelerdi. Bu görüntüyü aklımdan uzaklaştırdım; annemle babamın mutlu yüzlerini görmek yüreğimi sızlatıyordu.

Matthew'un Ash'i bir Humvee'ye bindirmesini izledim. Ash'in hareketleri seriydi ve ciddi bir yarası olmadığı için büyük bir rahatlama hissettim. Beni aracından arkasından, kirli panel nedeniyle eciş bücüş görünen yüzüyle izliyordu - siyah bir saç yumağının altındaki bir dizi solgun renk mozaigi. Uçan motorlar çalıştırıldı ve Ash sıcak, kumlu bir hava katmanının ardında kayboldu.

Saskia zıplayarak Thom'un yanına yerleştiğinde kamyonet titremeye başladı. Sıradan bir kamyonet gibi görünüyor olabilirdi ama petrol yakıtlarıyla çalışmadığı için hiç ses çıkarmıyordu.

"Hidrojen," dedi Nate. "Bu kamyonetten istiyorum."

"Ben sadece bir emniyet kemerine de razıyım," diye cevapladım.

Hızlanmaya başladık. Merkezkaç kuvveti bizi aracın içinde savurdu ve bir mermi kutusuna kafayı gömmekten kıl payı kurtuldum. Ama sonrasında hız sabitlendi ve hem tutunmak hem de birbirimizi teselli etmek için kollarımızı birbirine sanıp kamyonetin duvarına dayanarak dengemizi kurduk. Cadde boyunca sıralanmış sığınaklar bulanıklaşıp birbirine karıştı; etrafın griliği polietilenin içinden geçerek farların altında gökkuşağı gibi görünüyordu. Ateşböcekleri gibi görünen loş ve soluk ışıklarıyla bizi takip eden diğer araçları güçlükle seçebiliyordum. Arabada pervane rüzgârı gibi bir esinti vardı ama yine de rüzgârdan gözlerim yaşardı, kulaklarım çınlamaya başladı ve önümüzdeki tehlikeyi düşünmeden edemedim. Nefeslerime odaklanmaya çalıştım - içeri, dışarı, içeri, dışarı.

Nate bana döndü. "Sence bu iyi bir fikir mi? Baskın, yani."

Son derece masum bir ifadesi olduğunu bildiğim yüzüne bakamadım. "Tek seçeneğimiz bu."

"Rose ile Willow sadece asilerden kaçabilmek için oraya gitmişlerdi. Bunu asilerin dikkatini dağıtmak için kullanmışlardı; Et Evi'ne girmemişlerdi bile."

Pencereler ve tuğlalar uzun, tek bir fırça darbesi gibi birleşirken binaların yanımızdan geçip gidişini izledim. "Thom'a bundan bahsetmek zorundaydım, başka seçeneğim yoktu." Rüzgâr, sözcüklerimden tüm özgüveni söküp almıştı.

"Neden?"

"Bak, açıklaması çok zor, sadece bir kereliğine ablalık yapma izin ver."

Hızlıca nefes verip kolunu benden çekti. "Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak."

"Sen bir çocuksun."

"Neredeyse on beş yaşımdayım."

Ona baktım. Rüzgâr saçındaki sivrilikleri düzleştirmişti ve kafasının tepesi yıldızların ışığı altında bir külçe altına benziyordu. Sorumluluğun yükü altında ezilecekmiş gibi hissediyordum. Kamyonet köşeyi dönünce yandaki metal panele doğru sendeledim. "Thom'a bir şeyler söylemek zorundaydım, yoksa Ash'i öldürecekti."

"Ah, demek bu hâlâ bir aşk hikâyesi. Anlıyorum."

"Thorn'un elinde bıçak vardı. Çok hızlı düşünmek zorunda kaldım."

"Yani tek bir bıçağı olan tek bir Gem'i, birçok silahı olan birçok Gem'e tercih ettin."

"Eh, genelevde çalışan Imp metreslerinin bundan şikâyetçi olacağım hiç sanmıyorum." Sesim onu terslermiş gibi çıktı ve bundan anında pişmanlık duydum.

"Asiler Et Evi'ne girdiği anda, yapmamız gerekenleri yapmalıyız - bir rögar kapağı bulmalı ve vurulmamak için kanalizasyona atlamalıyız."

"Peki, Katie'ye ne olacak?"

"Bilmiyorum." Ses tonu suçlulukla doluydu.

"Eğer kaçarsak onu öldürürler. Bir de... bir de..."

"Bir de ne?"

"İmpler. Onlara ne olacak? Piç kurusu Gemlerin onlara yaptıkları ne olacak?"

"Şimdi bir de asi mi oldun?"

"Öyle bir şey demedim." Dudağımı ısırđım. "Ama eğer hikâyeyi tamamlayamazsak, eğer eve gidemezsek, burada nasıl bir hayat sürmek istediğimizi düşünmemiz lazım." Tekerlemenin bir başka dizesi aklıma takıldı. *Çıkar silahlarını, taşlarını, sopalarını.* Belki de Darağacı Dansı'nda asılmasam da Implere bir umut getirebilirdim. Belki de farklı bir şekilde devrim başlatabilirdim.

Nate'in sesindeki panik beni gerçekliğe döndürdü. "Böyle söyleme, Violet. Elbette eve döneceğiz."

Ona, *Nasıl?* diye bağırarak istedim. *Eve nasıl döneceğiz? Willow, Alice'/ seviyor. Beni sevmiyor. Bunu bir gün içerisinde nasıl değiştireceğim?* Ama sanırım ağlamak üzereydi. O yüzden tek kelime etmedim. Saçımızdaki rüzgâra ve binaların aralıksız hareketine rağmen hâlâ dikkat çekici bir şekilde sabit duran yıldızlara baktım.

"Annemle babamı özledim," dedi en sonunda.

"Evet. Ben de."

"Ve yiyecekleri."

"Ve uykuyu."

Beni bir anlığına süzdü. "Violet?"

"Evet?"

"Sen hiç... aşırı tuhaf rüyalar görüyor musun?"

Ağırlığımı arabaya verdim. "Sürekli."

"Hayır, yani sesler falan duyduğun, *çılğınca* tuhaf rüyalar, demek istedim. Bilirsin işte, sanki gerçek gibi gelen rüyalar."

"Annemle babamın seslerini mi?"

Heyecanlanmış gibi göründü. "Evet, sanki, *Uyan, Jonathan, bunu yapabilirsin*, tarzı şeyler söyledikleri."

Başım la onayladım. "Bazen de hastane kokusu alıyorum."

Nate parmaklarının ısırıp dudaklarını kıvrırken, kamyonet bir tümsekten atlayarak sarsıldı. "Sence rüya olan yer *burası* olabilir mi?"

Keşke bunu söylememiş olsaydı. Bu düşünce beni bu dünyaya geldiğimizden beri rahatsız ediyordu ama akıl sağlığımı koruyabilmek için onu bir kenara atıp bastırmıştım. Bir anlığına yıldızları inceledim. Dünya -bizim Dünya'mız- gerçekten oralarda bir yerlerde miydi? Bir süre sonra konuştum. "Yani komadayken görülen rüyalar gibi mi?"

"Belki."

Ona makine seslerinden ve masallardan bahsetmeyi düşündüm. Kuşağımdan ve Rose'un kandan oluşmuş kemerinden. Onun metroda Alice'e yönelttiği Frankenstein hakaretinden ve bu hakaretin Kopyaların oluşmasına sebep olmuş olabileceğinden. Ama başım düşünmekten ve gözeneklerimin içinden geçerek tenime sızan amansız rüzgârdan ağrıyordu. Tüm bunlardan bahsetme fikrinin beni yan dikişlerimden yavaşça söküp parçalara ayırdığını hissedebiliyordum. Hayır, bu bir rüya olamazdı çünkü fazlasıyla korkutucuydu.

Kamyonetin freni beni düşüncelerimden çekip aldı. Yavaşla-
yarak bir sokak arasına girdik ve ateşböceklerini andıran farların ışıkları büyüyerek beyaz, parlak levhalara dönüştü. Dağılmak üzere olan iki tuğla duvarın arasında durduk. Tıka basa doldurulmuş bir çamaşır ipi yıldızları kapatıyordu.

Nate iç geçirdi. "Bu arabaya bayıldım."

"Doğum gününde sana bir tane alırım."

"Olmaz. DeLorean'ı her zaman tercih ederim." Kargo bölümünün yan paneline hafifçe vurdu. "Alınmak yok."

Uçan motorlar yaklaşp yakınlardaki su giderine çamur ve pislik savururken yanağımda sıcak bir hava akımı hissettim. Asiler aşağı inip silahlarını kontrol ederek sessizce konuşmaya başladılar. Gözlerim Ash'i aradı ama etrafta Humvee'den hiçbir iz yoktu.

Thorn kamyonetin kapısını çarparak açtı ve beni tünediğim yerden çekip alırken kamyonetin kenarı kavalkemiğimi sıyırdı. "Kanaryamız sen olabilirsin," dedi.

"Ne?" Sırtımı dikleştirmeye çalıştım ama kendimi panayırda-
ki bir dönme dolaptan yeni inmiş gibi hissediyordum.

"Eski günlerde, Gemlerde önce, insanlar sadece insanken, zehirli gazların onları öldürüp öldürmeyeceğini anlamak için maddenlere önce kanaryaları gönderirlerdi."

Hâlâ boş bir ifadeyle bakıyor olmalıydım ki gözlerini devirip, "Sen önden giriyorsun, Violet. Bu senin fikrindi ve eğer yanıldıysan bedelini sen ödeyeceksin. Kızlardan biriymişsin gibi davranacaksın ve Gemlerin içkilerine gizlice şunu atacaksın," dedi ve elime içinde turuncu bir sıvı bulunan bir şişe tutuşturdu. "On dakikan var. Sonra kapı ve pencerelerden içeriye dalacağız. O zamana kadar kendini beladan uzak dur, yeter."

Gizlice küfür savurdum. Kitapta içeriye önce Saskia giriyordu. Muhafızları kandırarak içeri sızıyor ve Gemleri uyuşturup birlikleri çağırıyordu. Hepsi on dakikadan kısa sürede olup bitiyordu. Ben bunu asla başaramazdım.

Thom, Nate'in saçlarım karıştırdı. "Eğer arazi olup bizi ele verirsen, burada küçük bir kanaryam daha var."

Saskia hızla bize doğru seğirtti. "Bırak da önden ben gideyim. Violet işleri anca batırır, hep yaptığı gibi."

Thom başını iki yana sallayarak kamyonun arkasından bir av tüfeği aldı. "Minik Çiçek'imizin kumaşı neymiş, görmek istiyorum."

"Kız daha on yedi yaşında." Saskia gözleri kocaman açılmış hâlde Thom'un kolunu tuttu. "Lütfen."

Endişesi beni şaşırtmıştı. Birden gözlerim doldu. Sekiz yaşma dönmüş gibiydim; sanki bisikletimden düştükten sonra yaralı dizimle birkaç kilometre boyunca yürüyerek eve varmış ama anemi görünce birden ağlamaya başlamışım gibi.

Ama Thorn etkilenmişe benzemiyordu. "Gemler onun daha lezzetli bir et olduğunu düşünür."

Saskia itiraz etmedi ama hoşnutsuzluğu çenesinin etrafındaki kasların gerilmesine neden oldu. Benim etrafımda dolanmaya, yanaklarımı çimdikleyerek saçımdaki düğümleri elleriyle çözmeye başladı. "Ash'i de mi gönderiyorsun?" Sesi kısık çıkmıştı. "Daha on sekiz yaşında, biliyorsun. İkisi de birer çocuk."

"O geri kalanımızla beraber girebilir," dedi Thom. "Ama gözlerini ondan sakın ayırma. Çifte kumruların kargaşa esnasında kaçmalarını istemiyorum."

Nate'in bakışlarını yakaladım. Şu anki Thorn kitaptakinden daha akıllıydı. Ama sonra asıl farkı hatırladım: Kitaptaki Thom, Rose'a güvenmişti, şimdiki Thorn ise bana hiç güvenmiyordu.

Saskia tulumumun fermuarını indirdi ve göğüs çatalımın olmayışına kaşlarını çattı. "Oraya aitmişsin gibi davran, işin sırrı bu," diye fısıldadı.

Gülmemeye çalıştım - bu dünyaya vardığımdan beri yapmaya çalıştığım şey tam olarak buydu zaten.

"Eğer başm belaya girirse," dedi, "ana ışığı söndür, tamam mı? Yardımına geliriz."

Ash, Humvee'den aşağı atladı. "Neler oluyor?" Hızla yanıma geldi.

"Kanarya benim," diye cevapladım.

"Kanarya mı?"

"Bilirsin işte, içerisinde ne kadar güvenli olduğunu görmek için önce beni yolluyorlar."

"Hayatta olmaz. Ben gideceğim," dedi Ash.

"Bak sen, kahramanlık da taslarmış." Thom'un elini savurmasıyla birkaç tane asi, Ash'in etrafını sarıp bana ulaşmasını engelledi. Thorn yüzünde gergin bir gülümsemeyle bana dönüp omzunu silkti. "Sokağın sonundan sola sap. On üçüncü sıra, unutmadın ya?"

Gözlerimi Ash'ten ayırmadan, "Üstesinden geleceğim," dedim.

Nate nemli gözlerle elimi sıktı. "Çelik gibisin," diye fısıldadı.

"Aynı Katniss gibi, Tris gibi, Rose gibi," diye fısıldayarak cevap verdim.

Nate'in gözyaşları süzölmeye başlamadan ve Ash tekrar dayak yemeden önce, uyku ilacını kol yenime gizleyerek sokakta bilinmeyene doğru yürümeye başladım.

B Ö L Ü M

3 5

Ara sokaktan çıkıp etrafıma bakındım. Sağ tarafımda Kolezyum'a giden anayol, sol tarafımda ise sıra sıra evler bulunuyordu. Uzaktaki bir pencereden gelen pembe ışığı ve uzaktan gelen davul seslerini tanıdım. Burası kitaptaki Et Evi sahnesinin aynısıydı. Yan yana sıralanmış, ne oldukları belirsiz birkaç ev içeriden birbirine bağlanmış, kiraz kırmızısı bir ışık ve geleceğe ait bir müzikle doldurulmuştu.

Kaldırımında ihtiyat ve sükûnetle parmak uçlarımda ilerlerken davul sesi gitgide artıyordu. Yutkunmaya çalıştım ama vücudum, içindeki suyun tamamını ter bezlerime yönlendirmişti. Genelevin kapısı karşımda belirdi. Parmaklarım zilin aşınmış plastiğiyle buluşurken beynim çılgınca bilgilerini irdeliyor ve bir plan arıyordu. Saskia'nın içeri girerken muhafızlara ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kitapta bu sahne, sokağın köşesinden olanları izleyen ve kaçmak için fırsat kollayan Rose'un bakış açısından gösteriliyordu.

Metalin metal üzerinde kayma sesini ve kapının çerçeveden ayrılmasıyla çıkan tahta gıcirtısını duydum. Midem düğümlendi. Geniş omuzları arkasından vuran ışıkla siluet gibi görünen bir muhafız kapı eşiğinde belirdi.

Tüfeğini kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

Konuşmaya çalıştım ama silahın görüntüsü ağızımın daha da kurumasına sebep oldu.

"Evet?" diye bağırdı.

En iyi Imp aksanımı kullanarak, "Ş—şey, bana eğer gülümsersem birkaç ekstra Gem meteliğı kazanabileceğim söylendi," dedim ve gözlerimi muhafızın yüzüne kalkmaya zorladım. Tüm açılılarıyla ve simetrisiyle tipik bir Gem'di.

"Sana bunu kim söyledi?"

Silahın emniyet mandalının kaldırılma sesi kulağıma geldi. Adrenalin düşüncelerimi keskinleştirdi ve aklımda bir fikir oluştu.

"Harper malikânesinde çalışıyorum. Efendi Harper⁷m Darağacı Balosu'ndaki hizmetlilerden biriydim. Bu akşam kendisine katılmamı isteyen bir beyefendi vardı."

Gözlerini kıstı. "Peki bakalım, köle. Bu beyefendi neye benziyordu?"

"Kıvırcık sarı saçlı, uzun boyluydu. Çok önemli birinin akrabası olduğunu söylemişti." Korkmuştan ziyade, ağırbaşlı bir tavır takınmaya çalıştım. "Howard bir-şeyler."

Biraz fazla aceleci davranarak başını salladı. "Howard Stoneback. Tamam o zaman. Ama herhangi bir sorun çıkarırsan memelerinin arasından kurşunu yersin." Silahın ucunu bağırama bastırdı.

"Sorun çıkarmayacağım, söz veriyorum," dedim.

Girmemi işaret etti. Yanından geçerken göğsüm hâlâ silahının izi yüzünden sızlıyordu. Tütsü ve bayat ter kokusu burnuma doldu ve kendimi çürümüş kuş kokusuna özlem duyarken buldum. Kapıyı kilitleyip beni bir koridora yönlendirdi. Davul sesleri gittikçe artıyor, lambalardan duvarlara fuşya renkli bir ışık vuruyordu.

Beni tepeden tırnağına inceledi. "Demek Howard Stoneback'in kanı sana ısındı? Eminim çok şanslı olduğunu düşünüyorsundur. Onunla yalnız bırakılan son köle, Stoneback'in işi bittiğinde o kadar da güzel görünmüyordu."

Yüzüm korkuyla dolmuş olmalıydı.

Kahkaha attı. "Artık çok geç."

Yalnızca körü körüne Rose'un adımlarını takip etmiş olmayı dilemeye başladım. Öyle yapsaydım şu anda genetik olarak iyileştirilmiş bir sapık tarafından taciz edilmeye değil, özgürlüğüme koşuyor olurdum.

Muhafız küçük bir bekleme bölümünün kapısını açtı. Pencere yoktu, duvarlar kırmızıydı ve davul sesleriyle uyumsuz bir tempoda kıpırdaşan kırmızı bir lamba daha vardı. Basit görünümlü, beyaz bir kapının önünde dört tane Imp sıraya girmişti. Sıranın sonuna katıldım. Dönüp beni bir anlığına incelediler. Uç kız ve bir oğlan. Ama her birinde alışılmadık bir şey dikkatimi çekti. Oğlanın dudaklarının iki yanında kötü bir yara izi uzanıyordu; sanırım babam bunu bir keresinde Chelsea gülüşü olarak tanımlamıştı. Kızlardan birinin sırtında kocaman bir yanık izi vardı; koyu renkli saçları yukarıda toplanmıştı ve iş önlüğü parlak, gergin teninin açığa çıkması için kesilmişti. Diğer kızın ise ağaç gövdesindeki bir yarık gibi büzüşmüş tek bir gözü vardı - bana Baba'yı hatırlattı ve kendimi ona bakmaktan alamadım. Beni fark edince kocaman bir esnemeyle ağzını açtı ve dilinin olması gerektiği yerde duran karmakarışık bir yara izi açığa çıktı. Bakışlarımı kaçırdım.

Sanki Gemler mükemmelliğin yavanlığından sıkılmışlardı ve bu korkunç yer de sapkın bir panzehirdi. Belki de çok daha basit bir şeydi; belki insanlığın kusurlara ihtiyacı vardı, belki de insanlık buna *susamıştı* çünkü kusurlar olmadan insanlık da olmazdı. Yine de, iğrenç piç kuruları bu kadar ileri gitmektense tek-kaşh orijinal hâllerini kabullenebilirlerdi.

Doğrudan önümdeki kıza baktım. Benim dışımda, herhangi bir yara izi olmayan tek kişiydi. Genç gözüküyordu. Belki de on beş yaşındaydı ve üzerinde çuval bezinden elle dikilmiş ve vücuduna tam oturması için teyellenmiş bej rengi bir iş elbisesi vardı. Tek bir omzuna dökülen kızıl saçları, frambuaz ışığın altında ateşten bir çarşaf gibi görünüyordu. Kız bana Katie'yi hatırlattı ve Gemlerin ona yapabileceklerini düşününce midem bulandı.

Bakışlarımı yakalayıp bana gülümsedi. "İlk seferin mi?" diye fısıldadı.

Başımla onayladım. "Neler oluyor?"

Kapı açıldı. Müzik sesi içeriye hücum etti. Chelsea gülümse-
mesi olan oğlan odaya girdi. Kapı ardından çarparak kapanınca
sıra bir adım öne doğru ilerledi.

"Teşhir odasına girmek için bekliyoruz. Gemlerin bizim için
teklif verdiği yer orası. En yüksek teklifi yapan seni yukarı gö-
türmeye hak kazanır." Tulumuma göz gezdirdi. "Seni istemele-
rini istiyorsan çekici gözükmeye çalış... Hiç teklif yapılmaması
çok, çok kötü bir şeydir."

"O zaman ne olur?"

Kehribar gözleri kocaman açıldı. "Bir mermi... tabii eğer
şanslıysan."

"Bizi öldürüyorlar mı yani?"

"Ücretini ödedikleri sürece sana ne isterlerse yapabilirler."

Kapı açıldı. Yanık izleri olan kız ortadan kayboldu.

"Birilerine söyleyemez misin?" diye sordum ama kelimeler
ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar safça geldiğinin farkına
vardım. Neredeyse Ash'in sesini duyabiliyordum. *Gerçekten de
başka bir gezegendensin, değil mi?*

"Öldürülmeyi göze mi alayım? Neyse, zaten kimsenin elin-
den bir şey gelmez. Bizler sadece Imp'iz." Gözlerini yere indi-
rirken yüz hatları utançla çarpıldı. "Bazıları iyi bahşiş veriyor.
Artık Çayırılık'ta çalışamam." Ellerini kaldırdı. Ama bileklerinin
ucunda eller yerine, biçimsizce gerilmiş birer deri parçası vardı.
"Ayrıca, ucubeler için fazladan para ödüyorlar."

Birdenbire zihnime önce çarşıda yere eğilen Nate'in, sonra
da tankların içinde süzülen, bacaksız Kopyanın görüntüsü girdi.
Kızı teselli etmek, yardımın yolda olduğunu söylemek istedim.
Ama ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi. Bileğime baskı ya-
pan küçük şişeyi hissederek nefes aldım. "Çok üzgünüm."

Dili olmayan kızın da ortadan kaybolduğunu fark ettim.

Kızıl saçlı kız, gözlerini kapıya dikti. "Sırada ben varım."

"Her şey iyi olacak." Elini tutmak için uzandım ama yalnızca kesik bileklerinin üzerini örten buruşuk tenle karşılaştım.

Omuz silktilti. "Evet. Tekrar o sarışın şerefsiz... Howard bilmem-neye denk gelmediğim sürece sıkıntı yok."

Vücuduma kocaman bir titreme yayıldı. Howard Stoneback. Elbette buradaydı. Önceki yalanımı söylerken etraflıca düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Korku ve endişe beynimi ele geçirmiş olmalıydı. İçeri girmeme izin veren muhafız, Howard'ın bana teklif vermesini, belki de benimle doğrudan konuşmasını bekliyordu. Tek umudum asilerin yalanım ortaya çıkmadan önce gelmesiydi. Gemleri nasıl uyuşturacağım konusunda ise hâlâ bir fikrim yoktu.

Kapı ardına kadar açıldı ve kız benden uzaklaşırken kızıl saçlarının yerini boş, beyaz kapı aldı. Kırmızı odada tek başına dururken titreyen, bükülen bacaklarımı kilitlemekle tehdit eden şeyin korkudan çok, yalnızlık olduğunu şaşırarak fark ettim. Bir şeyler duyabilmek için kulağımı tereddütle duvara yasladım. Uzaktan gelen sesler bazı numaralar haykırıyordu. *Beş bin, yedi bin, sekiz bin*. Bekleme alanına gelen genç Imp çocuğu fark etmedim ama boğazını temizlediğini duydum. Sanki yakalanmışım gibi yerimden fırlayarak arkamı döndüm.

"Özür dilerim..." diye lafa girdim.

Çocuk gülümseyerek kapıya yöneldi. İşte o zaman, iki eliyle bir şampanya şişesini tutuyor olduğunu fark ettim. Bu bir seks işçisi değil, garsondu. Çok genç görüldüğü için ilk tepkim rahatlama oldu. İkinci tepkim ise küçük ilaç şişesi soğuk ve ısrarcı bir şekilde tenime baskı yaparken ani bir fikre kapılmaktı.

Yolunu kestim. "Bekle, şuranda bir leke var," yanağını gösterdim, "tam şurada." İlaç şişesini kapağını açabileceğim bir açıda döndürdüm.

Ufacık burnunu buruşturup anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

"İşte." Şişeyi ondan aldım.

"Teşekkürler." Tunığıne tükürdü ve hızla yüzünü ovuşturdu. Şişenin içindekileri şampanya şişesine döktüğümü görmedi.

"Böyle oldu mu?" Yanakları kızarık ve tahriş olmuş görünüyordu.

"Çok daha iyi."

Kapı açıldı. Dudaklarımın duruşunu düzelterek utangaç bir gülümseme takındım ve tenim terle kaplanmış bir hâlde, bacaklarıma ilerleme emri verdim. Kocaman bir oturma odasına girdim - birkaç küçük oda birbirine katılarak büyütülmüştü. Duvarlar tipik Imp duvarlarına benziyordu -çatlakla dolu, bel vermiş ve yıkılmayı bekleyen duvarlardı- ama duvarların dibine sıralanmış tekli koltuklar, akıllı deri koltuklar ve diğer mobilyalar açıkça Gemlere aitti. İçeride şampanyalarını yudumlayan ve purolarını içen birkaç müşteri kalmıştı, kapılarda ise birkaç muhafız dikiliyordu. Hepsinin elinde içkiler vardı.

Bakışlarım Howard Stoneback'ın üzerinde sabitlendi. Onu Darağacı Balosu'ndan tanımıştım. Dağınık sarı bukleleri aynındı; üzerinde ince çizgili bir takım elbise, yüzünde ise sapıkça bir gülümseme vardı. Yutkunmaya çalıştım ama önceki yalanım boğazımı yarı-çiğnenmiş kıkırdak parçası gibi tıkamıştı. En azından ön kapıdaki muhafız burada değildi ve beni suçüstü yakalayamayacaktı.

Erkek bir Gem öne doğru eğildi. "Hadi bakalım, maymun. O giysilerin altında kılla mı kaplısın, bir görelim."

Kahkaha sesleri eşliğinde tökezleyerek odanın ortasına doğru ilerledim. Tüm gözler tulumumda, yüzümde ve göğsümde dolanıyordu. Midem altüst oldu. Ama tam o anda, davul seslerinin arasından, bardakla buluşan taze şampanyanın köpürme sesini işittim.

Bir Gem kadını bana puro fırlattı. Puro köprücük kemiğime çarpıp sekti ve oluşan kıvılcım yağmuru ayaklanma düştü. Kadın, muhafızlarından birine döndü. "Eğer sıradan bir köle isteseydim evimde kalırdım."

Imp çocuk son kadehi de doldurduktan sonra sessizce odayı terk etti. Sadece biraz daha zaman kazanmaya ihtiyacım vardı. Göğsüme uzanıp terli ve titrek ellerimle fermuarımı yakaladım.

Tamamen giyinik olmama rağmen, kendimi daha önce bu kadar çıplak hissetmemiştim. Sanki yine arındırma tesisine dönmüş-tüm; cama mıhllanmış bir güve gibi hissediyordum.

"Hadi ama, bize mallarını göster," diye bağırdı muhafız.

Başka bir kadın, "Şunun kafasına bir tane sıkın," diye bağırdı. Güzel dudakları iğrenç bir hırlamayla bükülmüştü.

Bir muhafız tüfeğini bana uzattığında oda sanki otuz santim sağa kaymış gibi hissettim. "Bekle," dedi Howard. "Bu maymu-nu tanıyorum. Harper malikânesinden. Mükemmel - Jeremy'nin oyuncaklarıyla oynamaya bayılırım." Şampanyayı dişlerinin arasından emerek, devam etmem için elini salladı.

Yavaşça ve kasıtlı bir şekilde, fermuarla beraber tulumun ku-maşını da omuzlarımdan aşağı çektim. Tenim pembe duvarlar arasında neredeyse mavi görünüyordu. Bu dünyaya geldiğim-den beri vücudumda oluşan her morluk ve çizimin farkına aa-verici bir şekilde vardım. Kir ve terden lekelenmiş yeğimle, alacalı bir midilliye benziyordum. Yanaklarım, gözyaşlanmın beklentisiyle kızardı.

"Bu utanç verici," dedi Çirkin Hırıltı.

Howard kahkaha attı. "Çok eğlenceli, tatlım. Bakalım onu ağ-latabilecek miyiz?"

Bana ihanet ettikleri için gözyaşlarıma, işi bitirmem Saskia'dan çok daha uzun sürdüğü için kendime ve her şeyden önce beni küçük düşüren şerefsizlere karşı büyük bir öfke duyarak, yavaş-ça döndüm. Ama şampanya neredeyse tükenmişti, bu yüzden dişlerimi sıkıp dönmeye devam ettim.

Kaslı elleri olan bir adam bana doğru eğildi. "Orada tahta bir bacak mı saklıyorsun yoksa?" Uyluklarıma uzandı.

Ağzımdan irkilmeyeyle dolu bir ses kaçtı ve onu ittirdim.

Howard kıkırdadı. "Teklif vermeden eti ellemiyoruz. Kural-ları biliyorsun." Boş kadehini bırakmak için masaya uzandı ama eli kaydı ve bardak masaya çarparak kırıldı.

Kaslı Eller tekrar sandalyesine çöktü. "Kurallar yok, koduğu-

mun olayı da bu zaten..." Bunları söylerken sesi gitgide azaldı ve gözleri yuvalarında döndü.

Howard, "Albert? İyi misin?" diye sordu ama onun da sesi titriyordu. Sandalyenin arkalıgına tutunup ağırlığıyla zeminde kaymasına sebep oldu.

Muhafızlardan bir tanesi silahını kaldırmaya yeltendi. Güçlükle uyluğuna kadar kaldırabilmişti ki yavaşça duvarın dibine çöktü. Odayı inceledim. İ şkencecilerimin her biri g   ten d   m   t  ve dilleri ağızlarından dışarı   km  tı.

Fermuarımı   ektim. "Bir oda dolusu sapık."

Kapı açıldı. Thom'un yüzünü görmeyi bekliyordum ama onun yerine  n kapıdaki muhafızı gördüm. Elbette, zehirlenmi   şampanyadan hiç i memi  ti. Böylesi  l m c l bir hataya d n   bi-
lecek bir şeyi gözden ka ırdı ım için kendimi tekmeleyebilirdim.

"Bu da nedir?" Silahını o ak am ikinci kez bana do rulttu.

"Lütfen, bilmiyorum..." Bir şekilde tuğlaların arasına sızıp sıva olmayı dileyerek vücudumu duvara yasladım.

Silahını hiç indirmeden yakmdaki bir kadehi alıp kokladı. Bana bakarken yukarıdaki lamba yüzünden çıkık elmacık kemikleri belirginle  mi  ti. "Seni gidi sinsi kaltak."

Elimi ışık düğmesine vurarak Saskia'ya sinyal göndermek istiyordum ama donakalmı  tım. Muhafız ağır çekimde gülümseyerek doğrudan göğsüme hedef aldı. O anda, kırılan kemiklerin sesini i ittim. Muhafız yere yı ılırken tetiğ  bastı. Kur unlar kafamdan biraz öteye saplanırken alçı panellerin tozu yüzüme saçıldı.

Sopasını ikinci bir vuruş için havaya kaldırmı   olan Thom kapıdan içeri girdi. "İyi misin?"

Ba ımla onayladım.

Odayı inceleyip gülümsedi. "Aferin kızıma."

İçimde beklenmedik bir gurur dalgası hissettim ama bu his ateş sesleri ve parçalanan tahtaların gürültüsüyle çabucak yok oldu. Elllerinde silahlar ve halatlarıyla içeriye giren asiler, etrafa emirler ya dırıyordu.

Thorn, hemen ardından gelen asilerle birlikte, hızla odayı geçerek üst kata çıkan kapıya yöneldi.

Arkasından, "Üst kattakiler baygın değil," diye bağırdım.

Kahkaha attı. "Hareket eden hedeflere bayılırım."

Geldikleri gibi hızla ortadan kayboldular. Bu, ardıma bile bakmadan kaçıp gitmem için bir fırsattı. Güvende hissetme ihtiyacım, Implere yardım etme arzumla çelişiyordu. Kendimi matruşka bebekleri gibi hissediyordum. İçimde her biri farklı hatıralar ve duygulardan oluşan, farklı boyutlardaki Violet katmanları varmış gibiydi. Ailesinin bahçesinde baloncuklar üfleyen kız çocuğu Violet. Russell Jones'a abayı yakmış olan ergen Violet. Çaresizce eve dönebilmeyi dileyen, Rose kılığındaki Violet. Bastırılmış, saldırıya uğramış ve öfkeyle dolu Imp Violet. Artık kim olduğumdan emin değildim.

Birileri sanki bana kim olduğumu hatırlatmak istermiş gibi adımı haykırdı. "Violet!"

Arkamı döndüğümde Ash'i gördüm. Elinde beceriksizce tuttuğu küçük bir tabanca vardı ama yüzüne yerleşmiş olan gülümseme koskocamandı. Hızla bana doğru koştu ve birbirimize sarıldık. Yanağıma değen boynunun sıcaklığı, saçlarındaki is ve saman kokusu, biraz önce hissettiğim utancın buharlaşmasına sebep oldu.

"Nate?" diye sordum.

"İyi durumda. Saskia ve Matthew onu kolluyorlar. Hadi, gel de seni buradan çıkaralım."

Ama derinlerdeki bir şey beni devam etmeye zorladı. Gemlerin bakışlarının baskısını hâlâ üzerinde hisseden öfkeli matruşka bebeği. "Bekle. Yardım etmek istediğim bir kız var."

"Ciddi olamazsın? Dışarıda güvenli bir yer bulup bekleyebiliriz."

Baha'nın sorusu aklımda yankılandı. *Eğer burada, bizim dünyamızda tıklıp kalsaydın, hayatını nasıl yaşardın? Nasıl bir İnip olurdu?*

Ash'in elini tutup güzel gözlerine baktım. "Bunu yapmak zorundayım," dedim.

BÖL Ü M

36

ana bir ömür gibi gelen bütün bu süre boyunca kırmızı ışıklar altında göz kırptırmamın ardından harika serinlikte olduklarını düşündüğüm o mavi gözleriyle bana baktı, sonra da iç çekip silahını kaldırdı. "Daha önce hiç kimseyi vurmadım."

"Umarım vurmak zorunda kalmazsın."

Teşhir odasını geçtik ve sırtlarımızı duvara yaslayıp üst kata sızmaya çalıştık. Yukarısı koridorlardan oluşuyordu. Her biri kendi hikâyesini anlatan birkaç girişten geçtik: Gemleri yakalayan asiler, elleri ve ağızları bağlanmış askerler, darmadağın görünen genç Impller. Bir sürü kapı, bir sürü hikâye vardı... ama kızıl saçlı kız yoktu.

Bir öncekinden daha kısa olan ikinci kat merdivenlerini gizlice çıktık. Boynumdan aşağıya süzülen ter damlaları göğsümün arasında boncuk boncuk birikmişti. Davulun ritmi tam olarak nabzımı yansıtıyordu ve kendimi ele geçirilmiş, sanki bu ev bir şekilde damarlarıma sızmayı başarmış gibi hissediyordum. Önümüzde, sönmek üzere olan bir sarı ışık tarafından aydınlatılan uzun bir koridor uzanıyordu. Çatı katında olmalıydık; tavan meyilli ve alçaktı. Birden, davul seslerinin devam etmesine min-

nettar kaldım çünkü çaresizliğimiz artarken zeminin tahtaları üzerindeki adımlarımızın da ağırlaştığından emindim.

Buradaki kapıların kapalı ve kurcalanmamış olduğunu fark ettim.

"Burada kimse yok," diye fısıldadı Ash.

Tam oradan ayrılmak üzere arkamızı döndüğümüzde bir ciyaklama sesi dikkatimi çekti. Gözlerim yandaki kapıya çevrildi. Kulağımı tahtaya yasladığımda genç bir kızın ağlamasını duydum. Ash'e baktım. Tabancasını kaldırdı ve hiç düşünmeden odaya daldık.

Karanlık bir odaya girdik. Mor bir ağ tavandan sarkıyor ve dört ayaklı yatağı çevreliyordu. Duvarlarda mumlar yanıyor, hava ise yağ ve ter kokuyordu. Kızıl saçlı kız yatakta oturuyordu. Elbisesinin yakası kesilmiş ve omuz başları ortaya çıkmıştı. Alt dudağının titremesini fark etmemek imkânsızdı. Bir av tüfeğinin namlusu şakağma dayanmıştı. Tüfeğin diğer ucunda, gömleğinin düğmeleri açık duran bir Gem vardı.

Gem'in gözleri Ash ile buluştu. "Burada bir şeyler dönüyor. Ateş seslerini duyabiliyorum. Beni bırakın, yoksa Imp'i vururum."

Ash silahını kaldırdı. "Nereye gideceksin? Ev asilerle dolu ve cidden çok öfkeli." "

Ona doğru bir adım attım. "Kızı bize ver, yoksa alnının ortasına bir kurşun yersin." Sesim güçlü çıkmıştı. Giysimin altında tüylerimin ürpermiş olduğunu göremiyordu elbette.

Ash kıza baktı. Gözleri bir anlığına kızın ellerinin olması gerektiği yere gidince eli titredi ve hedefi şaştı. Gem bu fırsatı yakalayıp tüfeğini göğsüme doğrulttu. Ama bu sefer donakalmadım. Bu sefer öfkeyle doluydum. Vücudum beynimden önce hareket etti. Silahı Gem'in elinden düşürdüm. Bu ani hareketim Ash'i irkiltmiş olmalıydı çünkü havayı parçalayan bir ses çıkararak ateş etti. Gem ciyaklayarak omzunu tuttu.

Kızın kuş bacağından kalın olamayacak kollarından birini yakaladım. "Beni takip et."

Hızla alt kata inerken boş odaları taradık. Mobilyalar devrilmiş, halılara cam kırıkları serpilmiş, yatak çarşafı ise kanla lekelenmişti. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu - Imp ya da Gem. Teşhir odasına girdik. Burada da yalnızca hayaletler var gibiydi.

"Eve git," dedim kıza.

Gözlerinde yaşlar birikirken başını salladı. "Teşekkür ederim." Tökezleyerek odadan çıktı.

Ash ile yalnız kaldığımızda müziği ve nefeslerimizin sesini dinledik. Elleri titriyordu ve silahı ritmik bir şekilde bacağına çarpıyordu.

"Nereye gittiler?" diye sordum sonunda. Kitapta asiler seks işçilerini serbest bırakıp Gemleri dayak yemiş, utanç içinde ve uzun bir süre Imp genelevleri açamayacak hâlde arkalarında bırakmışlardı.

"Kolezyuma," dedi Ash. "Thom bize Gemleri Kolezyum'a götürmemizi söyledi."

Nedenini sormaya uğraşmadım. Cevabı zaten biliyordum. Thorn'un akıma bu fikri sokan beceriksiz kelebek bendim. Önceki kelimelerimi hatırlarken, omurgamın dibinde beliren kasılma beni midemi boşaltmakla tehdit etti. *Darağacında dans edip bunun nasıl bir his olduğunu anlamayı fazlasıyla hak ediyorlar.*

B Ö L Ü M

37

Kolezyuma. Kolezyum'a dönmek zorundaydım. Sanki hikâye beni çağırıyor ve rotada kalmamı sağlıyordu. Darağacından bir türlü kaçamıyor gibiydim. Şerh kapıları önümde belirdi. İki askerin darağacında, saçları kanlı bir şekilde boyunlarım eğdiğini gördüm. Dikkatle yaklaştık. Ne kadar yakınlaşırsak projektör ışıkları gözlerime o kadar batıyordu.

"Güvenlik kameralarını kurcalamış olmalılar," dedi Ash.

Elini tutarak, "Çabuk," dedim. "Thom'un Gemleri asmasma engel olmamız gerekiyor."

"Pardon, ne dedin? Bunu neden yapalım ki?"

"Bana bostanda ne dediğini hatırlıyor musun?"

Bana boş bir ifadeyle baktı. "Yarı-tanrıyı değil de beni becermeni mi?"

Gülümsedim. "Hayır, sadece Gemlerin ayaklanarak İmplere karşı barbarlığı durdurabileceğini söylemiştin."

"Bunu ben mi söyledim? Kulağa akıllıca geliyor."

"Eh, görevin bütün amacı Gemlere Implerin değil de *kendilerinin* acımasız hayvanlar olduğunu göstermekti. Eğer onları öldürsek bizi asla insan yerine koymazlar. Asla baş kaldırmazlar."

Yüzümü inceledi. "Yarı-tanrıyı hiç arzulamadın, değil mi?"

"Arzulamaz mıyım! Karın kaslarını gördün mü hiç?"

Ash kahkaha atıp beni dudaklarımdan öptü.

Bir hafta kadar önce tökezleyerek, *cosplay* kıyafetlerimle, kafam karışmış ve korkmuş bir hâlde kaçtığım tahta kapıdan Kolezyum'a girdim. Parlak ışıklar altında çok farklı görünüyordu. İnişleri çıkışları, köşeleri ve gölgeleriyle, Baba ile yaptığımız akıl bükme seansımdan bir görüntüye benziyordu. Ben de çok farklı hissediyordum, bir amaç hissiyle doluydum. Hikâyeyi, Willow'un kanalizasyonda koşuşunu, Rosela birlikte gizlice nehre kaçışını düşününce, Implere yardım etmeyi seçtiğim için kendimle gurur duydum. Kendi kendime, *Umut minik bir çiçekle başlayacak*, diye düşündüm.

Uzakta asilerin çeşitli girişleri tutmuş olduklarını gördüm. Sırtları dik, silahları gökyüzüne çevrilmiş ve ateş etmeye hazır bir hâlde tetikte bekliyorlardı. Kolezyum'un diğer ucunda, üstünde geniş direkler ve sallanan ipler bulunan sarsak sahne duruyordu. Tenimin altından bir tedirginlik dalgası geçerken vücudumdaki minik tüyler havaya dikildi. Darağacının önünde bir sıra oluşuyordu. Göğüslerinin genişliği ve bacaklarının uzunluğundan, sıraya giren kişilerin Gem oldukları anlaşılıyordu. Asiler silahlarını sallayarak sıradaki insanları hantalca sahneye tırmanmaya zorluyordu. Impler kırışların üzerinde böcekler gibi sürünüyordu.

Tam hareket etmek üzereyken, tanıdık bir ses beni geri çekti.

"Bekle bakalım." Nate hiç olmadığı kadar küçük görünerek kapıda duruyordu.

Ona koştum. "Saskia ile Matthew'un yanında bekliyor olman gerekirdi."

Sırıtırken dişleriyle gamzeleri açığa çıkı. "Onları ektim. Uff, bana çok fena kızacaklar."

"Tanrım, Nate, burası çok tehlikeli."

"Bu beni de ilgilendiriyor." Göğsünü kabartıp daha büyük görünmeye çalıştı.

Ash onun omuzlarını nazikçe kavradı. "Sen daha çocuksun. Gitmen gerekiyor."

Nate başını iki yana salladı. "Ve senin de hiçbir şeyden haberin yok, Sincap." Yana eğildi ve darağaçlarına doğru Koleyum'da koşmaya başladı. Biz de peşinden gittik ve ancak sahneye varınca durduk. Bu kadar yakından Darren'ın direğin yanında durduğunu, ipleri teker teker kontrol ettiğini görebiliyordum. Thorn aşağıda dikilmiş, gergin kol kaslarıyla düğümleri kontrol ediyordu.

Korkmuş Gemleri kenara iterek sahneye fırladım. "Thom, bekle."

Beni gördü. "Yardım mı etmek istiyorsun?"

"Onları asamazsın," dedim.

"Nedenmiş? Onlar bizi her cumartesi asıyor."

"Ve bu yaptıkları çok yanlış. Yanlış olduğunu biliyorsun."

Yakındaki bir Gem'i yakalayıp onu yerdeki bir kapağın üzerine yerleştirdi. Adamın sarı saçları ışıktaki parıltıya parıldıyordu. Howard Stoneback. Hareketi nedeniyle oluşan esinti yüzünden gözleri yaşarmıştı. Ağzındaki bez parçası kelimelerini boğuyordu ama inlemesinden bana yalvardığını anlayabiliyordum.

Thom yumruğunu sertçe Howard'ın kulağına geçirdi. "Kapa çeneni." Bana döndü. "Hükümlü Implere masum. Bu Gemler tecavüzcü, sadist ve hatta bazıları sübyancı. Eğer hoşlanmıyorsan, başını çevir."

Şiddet beni hâlâ afallatıyordu. Sahnenin dibinde duran Nate'in dehşete düşmüş yüzüne bakmadan edemedim. Onu gitmesi için zorlamalı, tekmeleyip çığlıklar atsa da sürükleyerek Saskia'ya götürmeliydim.

"Ama bu cinayet," dedim.

"Bu, özgürlüğün bedeli." Thom, Howard'ın kafasından bir halat geçirip düğümü boynunun dibine doğru itti. "Bu Gemlerin yarısı politikacı. Cesetleri darağacında sallanırken bulunduğu anda, ismimizin ve başkaldırımımızın ne kadar duyulacağını farkında mısınız?" Howard'ın yanaklarını sıktı ve adamın dudakları bez parçasının etrafında büzüştü. "Bu şerefsizin adı Howard Stoneback. Howard kahrolası Stoneback."

Asiler de onu takip etmeye, Gemleri yerdeki kapakların üzerine iterek halatların uzunluğunu ayarlamaya başladılar. Sadece Ash hareketsiz bir şekilde, elleri omzumda duruyordu.

Thorn'un bir halatı kavramış olan elini tuttum. "Eğer hayvanlar gibi davranırsak bizi asla insan olarak görmezler."

"Darağacında sallanıp bunun nasıl bir his olduğunu anlamayı fazlasıyla hak ediyorlar," dedi Thorn. "Bunlar senin sözlerin, Minik Çiçek. Eğer gerçek bir asiysen, onları dans ettirirsin."

Gemlerden birkaçı ağlamaya başladı. Zemindeki idrar birikintileri süzülerek botlarıma kadar geldi.

Ash öne doğru bir adım attı. "Ya bunu yapmadan da ilgilerini çekip başkaldırımızı gösterebilirsek?"

"Devam et," dedi Thorn.

"Onları sahnede, boyunlarına ip dolanmış şekilde oturtalım ve göğüslerine günahlarını yazarak dünyaya anlatalım. Sonra Gem medyasına haber verelim. Hükümet bile böyle bir haberi yalanlayamaz."

"Bu çok zekice," dedim. "Ahlaki açıdan, onlardan üstün davranmış oluruz."

Thorn bakışlarını yüzümden çekerek yerdeki kapaklara çevirdi ve elleriyle gözlerini kapatarak, havası kaçan bir balonu andıran tuhaf bir ses çıkardı. "Ama ölmeyi hak ediyorlar. Cezalandırılmalılar."

"Şunlara bak," dedim. "Ağızları tıkalı, gözyaşları içinde kendi idrarlarında dikiliyorlar. Aşağılanacak ve dışlanacaklar. Bu Ölümden bile beter."

Thom bir anlığına halatı okşarmış gibi yaptı. Gözleri yaşlarla doldu ve o güzel dudakları sıkıldı. Ruth'u düşündüğünü biliyordum. Kalbim acımayla duygusuyla kabarıırken Gemlerin hıçkırık sesleri çok uzaklardan geliyor gibiydi. Eğer benden birini almış olsalardı, belki ben de halatların şakladığını duymayı, Gem botlarının havada sallandığını görmeyi isterdim. Birden Thom'a acıdım ve Katie'nin neler hissettiğini anladım.

Çok yavaşça, parmaklarını halattan teker teker kaldırdım.
"Bana güvenmelisin."

Yüzümde konuşulmamış gerçekleri ararken bir anlığına elimi tuttu. Sonunda, "Tamam," diye fısıldadı.

Bir siren sesi havayı yardı. Ses o kadar yüksekti ki ayağımın altındaki toprağın titrediğini hissettim. Ash'e döndüğüm anda, dudaklarında *pusu* kelimesini gördüm.

Işıklar kesildi ve dünyayı karanlığa gömdü.

B Ö L Ü M

3 8

sessizlik. Karanlıktan ve sessizlikten başka bir şey yoktu.

SDarağacmdaki Gemler bile nefeslerini tutmuş gibiydi. Çok uzaklardan, okyanusun sesinin bir kükreme gibi yükselip alçaldığını, taşları dağladığımı duydum. Okyanusun sesi gittikçe yükseliyor ve öfkeleniyordu. Helikopterler.

"GERİ ÇEKİLİN!" diye bağırdı Thom.

Ayakları asfaltı döven asiler bağırışmaya başladı ve silahları birer tıkırtıyla nişan aldı.

Ash'i duydum. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Ama bacaklarım olduğum yere mihlanmış gibi kalakaldım. Kitapta pusu yoktu. Asiler Kolezyum'a hiç gelmemişti. Gemler burada olduğumuzu nereden biliyordu?

Helikopterler üstümüzde dolanıyor, kocaman beyaz ışıkların karanlığa tutarak zemini tarıyordu. Bir elektronik flaş tarafından yakalanmışa benzeyen kesik kesik hareketler gördüm. Kolezyum duvarlarının üzerinden halatlar atıldı. Asiler silahlarını yukarı doğrultarak geri çekilmeye başladı. İnsan figürleri birer örümcek gibi duvara tırmanıyordu. Bir helikopter doğrudan üzerimizden geçerken pervanesinin titreşimini tenimde hissettim. Yüzümdeki bütün küçük tüyler, hatta kirpiklerim bile aşağı doğru hücum eden hava akımına yakalanarak yere doğru çev-

rildi. Burnum tozla doldu, kulaklarım patlamak üzereydi ve kör edici beyaz ışıktaki, çenelerinin altında bükülen halatlarla duran Gemlerin beti benzi atmış yüzlerini gördüm.

Elim hâlâ Thorn'un elini tutuyordu. Sanki bir oyuncak bebekmişim gibi beni yanına çekti. Normalde lavanta rengi olan gözleri şimdi neredeyse renksizdi ve gözbebekleri iki karadelik gibiydi. "Bunu sen mi yaptın?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama birden sahneden atlayarak silahını seri bir hareketle kılıfından çıkardı. Sonra da ortadan kayboldu. Helikopter geçip gitti ve dünya tekrar karanlığa büründü.

Ash tulumumu çekiştirdi. "Violet, hadi."

Tam o anda ateş açıldı ve uzaklarda bir kor yağmuru gördüm. Arama ışıklarının altında daha fazla örümcek Kolezyum'a dökülürken kaskları böcek kabukları gibi parlıyordu. Işıklardan biri üzerimize yöneldi. Ash kolumu çekti ve sahneden fırladık. Zemin bize doğru yaklaştı ve botlarımın gölgemin karanlığıyla birleştiğini gördüm. Arama ışıkları uzaklaşmaya başladı.

"Nate!" Körü körüne ona uzandım.

"Buradayım." Duyduğu dehşet yüzünden tiz çıkan sesi, ateş seslerinin arasından beni buldu. Bir başka ışık daha parladı. Nate'in bana doğru gelen yüzü aydınlandı. Onu arama ışıklarından karanlığın örtüsüne doğru çektim. Ash başımı kavradı ve üzerimizde uçuşan kurşunlardan korumak için aşağı doğru eğdi. İki büklüm hâlde koşmaya başladık.

Kolezyum'un dışındaki duvarlara vardık ve Imp kafeslerinin yakınındaki tahta kapıya yanaştık. Bir ses havayı delip tüm silah ve bağırs seslerini susturdu. Daha önce duyduğum havai fişek seslerinin yakınından bile geçemeyecek kadar yüksek bir gürültü, gökyüzünü bir kuyrukluyıldız gibi yarıdı. Arkamı döndüğüm anda, helikopterlerden birinin arenanın tam ortasına çakıldığını gördüm. Çakılan helikopterin arama ışıkları, hayaletlere ait bir kan havuzu gibi zeminde birikti. Pervaneler hâlâ dönmeye çalışıyor ve helikopterin gövdesinin sanki hayata tutunmaya çabalar-

mış gibi titremesine sebep oluyordu. Duman bulutlan gökyüzüne yükseldi ve korkunç bir patlama sesi Kolezyum duvarlarında yankılandı.

Vücutlarını alevler sarmış iki kişi enkaz yığınından tökezleyerek çıktı. Askerler enkaza doğru koşturmaya başladı ama ikinci bir patlama onları geri püskürterek, kocaman bir el tarafından itilmişler gibi havaya fırlattı. Patlamanın sarsıntıları vücuduma yayıldı. Yüzümü olabildiğince korumaya çalışarak taş duvara döndüm. Döndüğümde helikopter kalıntılarının Kolezyum'u şenlik ateşi gibi aydınlattığını gördüm. Hava petrol ve duman kokusuyla dolmuştu. Ama arada tam anlam veremediğim, yağlı bir koku daha vardı. Domuz pastırmasını andırıyordu. Metal enkazın etrafı, mükemmel bir çember oluşturan vücutlarla sarılmıştı. Bazıları baygındı, bazılarıysa siyah ve kırmızı renkte için için yanıyordu. Et. Kızaran insan eti kokusunu alabiliyordum. Nate tulumumu kavradığında dudaklarımdan boğuk ve şaşkın bir ses çıktı.

"Durmayın," diye bağırdı Ash.

Kapıya yaklaştığımızda ateş sesleri azalmış gibiydi. Projektör ışıkları tekrar birer birer yanmaya başladığında yüreğim ağzıma geldi. Şimdi yıkımı açıkça görebiliyordum. Alev parçalan, insan vücudu olabileceğini düşündüğüm kara lekelere karışıyordu ve duman bulutları gökyüzüne kadar uzanıyordu. Arenanın ortasındaki helikopter hâlâ yanıyordu. Kaçırdığımız Gemler çoktan ortadan kaybolmuştu ve asilerin çoğu sıralar hâlinde Kolezyum'dan çıkarılıyordu. Gemler eğer isteselerdi asileri öldürebilirlerdi. Bu sadece birkaç teneke benzine ve birkaç kasa dinamite bakardı. Onları sorguya çekmek ya da Darağacı Dansı için taze et olarak stoklamak istiyor olmalıydılar. İstemsizce titremeye başladım. Midem hızlı bir ritimle kasılıyordu.

"Acele edin," dedi Ash.

Tahta kapıyı görebiliyordum. Çok yaklaşmıştık.

Askerlerin yaklaştığını duydum. Ama o tarafa bakmadım.

Kapının ardındaki, yanan etten yoksun, temiz havayı neredeyse

tadabiliyordum. Beton zemine vuran botların gümbürtüsü gittikçe arıyordu. "Silahlarınızı bırakın! Ellerinizi havaya kaldırın!" Kapının tokmağını tuttum ama bir dizi parmak kolumu menzene gibi kavradı ve bir silahın namlusu sırtıma dayandı. Kaçma umudumuz yok olmuştu. Kolezyum'a bakınca Howard'ın bize doğru koştuğunu gördüm.

"O... Evet, o!" diye bağırdı. Kulağından, Thom'un ona vurduğu noktadan kan akıyordu ve biraz önce ağzını tıkayan, tükürükle ıslanmış bez parçası boynunu çevreliyordu. "Bütün bunların arkasındaki pis fahişe işte bu. Barbar arkadaşları bizi kaçırabilsin diye bize ilaç verdi." Yüzünü bana doğru yaklaştırdı. Nefesindeki kan ve şampanya kokusunu alabiliyordum. "Yarın darağacında dans ettiğini göreceğim, maymun."

Hikâye beni tekrar içine çekerek iplikleri birleşmeye zorluyordu. Ama Willow öne çıkıp bana ölümsüz aşkını ilan etmedikçe, ölümümün hiçbir anlamı olmayacaktı. Artık Alice'e sahip olduğu için bunu yapma ihtimali sıfırdı. Vücuduma yeni bir panik dalgası yayıldı.

Askerler bizi Kolezyum'un en uzak kısmındaki devasa elektrikli kapılara - Çayırılık'a açılan çıkışa- kadar sürükledi. Helikopter kalıntılarını geçtik. Yüzümün bir kenarı ateş gibi yanarak acımaya başladı. Nate'in arkamda inlediğini duydum. Ona dönüp, böyle bir şansımızın olmadığını bildiğim hâlde, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum ama silahlarını kafama doğrultan askerlerin beni izlediğini hissedebiliyordum.

Gemlerden oluşan bir ordunun kapının ardında bizi beklediğini gördüm. Asilerin yüzleri helikopterler, uçan araçlar ve kamyonetlerin içinden olanları izliyordu. Daha önceleri onları en sevdiğim filmdeki yan karakterler, büyük bir aşk hikâyesinde geri plandaki parazitler olarak düşündüğüme inanamıyordum. Şimdi asilerin özgürlük kavgaları ve adalet arayışları, birbirine âşık olan iki tane ergenin ihtiyaçlarından çok daha büyük görünüyordu gözüme.

Yürüyüp Kolezyum'dan uzaklaştığımız sırada, tekrar Çayır-

hk'ta olduğumu bildiğim için tuhaf ve huzursuz bir hisse kapıldım. Gemlerin pembe dñnyasına geri dñnmüřtüm.

Bir avuş bize yaklaştı. Kabaca kolumu kavradı. "Bu üçü bizimle geliyor."

Askerler ona selam verdi. Çavuş bizi karmaşık araçların arasına çekti. Bir grup asker gördüm. Bazıları zırhlarını çıkartıyor, diğerleri ise bardaklarındaki dumanı soğukta kıvrılarak yükselen sıcak sıvılarla dolu bardaklarını yudumluyordu. Yere indirilmiş bir uçan araca yaklaştık. Hava filosundan biraz daha uzaktaydı. Kalaydan yapılmış kocaman bir halka hâlinde kaldırıma oturtulmuştu. Kapağı açıldı ve bir dizi metal basamak ortaya çıktı.

Çavuş, Ash ile Nate'e, "Burada bekleyin," diye hırladı.

Tuhaf bir şekilde, kendimi rahatlamış hissettim. Eğer benim elebaşı olduğumu öğrenirlerse belki diğerlerine o kadar yüklenmezlerdi. Muhafızlar beni dñrterek basamaklara yönlendirdi. Silahlar belime baskı yapıyordu. Araca girince hafifçe tökezledim ve bir dizi askerin hizaya girdiğini, mükemmel Gem suratlarının bana baktığını gördüm.

Pilot koltuğunda ise kontrol paneline kümeteki bir yavru horoz gibi gelişigüzel şekilde yaslanmış olan Willow oturuyordu.

BÖL Ü M

3 9

Willow?" İsmi dudaklarıma yabancı geldi. Willow gözlerini üzerimden hiç ayırmadan muhafızlara seslendi. "Artık gidebilirsiniz."

Çavuş, askerleri araçtan dışarıya yönlendirdi. Askerler birbirinin aynısı olan kurmalı oyuncaklar gibi, ritmik hareketlerle araçtan çıktılar. Willow ile yalnız kaldık. Kulaklarım hâlâ kurşunlar yüzünden uğulduyordu. Ayrıca günlerdir düzgün bir şekilde uyuyup yemek yemediğimi fark ettim. Yakışıklı yüzüne odaklanmaya çalıştım ama uçağın keskin metal hatları etrafta kıvrılıyor, Willow'un yüzü bir netleşip bir kayboluyordu.

"Rose? İyi misin?" Sesi uğultunun arasından bana ulaştı ve bir anlığına diğer ismimi, hikâyedeki ismimi unuttum. Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama ağzımdan sadece anlaşılmaz bir ses karmaşası çıktı.

"Gel." Beni metal bir oturağa yönlendirip elime sıcak bir bardak verdi. "Sadece çay. Şokun geçmesine yardımcı olacaktır."

Bakır rengi gözlerine baktım. Ona sarılsam mı yoksa tokatlasam mı karar veremiyordum. Bütün duygularım birbirine girmiş ve midemde çirkin, şekilsiz bir yumru oluşturmuştu. Alice ile beraber olmadığına çok memnundum. Mükemmel şekilde hizalanmış, simetrik ve düzgün yüzünde kendimi güvende hisset-

memi sağlayan bir şey vardı. Ama aynı zamanda da öfkeliydim. Öfkeden kudurmuş durumdaydım. Güya en iyi arkadaşım olan kişiyle yatmakla kalmamış, bir de Kopyalardan haberdar olmasına rağmen bu konuda kılını kıpırdatmamıştı. Ve eğer sürtük Alice araya girmeseydi, Nate'in elinin kesilmesine izin verecekti. Nasıl bu kadar zayıf olabilirdi?

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Beyaz atlı prensin olabileceğimi umuyordum aslında. Seni kurtarmaya geldim."

Beni kurtarmak... Neden beni kurtarmak istiyor? Umut kırıntılan birden geri döndü. Hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başladım. Ama sakın kalmaya çalışmalıydım - beni daha önce birçok kez hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordum.

"Rose, asi olduğunu biliyorum ama hiç sorun değil, sana öfkeli değilim. İlk başta öfkelandim ama babam Gemlerin bu akşam asilere pusu kurma planından bahsedince, tek önemsemiğim senin güvenliğin oldu."

Kaşlarımı çatmadan edemedim. "Asi olduğumu nereden biliyorsun?"

"Alice. Baloda ve çarşıda gördüğün kız."

"Ah... o Arız."

Ses tonumu duymazdan geldi ama gözlerindeki utancı gizleyemedi. "Neden öylece çekip gittin? Öpüştükten sonra seni bir daha bulamadım."

Çünkü en yakın arkadaşımı becerdin, seni uçkuru gevşek. Kendimi hafifçe gülümsemeye zorladım. "Gerçekten mi? Nedenini gerçekten bilmiyor musun?"

Başını eğdi ve ilk defa kafasının tepesini gördüm. Karamel saç telleri ortadaki tek bir noktadan spiraller çizerek dışarı doğru yayılıyordu. Bana fırladığı hatırlattı. Willow iç geçirdi. "Korkunç bir hata yaptım. Sadece bir kerelikti ama bana pahalıya mal oldu."

"Evet, malikânenen ayrıldığım akşam seni onunla gördüm. Kalbim kırıldı." Bu doğrudu. En yakın arkadaşımın bana bu

şekilde ihanet edebileceğini bilmek beni yaralamıştı ama Willow'un bütün suçun onda olduğuna inanmasına izin verdim - hissettiği suçluluk duygusu işime yarayabilirdi.

"Rose, çok özür dilerim." Elimi tutup beni kendine çekince sabununun turunçgil, nefesinin ise nane kokusunu aldım. "Alice bana kendisinin Imp casuslarını ortaya çıkarmak için çalışan bir devlet ajanı olduğunu söyledi. Senin bana sadece casusluk yapmak için yaklaştığını söylediğinde çok üzüldüm ve... aptalca davrandım. Yaptığıma hemen pişman oldum."

Alice, Willow'a benim asiler için casusluk yaptığımı mı söylemişti? Eğer Willow, Gem görevlilerine bunu yumurtlasaydı, ölümüne sebep olabilirdi. Willow'un Rose'u asi olduğu için affettiğini göz önüne almca bunun pek de olası olmadığını biliyordum ama çok büyük bir risk almıştı. Şaşkınlık ve öfke vücudumda dalgalar hâlinde hareket ederek midemin içindekileri çalkaladı ve nefesimi kesti. Alice hayatımla böylesi bir kumar oynamaya nasıl gönüllü olabilirdi?

Bana Willow'u kandırdığım, onu benim hakkımda huzursuz ettiğini hiç söylememişti. Sadece kendisinin benden daha iyi olduğuna inanmamı sağlamıştı. Belki de Alice'in erkekler üzerinde gizemli bir büyüsü yoktu. Belki de sadece dolap çevirip komplo kuruyor ve tıpkı Katie'nin söylediği gibi onlara memelerini gösteriyordu. Pekâlâ, kocaman memeleriyle olmasa da, bu dolaplarla baş edebilirdim. Kendimi daha güçlü hissetmeye başladım. Ciğerlerimi havayla doldurup eskiden kolyemin olduğu yere, boynuma dokundum. "Kısmen doğruyu söylemiş. Ben bir asiyim. Güvenini kazanıp Gem sırlarım açığa çıkarmam gerekiyordu ama seninle tanışır tanışmaz her şey değişti."

"Biliyorum, biliyorum."

Kibirli pezevenk, diye düşündüm ama hikâyeyi çaresizce hiza sokmaya çalışarak gülümseye devam ettim. "Seni Alicelerle birlikte gördükten sonra bile, sana asla ihanet edemeyeceğimi biliyordum. Malikâneyi terk etme sebeplerimden biri buydu. Böylelikle asilere şansımı denediğimi ama başarısız olduğumu

söyleyebilecektim. Bu sayede seni sonsuza kadar rahat bırakacaklardı." Çıkarıcı davrandığımı biliyordum ama umurumda bile değildi çünkü birçok şey onu tekrar kazanmama bağlıydı.

Görünüşe göre Willow söylediklerimi yutmuştu. Gülümseyerek yüzüme baktı. "Beni başka bir kızla gördükten sonra bile mi? Mükemmelsin, Rose ve asi olman umurumda bile değil. Imp olmanı bile umursamıyorum." Bardağı elimden alıp beni kollarına aldı. "Bu yüzden geldim. Seni tekrar malikâneye götürmek için. Çavuş bir aile dostumuzdur; seninle kardeşini buradan kaçırmama yardım edeceğini söyledi."

Bir anlığına baştan çıkacak gibi oldum. Dumanın ve yanmış etin leş gibi kokusu henüz buraya kadar gelmemişti. Sadece Çayırılık'ın taze, saf, polenle dolu kokusunu alabiliyordum. Ama hepsinin yalan olduğunu biliyordum.

Saçlarımı yüzümden çekti. "Bірçok Gem'in Imp sevgilileri var. Ama sen elbette bundan çok daha fazlası olacaksın. Yani, elbette sonunda bir Gem kıızıyla evlenmek zorunda kalacağım ama bu sadece gösteriş için olacak."

Kafamda bir plan oluşmaya başladı. Düşünmeye çalışırken gözlerimi hafifçe kıstım. Keşke detaylar arasmda kaybolmamak için her şeyi yazabileceğim bir kâğıt ve kalemim olsaydı. Eğer bu akşam Gemler tarafmdan yakalanırsam, Willow hâlâ yarınki Darağacı Dansı'nda bana aşkını ilan edebilirdi. Sadece şüphesini uyandırmadan ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Sonra da Nate, Ash ve Katie'yi güvenli bir yere aldıktan sonra Gemlere teslim olurdum.

Bu gerçekten işe yarayabilirdi. Heyecanım, biraz önceki paniğimin ötesine geçti. Adrenalinden uçacakmışım gibi hissediyordum. Hâlâ bir devrim başlatabilirdim. Hâlâ eve dönebilirdim. Impleri kurtarabilirdim. *Umut minik bir çiçekle başlayacak.*

Sözcüklerimi daha etkili hâle getireceğini umarak, kollarımı Willow'un beline doladım. "Seninle beraber olmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ama önce arkadaşlarımı güvenli bir yere götürmeliyim. Bana yardımcı olur musun?"

"Elbette."

"Sadece bizi muhafızlardan uzak bir yere uçur. Onların şehir duvarlarının içinde güvenli bir yerde olduklarından emin olur olmaz malikâneye döneceğim."

"Seninle geleceğim."

Başımı iki yana sallarken ürpererek linç tayfasını hatırladım. "Impler eğer Gem olduğunu öğrenirlerse seni öldürür." O *zaman da hikâyeyi tamamlayamazsın*, diye düşündüm ve peşinden bir suçluluk dalgası hissettim.

İç geçirerek, belki de fazla kolay bir şekilde, pes etti. "Lütfen, dikkatli ol." Beni dudaklarımdan öptü. Ama bu artık bana öpüşme gibi gelmiyordu. Daha çok, iki insanın dudaklarını birbirine toslaması gibiydi.

Nazikçe geri çekildim. "Olacağım, söz veriyorum."

"Çabuk, o hâlde." Kapağın yanma gitti.

"Willow?"

Eli parlak, yeşil butonun üzerindeyken duraklayıp bana döndü.

"Baban Et Evi'ne yapılan baskını nereden öğrendi?"

Omuz silkti. "Söylemedi. Neden ki?"

Bu soru Gem helikopterlerinin gürültüsünü duyduğum andan beri canımı sıkıyordu. Gemler Et Evi'ne baskın yapacağımızı nasıl bilebilirlerdi? Kitapta baskının gerçekleşmesini Willow sağlıyordu. Ama şu anda baskına önyak olan kişi bendim. Tek bir Gem'in bile bunu bilmesine imkân yoktu. Tabii aramızda bir casus yoksa.

Elimi bıkkın bir şekilde sallayarak, "Sadece merak ettim," dedim.

Butona basınca kapı açıldı. Girişe doğru ilerledi. "İki çocuğu içeri gönderin, lütfen."

Ash ile Nate karanlıktan çıkarak içeri geldi. Kapağın ardımızdan kapandığını duydum. Willow'un temiz, mükemmel yüzüne baktıktan sonra pislik, kan ve berelerle kaplanmış olan Nate ile Ash kirli, yarı-ölü farelere benziyordu. Koşup ikisine sarılmaya dair ezici bir isteğe kapıldım.

"Onun burada ne işi var?" diye sordu Ash.

Sessiz kalması için başımı iki yana salladım.

Willow kolunu omzuma dolayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bizi askerlerden uzağa uçurayım, o zaman."

Daha önce Ash'in kaşlarını bu kadar sertçe çattığını hiç görmemiştim.

Ama sırtımdan edemedim. Aklıma bir fikir gelmişti. Nate'e göz kırptım. "Sadece bir rögar kapağı bulmamız gerekiyor."

"Rögar kapağı mı?" dedi Willow.

Nate sevinçle, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Kanalizasyona giriyoruz."

B Ö L Ü M

40

Merdivenlerin demir çubukları parmaklanma sanki ıslak kumu tutuyormuşum gibi pütürlü ve ıslak geliyordu. Etrafımızı çevreleyen silindir duvarlar ise ritmik şekilde sağmım hareketleri yapan devasa bir gırtlak gibiydi. Tepemizdeki ışık halkasının içeriye bir kaçış hissi sunan temiz hava getirmesine minnettardım. Ama Ash kapağı yerine oturtmaya başlayınca endişenin beni ele geçirdiğini hissettim. Metalin beton üzerindeki gıcirtısı ile gittikçe azalan ışık sonunda bizi karanlığa gömdü. Sanki korkutucu bir ay tutulmasını izlemek gibiydi. Bu bana o camsız odada, sadece yuvarlak tavanları açık şekilde tıkılıp kalmış Kopyaları hatırlattı.

Nate merdivenden atlayınca suyun birkaç kez sıçradığını duydum. Willow'un ona verdiği meşalenin yanmasıyla, zamanın turuncu ve kırmızıya boyadığı pürüzlü tuğlaların kademeli yapısı aydınlandı. Onu suyun içinde takip ederken kalın ve soğuk botlarım su çekti.

Etrafımı inceledim. Filmdekine benzeyen, tavanı kemerli ve bastığım zemini düz bir tünel, iki yönde sonsuza kadar uzanıyordu. Ana tünel, bir dizi karanlık göz gibi görünen daha küçük tünellere ayrılıyordu. Geçitte sorunsuz şekilde ayakta durabiliyordum ama sadece antik, nemden beneklenmiş tuğlalar tarafın-

dan tutulan tonlarca toprağın üzerimizde durduğunu düşününce kendimi hâlâ kapana kısılmış hissediyordum.

Nate suyun içinden duvara doğru ilerleyip parmaklarını san bir işaretin üzerinde gezdirdi. Tek bir noktada birleşen iki çizgiden oluşan işaret, bir açığa benziyordu. "Çifte kumrular bu işaretleri çözememişlerdi, hatırlıyor musun? Sonunda korkunç şekilde kaybolmuşlardı."

Başımla onayladım. İşaretler yıllar önce asiler tarafından yapılmıştı ve çeşitli kaçış merdivenlerini işaret ediyorlardı. Gemlerin aşağı inme ihtimaline karşı önceden alınmış bir tedbirle kodlanmışlardı. Rose'a bunları nasıl çözebileceği hiç anlatılmamıştı. Sonunda bir asi sığmağı -asilerin içine Humvee model bir araç gizledikleri eski bir garaj- bulmuşlardı ama bu birkaç saatlerini almıştı. Nehre ulaşabilmek için şehrin geri kalanını garajda buldukları araçla geçmek zorunda kalmışlardı. Kendi kendime, *Bir Humvee'ye ihtiyacımız var*, diye düşündüm.

Sarı işaretlere baktım ve gülümsemeden edemedim. Sanki hikâye bizden hiç vazgeçmemiş, sanki bir şekilde onu yakalayacağımızı biliyormuş gibiydi. Aynı Baha'nın söylediği gibi, hikâyenin ilerlemeye ihtiyacı vardı.

Ash işaretleri incelemek için dururken Nate bu fırsatı suyun içinde bana doğru yanaşıp beni paylamak için kullandı. "Willly'nin o araçta ne işi vardı?"

"Hâlâ benden hoşlanıyor," diye fısıldadım. "Hikâye tekrar rayına oturdu. Eğer Gemler tarafından yakalanırsam Howard Stoneback beni kesinlikle darağacmda sallandıracaktır. Sonra gereken tek şey Willow'un repliklerini söylemesi ve... ta-da!"

"Ciddi misin?"

"Nate, yarın eve dönebiliriz."

Yüzünde salıncakta onu hızla salladığımda beliren kocaman gülümse belirdi. "Aman Tanrım, Violet, bu harika. Tamam, tamam, nasıl yakalanacağız?"

"Eh, biz ne yaparsak yapalım hikâye araya giriyor zaten."

"O zaman nehre mi gideceğiz? Rose ve Willow'un sonunda yakalandığı yere?"

"Ben de bunu düşünüyordum. Sığınaktan Humvee'yi alıp Katie'yi karargâhtan kurtaracak ve nehre gideceğiz. Sonra sen ve diğerleri el değmemiş topraklara gideceksiniz. Ben de askerleri bekleyip onlara teslim olacağım."

"Aman Tanrım, abla, cesaretine bak, resmen parıldyorsun."

Sırıttım. "Katniss ve Tris - rehberlerimden birkaçı onlardı."

Nate'in yüzü düşünceli bir hâl aldı. "Zamanımız var mı? Belki de Katie ile birlikte gidip farklı bir saklanma yeri bulmalıyım?"

"El değmemiş topraklar en güvenli yer. Eğer acele edersek askerler varmadan önce nehri kolayca geçebilirsiniz. Sadece kanalizasyonda yolumuzu Rose'un daha iyi bir şekilde bulup biraz zaman kazanmamız gerekiyor. Hangi yere yanlışlıkla girdiğini hatırlayabilir misin?"

"Belki. Bu tünellerin hepsi birbirine benziyor," dedi.

Ash aramıza katıldı. Bacağının hareketleri suda oluşan nazik bir dalganın bileklerime çarpmasına neden oldu. "Pekâlâ, plan nedir?" diye sordu.

"Sadece sonraki hamlemizi tartışıyorduk," dedim.

Ash yukarıdaki tuğlalara bakarken bilerek benimle göz teması kurmamaya çalışıyordu. "Willow ile yaptığınız şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Ah, aş bunları artık, Sincap," diye tersledi Nate. "Bizi serbest bırakabilecek tek kişiyi geri çevirecek değildi."

Ash keskin bir şekilde nefes verdi. Hâlâ ikna olmadığı anlaşılıyordu.

"Bir araç bulacağız," dedim. "Katie'yi aldıktan sonra hepimiz el değmemiş topraklarda saklanmak için nehri aşacağız." *Ben hariç*, diye düşündüm. *Ben, Gem askerlerine teslim olacağım.*

"Tek bir problem var," dedi Ash. Loş ışıktaki yanaklarının kızardığını görebiliyordum. "Ben yüzme bilmiyorum."

Hiçbir Imp yüzme bilmiyordu. Bunu kitaptan biliyordum. Girebilecekleri tek su kütlesi, kanalizasyon suyu ve molozla kaplıydı.

"Merak etme, bir tekne var," dedim.

Nate meşaleyi ilk işarete doğru savurdu. "Eğer bu işaretleri çözebilirsek işler çok daha kolaylaşacak."

Ash işaretlere tekrar baktı. "İki şerit, biri diğerinden azıcık kısa. Bütün işaretler böyle mi?"

"Evet," dedi Nate. "Sadece bir sürü farklı açı var."

"Saat göstergelerine benziyorlar," dedi Ash.

Haklıydı. Akrep ve yelkovan. Bunu daha önce fark etmediğine inanamadım. Sanırım dijital çağda yaşamamanın bir sonucuydu. *Dakikaları say, saatleri değil.* Bu sözleri son zamanlarda nerede duymuştum?

"Tekerleme," dedim Ash'e.

"Dakikaları say," diye cevapladı. "Sence asiler cevabı eski bir çocuk tekerlemesine saklamış olabilir mi? Sadece Implerin bilebileceği bir şeye?"

Başımla onayladım. "Yelkovan gitmemiz gereken tüneli işaret ediyor olmalı. Akıllıca."

Nate sırtıttı. "Peki o zaman, hadi bize biraz zaman kazandıralım. İnsan navigasyonu takip edelim." Koridorda koşarken botunun tekmeleri suyu etrafa yayıyor, ayağımdan meşaleye sıçratıyordu.

Omzunun üzerinden, "Yetişmeye çalışın, sizi kağıt arabaları," diye bağırdı.

Ash ile onu takip ettik. Rögar kapağından uzaklaştıkça hava daha nemli hâle geliyordu ve koşmak sanki bir pekmez birikintisinden geçiyormuşuz gibi gittikçe zorlaşıyordu. Nate koşarak farklı bir koridora girmeden önce, bir başka saat ibresinin önünde durdu.

"Yarı-tanrı ne istiyormuş?" diye sordu Ash. Nemli ve yosunlu duvarlar sesini yutuyordu.

"Bak Ash, araçta gördüklerin..."

Lafımı kesti. "Bir önemi yok."

"Bizi bırakması için numara yapmam gerekiyordu. Gerçek değildi."

"Bana oldukça gerçek göründü."

Bir köşeyi dönerek başka bir saat ibresini geçtik. Geçit gittikçe daralıyordu.

"İlerleyin," diye bağırdı Nate.

Altımızdaki zemin bir anda kıvrımlı hâle geldi. Tünel tamamen borularla döşeliydi ve ayağımın buna alışması biraz zaman aldı. Tam çamurlu suya düşecekken Ash beni tuttu. Dengemi sağlayınca botlarımın yanından kaygan, siyah renkli, kısmen koşan, kısmen yüzen bir farenin geçtiğini gördüm. Ash'in elini tuttum ve sıcaklığı kollarıma yayıldı. Tekerlemeye dair bir şey canımı sıkıyordu. Bu tekerleme nereden geliyordu? Saat işaretleri kanonda geçiyordu, bu yüzden belki şifreli tekerleme de oradan geliyor olabilirdi. Ama Sally King'in yazmadığı bir tekerleme, kanonda yer alıyor olabilir miydi? Belki de olamazdı. Rose sarı işaretleri hiç çözememişti ne de olsa. Eğer tekerleme hikâyede mevcut olsaydı Rose'un bundan haberi olurdu. Ash, bunun Imp'ler arasmda yaygın olarak bilindiğini söylemişti. Belki de tekerleme gerçekten bana dair bir kehanetti.

Umut minik bir çiçekle başlayacak.

Nate kafasını kaldırıp karşısındaki merdivene baktı. "Hedefinize vardınız." Duvardaki sarı renkli tek fırça darbesini gösterdi. "Kitaptaki işaret buydu. Sığmağın tepemizde olduğu anlamına geliyor." Meşalenin ışığı yukarıdaki rögar kapağında gezindi.

"Ne demek istiyor?" dedi Ash. "Şu bahsedip durduğunuz kitap da neyin nesi?"

"Söylesek bile inanmazsın," dedim.

"Yine mi sırlar?" Ash elini benimkinden kurtarıp merdiveni tırmanmaya başladı.

Yalnızlık hissi göğsüme bıçak gibi saplandı. Şu anda, aramızdaki sır duvarları dikenli çalılıklarla çevrelenmiş, aşılamaz bir orman gibi geliyordu. Bir ses düşüncelerimi böldü. Derinden, tanıdık ama ulaşılamaz bir ses. *Ve Prenses yüzyıllarca uyudu. Ama yüzü hiçbir zaman ölülerinkine benzemedi; yanakları doğduğu günkü kadar tatlı ve pembe kaldı.* Yine babamın sesiydi.

Yukarı baktım. "Baba?"

Nate'in yüzünde heyecan ve endişe karışımı bir ifade belirdi. "Yine babamı mı duydun?"

Suyun damlamasını, farelerinin itişmesini ve Ash'in botlarının merdivenlerdeki gürültüsünü dikkatle dinleyerek durakladım. Başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece gaipten şeyler duyuyorum. Bana aldırma." Şu anda aklımda başka bir şeye yer yoktu.

Merdivene tutundum ve kendimi yukarı çekmeye hazırlandım ama Nate meşaleyi yüzüme tutup fısıldadı. "Violet, düşünüyorum da... Gemler Et Evi'ndeki baskını nereden biliyorlardı?"

"Bilmiyorum, Willow araştayken bana cevap vermedi."

Burnunu kıvırdı. "İçinden çıkamıyorum. Kitapta baskından haberi olan tek kişi Willow'du çünkü buna kendisi önyak olmuştı. Ama şimdiki Willow asiler tarafından kaçırılmadı bile. Nasıl olur da baskından haberi olur?" Elini saçlarına geçirdi. "Ah, bu iş iyice kafamı karıştırıyor."

Ash yukarıdan araya girdi. "Geliyor musunuz yoksa kalıyor musunuz?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. Botlarının tabanı o kadar aşınmıştı ki ayak tabanını görebildiğime yemin edebilirdim. "Evet, bir dakika." Nate'e döndüm. "Willow baskın haberini babasından duyduğunu söyledi."

Nate kaşlarını çatı. "Beni asıl huzursuz eden şey, Gemlerin bizim Kolezyum'a gideceğimizi biliyor olması. Kitapta böyle bir şey olmadı bile."

"Biliyorum. Ama Et Evi sadece Kolezyum'dan birkaç sokak ötede. Eğer Gemlerin baskından haberi olduysa, büyük ihtimale bizi Kolezyum üzerinden uçarken görmüşlerdir. Aramızda bir casus olmalı. Belki de Imp asilerinden biridir. Tanımadığımız biri, hatta belki de Saskia ya da Matthew."

"Belki. Ya da hikâyeyi bilen başka biri."

Birbirimize baktık. Bu kavrayışın yarattığı his içimi deşti. Yarım-kalp kolyeme dokunmak için uzandım ama onun yerine boş boğazımı çimdikledim.

"Alice bunu neden yapsın?" diye sordum. O anda her şey yavaşlamış gibiydi; damlayan su, farelerin itişmeleri, hatta kendi kalbim bile.

Çünkü cevabı çoktan biliyordum.

Eğer ölürsem, hikâyeyi tamamlayamazdım.

41

Aşk. insanlar aşktan bir akıl hastalığıymış gibi bahsederlerdi. Delice âşık, bağımlı, kara sevdalı, takıntılı... Belki de haklılardı. Alice, Willow'u iki yıl boyunca sevmiştir. Sadece aktör Russell Jones'u değil, kurgusal karakter Willow'u sevmiştir. Bu, deliliğin sınırında gezinmekti, değil mi? Eğer bunuabilecek birileri varsa, o da bendim. Aynı ıstırabı yaşamıştım sonuçta.

Tamam, Alice kâh futbol oyuncularıyla, kâh erkeklerden oluşan pop müzik gruplarıyla (evet, bütün grupla!) çıkmıştı. Ama her seferinde yine klavyesine, Willow ile olan fantazilerini yazdığı tek yer olan kurgularına dönmüştü... Ta ki şimdiye kadar. Fakat aşk uğruna, gerçekten en iyi arkadaşının ölümüne sebep olabilir miydi? Belki de aklını kaybetmişti. Ben de Ash yüzünden hikâyeyi tehlikeye atmıştım ne de olsa. Ama birini öldürmek de neydi?

"Onu ilkokuldan beri tanıyorum," dedim.

"Onu doğduğumdan beri tanıyorum," dedi Nate.

"O... *iyidir*." Saten örtüye dolanmış dört tane bronz bacağı görüntüsü aklımda belirdi. "Şey, yani en azından bir canavar olmadığına eminim."

Nate başıyla onayladı. "Haklısın. Bu yer bizi paranoyak yapıyor."

"Hey ikiniz, çabuk olun," diye bağırdı Ash. Rögar kapağını yana çekmişti ve aşağı doğru gelen rüzgâr yüzümü okşuyordu. Kalbim tekrar gümbür gümbür atmaya başladı. Delikten çıkıp betonda el, ayak ve dizlerimizle çamur izleri bıraktık. Gece soğuk ve karanlık olmasına rağmen yalnızca havanın hareketi ve özgürlük hissi bile sanki mezardan çıkıp bir yaz gününe adım atmışız gibi hissettiriyordu. Elbette Alice Gemlere baskından bahsetmemiştir. Bunu düşündüğüm için bile suçlu hissediyordum.

Etrafıma bakındım. Hikâyedeki sığmak -turuncu bir garaj kapısıyla kapatılmış bir başka kokuşmuş ara sokak- karşımızda duruyordu. Vücutlarımızı duvara yasladık. Ash etrafta sorun ararmış gibi silahımı havada döndürdü ama sokak, olması gerektiği gibi sakindi. Solmuş boyayla kaplı tanıdık kapıya doğru gizlice ilerledik. Sürgüyü çekince ardına kadar açıldı.

"Bingo," dedi Nate.

Karanlıkta pek bir şey göremiyordum ama boğucu havadan kapının bir süredir açılmadığı belliydi. Nate meşaleyi odanın içinekilere doğrulttu. Yerden yükselen, muşamba ve arşıfların altına gizlenmiş şekiller vardı. Unutulmuş bir müze. Tıpkı kitabı okurken hayal ettiğim gibiydi. Filmdeki oda ise daha büyük, daha iyi aydınlatılmış, daha az klostrofobik bir yerdi. Humvee'nin üzerindeki muşambayı hızlıca çekerek tozları ve üzerine dolanmış örümcek ağlarım havaya saçtık. Öksürüğümü bastırdım. Ash dolapların birinde bulduğu su şişesini bana uzattı.

Serin su dilimle buluşana kadar ağzımın ne kadar kurduğunun fark etmemiştim. Boğazımın içi pislikle dolmuştu. Ancak Nate'in öksürüğünü duyunca suyu yutmayı bırakmam gerektiğini düşünebildim.

"Özür dilerim." Ağzımı kolumla silip şişeyi ona uzattım.

Ash, Humvee'ye binip parmaklarını kontroller üzerinde gezdirdi. "Nasıl süreceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Silahı nasıl ateşlemen gerektiğini de bilmiyordun ama üstesinden gayet iyi geldin," dedim.

Ash sırtıttı. "Iskaladım. Aslında kasıklarını hedef almıştım." Bir düğmeye basınca arabanın farkları sokak duvarına vurdu ve bana helikopterin arama ışıklarını andırdı.

Tekerleme sayesinde kanalizasyondan rekor zamanda çıkabilmiştik. Katie'yi alıp el değmemiş toprakların güvenliğine vardıklarından emin olmak için yeterli zamanımız olmalıydı. Elbette hikâye peşimizi bırakmayarak kendisine sadık kalmamızı sağladığı ve bizi doğru yola sürüklediği sürece.

Nate arabanın önünü incelerken kocaman gülümsedi. "Bir DeLorean değil tabii ama idare eder." Aracı bütünüyle inceleyebilmek için sokağa çıktı. Tenini aydınlatıp saçlarını altın sarısına dönüştüren farların ışığı, onu cennetten gelen bir varlığa benzetiyordu. O anda, sokakta benim görüş alanımın dışındaki bir şey Nate'in dikkatini çekti. Kahverengi gözleri korkuyla koyulaştı. Elindeki su şişesi yere düştü.

Panik dolu sözcüğünü duydum. "Buradalar."

Önce gölgeleri gördüm. Kafa lambalarının altında öfkeli dikenleri andıran üç tane canavar, sokak duvarını aşmaya çalışıyordu. Nate'e doğru koşup vücuduna siper oldum. Askerleri ancak şimdi miğferlerin altındaki gölgeler olarak görebiliyordum. Silahlarıyla kafamızı hedef almışlardı. Kanona göre askerlerin sığınmakta olmaması gerekiyordu. Bizi nerede bulacaklarını nereden biliyorlardı? Bu bir tesadüf olamazdı.

Ash'i sürükleyerek Humvee'den çıkardılar ve kolunu sırtına bükerek elinden silahı aldılar. Silah yerde kayarak yakındaki bir oluğa düştü. Sokağın en uzak köşesinde bir helikopterin iniş sesini duyabiliyordum. Pervanelerin hareketi tozları ve ensemdeki tüyleri havaya kaldırdı.

Ash muhafızın ellerinden kurtulup bana doğru koştu. Hızlıca bir hesap yaptım. Ağır zırhlı, silahla donanmış, uzun boylu, geniş omuzlu ve iyi eğitilmiş üç tane asker. Üç tane silahsız Imp. Duyduğum korku ağlamamı engelliyordu ama yine de gözyaşlarımın alt kirpiklerimde toplandığını hissedebiliyordum.

Askerlerden biri, "Yere yatın, yoksa ateş ederiz," diye bağırdı.

Humvee'nin ışığı gözlerimizi acıtırken tutarsız hareketlerle diz çöktük.

Bir adam helikopterden çıkıp koşmaya başladı. Önce sadece ana hatlarını görebildim ama yaklaştıkça renk ve form kazanmaya başladı. Askerlerden farklı görünüyordu. Hareket ediş şeklinde daha dik, daha resmî olan bir şeyler vardı ve zırhının altına ince çizgili bir takım elbise giymişti. Bana yaklaşıırken, yakışıklı yüzü tanıdık bir kötü niyetle çarpıldı. Sarı buklelerinden bazıları kaskının altından görünüyordu. Howard Stoneback. Bu kesinlikle tesadüf olamazdı. Howard, Et Evi'nden beri peşimdeydi ve görünüşe göre biri ona beni nerede bulabileceğini söylemişti.

Yanımıza gelip tepemde dikildi. "İşte bizi uyuşturan küçük sürtük."

Bir asker, "Onları yapacağız, Bay Stoneback?" diye sordu.

Howard işkenceyi uzatarak bizi aheste aheste inceledi ve baştan aşağı süzdü. Sonra uzanıp yanağımı soğuk, kuru parmaklarıyla okşadı. Sanki yine teşhir odasında titreyen ellerimle fermuarımı tutarak dikiliyormuşum gibi hissettim.

Doğruldu. "Bu tatlı şeyin en kısa zamanda iptesallandığını görmek istiyorum. Başkanla şimdi koştum, onun için yarınki Darağacı Dansı'nda özel bir yer ayırdı."

Bu benim için bir avantaj olabilirdi. Aslında yakalanmadan önce Nate, Ash ve Katie'yi el değmemiş topraklara göndermek istemiştım ama bu dünyada her şeyin plana göre gitmediğini hızla öğreniyordum.

Kılıfından bir silah çıkardı. Elinin her çizgisini ve kılım fann ışığında görebiliyordum ama yüzü gölge karmaşasından başka bir şey değildi. Parmağını tetiğe yerleştirirken silahı parıldıyordu. "Sadece şu fahişeye ihtiyacım var." Bana baktı. "Bir daha birilerini kızdırmadan önce Başkan'ın akrabası olmadıklarından emin ol."

Gırtlığımın dibini dürten soğuk su beni yukarı çıkmakla tehdit etti. Güçlkle yutkunup sesimi bulabildim. "Beni tutukla. Ama lütfen diğerlerini bırak."

Kahkaha attı. "Bir bana Imp emir veriyor... ilginç." Tekrar yakınıma eğildi. Sıcak ve tükürükle dolu nefesini yanağımda hissedebiliyordum. "Bu Implersen için önemli mi?"

Başım la onayladım.

"Ne kadar tatlı." Sırıttı ve silahının namlusunu kaldırdı.

"Önemli bir hayat dersi: Implers önemli değildir."

Parmağının tetiğe basışını izledim. Çıkan ses kafamda ve sokaklarda Tanrı'nın çığlığı gibi yankılandı. Bir anlığına vurulduğumu sandım. Kendimi acıya hazırlarken, aşağıya bakıp kama kırmızı bir lekenin yayılmasını bekledim.

Fakat acı hissetmedim ve kırmızılık göremedim.

Sadece Nate'i gördüm - güçlükle nefes alırken elleriyle karnını tutuyordu.

Tulumun üzerine kırmızı bir leke yayılıyordu.

Ona uzandım ama Nate yana doğru devrilirken ellerim sadece havayı yakaladı. Askerler beni yere bastırırken kanın betonda siyah, şurup kıvamında bir su gibi bana doğru yayılmasını izledim.

Sesler bulanıklaştı. Girdiğim şokun içinde Ash'in çığlıklarını zorlukla seçebiliyordum. "Piç kuruları. Sizi öldürecekim, aşağılık herifler." Ash'in çığlık atan, Nate'in kanıyla lekelenmiş suratını gördüm. Askerler onu demir sopalarla kaldırıma devirdiler. Sopaların Humvee'nin sarı ışığında neredeyse altın renginde parlamasını izledim. Gözlerim Nate'in yere yığılmış, kanayan vücuduna çevrildi. İçimde bir şeyler kaskatı kesildi. Sadece Implere ait olan, öfke ve dürüstlükten yaratılmış tek bir matruşka bebeği. Vernikli kabuğu sertleşip güçlendi ve beni bir görev hissiyle kapladı.

Fırsatımı gördüm. Kaslarım patlamaya hazır bir hâlde, öfkeyle gerilip şişti. Howard Stoneback'e doğru fırlayıp omzuna atladım ve onu hazırlıksız yakaladım. Yere düşerken birkaç kere havaya mermi sıktı. Yumruklarımı ulaşabildiğim her yere, göğsüne, yüzüne savururken içimdeki tüm öfke vücudumda dolaıyor, çığlık ve hıçkırıklar hâlinde dışarı çıkıyordu. Ama Gemler

güçlüydü ve Howard beni hızlıca yakalayıp döndürdü. Kaldırırda kayarken yumruklarım sanki nasıl duracaklarını bilmiyorlarmış gibi hâlâ havada savruluyordu.

Ash'in güçlkle çıkan sesini hâlâ duyabiliyordum. "Violet, hayır."

Howard silahın namlusunu bana çevirirken kusursuz kaşları hayretler içinde çatılmıştı. Şimdi öleceğimi biliyordum. Gözlerim kapandı ve kurşunların göbeğimi, kollarımı, boynumu delmesini bekledim.

Kısa aralıklarla edilen dört ateş. Dört *pat* sesi.

Gözlerimi açtığımda Howard ile askerlerin kâğıt parçaları gibi yere dağılmış olduğunu gördüm. O sarı bukeler kırmızıya boyanmıştı ve o sapık bakış ortadan kaybolmuştu. Güçlü eller kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı ve kafamı kaslı bir göğse bastırdı. Matthew.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Cevap vermedim. Konuşmak bir yana, güçlkle nefes alıyordum.

Matthew, Nate'i omzuna atarak onu Humvee'ye götürdü.

Saskia bana doğru koştu. "Violet, çok özür dilerim. Nate, Et Evi'ndeyken bizden kaçtı."

Yine cevap vermedim.

"Gitmemiz gerekiyor." Ash'in kalkmasma yardım etti. "Gemler diğer araçlarımızı mahvettiği için buradaki Humvee'ye almaya gelmiştik Şansınız varmış."

Matthew, Nate'i kollarıma yatırdı. Vücudunun ağırlığı beni uyuşmuş hâlimden uyandırdı. Sarı kafasını dirseğimin oyun-tusuna yasladım ve onu sanki yeni doğmuş bir bebek gibi kucağımda tutarak arabanın arka tarafına tırmandım. Göğsünün ufak hareketlerini, nefes almaya çalışırken dudaklarının kenarından sızan kanı fark ettim.

Saskia ile Matthew, Humvee'nin ön tarafına bindi.

Saskia, Matthew'a döndü. "Belli ki aramızda bir casus var. Gemler bulmadan önce kiliseyi yakmalısınız." Yüzünü arkaya çe-

virdi. Bir anlığına Nate'in kanının onun alnına sıçradığını düşündüm ama sonra bunun doğum lekesi olduğunu hatırladım. "Thorn ortalarda yok. Öldü veya yakalandı, o yüzden her şey artık bize bağlı," dedi.

Bu haberin Nate'i üzeceği düşüncesi aklımdan geçti ama Thorn'u ölü olarak düşününce şahsen pek bir şey hissedemedim. En azından artık Katie'ye zarar veremezdi. Ash bana yanaşmaya çalışırken aracın hareketlendiğini hissettim. Nate'in yarasına basınç uygulamama yardımcı oldu. Parmaklarımın arasından sızan kan sıcaktı.

"Kan akışımı durdurmak için bir şeye ihtiyacım var." Sesim kesik kesik çıkıyordu.

"Karnından yaralanmış," dedi Saskia. Nate'in öleceğini doğrudan söylemedi ama bunu demek istediğini kelimelerinin ağırlığında hissettim.

Nate'in yüzüne baktım. Yıldızların ışığında o kadar soluk görünüyordu ki neredeyse kaybolacaktı. Altın rengi kirpikleri kıpırdandı ve nefesi tıkanı. O anda ilk kez, rüyamdan hatırladığım, uzaktan gelen soluk *bip* seslerini fark ettim.

Tekerleklerin acı çığlıkları eşliğinde garajdan fırladık. Matthew farları kapattı. Hangi yöne sürmesi gerektiğini nasıl anladığından emin değildim ama yine de sokaktan aşağı doğru gazı kökledi. *Bip... bip... bip*. Parmağımı Nate'in yüz hatlarında gezdirdim. Acı onu en az yirmi yıl yaşlandırmış ve teninde büyük çukurlar oluşturmuştu. O anda yüzünün, asla sahip olamayacağı geleceğe bir pencere açtığını düşündüm. Büyüyüp bir adam olan Nate - belki de kendi çocukları olan, kız ve erkek yeğenlerimin babası olan Nate. Gözyaşlarını yanaklarımdan süzülerek alnına damladı.

Bütün bunlar benim hatamdı. Alice, Gemlere sığınaktan bahsetmiş olmalıydı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Alice'ten bir türlü şüphelenmeyi becerememem, askerleri doğrudan bize -küçük kardeşime yönlendirmişti. Suçluluk hissi benden her şeyi emen bir karadelik gibiydi. Umudu, sevinci, aşkı. Beni bir hiçliğe doğru çekiyordu.

Bip... bip... bip.

"Violet," diye fısıldadı Nate. Ağzının kenarlarından damlayan kan, yanağının beyazlığında kıpkırmızı görünüyordu. "Annemle babama onları sevdiğimi söyle."

"Kendin söyleyeceksin."

Odağını kaybederken gözkapakları kıpırdadı ve *bip* seslerinin, zamanı şaşıran bir saat gibi yavaşladığını fark ettim.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Neden?"

"Asılmaktan."

Yüksek sesle hıçkırmaya başladığımda gözyaşlarına Nate'in yüzüne yağmur gibi yağmaya başladı. "Hayır," diye yalan söyledim. "Elbette korkmuyorum. Bu sadece bir hikâye. Baba bana bir hikâyenin içinde gerçekten ölçmeyeceğimizi söyledi. Uyandığında annem ve babamla beraber evde olacaksın."

"Ve gerçek yemek, futbol, bir de güzel, yumuşak bir yastıkla."

"Evet." Karnımdan beni ikiye ayırmakla tehdit eden bir inleme yükseldi.

Bip... bip... bip.

Tuhaf bir şekilde, kendimi her şeyden soyutlanmış gibi hissettim. Vücudumun dışına çıktım ve Nate'in yavaşça hareketsizleşen yüzünü izledim. Üstümdeki boşluğun gittikçe daha çok farkına varıyordum. Sonsuz bir gökyüzü. Kapkara ve yıldızlarla dolu. Aşağıda ise kendimi gördüm. Yüzüm yamulmuştu, sırtım bükülmüştü ve parmaklarım altın saç tellerinin arasından geçiyordu. Sevgimin vücutlarımızı çevreleyen bir güç kalkanı gibi parladığını, bizi kocaman bir baloncukla birbirine bağladığımı neredeyse görebiliyordum. Eğer istersem uzanıp baloncuga dokunabilirdim ama yok olacağımdan korkuyordum.

Bip... bip... Son bip sesini bekledim. Ne olduklarını, ne anlama geldiklerini elbette biliyordum. Hastane odasında yankılanan, tenekemsi, içi boş ve korkutucu sesler. Gözlerimi silerek vücutlarımızın bitmek bilmez sokak köşelerinden dönen Hum-vee'yle birlikte sarsılıp tek parçaymış gibi hareket etmesini iz-

ledim. Nate'in yüzü artık tamamen gevşemiş görünüyordu...

bip... ve sonunda göğsü hareketsizleşti.

Düz çizginin monoton sesi kulaklarıma çarptı.

Ve öldüğünü anladım.

BÖL Ü M

42

Bu dünyaya vardığımızdan beri mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha fazla fiziksel acı tatmıştım. Tekmelenmiş, itilmiş, çekiştirilmiş, asılmıştım; Baba elini alnıma koyduğunda duyduğum tarif edilmez acıdan bahsetmiyorum bile. Ama hiçbiri Nate'i kaybetmenin acısıyla kıyaslanamazdı.

Fiziksel acı vücudumu odak noktasına getirip beni doldurur, şişirir ve çok daha büyük bir şeye çevirirken, kayıp hissi tam tersini yapmıştı. Beni bir top hâline getirmiş, ikiye katlamış ve ben yok olana kadar içimdeki her şeyi söküp almıştı. Etrafımdaki dünya bir karbon kopyaya dönüşmüştü. Belki de kopya bendim. Artık ayırt edemiyordum.

Humvee'nin arkasında ne kadar süre boyunca oturduğumu, bir o yana bir bu yana savrulduğumu bilmiyordum. Gözlerim ağlamaktan kurumuş, beynim hissizleşmiş şekilde sadece Nate'in cansız vücudunu tutuyordum. Düz çizginin monoton sesi hâlâ kafamda yankılanıyordu. Bunun korkunç, sapkın bir rüya olması için defalarca dua ettim. Uyandığımda Nate'in gülümseyip kahkahalar atarak Sheldon Cooper sesiyle bana rasgele şeyler anlatacağını umdum.

Kilisenin önünde durduğumuzu güçlkle fark ettim.

Matthew gözlerime baktı. "Öldü mü?"

O kadar küçük ama bir o kadar da zor ve nihai bir kelimeydi ki.

Başımla onayladım.

"Üzgünüm." Durakladı. "Gökyüzü boş."

Gem helikopterlerinden bahsettiğini biliyordum ama yıldızları düşünmeden edemedim.

"Yaralarımızı sarmaya zamanımız yok," dedi Saskia. "Kiliseyi yakıp nehri geçerek kaçmamız gerekiyor."

El değmemiş topraklar. Bizimle aynı fikirde olmaları hiç de şaşırtıcı değildi.

Matthew, Humvee'den aşağıya atladı. "Burada bekleyin."

"Ama Katie'yi almam gerekiyor," dedim.

Matthew, Nate'e bakınca gözleri yaşlarla doldu. "Ama çabuk ol." Nate'i kucağımdan aldı. "Onu kilisede bırakabiliriz. Gerçek bir kahraman cenazesi olur."

İtiraz edemeyecek kadar uyuşuk hissederek başımı salladım. Yaşayanlara, Katie ile Ash'e odaklanmalıydım. Artık hikâyeyi tamamlamayı umursadığımdan bile emin değildim. Ev, Nate olmadan ev değildi. Humvee'den inerken kanla ıslanmış, yorgunluktan tükenmiş bacaklarım ağırlığımı güçlkle taşıyordu.

Matthew'u kiliseye doğru takip ederken Ash kollarını sıkıca belime doladı. Nate'in bacaklarının Matthew'un ritimleriyle sallandığını izlemeden edemedim. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Çok daha küçük hâlinin salıncakta ileri geri sallandığını, deniz kenarındaki köpükleri tekmelediğini, Abba dinlerken yatak odamda dans ettiğini hatırlıyordum. Karadelik geri döndü ve yine içimdekileri emerek boşalttı.

Kilise sanki çekirge saldırısına uğramış gibiydi. Bir dizi kutu dışında her şey yok olmuştu. Neredeyse bütün asiler Koleyum'da yakalanmıştı ve gece ışıkları çoktan sönmüştü. Sadece kuytu köşeleri aydınlatan birkaç tane mum kalmıştı.

Kafası kan ve yara bere içinde kalmış, elinde ufak siyah bir kutu tutan Thorn'un mihraba yaslanarak dikildiğini gördüm.

Saskia onu görünce durdu. "Thorn, hayattasın."

Thorn kafasını kaldırdı; göz bandı yoktu ve güzelliğinin tüm gücü ortaya çıkmıştı. Bakışları bana döndüğünde, gözlerinin örümcek ağlarını andıran kırmızı kılcal damarlarla dolu olduğunu gördüm. "Bunu sen yaptın, Minik Çiçek."

Kelimeleri üzerimde hiçbir etki bırakmadı.

Matthew, Nate'i kilisenin en öndeki sırasına yatırdı. Nate'in birkaç saat önce uyukladığı sıraya. Cansız bedeninin üzerine eğilip saçını yüzünden çekerek yanağını öptüm. Hâlâ biraz sıcaktı. Yeşil battaniyeyi bacaklarının üzerine çekerken, kendi kendime yakında uyanacağını söylüyordum.

"Gemler baskından nasıl haberdar oldu?" dedi Thom.

Saskia usulca, "Bırak artık, Thom," dedi. Bana nemli bir bez uzattı ve Nate'in yüzündeki kan ve kiri silmeye başladım. Yine eskisi gibi küçük görünmeye başladı. Yüzü artık acı çekme kabiliyetine sahip değildi. Boğazım bir hıçkırıkla düğümlendi. Ash elini nazik bir şekilde omzuma koyunca hiç düşünmeden parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

"Baskın, Minik Çiçek. Baskından nasıl haberleri oldu?" diye ısrar etti Thom.

Ama sanki bir camm ardından konuşuyormuş gibiydi. Hain olduğumu düşünmesi umurumda bile değildi. Canımı bundan daha çok ne yakabilirdi? Nazikçe, Nate'in kollarmı kalbinin üzerinde duracak şekilde ayarladım. Ona yaklaştım. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim, Jonathan." Ağlamaya başladığımı duydum ve beni teselli edeceğini umarak kafamı göğsüne dayadım.

Thom'un arkamda dikildiğini hissettim. "Bize ihanet ettin ve kardeşin öldü. Uygun bir ceza olduğunu düşünüyorum."

Kafamı çevirip ona öfkeli bir bakış attım. "Onun kahramanı olmayı hiçbir zaman hak etmedin. Cehennemin dibine git."

"Önce beni öldürmen gerekiyor."

içimdeki bütün öfke ve haksızlık hissi patlak verdi. Mükemmel Gem suratına bakarken onu incitmeye, öldürmeye dair çok

güçlü bir arzuya kapıldım. Tekmeler savurup tükürükler saçarak ona doğru koştum. "Senden nefret ediyorum/" diye bağırdım. "Senden nefret ediyorum." Bu sözcükleri tüm Gemlere, bizi esir alan ve kardeşimi çalan evrene haykırıyordum.

Thorn beni yerden kaldırıp kilisenin dışına taşıdı. Kıpırdanmaya çalıştım ama yararı yoktu. Ash yardım etmeye yeltendi ama Thom onu bir sinek gibi uzaklaştırdı. Saskia ile Matthew yüzlerinde endişeli bir ifadeyle bizi takip ettiler.

"Hayır," diye bağırdım. "Veda etmeme izin ver. Lütfen. Sadece veda etmek istiyorum."

Thom kahkaha attı. "Peki, artık küçük arkadaşın Katherine'e veda edebilirsin."

"Hayır, bari Katie ölmesin. Katie'yi öldürmezsin."

Beni Humvee'ye doğru götürdü. "Yanışını izleyebilirsin. Bütün istihbaratımız ve yılların birikimiyle birlikte. Hepsinin yanması gerekiyor."

Thorn'un bana ve Gemlere olan nefretinin, Ruth'a olan aşkına baskın geldiğini fark ettim. Güzel olarak başlayan şey iğrenç bir şeye dönüşmüştü. İntikam ve öfkeden oluşan karanlık bir karmaşaya. Ruth'a olan hislerinin Katie'ye biraz koruma sağlayacağım düşünerek çok saf davranmış, aptallık etmiştik. Katie'yi de kaybetmek üzere olduğumu fark edince kulağında bir çınlama duymaya başladım.

Thom beni yere fırlatıp ayağıyla kamıma bastırdı. Ash sırtına atladı ama Thorn onu tek bir silkinişle üzerinden attı. Bir balık gibi çırpınıp dönmeye çalıştım ama Gem gücüne sahipti ve botu yerinden bile kıpırdamıyordu. Küçük kara kutudaki butona bastı. İnsansız uçaktan iki ufak patlayıcı fırladı ve cam parçaları yola yağdı. Kilise camları Cadılar Bayramı'ndaki balkabaklanın gözleri gibi turuncu bir parıltıyla aydınlandı.

"Hayır!" diye haykırdım. "Katie olmaz." Nate ölmüştü. Alice beni terk etmişti. Daha da kötüsü, bana ihanet etmişti. Dördümüz arasında yalnızca benim burada kalmam beni öyle inanılmaz bir yalnızlık hissiyle doldurmuştu ki samrım patlayacaktım.

"Katie'yi de kaybedemem." Botla uğraşmaya devam ederken asfalt bacaklarıma ve sırtıma batıyordu.

Ash, Matthew'a bağırarak, "Bir şeyler yap," dedi.

"Bu doğru değil, Thorn," dedi Matthew.

Saskia bana doğru koştu. "Arkadaşının içeride kızarmasına gerçekten göz yummayacaksın, değil mi?"

Thorn botunu o kadar sert bastırdı ki göğsümde bir şeyin çatırdadığını duydum. "Bize tuzak kurdular," dedi.

Elbette. Katie'nin de ona ihanet ettiğini düşünüyordu. Bu yüzden ölmesini istiyordu.

"Alice yaptı." Nefessiz ve umutsuz kalınca sesim kısılmıştı. "Sana... *Bize* ihanet eden kişi Alice'ti. Yemin ederim, Katie değildi."

"İyi denemeydi. Ama Alice'in baskından haberi yoktu."

"Vardı. Baba'ya sor, lütfen, sadece sor," demeyi başardım.

Thorn kahkaha attı. Botunu tekrar bastırdı ve çatırdama sesiyle birlikte ikinci bir acı dalgası daha hissettim. "Kime, medyumam mı?" dedi. "Geleceği görebiliyor, sence havai fişek gösterimizi izlemek için burada kalmış olabilir mi?"

Thorn'un botlarının baskısı azalırken, ciğerlerime havanın dolduğunu hissettim ama rahatlamam kısa sürdü. Beni dizlerimin üzerine oturtup yanaklarımdan tutarak, kiliseye bakmaya zorladı. Kırmızı ve altın rengindeki alevler camlardan gökyüzüne yayılıyor, sürekli değişen gölge ve ışık desenleri oluşturuyordu.

Kulağıma fısıldadı. "Kokusunu alıyor musun, Minik Çiçek? Üzerimize bir kibrit attığında hepimiz aynıyız. Gemler, Impller, kardeşlerin, arkadaşların. Hepimiz kızarmış domuz gibi kokup küle dönüşürüz."

Nate ve Katie'nin tenlerinin ateşten kabardığını düşündükçe midem bulandı. Alevler yukarı doğru yükselip kiliseyi kırmızı, sarı, siyah dumanlara gömüyordu. Katie *'yi de kaydedemezsin. Düşün, Violet, düşün.* Altın pelikanın kendini feda ederek göğsünü gagalamasını düşündüm. Katie'nin mektubundaki mürekkep

içimde çalkalandı ve kelimeleri zihnimde belirdi: *Bütün dünya bir sahnedir, kadın, erkek bütün insanlar da oyuncudur.* Ve birden, onu kurtarmak için hangi rolü oynamam gerektiğini anladım.

"Haklısın." Sesim derinlerdeki bir yerden güç alıyordu. "Sana ihanet ettim. Gemlere baskından söz ettim. Pusuya yatmalannı sağladım."

"Hayır," diye bağırdı Ash. "Violet, ne yapıyorsun? Seni öldürecek."

Ash'in haklı olduğunu biliyordum ama yine de zorladım. "Katie'nin bir şeyden haberi yoktu. Ona hiç anlatmadım çünkü senin tarafına geçmiş olduğundan şüphelendim. Sana ihanetimden bahsedeceğinden endişelendim."

Thorn kahkaha atarken yüzümdeki parmakları sıkılaştı. Gözümü kırmızı ve altın renklerine bakmaya zorlarken güçlkle nefes alabiliyordum. "Sen olduğunu biliyordum, Minik Çiçek." Yanağımı gerilmiş, pençelenmiş gibi hissedecek kadar çekiştirdi ve beni öne doğru fırlattı. Kafa üstü asfaltta düştüm. Bana bir anlığına baktı; gerçek anlamda baktı. "Katherine'in benim tarafıma geçmiş olduğunu mu düşündün?"

Başımla onaylamayı başarırken ağızımdaki tuzlu, sıcak sıvıyı tükürdüm. "Sapma kadar asidir."

Thorn bir an alevlere baktı ve yüzü kehribar rengine bürünürken duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Birden her şeyini kaybetmek üzere olan bir adamın acelesiyle hareket edip vücudunu kiliseye doğru savurdu. Ash'e baktım. Katie'yi *de kaybedemem.* Bunu yüzümde görmüş olmalıydı çünkü tek kelime etmeden elimi tuttu ve Thom'un peşinden gittik.

Thorn'dan birkaç saniye sonra tahta kapıdan içeri daldık. Yüzüme ilk olarak vuran şey duman oldu - kalın ve yoğun, gözlerimi acıtıyor, burnumun içini yakıyordu. Peşinden sanki İmpotobüsünün egzoz dumanı veya babamın kristal bardakta kalmış viskisi gibi tuhaf, acı bir koku geldi. Thorn çoktan uzaktaki bir silüete dönüşmüştü bile. Geniş omuzları ona sislerin arasında yükselen bir mezar taşı havası veriyordu.

Ash'in elini biraz daha sıktım ve kilisenin ana merkezini dolduran dumanın arasında ilerlemeye başladık. Masaların ve haçların alev tarafından parçalandığını gördüm. Altın pelikan ve etrafını çevreleyen melekler diz çökmüştü. Ama yollarımız mucizevi bir şekilde ateşten yoksundu.

Bir anlığına donakaldım.

Nate.

Alevlerin onun ufak vücudunu yuttuğu düşüncesi beni tamamen felce uğratmakla tehdit ediyordu. Ama Katie'ye, onun yumuşak Liverpool aksanma, bezelye yeşili gözlerine odaklandım. Nefesimi tutup bacaklarımı hareket etmeye zorladım ve mezar taşını takip ederek Ash'i kuleye doğru çekiştirdim.

Katie'nin kaldığı hücreye inen merdivenlere baktım. Thom çoktan ilk basamağa varmış, çaresizce kapıyı açmaya çalışıyordu. Beni görünce tek bir kasvetli sözcük haykırdı: "Kilitli." Belli ki anahtar onda değildi.

Gözlerimden çaresizlik ve dumanın tetiklediği yaşlar boşandı. Öylece yere çöküp ağlamayı düşünürken, yüksek bir ses dikkatimi çekti. Kapı sarsılıyor, menteşelerinden oynuyor, bize doğru eğiliyordu. Katie'nin korkmuş, kapana kısılmış hâlde tüm ağırlığını tahta panele fırlattığını hayal ettim. Thom da aynısını yapmaya başladı ve kısa bir süre boyunca, yardım çağrısı ve cevap şeklinde ilerleyen tuhaf bir türkü tutturdular. Ama kapı çok sağlamdı ve Thom arkasındaki merdivenler nedeniyle geriye çekilip koşamadığı için ağırlığını avantajına kullanamıyordu.

Ash beni basamaklarda ikişer ikişer yukarıya çekti. Thom'a, "Bıçağın," diye bağırdı. "Bana bıçağımı ver!"

Thorn'un yüzündeki panik ifadesi yerini şüpheye bıraktı. Ama Katie hâlâ kapıya vuruyordu. Bu ses ona neyin tehlikede olduğunu hatırlattı. Bıçağını kemerinden çıkarıp kabzasını Ash'e uzattı.

Ash hızlıca kapının menteşelerine uzandı ve bıçağın ucunu bir tornavida olarak kullanıp vidaları sökmeye başladı.

"Acele et," diye bağırdı Thorn.

Ash'in parmakları sanki malikânede elma topluyor veya bezelye ayıkhyormuş gibi çevik ve dikkatliydi. Bir dakikadan az bir sürede altı vidayı da sökmüştü. Üçümüz ağır tahtayı menteşelerinden kaldırıp çerçevesinden ayırmaya çalıştık. Sonunda açıklıktan içeriye daldım ve Katie'yi neredeyse devirerek ona sarıldım. Mühürlenmiş sarı odanın dumansız havasını solurken bir saniye boyunca ona sarılarak durdum.

"Violet! Thom!" Gözyaşları boynumu ıslattı. "Beni kurtarmaya geldiniz."

"Gitmeliyiz," dedim.

"Hemen," dedi Thorn.

Katie, Ash'e baktı. "Bu da kim?"

Thom, "Zaman yok, Katherine," diye bağırdı.

Sanırım Thom'un yüzündeki aceleyi görmüştü çünkü bu seferlik itiraz etmedi. Merdivenlerden fırlayarak boğucu sise girdik. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama alevler çoğalmış ve binayı dumanla dolu bir fanusa çevirmişti. Delici, yakıcı ve geçit vermez. Kapıya doğru koşarken ağızlarımızı kolumuzla kapattık. Tenimiz sıcaklık yüzünden kızarmış ve hassaslaşmıştı. Dilim ve boğazım sanki alevlerden kavrulmuş gibiydi. Nefesimi tutmaya çalıştım ama bu beni öksürttü. Ne kadar öksürürsem boğazım o kadar çok yanıyordu ve ciğerlerim daha derin nefesler almaya çalışıyordu.

Çıkışa ulaştığımda omzumun üzerinden içeriye son bir bakış attım. Alevden duvarların ardında, küçük kardeşim yatıyordu.

Alevlerin içine doğru, "Elveda," diye fısıldadım.

Elveda, diye cevap verdi alevler.

R Ö L Ü M

43

Büyük bir patlama, binayı salladı. Büyük bir toprak ve sıcaklık dalgası bedenime çarparken yüzümü korudum. Elbette. Asiler etrafa da patlayıcı döşemişlerdi. Kilise çoğunlukla taştan yapılmıştı. O yüzden tahta döşemeler alevler tarafından yutulduğunda, yanacak çok az şey kalacaktı. Birbirimize tutunur ve öksürüp tükürürken tökezleyerek kapıdan uzaklaştık.

Saskia ile Matthew birden yanımızda belirdi; bizi kollarıyla sarıp dumandan uzaklaştırdılar. Sonunda havanın tenimizi serinletebileceği kadar uzaklaştığımızda, bir anlığına yere çöktük ve gözlerimiz turuncu ışıkla parlarken sanki doğu müzikleriyle dans eden kobraları izliyormuşuz gibi alevlere kilitlendik. Karargâh sonsuza kadar yok olmuştu. Yüzyıllardır tapınmak, insanlık, savaş ve teknoloji için kullanıldıktan sonra ateş kadar ilkel bir şey tarafından yerle bir edildiğini düşünmek tuhaftı. Gözlerinizi ayırmak imkânsızdı - dehşete ve ağır basan hüzne rağmen canavarın saf gücünü takdir etmemek elde değildi, tıpkı bir aslanın ceylanı yakalamasını izlerken olduğu gibi.

Sonunda Ash bana doğru eğildi. "Kaçmalıyız."

Ama geç kalmıştı. *Ben* çok geç kalmıştım. Thom önceki itirafımı unutmamış ve ben ayağa kalkmaya çalışırken çoktan üzerime

atlayıp beni dizlerimin üzerinde sürüklemeye başlamıştı. Tekrar aslanı hatırladım. Artık ceylan ben olduğum için ona hayranlık duyamıyordum. Sadece acı, aşağılanma ve saf dehşet hissediyordum.

"Hayır!" diye bağırdı Saskia. "Sadece arkadaşını kurtarmak için öyle söyledi."

"Thorn, lütfen," diye bağırdı Katie.

Ash tüm vücuduyla Thorn'a vurdu ama onun güçlü yapısı karşısında pek bir etkisi olmadı.

Thorn, Matthew'a döndü. "Şunun sevgilisini sıkı tut. Bunu görmesini istiyorum."

Matthew, Ash'in kolunu arkasına bükerken doğrudan kulağına bir şey fısıldadı. Matthew'un ne söylediğini bilmiyordum ama Ash'in tüm mücadele gücünün tükenmesine yetecek bir şeydi.

"Hazır mısm, Minik Çiçek?" diye sordu Thom.

Sert metal şakağıma battı. Nefes alamıyordum. Görüş alanımda beyaz noktalar belirdi. Uzuvarım hissizleşti.

Katie önümüze geçti. Vücudu kiliseyi kaplamıştı, bu yüzden sanki alev almış korkutucu bir şeytan gibi görünüyordu. Bize avucunun içini gösterip Thorn'a şu *meşhur* bakışını attı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen onu bırak, benim için."

Thorn'un öfke ve nefretle dolu sesini duydum. "O bize ihanet etti, Katherine. Et Evi'ndeki baskını Gemlere söyledi, bu yüzden bize Kolezyum'da pusu kurdular. Onları doğrudan bize yönlendirdi. Üzerinde bir çeşit takip cihazı olmalı. Düzinelerce insanımızı öldürdüler, diğerlerini de esir aldılar."

Saçının kızıllığı alevlerle birleşen Katie'nin sesi ölçülü ama sert bir tonda devam etti. "Violet Implere asla ihanet etmez."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Violet'ı tanıyorum." Bakışları bir anlığına arkamda bir şeye takıldı. Sakin tavrındaki ufacık çatlağı gördüm. "Hücrede birlikteyken bana anlattığın şeyler hakkında düşünecek çok zamanım oldu," dedi taktik değiştirerek.

Thorn silahı tenime bastırdı. "Hangi şeyler?"

"Bana Ruth hakkında anlattığın şeyler."

"Onu bu işe karıştırma, Katherine."

Ama Katherine nazik bir tavırla sözlerine devam etti. "İlk başta sana onu hatırlattığımı düşünmüştüm."

"Hatırlatıyorsun."

"Evet ama bundan daha fazlası da var, değil mi? İlk ipucu zamanlamaydı. Ruth neredeyse yirmi yıl önce asıldı."

Thom cevap vermedi ama silahtaki titreme bana ağlıyor olabileceğini düşündürdü.

"O gün Ruth'tan daha fazlasını kaybettin, değil mi, Thom?" Gözleri yine arkamızdaki bir noktaya takıldı. Sanki bir şeyi izliyor... bekliyor gibiydi.

"Kes şunu," dedi Thom. "Kes şunu, Katherine. Seni uyarıyorum."

Katie öne doğru bir adım attı. "Senin için aynı derecede önemli olan bir şeyi, birini kaybettin." Kelimelerini uzatarak zaman kazanıyordu.

Silahın namlusu kafatasıma çarptı. Nefesim gittikçe düzensizleşmeye, görüşüm bulanıklaşmaya başlıyordu. Alevler gözlerimi yaktığı için Katie'ye bakmakta zorlanıyordum. Bakışlarım Ash'in mükemmel, asimetrik suratına kaydı. Sadece hiçliğin huzurunu ve sakinliğini bekliyordum. Ama o kış gözlerinin ardındaki bir şey beklentilerimi karşılamadı. Korkmuş, üzgün veya sinirli gözükmüyorlardı. Umutla doluydular. Heyecanla.

Katie bize doğru bir adım attı. "Ama gerçek ipucu, bana bakış şeklindeydi."

Kendimi tekrar ona bakmaya zorladım. O kadar güçlü ve kontrolü elinde tutuyormuş gibi görünüyordu ki malikânedeyken bizi çaresizce güvende tutmaya, eve göndermeye çalıştığım onca sürece boyunca onun da sarı odada aynı şeyleri yaptığının farkına vardım. Öne doğru bir adım daha attı. Bu şekilde alevlerin tamamen önüne geçmişti. Sadece gökyüzüne yükselen dumanı görebiliyordum.

Yumuşak ve nazikçe gülümsedi. "Çünkü bana bir âşık gibi bakmıyorsun. Asla bakmadın. Bana hep bir baba gibi baktın." Son bir adım daha atıp aramızdaki boşluğu kapattı. Thorn'a elini uzattı. "Ruth öldüğünde hamileydi, öyle değil mi?"

Ama Thom'un cevap verme şansı olmadı. Boğuk bir çığlık duyduğum. Sıcak, ıslak ve metalik tadı olan bir şey yüzüme sıçradı. Silah almımdan uzaklaştı. Dönünce asfaltta sektiğini gördüm. Sonra Thorn'u gördüm. İki eli de boğazına kapanmıştı ve parmaklarının arasından sızan kanlar kollarından aşağı akıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve bana bakarken yavaşça gözlerini kırptırdı. Üst kirpiğin alttakiyle buluşmasıyla yumuşak bir *klik* sesi duyduğumu hayal ettim. Sanki bir kamera lensi sesi gibi. Sonunda yana düştü ve kanı dizlerimin etrafında birikti.

Gözlerini bir daha kırpmadı.

Eskiden Thom'un olduğu yerde, elinde kanlı bir bıçakla Saskia duruyordu. Sonunda Katie'nin, Saskia arkasından Thorn'a yanaşabilsin diye onu konuşturduğunu anladım. Derin bir nefes almamla titrek ve tuhaf bir ses geceye yayıldı.

Saskia bir kaşını kaldırdı. "Yüce Tanrım, şerefsiz çok iri. Neredeyse boğazına erişebilmek için merdivene ihtiyacım olacaktı." Ama hızlıca inip kalkan göğsü, soğukkanlı ses tonuyla uyuşmuyordu.

Katie önüme çökerek vücudumu sıkıca kendine çekti. "İyi misin, Vi? Tanrım, seni öldüreceğini sandım."

"Evet," diye ciyaklamayı başardım.

Ash ve Matthew kalkmama yardım ettiler. Ash gözleri rahatlama gözyaşlarıyla ıslanmış bir hâlde alnımı öptü ve kollarını bana doladı. "Öleceğinden emindim."

Ağzımı silince elime kan bulaştığını gördüm.

Saskia bıçağını temizledi ve kemerine soktu. "Gem kanı, Imp kanı, hepsinin tadı aynı."

Yüzünün her hattını seçebildiğim! fark ettim. Burnunun güçlü hattını, gözlerinin safir rengini, şarap rengi doğum lekesinin hafif krepon kâğıdına benzer yapısını. Bu ancak tek bir şey anla-

mına geliyordu. Gem helikopterlerin arama ışıkları yaklaşıyordu. Thorn bizi değerli zamanımızdan etmişti. Acele etmeliydik.

Gökyüzüne bakınca helikopter ordusunun yaklaştığını gördük. Ufak, karanlık lekeler bize doğru geliyordu. Yeni bir patlama dalgası kiliseyi ateşe verdi ve üzerimize daha fazla taş ve moloz yağdırdı. Sol taraftan gelen patlama yerdeki döşeme taşlarını söküp kaburgalarımıza fırlattı. Bir başka patlamayla Humvee alev aldı. Duraklayıp kaçış yolumuzun ateş hattıyla yok oluşunu izledik.

Sadece patlamanın çatırtılarını ve helikopter pervanesinin sesini duyabiliyordum. Patlama veya havaya uçan asfaltın sesi yoktu. İlk başta kulak zarımın delindiğini düşündüm ama gökyüzüne baktığımda bombaların kesildiğini gördüm.

Bir sürü halat kıvrılarak yere iniyordu.

"Koşun, koşun," diye bağırdı Matthew.

Örümceklerin aşağıya inişini veya topuklarımıza sıkılan kurşun yağmurunu görmeyi beklemedik. Sadece dönüp koşmaya başladık. Yaralanmış vücutlarımızın izin verdiği ölçüde hızla şehrin labirent gibi ara sokaklarına daldık.

B Ö L Ü M

44

Şehirde koşturup sokaklardan geçerek vücutlarımızı dar geçitlere sokuşturduk. Şehirde Implere gibi kolaylıkla hareket edemeyen Geml vanelerinin vızıltısı gittikçe donuklaşıp yorulmuştu. Belki de arkadaşlarımda -dördünün birden- güvenliğe erişebileceği kadar kısa bir sürede nehre varabilirdik.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim." Nefes almakta ve konuşmakta zorlanıyordum.

"Seni vurmasına izin verecek değildim."

"Saskia'nın onun boğazını keseceğini nereden bildin?" diye sordum.

"Bana bıçağını gösterince bir şekilde anladım. Thom bana

Saskia'yı bir keresinde bıçakladığını anlatmıştı. Saskia'nın bağışlayıcı bir tip olmadığını tahmin ettim."

Gülümsedim çünkü bundan daha fazlası vardı -ebeveyn dür-

tüleri olan tek kişi Thom değildi. Saskia ve Matthew'un sadakati göğsüme sıcak bir ışık saçtı.

Eğreti bir çatının altına doluştuk: İki taş sütunun arasına asıl-

mış kıvrımlı bir demir parçası. Parmaklarımda arasından sızan çamur dizlerimin altına süzülüyordu.

Katie, açık havaya çıkıp gökyüzünde helikopter arayarak, "Sırada ne var?" diye sordu. "Nehir kısmı mı?"

"Evet." Diğerleri duyamayacak kadar uzakta kalmıştı, bu yüzden onu durumdan haberdar ettim. "Willow ile Rose kürekli bir tekneyle nehirde kaçmaya çalıştılar. Sen ve diğerleri bunu yapacaksınız. Yarm ben asılana kadar el değmemiş topraklarda saklanabilirsiniz. Orası güvenli olmalı."

"Willow ile Rose nehirde yakalanmadılar mı?" Çatlamış bir beton yığının üzerinde tökezledi.

"Evet ama askerler varmadan önce yeterli zamanınız olduğunu düşünüyorum."

Sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. "Sana ne olacak?"

"Askerleri tek başıma karşılamak için bekleyeceğim."

"Kulağa riskli geliyor."

Haklıydı. O yüzden tartışarak nefesimi harcamadım. Şu anda nefese fazlasıyla ihtiyacım vardı. Bacaklarım acımaya, boğazım ise ağrımaya başlamıştı.

"Alice nerede? Hâlâ Willow'u mu beceriyor?" diye sordu.

Ağzımın gerildiğini hissettim. Cevap vermek istemediğim bir soruydu. "Hayır. Onun yerine hepimizi becerdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gemlere rotamızdan bahsetti. Hikâyeyi tamamlayıp onun Harikalar Diyarı'nı elinden almayayım diye beni öldürmeye çalıştı."

Katie, "Aşüfte," diye fısıldarken tekrar dengesini kaybetti ve doğrulmak için elimi tuttu. "Emin misin? Alice biraz mankafa olabilir ama bu biraz ileriye gitmek oluyor."

"Tek açıklaması bu."

"Gerçekten mi? Buna inanmakta biraz zorlanıyorum. Başka bir şeyler dönüyor olmalı."

Başımı inatçı bir hareketle iki yana salladım.

"Bir de, Nate nerede?" diye sordu.

İşte bu korktuğum soruydu. "Öldü." Bu sözcük genişleyerek zihnimi doldurdu ve dengemi bozdu.

"Hayır!" Sesi daha çok bir çığlık gibi çıkmıştı. O kadar yüksekti ki diğerleri kontrol etmek için bize döndüler. Katie, "Nene oldu?" diye sordu.

"Gemler oldu." Sesim o kadar büyük bir öfke ve nefretle doluydu ki aklıma Thorn geldi. Kaite'nin hıçkırıklarını dinliyor ama ona teselli veremiyordum çünkü kalbimde sadece acı ve pişmanlık vardı. Birkaç gün önce kocaman olan aya baktım. Şimdi gökyüzünde incecik bir dilim gibiydi. Arkadaşlarımın güvenliğini sağlayacağıma, teslim olmadan önce onları el değmemiş topraklara göndereceğime yemin ettim.

Onların da ölmelerine izin vermeyecektim.

Gökyüzünde çok az ışık vardı ama Saskia ile Matthew sokaklarda yollarım kolaylıkla bulabiliyordu. Bu akşam ikinci kez yardımlarına minnettardım; kendi başıma yürüyerek teknenin yolunu bulabileceğimi sanmıyordum.

Gem bombaları bu kadar uzağa erişmemişti. Binalar bir anda karşımızda belirip yolumuzu kesiyor ve bizi şaşırtıyordu. Balık kokusunu yakınımızda, suyun ısıltısını ise çok daha yakınımızda tutarak binalarm etrafından dolaşıyorduk.

"Bu yoldan," diye bağırdı Saskia.

Konuşmadık ama aynı anda su kenarına atladık. Kitaptaki körfezin aynısıydı; bir taş çıkıntısı yerdeki ince kumu gizliyordu. Kürekli teknelerden oluşan küçük filoyu tentenin altında, çamurda gizlenmiş hâlde bulduk. Koku bana annem, babam ve Nate ile yaptığımız kamp gezilerini anımsattı. Nate'in yüzü kamp ateşinden kızarıp al al olmuş, çenesine ise sıcak bir marshmelov parçası yapışmıştı. Karadelik beni tekrar ortaya çıkmakla tehdit etti, bu yüzden gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırdım ve elimdeki göreve odaklandım. Saskia'ya meşaleleri boş tekneye yerleştirmekte yardım ettim.

Saskia, "Bunlar yem," dedi.

Tekneyi nehre doğru ittirdik.

Zar zor nefes alarak, "Teşekkürler," demeyi başardım. "Kilisede yaptığın şey için."

Saskia kaburgasındaki, Thorn'un onu yıllar önce bıçakladığı noktayı ovuşturdu. "Bunu bir süredir hak ediyordu zaten. Sana ve salak arkadaşlarına yardım etmekle hiçbir alakası olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Meşalelerin bataklık yakamozu gibi uzaklara sürüklenişini izleyerek, "Bizi ele veren ben değildim," dedim.

"Elbette değildin. İşe yaramazın tekisin." Geriye tek bir tekne kaldı. "Hazır mısınız, çocuklar?"

"Evet," dedi Ash.

Onlara kıyıda kalacağımı söylemedim. Açıklayacak veya tartışacak zamanım yoktu. Ash'e veda etme düşüncesine de katlanamıyordum. Nate'e çoktan veda etmiştim ve bu kadarı yaralı kalbime yeterli gelmişti. Sığ suda yürümeye çalıştık. Saskia ile Katie tekneye bindiler. Botlarının altında kayan tahtalar gıcırdadı. Katie arka kısma çöküp gözlerinin yeşili solgun ve yorgun gözüktüğü hâlde bana gülümsemeye çalıştı.

Ben iple uğraşırken Ash ile Matthew kış bölgesine doğru eğildi. Alttaki zemin kaydı ve tekne kolayca kurtuldu. Ash ile Matthew soğuk suyu yüzüme ve ellerime sıçratarak tekneye tırmandılar. Ash eğilip bana elini uzattı. Gem helikopterlerinin donuk gürültülerini duyabiliyordum. Erkenciydiler. Hayır, erkenci değillerdi - kanalizasyonda kazandığımız zaman, Thorn'un beni öldürmeye çalışması ve Humvee'nin patlamasıyla yok olmuştu.

Ash'in elini görmezden gelerek botu ittirmeye devam ettim. Su uyluklarımın yarısına kadar ulaştı.

"Hadi artık, Violet," dedi Ash.

Helikopter sesi artarken su belime kadar ulaştı ama ittirmeye devam ettim.

"Burası yeterince derin," dedi Saskia.

Akıntı dengemi bozdu ama ittirmeyi kesmedim.

"İyi şanslar, Vi," dedi Katie. Sesi gece göğünün altında titrek ve kısıktı.

"Sadece hayatta kal, olur mu?" diye cevap verdim.

Başıyla onayladı.

Ash bana uzanmaya çalışırken neredeyse ağırlığıyla tekneyi devirecekti. Elini tutup gördüğüm en açık mavi gözlerin içine son bir kez baktım. "Hani şu sakladığım sır vardı ya?"

Kafasının karışıklığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu. "Evet?"

Gülümsedim. "Sırrım her zaman şendin." Son bir itişin ardından, suda süzülerek uzaklaşmalarını izledim.

B Ö L Ü M

r45

Violet, Violet." Bana seslendiklerini duyabiliyordum.

Tekneyi döndürüp beni takip etmeye çalışırlarken, yuvalarında dönen küreklerin çıkardığı, tahtanın metale sürtünme sesini ve suyun çılgın sıçrayışlarım duydum. "Violet, bekle." Onları duymazdan gelip arkamı döndüm ve bata çıka kıyıya doğru yürümeye başladım. Helikopterler gelmek üzereydi, bu yüzden kollarımı çılgınlar gibi sallayarak hızımı artırdım. Nehir sanki katrandan bir havuz gibi parlıyordu - yalnızca yıldızların hareketim yüzünden pürüzleşip bulanık yansımalarını seçebiliyordum. "Lütfen, Violet, seni öldürecekler."

Üzerimde kocaman bir ışık huzmesi belirdi. Başımı kaldırdığımda beyaz ışık sütunlarının karanlığı deldiğini gördüm. Helikopterler. Onları görene kadar gerçekten buraya geleceklerinden emin olamamıştım. Belki Alice bu yeri de ele vermişti ya da belki hikâye yine peşime düşmüştü ve beni darağacına sürüklüyordu.

Sadece tutuklanmam gerekiyordu. Beni yakaladıklarında askerlerin arka plandaki ufak tahta tekneyle uğraşmayacaklarını umuyordum. Howard Stoneback'in ölmesi nedeniyle, asıl istedikleri kişi bendim. Hava araçlarının henüz varmamış olmaları beni biraz teselli etti. Filmdeki hâllerini asla unutmayacaktım.

Kara, parlak diskler gökyüzünde birer taş gibi süzülüyor ve filmi izlerken kanepeye ulaşp dizlerimin arkalarma sızan düşük sesli vızıltılar çıkarıyorlardı.

Rose ile Willow'u uzun, metal dokunaçlarla yakalayarak çekip almaları ödümü patlatmıştı. Ama vücuduma sanki bir can yeleği gibi sarılarak, Rose ve Willow'u aklımdan uzaklaştırdım ve aynı kelimeleri tekrarlamaya başladım. *Onların da ölmesine izin vermeyeceğim. Onların da ölmesine izin vermeyeceğim. Onların da ölmesine izin vermeyeceğim.*

Kıyıya ulaştım. Sanırım başarmıştım. Ama Gem askerleriyle yüzleşmenin korkusu, arkadaşlarımı kurtarmanın sevincini tamamen bastırmış durumdaydı. Kıyı boyunca koşarak kollarımı sallamaya, Gemlerin dikkatini çekmeye çalıştım. "Ateş etmeyin," diye bağırdım. "Teslim oluyorum." Beni en azından şimdilik canlı istiyorlardı ama silahların görüntüsü yine de kusma hissine kapılmama neden oluyordu.

Bir ateş sesi duydum. Önce kim ateş etti bilmiyordum; Gem askerileri miydi yoksa teknedeki arkadaşlarım mı? Önemi yoktu. Kurşunlar uçuşmaya başladığında durumun kontrolünü tamamen kaybettim. Arkamı döndüğümde Matthew'un vurulduğunu gördüm. Bir kum torbası gibi teknenin kenarından düştü. Bütün yolcular suya düşerek dibe doğru çekildiler. Askerleri unuttum - sadece Matthew'a ulaşmak zorunda olduğumu biliyordum. Yaralıydı ve batıyordu. Ama sonra daha korkutucu, beni daha büyük bir felce uğratan bir düşünce geldi aklıma. Imp-ler yüzme bilmiyordu. Bu da Ash'in şu anda büyük ihtimalle boğulmakta olduğu anlamına geliyordu.

Altüst olmuş tekneye doğru koşarak vücudumu suya fırlattım. Binlerce çivi kafatasıma batmadan hemen önce derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Nehir katran gibi görünüyordu olabilirdi ama kesinlikle buz gibi ve ucu bucağı olmayan bir su kütleliydi. Suda tekmeler atıp beni daha ileri götürmeleri için kalçalarımı kıvrılmaya zorladım. Kafam su yüzüne çıktı ve derin bir nefes aldım. Bir anlığına yönümü kaybetmiş gibi hissettim.

Hiçbir şey göremiyordum. Ne yıldızları ne meşaleleri ne de askerleri. Ama duyabiliyordum. Boğuk silah seslerini, kendi nefesimin yankısını, suyun dalga seslerini. Suda kürek çeken ellerim sert bir şeye çarptı. Ters dönmüş botun altına girdiğimin farkına vardım.

"Violet?" Katie'nin yanımda nefes nefese kalmış şekilde suda süzüldüğünü duydum.

Gözlerim karanlığa uyum sağladığında Saskia'nın ters dönmüş koltuğa tutunup tekneyi kocaman bir kalkan gibi kullandığını gördüm. Kafası suyun altına battığında Katie kolunu çenesinin altından geçirerek onu yukarı çekti.

"Impler yüzme bilmiyor." Ağzımdan nehir suyu fışkırdı. "Saskia'nın yanında kal."

Tekrar soğuk ve karanlık suya dalarken tam olarak hangi yöne gittiğimden emin olamadım. Manyak gibi daireler çizerken kollarımı uzatarak hayali şekilleri yakalamaya çalışıyordum. Ama Ash ortalarda yoktu. Matthew da öyle. Sadece sulu, gri hayaletler vardı. Ciğerlerim patlayacakmış gibiydi ve nefes almam gerektiğini biliyordum ama duyduğum panik devam etmemi, dönmemi, karanlıkta el yordamıyla onları aramamı sağlıyordu.

Delici bir ışık, karanlığın her köşesini sanki bir melek bulutlarda yarık açmış da cennetin aradan görünmesine izin vermiş gibi aydınlattı. Sualtı dünyası artık benden gizlenemezdi. Suların sürüklediği bütün ağaç parçalarını, her çamurlu taşı, dalgayla sürüklenen her yosun parçasını, kendi ellerimin solgun ve çaresiz şekilde önümde sallanışını görebiliyordum.

Gözlerim ilk olarak Matthew'u buldu. Hareketsiz duruyordu. Kahverengi cildi çoktan nehir yatağının bir parçası olmuştu ve cansız gözleri iki tatlısu incisi gibi parlıyordu. Göğsündeki delikten karardık bir bulut sızıyordu. Bu tam olarak görmeyi istediğim şey olmamasına rağmen, istediğim son şey de değildi, bu yüzden şükran duygusuyla doldum. Çünkü sadece bir çift kolum vardı ve artık kimi kurtarmam gerektiğini seçmek zorunda kalmayacaktım.

Sonra Ash'in suda süzöldüğünü, çırpındığını ve görünmez bir su yaratığıyla boğuştuğunu gördüm. Ellerinden baloncuklar yükseliyordu ve siyah saçları soluk, berelenmiş yüzünün etrafında uçuşuyordu. Onu daha önce bu kadar korku içinde görmemişim ve kalbimin bir anlığına tamamen aşkla dolduğunu hissettim. Saniyeler içinde yanına varıp kollarımı koltuk altlarından geçirerek onu su yüzeyine çıkarmaya başladım.

Öksürüp tükürerek cennetvari ışıklara doğru çıktık. Onu gökyüzüne bakacak şekilde çevirdim ve dirseğimi çenesinin altından geçirerek tekneye doğru yüzmeye başladım. Ash'in tükürüklerine eşlik eden tuhaf, uğultulu bir tıslama duydum. Nehrin yüzeyi, gözün görebildiği yere kadar dalgalanmaya başladı. Su neredeyse titreşiyor, sanki yağmur tersten yağıyormuş gibi damlalar yukarı doğru çekiliyordu.

Ash, "Violet," demeyi başardı.

Sanırım beni uyarmaya çalışıyordu çünkü benim göremediğimi çoktan görmüştü.

Işık meleklerle ait değildi.

Üzerimizde süzülen dört parlak taş aitti.

Sonrasında dokunaçlar geldi - kitabı okurken bu kısmı korkutucu bulmuştum, televizyonda izlerken daha da korkutucu gelmişti, gerçekte ise *dehşet vericiydi*. Motorlu bir kol, gökyüzünden güçlü ve çevik hareketlerle indi. Kaçmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Hızla hareket ediyordu. Kocaman metal kelepçeler Ash'i karnından yakalayıp onu hızla ve öyle bir şiddetle sudan çıkardı ki son bir kez yüzüne bakma şansı bile yakalayamadım. Artık üzerimde sanki gerçek hâlinin küçük bir versiyonu gibi süzölüyordu ve sonunda uçan aracın karnına doğru kayboldu.

Bir an için su, panik ve parlak ışıklarla tamamen baş başa kalmış bir hâlde suda batıp çıktım. İkinci bir kol âdeta yoktan var oldu ve metal bir suyılanı gibi kıvrılarak nehirde ilerlemeye başladı. Bir adrenalin ve korku dalgası daha hissettim. Etrafıma dolayıp ciğerlerimdeki nefesi kesti ve beni o kadar büyük bir güçle yukarı çekmeye başladı ki boyun kemiklerim çatırdadı. Rüzgâr

ıslak kıyafetlerime üflerken, aşağıdaki teknenin bir çocuk oyuncacı boyutuna gelmesini izledim. Saskia ile Katie görüş alanında değildi. En azından şimdilik güvendeydiler.

Kollar beni araca doğru çekip zemine fırlatb. Askerler soluklanmama fırsat vermeden üzerime çöktüler ve kollarımı sırüma doğru kıvrarak el ve ayak bileklerimi kelepçelediler. Çılgınca Ash'i aradım. Yere nehir suyu sızdıran bir yığın hâlinde yathğını gördüm.

Bu aynı kitaptaki sahne gibiydi ama ciğerlerindeki suyu mental zemine kusan çift Rose ile Willow değil, Ash ile bendim. Bir telsizin cızırtısını duydum. "Onu yakaladık, efendim. Araya karışan bir diğer lağım maymunuyla birlikte."

Başarmıştık. Tekrar hikâyeye dönmüştüm. Yarın asılacakbm. Ama rahatlama veya bir zafer hissine kapılmadım. Çünkü bir sırınganın boynuma babrılışını hissedip bilincimi kaybetmeden önce, telsizin cevap verdiğini duydum. "İyi iş. Darağacı Dansı için iki kişilik bir gösteri."

Yarm ipte sallandırılan tek kişi ben olmayacaktım.

Ash olmaz, demeye çalıştım. *Ash olmaz*. Ama dilim yalnızca umutsuz bir çabayla ağızımın içinde dolandı.

B Ö L Ü M

4 6

Ağzımda çamur tadıyla, yalnız başına uyandım. Birkaç kâbusun kalıntıları aklımda dolanıyordu. Kanın betonda yayılması, nehir yatağındaki iki tatlısu incisinin parıltısı, metal kolların suda hareket edişı. Gözkapaklarım titreyirken beyaz, steril bir oda ritmik hareketlerle odağıma girip çıkmaya başladı. Rose'unkine benzer bir hücreydi. Oturmaya çalıştım ama kollarım ağırlığımanın altında büküldü. Hayır, kâbus değil - hatıralardı. Görüntüler gözümün önünde şeffaf ve ruhani bir şekilde, sanki en iyi ipek kumaşlara dokunmuş gibi dalgalanmaya devam etti.

Kapı açıldı ve birkaç asker içeriye girdi. Yanıma havlu, sıcak bir içecek, beyaz bir sabahlık ve bir tepsi yiyecek gibi çeşitli şeyler bıraktılar. Odadan çıktıklarında kapının kilidi tekrar yerine oturdu. Yakında Başkan Stoneback ile tanışacaktım. Thom'un bile yanında Noel Baba gibi kaldığı adam. Sığınakta yeğeninin ölümüne şahit olduğum adam. Gözlerimi kapatıp derin ve sakin nefesler aldım.

Yemek, Noel yemeğı ile doğum günü pastası kadar harika kokuyordu. Dünkü ekmekten beri bir şey yemediğimi fark ettim ve tek bir ekmek kırıntısına dahi dokunamayacak durumda olmam gerektiğı hâlde midemdeki sıvı hareketlenmeye başladı.

O yüzden tepsinin önünde diz çöktüm ve sanki annemin evine dönmüşüm gibi yiyecekleri ağzıma tıkıştırırmaya başladım.

Midemde alışık olmadığım bir doluluk hissiyle, hücremde etrafıma bakındım. Köşede ufak bir banyo duruyordu. Temiz, pırıl pırıl ve çiçek kokuluydu. Tökezleyerek oraya yöneldim ve bir süre için yerde oturup fayansların sertliğinde biraz rahatlık bulurken, yemeğin tekrar karşımda belirmesini bekledim. Ama bir süre sonra mide bulantım azaldı. Uyandığımdan beri ilk defa giysilerimin tenime ince bir buz tabakası gibi yapıştığını fark ettim ve titremeden duramıyor olmama, düşüncelerimin birbirine karışmış olmasına ve nefesimin düzensizleşmesine -yani hipotermi başlangıcının tüm belirtilerine- rağmen, soyunacağım o kaçınılmaz ânı olabildiğince geciktirdim. Çünkü sona doğru, hikâyenin bitişine doğru hızla ilerlediğimi biliyordum. Belki eve dönecektim, belki bir direniş başlatacak ve Implere umut getiren o minik çiçek olacaktım ama Ash de benimle birlikte asılacaktı. Eve dönemeyecekti. Sadece ölecekti. Gözlerimin kenarında yaşlar birikti ama eğer hayatta kalmasını sağlamak istiyorsam düzgün düşünmem gerekiyordu. O yüzden kendime kıyafetlerimi çıkarıp kurutma kapsülüne koymayı emrettim.

Duşa girdim. Su ilk başta yakıcıydı; sanki yüzlerce ufak demir tenimi dağlıyordu. Ama acı giderek azaldı ve sıcaklığın tenime, 1.emiklerime işleyişini hissettim. Beynim yavaşça tekrar çalışmaya başladı. Kafamın karışıklığını toparlamak için biraz ağırdan aldım. Pusu, sığınak... Alice'in ihaneti.

Düşüncelerim ilmeğe ve yerdeki kapakların uçarcasına açılmasına gitti. Ne kadar acıtacağını merak ettim. Ash'in yaşamı vücudundan çekilirken bacaklarının benimkilerin yanında sallandığını fark edebilecek miydim? Baha'nın haklı olup olmadığını, asılmanın işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Bir an hayat benden boğularak alınırken, bir sonraki an Comic-Con'daki moloz yığnında ya da hastane yatağında uzanıyor olacaktım. Bunların hepsi, şu anda askeri bir sığınakta duş alıp asılmaya hazırlanırken gözüme inanılmaz görünüyordu.

Sorular panikle beraber gittikçe artıp kontrolden çıktı. Katie ve Alice de yanımda uyanacaklar mıydı? Ya Alice, Willow'u bana karşı tekrar doldurursa ne olacaktı? Ya Willow aşkını ilan edip hikâyeyi tamamlamazsa ne olacaktı? Gerçekten ölecek miydim? Katie ve Alice sonsuza kadar bu dünyada mı yaşayacaklardı? Nate'e ne olacaktı? Benim komik, zeki ve garip kardeşim. O da uyanacak mıydı? Sorular vücudum gerilip çatlama noktasına gelene kadar çoğaldı. Duştan çıkıp bütün yaralarım acıyana kadar kendimi havluyla sildim. İhtiyaç duyduğum bir dikkat dağınıklığıydı.

Temiz beyaz sabahlığı giymem gerektiğini biliyordum ama burnumu kırıstırarak tulumumu tekrar üstüme geçirdim. Şehrin pis kokusu üzerine sinmişti ve tenimi çok fena kaşındırıyordu. Ash, Thom, Nate ve bana ait olan kurumuş kanlar ve çamur yüzünden sertleşmişti. Ama kendimi daha güvende hissettiriyordu. Yatağın kenarma ilıştim ve gözlerimi beyaz tavana diktim. Üstümde baloncuklarla dolu bir gökyüzü olmasını ve Nate'in yanımda, *Daha fazla baloncuk, Violet, daha fazla, lütfen*, diye bağırdığını duymayı dileyerek orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum.

Başkan'm bana ne söyleyeceğini merak etmeye başladım. Rose ile konuşmasını hatırlıyordum. O kadar küçümseyen bir tavır vardı ki onu tokatlamak istemiştım. *Bakın şu işe. Nihayet şu meşhur Rose 7a tanıştık. Implerin güzel ve korkusuz asisi. Willow Harper'in kalbini çalan ama karşılığında kendininkini kaybeden kız. Lütfen, gelip yanıma otur.* Ama artık senaryoyu unutabilirdim. Nehirden Willow ile değil de Ash ile birlikte çıkarıldığım düşünülürse, böyle bir sahne çok mantıksız olurdu.

Sonunda askerler geri döndü. Zambak ve temizlik ürünleri gibi kokan uzun ve steril bir koridorda bana eşlik ettiler. Önünde çok sayıda muhafızın bulunduğu ve Gem bayrağının renklerine boyanmış büyük, tahta bir kapı gördüm. Alışkanlıktan gözlerimi sildim ama gözyaşı yoktu. Vücudumdaki her bir su damlası yok olmuştu. Kısmen eklemlerimin kırılmasını, vücudumun yere devrilip parçalarına ayrılmasını umarak kapıya doğru küçük, titrek adımlar attım.

Muhafızlar kapıyı açınca onu gördüm. Kitaptaki adamı. Rose'un düşmanını. Gem Başkanı'nı. Kadife bir koltukta oturmuş, porselen fincanından çayını yudumluyordu.

Sahte bir tebessümle, "Bakın şu işe. Nihayet şu meşhur Rosela tanıştık. Implerin güzel ve korkusuz asisi. Willow Harper'ın kalbini çalan ama karşılığında kendininkini kaybeden kız. Lütfen, gelip yanıma otur," dedi.

Dudaklarım aralandı ama kafam konuşamayacak kadar karışmıştı. Bunlar hikâyedeki sözlerdi. Başkan, Rose ile tanıştığında da aynı şeyleri söylemişti. Willow'u nereden biliyordu? Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O yüzden körü körüne hikâyeyi takip ederek, güçlkle repliklerimi söyledim. "Willow. Nerede o?"

"Malikâneye döndü. Yaralarımı sarıyor. Merak etme. Onu tekrar göreceksin. Elbette yarınki asılma gösterine o da katılacak."

Başkan hâlâ senaryoyu takip ediyordu. Bir şekilde, Willow'un pusudan kaçmama yardım ettiğini öğrenmişti. Başka ne yapacağımı bilmediğim için bir sonraki repliğe geçtim. "Hayır, lütfen."

Başkan gülümsedi. "Hadi ama, Violet. Repliğine biraz daha enerji katabilirsin."

İlk başta onu yanlış duyduğumu sandım. Yorgunluk, endişe ve uyuşturucunun kalıntıları olmalıydı. "Pardon?"

"Ah, özür dilerim. Senaryonun dışına mı çıktım?" Askerlere döndü. "Teğmen, lütfen misafirimize biraz çay ikram edin. Ne de olsa bize katılmak için çok uzun yollardan geldi."

Dünyanın küçüldüğünü hissettim. Orta sehpa, resim çerçeveleri, zambak vazoları, etrafımdaki her şey küçülerek bir dizi bibloya dönüşüyor gibiydi. Teğmen bana biraz çay ikram etti, ben de çay tabağını kucağıma yerleştirdim. Koyu renkli sıvı titremeğe başladı. Sonunda, "Ne demek istediğini anlamadım," dedim.

"Bana aptalı oynamana gerek yok, Violet. Sen yeni kahramansın, değil mi? En sevdiğin hikâyenin cesur kadın kahramanı." Beni tepeden tırnağa inceledi. "Oldukça da ikna edicisin."

Ona ağzım açık bir hâlde bakakaldım.

Yine o tuhaf, sahte gülümsemesini takındı. "Yüzü olmayan kadını *ben de* tanıyorum."

"Baba." Onun ismini söylediğim anda her şey yerine oturdu.

Başıyla onayladı. "Mükemmel bir öngörü yeteneği var; nereye gideceğini senden önce biliyor, Violet. Ne psişik güçler ama - beni bile rüyamda ziyaret edebilecek bir köstebektir o. Görünüşü değişik olabilir ama tepeden tırnağa Gem'dir."

Boğazımda karanlık, çirkin bir duygu karmaşası yükseldi. Baba, Gemlere baskının, sığınağın, nehirdeki kaçışın haberini vermişti. Baba bize ihanet etmişti. Baba Nate'i öldürmüştü. Çay fincanım tabakta tıkırdamaya başladı. "Ama kanonda..."

"Implerin tarafında mıydı?"

"Evet."

"Hâlâ fark etmedin mi? Senin 'kanon' dediğin şey sadece bizim zengin ve detaylı evrenimizi üzerine işlediğimiz bir iskelet, bir çerçeve."

Gözlerimi kocaman açtım. Düşünmek artık gerçekten canımı acıtıyordu, sanki düşünceleri kafamın içinden teker teker söküyormuşum gibiydi. "Baba sana *bizim* evrenimizden, kitaptan mı bahsetti?"

Başıyla onayladı. "Bunu çok ama çok uzun zamandır biliyorum."

Bütün sorularım genişlemeye başladı. Basınç yüzünden ellerimin arkasında, bileklerimde ve tenimde yırtıkların oluştuğunu neredeyse görebiliyordum. "Ama Baba bunu daha bir hafta önce, benimle kilisede tanıştığında öğrendi."

Başkan kendi kendine kıkırdarken çayını yudumladı. "Sadece aptalı oynadı. Bunu yıllardır biliyordu. *Darağacı Dansı* ilk kez yayımlandığından beri."

"A-anlamıyorum."

"Evet, galiba anlamıyorsun. O küçük maymun beynin hepsini algılamakta zorlanıyor olmalı." Ayağa kalktı ve zümrüt yeşili perdelerin ardındaki küçük pencereye yürüdü. Bir kordonu çektiğinde perde açıldı. Arkasındaki şey bir pencere değil, bir port-

reydi. Sally King. "Onu hafızamda kaldığı kadarıyla resmettim. Baba bizi bir rüyada tanıştırdı. Kim olduğunu biliyorsundur, elbette?"

Başım la onayladım.

"Burada durup beni gözetmesini uygun gördüm. Ne de olsa beni o yarattı." Resme bakarken sesinde alışılmadık bir yumuşaklık vardı. "Onun evreninin, senin evreninin bir şekilde bizimkini yarattığını biliyorum. Baba buna kolektif bilincin gücü diyor."

"Kolektif bilinç mi?"

"Evet. Bir grup insan aynı görüşü, aynı fikirleri paylaştığında..."

"Hayranlık'tan mı bahsediyorsun?"

"Öyle de diyebilirsin. Hatta, hadi öyle diyelim. Hayranlık. Kulağa daha hoş geliyor. Hayranlık'tan yayılan enerji bir şeyleri oluşturdu... gerçek bir şeyleri." Elini dramatik bir tavırla sallayarak havada bir çember çizdi. "Bunu!"

Masaya eğilerek parmağını çayına batırdı. Çayın dumanı hâlâ üzerindeydi ama irkilmedi bile. Parmağının nemiyle sehpa-
L ya bir çember çizdi. "Baba sana hikâyelerin birer yaşam döngüsü gibi olduğunu söylemişti. Doğumdan ölüme."

Başım la onaylamaya çalıştım.

Donuk bakışlarını gözlerime dikti. "İşte, olan da bu. Hiç bitmeyen bir döngü. Ebediyete kadar süren bir döngü... Öyle olduğunu biliyorum, çünkü içinde tıkılıp kaldım." Parmağını tekrar çaya batırdı ve halkanın etrafına çizgiler çekerek, çemberi özensiz bir saat kadranına benzetti.

Bunlar bana kanalizasyondaki işaretleri ve Nate'in sarı boya-
ları heyecanla takip ederken yüzünün aydınlanmasını hatırlattı. Göğsümde nefes almamı zorlaştıran bir sancı belirdi. Ama Başkan
H lafına devam etti. En üstte duran, on ikiyi gösteren çizgiyi işaret etti. "Döngünün başlangıcı. Burası. Ben ofisimde oturuyorum. Darağacı Dansı'ndaki dedikeni bombası olayının haberini alıyorum. *Bazı asiler mahkûm Impleri serbest bıraktı, endişelenecek bir*

şey değil, efendim, diyorlar." Sonra saat üçü gösteren çizgiye geçti. "Burası. Bana Willow Harper'in kaybolduğunu söylüyorlar. *Asiler işin içinde, endişelenecek bir şey yok, efendim.* Bir arama ekibi oluşturuyoruz." Parmağını halkanın alt kısmına, altıyı gösteren çizgiye getirdi. "Burası. Rose adlı kaba saba bir asiye yakalıyorlar." Parmağı saat dokuzu gösteren çizgiye doğru ilerledi. Sesi gittikçe hızlanarak artıyordu. "Onunla Ofisimde görüşüyorum ve hiçbir pişmanlık emaresi göstermiyor. İpte sallanırken ne kadar tatlı görüneceğini düşünüyorum." Parmağını ilk çizginin, saat on ikinin yakınma getirdi. "Kaltağın asılmasını izliyorum. Kalabalık dönüp darağacını yerle bir ediyor ve sonra... *Bam.*" Parmağını tekrar döngünün en başına koydu. "Tekrar ofisimdeyim ve sanki yeni olmuş gibi devedikeni bombası haberini duyuyorum."

Parmağını tekrar çaya batırdı ve silikleşen halkayı tazeledi. "İlk başta akıl sağlığımdan şüphe ettim. Ben BaşkanTm, çok baskı altındayım. Bazı ilaçlar aldım ama tekrar aynı döngüden geçtim." Parmakları hız kazanarak masada daireler çizmeye devam etti. "Kaltakla tanışıyorum, asılmasını izliyorum, darağacı düşüyor, sonra *bam*" Parmağını sehpaye o kadar sertçe bastırdı ki birkaç damla kanın çaya karıştığına yemin edebilirdim. "Ofis. Devedikeni bombası. Kaltak asılıyor. Darağacı düşüyor. *Bam.*" Parmağı gittikçe hızlandı ve halka sonunda tamamen kırmızıya döndü. "Ofis. Devedikeni bombası. Kaltak asılıyor. Darağacı düşüyor. *Bam.*"

Hüsrarla çığlık atıp sehpayı devirdi. Yerde seken tahtanın ve kırılan porselenin sesi odayı doldurdu. Donakaldım. Sadece göğsüm hareket ediyor, kesik kesik nefeslerle inip kalkıyordu. Bana dönerken yüzüne o kadar banal bir gülümseme oturttu ki böyle bir öfke patlaması yaşama kabiliyeti olduğuna inanmakta zorluk çektim.

Sonra yumuşak ve kısık bir sesle konuştu. "Döngüde kapana kısılp kaldım ve kaçamıyorum. Bu bir kâbus, Violet."

Başkan ceketini düzeltirken teğmen sessizce masayı değiştirdi. Stoneback takım elbisesinin kolunu düzeltmeden hemen

önce, bileğinin iç tarafında ufacık bir işaret olduğunu fark ettim: Ortası boş olan ve ufak bir halkaya benzeyen siyah bir ben.

"Yani hikâye her tamamlandığında başa mı sarıyor?"

Başıyla onayladı. Umudun hayaletini göğsümde hissettim. Bu his kendimi biraz daha cesur hissetmemi sağladı. Parmağımı yaladım ve kan izini ovalayarak saat on ikiyi gösteren çizgiyi kararttım. "Peki, hikâye başa sardığında, ölen insanlara ne oluyor?"

"Yeniden doğuyorlar."

Ağzımdan titrek bir kahkaha kaçtı. Ash ve Matthew tekrar doğacaktı. Umudum birden büyüyerek elle tutulabilir, sıcak bir şey gibi içimden taştı. "Ya kardeşim?"

Parmağını benimkinin üzerine koyarak bana doğru kaydırıldı. Onun kanıyla karışmış tükürüğüm sehpa da ince bir çizgi oluşturdu. "Senin evrenin döngüsel değil. Doğrusal. Eğer erkek kardeşin bu gerçeklikte, *Darağacı Dansı'nda* ölürse ne bu evrende ne de seninkinde tekrar doğabilir."

Kederden oluşan bir kelepçe boğazımı düğümledi.

Parmağını benimkinin üzerinden kaldırarak, dik ve resmî bir duruşla tekrar yerine oturdu. "Sanırım dünyamdaki herkes mutlu bir cehalet içindeyken benim bu döngüyü nereden bildiğimi merak ediyorsun?"

Sadece Nate'i, parıldayan gözlerini, muzip sırıtışını düşünüyordum ama yine de başımı salladım.

"Bazı Gemler fazla gelişmişlerdir. Çok sevdiğin yaşlı medyum gibi. O psişik yeteneklere sahip olurken, birkaçımız da gelişmiş hafızalara sahip olduk. En iyi bilimciler, en iyi mühendisler, en popüler politikacılar. Yankılarını, yansımaları, her şeyi, her kahrolası döngüyü hatırlıyoruz. Ve bundan fazlasıyla bıktık. Hayatın devam etmesi, gelişmesi gerekiyor." Hüzünlü bir şekilde kandan halkaya baktı. "Ama biz hikâyeyi değiştiremiyoruz. Kahrolası tek bir şey bile yapamıyoruz çünkü döngünün bozulmasının doğuracağı sonuçlar çok kötü olabilir. Bu riski göze alamayız."

Parmaklarımı sanki beynime ulaşıp bütün bu bilgilerimi düzene sokabilirmişim gibi kafama bastırdım. "Ama sizi Hayranlık

yarattıysa, nasıl bir çocukluğa, bir geçmişe sahip olabiliyorsunuz? Bu hiç mantıklı değil. Varlığınız sadece hikâyenin başında oluşuyor."

"Boyutlarası kuantum rezonansında bir sürü paradoks vardır ki maymun beyninin bunları anlamasını beklemiyorum. Belki bir benzetmenin yardımı dokunur. Al sana başka bir kalıcı döngü: tavuk ve yumurta."

"Hangisi önce gelir?" diye fısıldadım. Baba da aynı benzetmeyi kullanmıştı. O zaman bile benimle oyun oynuyordu.

"Evet. Aferin. Sana bir muz getireceğim. Hayranlık mı bizi yarattı yoksa biz mi Hayranlık'ı yarattık? Kitap mı bizi yarattı yoksa biz mi kitabı yarattık? Bir önemi yok. Çözümlememez bir soru. İki si de doğru. Evrenlerimiz birlikte yaşıyorlar. Gemlerin çocuklukları var, bir tarihimiz var. Hatta tarihimizin bir kısmı sizin evreninizle ortak. Ama zaman bizim evrenimizde farklı akıyor."

"Anlamıyorum." Kendimi aptal gibi hissediyordum. Keşke Nate burada olsaydı; Sheldon Cooper nanesini yapar ve adamın dediklerini anlardı. Kaybını yoğun bir şekilde, eskiden kalbimin bulunduğu oyukta hissediyordum.

"Hayır, anladığınızı sanmıyorum."

Gözyaşlarımı yuttum ve nefeslerimi yavaşlatmaya çalıştım. Sonunda, "O zaman ben neden buradayım?" diye sordum.

"Genetik olarak üstün ırk olmanın olayı budur. Yeterli zamanımız varsa çoğu problemi çözebiliriz. Evrenlerimiz arasındaki katmanda bir çatlak oluşturmanın yolunu bulduk. Ona ulaşmanın bir yolunu." Sally King'in portresini işaret etti.

"Ama... Sally King öldü."

"Şu anda ölü. Ama bir zamanlar değildi. Nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?"

"Kendini öldürdü."

"Kafasındaki sesler yüzünden mi?" Uzun ve zarif parmağıyla şakağına dokundu. "Bazen deliler gerçekten deli değildir."

"O sesler sana mı aitti?"

Başıyla onayladı. "Bayan King'i bir devam kitabı yazması ve döngüyü kırması konusunda ikna etmeye çalıştım."

Sally'nin yüzüne baktım. Kocaman gözlüklerinin ardında hü-zün vardı. "Onu sen mi öldürdün?" Bu adama karşı içimde çok büyük bir öfke ve nefret hissediyordum. Sally, Nate, Matthew ve öldürdüğü onca Implere için. Konuşmaktan kaçınmak için fincanımı dudaklarıma götürdüm. Bağıracağımdan, çığlık atacağımdan veya lanet okuyacağımdan korkuyordum.

"Bilerek yapmadım. O bizim tek umudumuzdu. Problem şu ki, *Darağacı Dansı'nın* ikinci kitabına başladığında, onunla sanatsal açıdan farklı görüşlere ayrıldık." Kendi kendine gülümsedi. "Implerin galip gelmesini istiyordu. Bense bunu istemiyordum. Korkarım ki onu biraz fazla zorladım."

"Implerin geleceğini korurken mi öldü?" Tekrar pelikanı, kendi kanıyla yavrularına hayat verişini hatırladım ve dudaklarıma kısacık bir tebessüm dokundu.

Beni duymazdan geldi. "Ama sonra yeni bir umut belirdi. Yükselen bir hayran kurgusu yazarı."

Aklımda net bir resim belirdi. Sanki iki ayrı tomurcuğa ayrılan, birbirine geçmiş iki dal gibi üst üste sarılmış esmer bacaklar. Uyuyan âşıklar -iki tomurcuk- neredeyse kalp şeklini almışlardı. Kolyeme uzandım ama sonra onu kıldığımı hatırladım. En iyi arkadaşım, hayran kurgusu yazarı, bir Gem'e âşık olan güzel Imp. İsmi söylemek neredeyse canımı yakıyordu. "Alice."

Başkan, başıyla onayladı. "Anime Alice. Onun sayesinde yeni bir Hayranlık büyüdü ve bu sonsuz döngünün ardında yeni bir hikâyeye vaadi oluşturdu. Bu yeni Hayranlık'ın varlığını hissedebiliyorduk. Hikâyede yeni olayların belirmesi, arada sırada olan bozukluklar gibi ufak değişimleri fark etmeye başladık. Maalesef, geleceğimizi değiştirip döngüyü bozacak kadar dramatik bir değişim olmadı. Ama bu Alice'in dünyanıza geri dönüp tamamen yeni bir okuyucu kitlesine ulaşacak bir devam kitabı yazdığını hayal et. Bu döngüyü kıracak güçte bir Hayranlık'a sahip olurduk. Geleceğimiz olurdu."

"Başka bir kitabınız, başka bir döngünüz olurdu."

Ellerini uzun süre yavaşça çırpı. "Fıstık kapmak için işaretler yapıp türlü numaralar çevirebilen zeki maymunlardan biri olmalısın. Hayır. Yeni bir olanağa sahip olurduk. Özgür kaldığımızda neler olacağını kim bilebilir. Sizin şu A artı B eşittir C mantığınız bayağı antika."

Kaşlarımın çatıklığını hissettim. Bacaklarım titremeye devam ederken porselenin tıkırtısını duydum. "O zaman *ben* neden buradayım?"

"Sally King öldüğünde hatamızın farkına vardım. Sally elbette ki Implerin yanındaydı. O bir Imp'ti, sizin evreninizdeki herkes gibi. Ona Gemlerin tarafında olması gerektiğini söylemek işe yaramamıştı. Alice'in Gem gibi yaşamasına, Gem olmasına, Implerin gerçekte nasıl hayvanlar olduklarını öğrenmesine ihtiyacımız vardı. O yüzden şimdi sizin dünyanıza dönüp ikinci kitabımızı yazarken, buradaki ufak macerasını hatırlamayacak ama tepeden tırnağa bir Gem yanlısı olacak. Gemlerin yaşamaktan hoşlanacağı bir gelecek yaratacak."

Midem bulanmaya başladı. "Sen miydin? Bizi Comic-Con'dan buraya sen mi getirdin?" Porselen sesi gittikçe arttı ve fincanın devrilmesiyle birlikte aniden durdu. Sıcak sıvı bacaklarımı ıslattı ama acıyı algılamakta güçlük çektim.

Başkan sadece kahkaha attı. "Evet. Daha önce de söylediğim gibi, çok zeki bilimcilerimiz var. Eğer istersen onlardan birini buraya getirebilirim. Evrenler arası tünel oluşturmanın kuantum fiziğini sana açıklayacaktır ama ilkel beyninin patlamasından endişeleniyorum. Şu anda en sevdiğim takım elbisemi giyiyorum."

Yerde kırılmış duran fincanıma baktım. Kusursuzca ikiye ayrılmıştı. "Alice'in bundan haberi var mı?"

"Hayır. Alice hiçbir şey bilmiyor. Alice'e sorarsan sadece Gemlerle hoşça vakit geçiriyor. Hâlâ sen hikâyeyi tamamlamadığın sürece burada yaşamaya devam edebileceğini sanıyor. Eğer gerçeği öğrenseydi... kendini kullanılmış hissedirdi."

"Peki, beni neden getirdin? Ya da Katie'yi?" İsmiini söylemeden önce yutkunmak zorunda kaldım. "Nate'i?"

"Aslında sadece Alice'i getirmeye niyetlenmişim. Ama işler planladığımız gibi gitmedi. Hepiniz buraya geldiğinizde ise işler ilginçleşti. Baba beni durumdan haberdar ediyordu."

"Rose'un ölmemesi mi gerekiyordu?"

Fincanımı yerden alıp iki yarısını bir bütün olacak şekilde birleştirdi. "O gün ölmemesi gerekiyordu, hayır. Yarın Darağacı Dansı'nda asılması, bir devrim başlatması ve döngüsünü tamamlayıp Alice'i evine göndermesi gerekiyordu." Normalde küçümsemeye dolu olan bakışlarında bir gurur parıltısı belirdi. "İtiraf etmeliyim ki, Violet, bir dublör olarak beklentilerimin üstüne çıktın. Baba böyle olacağını söylemişti."

"Yani Rose'un yerine ben asılacağım."

Sırıttı. Dişleri bana çocukken sevdiğim köpükten şekerleri hatırlattı. "Bu doğru. İçine düştüğün sıkıntılı duruma bak. Kendini en çok korktuğun yerde, celladın ilmeğinde bulacaksın. Merak etme, bütün kadın kahramanlar kendilerini ikilemde bulur. Bu her zaman hikâyenin gerilimini artırır."

Kâğıt bebek zincirlerini, bedenimi yoklayan elleri, Kopyaları, yarımay şeklindeki tırpanı, Et Ev'indeki Impleri hatırladım. Nate'in betonda ölü yatan vücudunu. Öylesine bir öfke hissettim ki. Sonra annemi, babamı, Malteser çikolatasını, Netflix'i, A sınıfını, birinin evinde yatıya kalmayı düşündüm. Başkan haklıydı; ikilemde kalmıştım ama hangisinde olduğumu yanlış görmüştü.

"Yapmayacağım," diye tısladım.

"Pardon?"

"Yapmayacağım. İşbirliği yapmayacağım. Willow yarın Darağacı Dansı'nda bana olan aşkını ilan ettiğinde ondan nefret ettiğimi, onu kullandığımı haykıracağım. Hikâyeyi tamamlamayacağım. Sonra da Alice eve dönüp Gem yanlısı ikinci kitabı yazamayacak. Gemler hiçbir zaman kazanamayacak."

"Ne kadar da ilginç. Alice kendini Gemlerle bir tutarken, sen kendini Implerle bir tutuyorsun."

"Ben zaten bir Imp'im."

Dudağını büktü. "Daha önce de söylediğim gibi, döngünün tamamlanmamasının öngöremeyeceğim bazı sonuçları var. Ortaya kötü bir sonuç çıkabilir. Senin kendi dünyana geçmeyi başaramaman bir yana, aynı zamanda bu evren de yok olabilir."

"Belki de bu riski göze alıyorumdur."

"Yok oluştan bahsediyoruz, Violet. Sen yok olacaksın, lağım maymunu erkek arkadaşın ve sevdiğin onca insan yok olacak. Kendi hayatınla kumar oynayabilirsin ama onların hayatlarıyla kumar oynayacağından cidden şüpheliyim."

Beni suçüstü yakalamıştı. O da, ben de bunu biliyorduk. Gururu kırılmış, yenilgiye uğramış bir hâlde başımı iki yana salladım.

"O zaman Willow Harper Darağacı Dansı'nda öne çıkıp," sandalyesinden fırlayıp elini kalbine götürerek melodramatik bir poza girdi, "'Seni seviyorum, Rose,' dediğinde ne diyeceksin?"

"Ben de seni seviyorum."

"Gemler darağacını yıkacak, devrim başlayacak, hikâye sonlanacak ve sen de evine gidebileceksin." Bana yukarıdan bakarken sahte suratında alaycı bir gülüş belirdi. "Aferin, küçük maymun."

B Ö L Ü M

47

Hücremdeki yatağında uzanmış kapıya bakarken, kapının bir sonraki açılışında Darağacı Dansı'na götürüleceğimi biliyordum. Başım ağrıyor ve tüm bu yeni bilgilerle baş etmekte zorlanıyordu. Masallar, biplemeler, uzun çizginin monoton sesi. Kendi dünyamda, gerçek dünyada bilincim kapalıydı. Ama aynı zamanda da buradaydım. İki evren. İki Violet. Mantığım almıyordu. Belki de Stoneback haklıydı - bir maymun beynine sahiptim. Gözyaşları yüzümden, burnumun köprüsünden süzülerek yastığımı ıslatıyordu. Yaptıklarım, kaybettiklerimden sonra bu seferki mücadeleyi kazanmam imkânsızdı. Gemler kazanacaktı. Baba kazanacaktı.

Cebime uzanıp yarım-kalp şeklindeki kolyeyi buldum. Tartışmamızdan sonra cebime tıktırmış olmalıydım. Toprağa hrlatamayacak kadar fazla duygusaldım. Zinciri kalaydan yapılmış narin bir ip gibi parmaklarıma dolanmıştı ve elimi açtığımda yarım kalp gözümün önünde sallanmaya başladı.

En iyi arkadaşım. Gemler tarafından bu durumun içine çekilmişti. En azından ihanetinin boyutu sadece Willow ile yatmasıyla sınırlıydı. En azından Nate'in ölümünden sorumlu değildi. Ama eninde sonunda Impleri yok edecekti ve ben bilmeyerek hikâyeyi tamamlamakta ona yardımcı olacaktım. Kendimi sanki

yumurta kabuğundan yapılmışım gibi parçalara ayrılmış hissediyordum ve tekrar bir bütün hâline gelmeme hiçbir şey yardımcı olamayacaktı. Zinciri tekrar cebime tıktırdım.

"Fedakârlık ve aşk." Bu sözcükleri sessizce duvara fısıldadım. Ama kulağa çok aptalca geliyorlardı. Bir sebepten dolayı, Bayan Thompson'm formika masasına yaslanıp bize edebiyattaki kara anlardan, bütün umudun yok olmuş gibi görüldüğü anlardan bahsedışı aklımda belirdi. Dudağımın yalnızca bir kısmı gülümsemi - şu anda durum olduğundan daha karanlık görünemezdi.

Kapılar açıldı. Bir başka haki üniforma görmeyi umuyordum ama onun yerine Baba'yı gördüm. Ayakları tamamen sabit dururken havada süzülerek bana doğru ilerledi. İlk başta hayalet olduğunu düşündüm ama sonra kırışmış ellerinde tuttuğu kaldıraçları gördüm ve tuhaf bir uçan sandalye kullandığının farkına vardım. Yaşlı, üstü kapalı suratının rahat ve durgun hâlini inceledim. Nate'in kucağında kan kaybettiği hâli aklıma geldi. Gemlere sığmaktan Baba bahsetmişti. Duyduğum öfke bütün damarlarımı doldurup kaslarımı sanki patlamanın eşiğine getirecek kadar şişirmişti. Sanırım onu öldürebilirdim. Beni sadece bedeninin kırılganlığı durduruyordu.

Sandalye, yatağımın yanında durdu. Ona bakmaya cesaret edemedim ama zambak kokusunu alarak, sıcak ve ölçülü sesini işittim. "Öfkeni hissedebiliyorum," dedi.

Yumruklarım sıkılmış bir durumda, titreyerek ayağa fırladım. "Bize nasıl böyle ihanet edebildin?"

Gözkapaklarının altındaki gözyuvarları oynadı. "Gem olduğumu unutuyorsun."

"Ama Impler seni yüzyıllardır koruyor!"

Baba küçük kaldırıcı çektiğinde, sandalye benimle aynı hizada oturabileceği bir seviyeye indi. Teninde gümüş gibi parlayan yumuşak tüyleri, gözkapaklarının ardından belli olan yeşilimsi rengi, konuşurken damağında gerilen minik diş tomurcuklarını görebiliyordum. "Bu yüzden onlara asla ihanet etmem. Sana da öyle."

"Ama Başkan..."

"Aptalın tekidir. Dur bekle, tam bir döl lekesidir, evet, bu benim favorim." Kaldıracı tekrar eski pozisyonuna aldı ve sandalye yere oturdu. "Gel, benimle diz çök, çocuğum."

Onu şüpheli bir şekilde izlerken doğru söyleyip söylemediğinden, ona tekrar aklımı açmamın doğru olup olmadığından emin değildim.

Kıkırdadı. "Kaybedecek neyin var?"

Yavaşça yumruklarımı gevşettim. Merak mı yoksa çaresizlik mi olduğunu bilmediğim bir şey beni yere doğru çekti. Baba avucunu ahuma yerleştirdi ve acının kamımda oluşmaya başladığını, vücudumun içinde hareket ettiğini ve gözlerimin arasında sabitlendiğini hissettim. Duyduğum acı, Nate'in görüntüsünü zihnimden uzaklaştırıp boğazımdaki hüznün yumrusunu gevşetmişti. Hüznün ortadan kalmasına neredeyse üzüldüm - elimde ondan geriye sadece bu kalmıştı. Gözlerimi açtığımda, evimdeki oturma odasında duruyordum.

"Ev gibisi yoktur," dedi Baba.

Çok sıradan ve fazlasıyla bej renginde gözüküyordu. Yavaşça etrafımda dönerek her şeyi inceledim. Sağ kolunda kahve lekesi olan bronz renkteki deri kanepede, açık kahverengi duvardaki biraz yamuk duran, bana ve Nate'e ait fotoğraflar, babamın bir önceki kiralık evimizden aşırıldığı yıpranmış kahve masası. Ayağımın altında uzun tüylü halıyı hissettim, fırındaki güveç kokusunu aldım ve arkamdaki televizyonun tanıdık uğultusunu duydum. Annemle babam kanepede yan yana oturuyor; annem elindeki kumandayı dizinde dengede tutmaya çalışıyordu. *Darağacı Dansı'nın* müziğini tanıdım. Bu beni güldürdü. Babam ona her zaman "distopya saçmalığı" derdi. Yüzlerini, tüm çizgilerini, hatlarının kıvrımlarını incelerken kalbim göğüs kafesimde kabardı.

Uçan sandalyesi ortadan kaybolmuş olan Baba yanıma geldi.

"Mutlu görünüyorlar."

Başımla onaylarken kalbim birden söndü. "O zaman, henüz Nate'ten haberleri yok?"

"Bu insanlar senin gerçek annenle baban değil, Violet Onlar senin hayal ürünün/" Hamur gibi elini omzuma koydu. "Hikâyeyi tamamlamak için çaba göstermenin sebebi onlar. Kutsal Kâse ya da tünelin ucundaki ışık gibi değil mi sence de?"

"Evet." Nazikçe birbirine geçmiş parmaklarına, terliklerinin birbirine çarpışına baktım.

"Elleri olmayan kızı kurtarışın, Kolezyum'da Thorn'un Gemleri asmasını önleyişin, nehirde tekneyi itip kıyıya dönüşün, arkadaşlarını kurtarmak için suya dalışın... Bunların tek sebebi eve dönebilmek miydi?"

"A-anlamıyorum." Gözlerimi anne ve babamdan hiç ayırmadım. Kaybolmalarından çok korkuyordum.

"Bütün gördüklerinden, geçirdiğin onca dönüşümden sonra gerçekten sadece eve dönebilmek için mi Darağacı Dansı'nda asılacaksınız?"

Başımı iki yana salladım.

Televizyona bakmam için beni döndürdü. Filmin son sahnesi oynuyordu. Rose sahnede boynunda halatla duruyordu. Ellerim hemen boynuma gitti.

Elini hareket ettirerek kalbimin üzerinde durdu. "Neden, Violet? Bütün bunları neden yaptın?"

Hiç tereddüt etmeden konuştum. "Implere yardım etmek için."

"Evçt!" diye bağırdı. "Rose'dan çok daha fazlasına dönüştün. Bu davayı, adaleti önemsiyorsun. Bu yüzden sana ihanet ettim. Bu yüzden Başkan'a senin nerede olduğunu söyledim. Gerçek bir Imp olabilmen için Gemlerin vahşetini görüp barbarlığını bizzat yaşamam gerekiyordu. Ayağa kalkıp insanları için savaşacak bir Imp olabilmen için. Çünkü hikâyenin sonlanmasını sadece gerçek aşk ve gerçek fedakârlık sağlayabilir. Bu başından beri bir aşk hikâyesiydi, Violet. Ama senin için, iki insan arasındaki aşktan çok daha büyük bir sevda söz konusu."

Gözlerimi ekrandan ayırıp ona baktım. Gözbebeklerinin rengi, bej rengi oturma odasında çok daha yeşil görünüyordu. "Nate gerçek bir Imp olabilmem için mi öldü?"

Bir damla gözyaşı, kırıışıklarının arasında dolanarak yüzünden aşıağı kaydđ. "Çok üzgünüm. Güçlerim bazen kesinlikten yoksun oluyor. Bazı şeyleri görmeyi başaramıyorum."

Beklenmedik bir anlayış hissine kapıldım. Ne de olsa başansız olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Her ikimiz adına, konuyu Nate'ten uzaklaştırdım. "Ama ben asılınca Alice dünyamıza dönecek ve Gemleri savunan bir devam kitabı yazacak. Ne olursa olsun, Impler kaybedecek."

"Belki."

"Onu durdurabilir miyim? Bir yolu var mı?"

"Alice dünyanıza döndüğünde, geçtiğimiz haftayı hatırlamayacak. Hiçbiriniz hatırlamayacaksınız. Belki ara sıra rüyaya benzer bazı soluk yansımaları veya parçaları anımsayabilirsiniz. Ama deneyimleriniz sizinle kalacak. Alice'in yazacağı kitap onun deneyimleriyle şekillenecek."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Hiçbir şey sona ermiş değil, Violet. *İkinizin* de hâlâ yolunuzu bulmaya vaktiniz var. Belki de fedakârlık ve aşk konusunda kabiliyetli olan tek kişi sen değilsindir."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir anlığına düşünceli bir ifadeye büründü. "Fedakârlık. Aşk. Bunların Alice için farklı bir anlama geleceğinden eminim. Ama her güzel hikâyenin temelinde bunlar yatar, onun hikâyesinin bile."

Kafamda bir sürü soru, bir sürü belirsizlik uğulduyordu ama Baba gözlerini kapatıp şarkı söylemeye başladı.

"Devedikenini say, bir, iki, üç

Yakında bütün Impler özgür kalacak. "

Imp tekerlemesi. Bunun ne önemi olduğunu sormak için ağızımı açtım ama oturma odamın renkleri birbirine karışmaya başladı ve ayağımın altındaki zemin soldu.

"Devedikenini™ say, dört, beş, altı,

Çıkar silahlarını, taşlarını, sopalarını."

Elimi ellerinin arasına aldı. Televizyonun sesi statik cızırtısına dönüştü. Güveç kokusunun yerini antiseptik ve çamaşır deterjanı kokusu aldı.

"Dişbudaklar yeşilden kırmızıya döndü,

Bahar geçti, yaz öldü. "

Ebeveynlerimi son bir kez daha görmeye çalışarak, "Bekle," diye bağırdım. Ama çoktan yok olmuşlardı. Görebildiğim tek şey karanlıktı ve düz çizginin sesi dışında bir şey duyamıyordum.

"Dakikaları say, saatleri değil,

Çünkü umut minik bir çiçekle başlayacak. "

B Ö L Ü M

48

B ugün asılacaktım.

Arkadaşlarım, ailem ve her şeyden önce aşk için asılacaktım. Ama t
yacaktı bu. Ondan çok daha fazlası için asılacaktım. İnsanlarıma
olan sevgim yüzünden. Implere karşı olan sevgimden. Ash'e,
Saskia ve Matthew'a duyduğum sevgimden. Katie, Nate... hatta
Alice için. Kendine insan deme hakkma sahip olan, doğanın tüm
kusurlu rastlantıları için.

Kitaptaki gibi gösterişli, manikürlü stilistler hücreme geldi-

ler. Bana pudra, allık ve çeşitli boyalarla saldırarak kirpiklerime
bir şeyler sokuşturdular, parmaklarımı boyadılar ve sonra teni-
mi parlayana kadar ovaladılar. Bana inceleyen, eleştirel gözlerle
bakarlarken sabahlığımın içinde huzursuzca kıpırdandım.

Stilistlerden biri kırmızı rujunun çatlamasına sebep olarak

gülümsedi. "Eh, artık maymuna kesinlikle daha az benzi vor."

Sanırım Stoneback sokak faresi gibi görünürsem Willow'un

bana aşkını ilan etmeyeceğinden endişeleniyordu. Elime bir iç
çamaşırı tutuşturdular ve sabahlığımın altından giymeye çalış-
mamı izlediler. Çamaşırı henüz giymiştim ki sabahlığımı çekip
çıkararak belime metal bir kuşak geçirdiler. Kuşak kendi kendine
sıkılaşıyormuş gibi hareket ederek midemi göğsüme doğru çekil-

meye zorladı. Göğüslerimi iki beden büyük gösteren mucize bir sutyenin içine sığdırdılar. Bu kesinlikle Rose'un başına gelmemişti. Yaklaşan ölümüne rağmen, benim vücudum onunkine kıyasla biraz daha fazla müdahale gerektirdiği için sinir olmuştum. Tulumumu giyip aynaya baktım. Kendimi güçlkle tanıyabildim.

İki muhafız geldi. Onları hikâyeden hatırlıyordum. Sertçe omuzlarımdan tuttular. Beni hava aracının bulunduğu uzun, beton alana doğru iteklediler. Güneş gökyüzünde en tepeye ulaşmıştı ve aracın metalinden, barikatların tepesine kondurulmuş dikenli tellerin halkalarından yansiyordu. Çılgınca Ash'i aradım ama ortalıkta görünmüyordu.

Beni aracın rampasına doğru ittirdiler.

"Ölü adamın yürüyüşü," dedi muhafızlardan biri.

Diğeri, "Ölü *maymunun* yürüyüşü diyelim ona" diye cevapladı.

Araç aynı hikâyedeki gibiydi. Hava soğuktu ve ekşimsi bir antiseptik ve barut karışımı gibi kokuyordu. Beni aracın arka kısmındaki hücreye yönlendirdiler ve hücrenin kapısını kapattılar. İşte o zaman onu, boynunun kıvrımını, saçının koyuluğunun teninin beyazıyla buluştuğu noktayı gördüm. Ash. Kollan yukarıya kaldırılmıştı ve bilekleri metal bir boruya bağlanmıştı. O anda bana kanatları açılmış bir kuşu hatırlattı.

Muhafızlar beni de aynı şekilde kelepçeleyip parmak ucumda durmaya zorladılar. Kelepçeler tenimi kesiyordu. Kapı tekrar kayarak kapandı ve uçan aracın ritmiyle yan yana sallanmaya başladık.

Görünüşe göre stilistler Ash'i doğrudan es geçmişti. Saçı çamur ve kanla sertleşmiş gibiydi. Vücudundaki morluklar cidden belirginleşmeye başlamıştı. Mor ve sarı dalgalar, sol gözünü tuhaf bir tek camlı gözlük gibi çevrelemişti. Boynuna doğru sokuldum. Teninde ve tulumunda hâlâ nehrin kokusu vardı. Teni alnımda nemli ve sıcak bir his bıraktı.

Ama sonunda yüzüne baktığımda gözlerinin hâlâ, olabilecek en soğuk mavi renkte olduğunu gördüm. Ona doğru sokulurken

bir anlık huzur buldum. Bir an Rose'un bu hücrede yalnız dikişini, yanında kimse yokken ölümüne yolculuk edişini düşündüm ve onun için üzüldüm.

Alnımı o kadar nazikçe öptü ki dokunuşunu güçlkle hissedebildim. "Çok özür dilerim, Violet. Eğer seni takip etmeseydim, Thorn'a Et Evi'nden bahsetmek zorunda kalmayacaktın... Bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Bu senin hatan değil."

Birden hızlıca nefes verdi. Nefesindeki ekşilikten, tutuklanmamızdan beri hiçbir şey yiyip içmediğini anladım. Duşumu ve sıcak yiyeceklerden oluşan tepsimi düşününce suçluluk duygusuna kapıldım.

Bileklerimi boru boyunca ittirip parmaklarımla elinin tersini okşamaya çalıştım. "Endişelenmemeye çalış. Her şeyin düzeleceğine söz veriyorum."

Yamuk gülümsemesini takınırken dudağınm ortası çatladı. "Endişeli olduğumu kim söylemiş?" Sanırım benim adıma cesur görünmeye çalışıyordu ama sesi çok kırılgan çıkmıştı ve kirpiklerinde bekleyen bir gözyaşı damlası vardı. Gözyaşı bir yağ damlasını andırıyor, vücudundaki yaraların renklerini yansıtıyordu.

Tek yapmak istediğim kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlayıp acısını dindirmeye çalışmaktı. Dudaklarını öptüm. Benimkilere dokunan kurumuş dudakları çok sertti. "Keşke bir şekilde açıklayabilseydim ama bu ikimiz içinde bir son değil."

"Spiritüellikle ilgilenen biri olduğunu fark etmemiştim."

"Çabucak bitecek ve sonra..."

"Ve sonra?"

Dudaklarımı deniz kabuğu gibi kıvrılmış solgun kulaklarına bastırdım. "Eğer söyleseydim kafayı sıyırdığımı düşünürdün ama hiçbir şey görüldüğü gibi değil."

Bana dönerken burnu yanağıma çarptı. "Bana zaten zamanda yolculuk eden bir suikastçı olduğunu söylemiştin. Bundan fazlası ne olabilir ki?"

Dudaklarım tekrar onunkileri buldu. Dudağının her girintisi-

ni, kenarlarının özgün yapısını hissettim. Aynı parmak izindeki halkalar gibiydiler. Sanırım yine ağlayacaktım. O yüzden geri çekildim.

Gülümsedi. "Umut minik bir çiçekle başlayacak."

Şiirin mısraları aklımda sürekli dönüyordu. Sanki önemli bir şeyi kaçırmış gibi hissediyordum ama cevaba her yaklaştığımda görüntüden kayboluyordu.

Ash yüzümdeki aklı karışık ifadeyi görünce, "Demek istediğim, dünya seninle tanıştığımda hayat buldu," dedi.

Hüznün pençeleri tekrar boğazıma sarıldı - başka kayıplar da yaşayacağımın bir hatırlatmışıydı bu. Biraz çaresizlikle aydınlanan samimi sözlerle konuştum. "Hiç deja-vu hissine kapıldın mı? Sanki hayatını çoktan yaşamışsın gibi, bazı yankı veya yansımalar hissettin mi?"

Kaşlarmı çattı. "Yine spiritüel konulara mı giriyorsun?"

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım. Ama göğsüm sanki uzun, keskin ve amansız bir şeyle deliniyormuş gibiydi. Öldüğümde, hikâye başa döndüğünde Ash beni hatırlamayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Önemli değil." Yüzünün her çizgisini, her gözenegini, kışı andıran gözlerindeki her lekeyi inceleyip görüntüsünü retinama kazımaya çalıştım çünkü aklıma daha da yürek burkan bir düşünce geldi.

Ben de onu hatırlamayacaktım.

B Ö L Ü M

49

raç alçalmaya başladı ve tuhaf bir mırlama sesi duyduk.

A Ses arttıkça arttı ve neredeyse öfkeli bir uğultu hâline geldi.
"Kalabalığın sesi," dedi Ash.

Kalabalığı unutmuştum. Tezahürat eden, bağırان, itişip kaçışان, gözünü kan bürümüş bir Gem kitlesi. Implerin kanı için uluyorlardı. Benim ve Ash'inki için. Araç yere indiğinde sanki kalabalık etrafımızı sarmış gibi, insanlar karartılmış camlardan bağırıyor ve yumruklarıyla metal kaplamaya vuruyorlarmış gibi hissettim.

Bir muhafız yaklaştı. Doğrudan Ash'e baktı. "Şanslısın, lağım maymunu. Başkan bugün tek kişiyi asmamızı istiyor. Daha etkili olacakmış, artık ne demekse."

Vücudum rahatlamayla gevşedi. Elbette Başkan sahnede sadece beni istiyordu. Kitaptaki sahnede sadece Rose vardı ve Stoneback iki ipliğin olabildiğince yakın durduğundan, dönğünün tamamlandığından ve Alice'in eve döndüğünden emin olmak istiyordu. Ash'in gerçekten ölmeyeceğini biliyordum - hikâyenin başlangıcında, annesin mutfağında çorba karıştırırken uyanacaktı- ama yine de bütün bu acıyı yaşamayacağına sevinmişim. *Bütün bu acı.* Sanırım kusacaktım.

"Hayır, bekle," dedi Ash. "Tek bir kişi istiyorsanız beni asın." Muhafızlar onu dinlemedi. Kelepçelerini çözdüler.

Ash, "Bekleyin, lütfen," diye feryat etti. "Beni asın, Violet'ı değil."

"Merak etme." Muhafız kahkaha attı. "Kız arkadaşını Imp kafesinden izleyebileceksin."

"Hayır, lütfen, hayır." Ash muhafızlara direndi ama yapılı Gem fiziği karşısında duramadı. Gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum, Violet."

Beynimin duygusal kısmı sanki bir yapboz gibi dağıldı ve kendimi bazı şeyleri bilir ama hissedemez hâlde buldum. Ash beni sevdiğini söylüyordu. Benim Ash'im. Ama ben kendimi bomboş ve kayıp hissediyordum. Bir saatten kısa bir süre sonra birbirimizi tanımayacaktık. Birkaç yalandan, duvardan, dikenli ormandan çok daha fazlasıyla birbirinden ayrılan iki yabancı olacaktık; aramızda kocaman bir evren, bir zaman kayması ve tam bir hafıza kaybı olacaktı. Aşk hikâyemiz aynı Rose ile Willow'unki gibi trajediye dönüşecekti. Bu hâlimle bile ironiyi takdir ettim.

Ash araçtan sürüklenerek götürülürken aynı kelimeleri tekrar tekrar söyledi. "Seni seviyorum, Violet. Seni seviyorum." Sesi kalabalığın gürültüsünde giderek azaldı ve sonunda onu duyamaz oldum.

Gitmişti.

Bu düşünce beni durgunluğumdan çıkardı. Beynimin dağılmış parçası yerine oturdu; artık havada süzülüyordum. Durumun gerçekliği kafama dank etti. Ash'i bir daha asla göremeyecektim.

"Ben de seni seviyorum," diye bağırdım.

Ama çok geç kalmıştım.

BÖL Ü M

50

Bir muhafız kelepçelerimi çözdü. Gerginliğim yüz ifadesinin bulanıklaşmasına sebep oluyordu ama gözlerindeki nefret parıltısını net bir şekilde gördüm. Beni kapıya doğru sürüklerken kendimi kalabalık için hazırladım ama kapılar ardına kadar açıldığında sadece bir grilik gördüm. Araç şehre, Kolezyum'un yanına inmişti. Imp kapılarından, mahkûm kapısından yürüyerek geçmemi istiyorlardı. Aynı kanondaki gibi.

Araçtan indiğimde çürümüş kuş kokusu burnuma çarptı. Bir anlığına yüreğim kabardı. Etrafımı inceledim. Yüz metre kadar uzaklıkta Kolezyum'un duvarlarını görebiliyordum. Ama Ash'i göremiyordum. Çoktan Imp kafesine götürülmüş olmalıydı. Etrafta başka Imp görmedim. Sanırım ağıllarına sığınmış, çöpten topladıkları televizyon parçalarından olayı izliyorlardı. Gözlerim şehir kapılarını aradı ama silahlı muhafızlardan oluşan bir duvar görüşümü kapatıyordu - yeşil kıyafetli tek bir varlık gibi beni sürükleyerek götürmeye başladılar.

Duvarın diğer tarafından tantanalı bir giriş müziği başladı. *On dakika içerisinde asılacağım.* Bacaklarım hareket etmeyi bıraktı ve muhafız ordusu beni sürüklemek zorunda kaldı. Ayaklanm sanki gerçekten bir maymunmuşum gibi arkamda sürükleniyordu. Kapılara ulaştığımda beni dik konuma getirdiler. Gösterişli

stilistlerden biri karşımda belirdi. Gözümün altına bir pamuklu çubuk sürüp dudaklarımı yağla ovaladıktan sonra saçımı taradı.

Başkan Stoneback'ın tiz sesinin Kolezyum duvarlarının dışına taşığını duydum. Hikâyedeki cümlelerinin aynısını söylüyordu. Ama bu sefer hakkında konuştuğu kişi bendim.

"Darağacı Dansı'na hoş geldiniz, Gem arkadaşlarım. 753811 numaralı Imp'in ölümüne şahit olmak için buradayız. Asil bir Gem gencini ona karşı hisler beslediğine inandırmak için hayvani yöntemlerini kullanmış bir Gece Imp'i. Devlet sırlarına ulaşmak için baştan çıkararak ve yalan söyleyerek genç bir Gem'in kalbine girmeye çalışmış bir Gece Imp'i. Gemleri alaşağı etmeye, yaşam şeklimizi yok etmeye çalışan küçük, pis bir casus."

Kalabalık kükredi.

Stilist ve askerler benden uzaklaştı. Olduğum yerde sallanıyor, tulumumun içinde ürperiyor ve aşılmaz metal kapılara bakıyordum. İstemsizce, beni nehirden çıkardıkları andan çok daha kötü bir şekilde titremeye başladım. Sanırım kalbim patlamak üzereydi.

Başkan tekrar konuştu. "O hâlde bu baştan çıkarıcı casusla tanışalım."

Kapılar açılmaya başladı. Kalabalık sessizleşti. Renkli Gem dünyasının, görebildiğim tek şey bu olana kadar genişlemesini izledim. Vücudumda dalgalanan korkuya rağmen, en karanlık ânımın böylesi Gem renkleriyle dolu olmasındaki ironiyi takdir ettim. Yoğun zümrüt ve kırmızı renklerde takım elbiseler, parıldayan saçlar, porselenden siyahıye kadar her çeşit ten rengi. Ama yine de her yüz aynı gözüküyordu. Simetrik, mükemmel ve intikama aç.

Sessizlik uzadı. Sadece nefes alarak, gözlerimi kırparak ve doğrudan onlara bakarak hareketsiz kaldım. Onlardan ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Bu duygunun yoğunluğu beni şaşırttı. Aştan daha tüketiciydi ve fiziksel bir şeymiş gibi vücudumdan dalgalar hâlinde yayılıyordu. O cilalı matruşka bebeği geri dönmüştü. Beni bir zırh gibi çevreliyor, dik durmamı sağlıyor ve bacaklarıma, kollarıma, her yerime güç veriyordu.

Birinin asıldığını mı görmeyi istiyorlardı? Onlara bunu verecektim.

"İşte karşınızda, bayanlar baylar. İki sebepten suçlu. Bir Gem ile ilişki yaşamak ve vatan hainliği. Onu iki kere asamayacak olmamız çok acı."

Kalabalık kahkaha attı. Sahneye doğru güçlü, nefret dolu adımlarla yürümeye başladım. Zihnimde Nate'in sesini duyuncaya gülümsedim. *Çelik gibisin. Çelik gibisin.*

İlmeğe veya Imp kafesindeki Ash'e bakmadım. Zırhımı çatlatmayı amacımın netliğine gölge düşürmeyi riske edemezdim. Helikopteri, daha dün gece asilerin suratını aydınlatan devasa alevleri düşünmemeye çalıştım. Nate heyecanlı suratıyla yanımdaydı. Sadece kalabalığın muhteşem simetrik gözlerine bakmaya devam ettim.

Kalabalığın arasında, ön sıralarda dikilen Willow'u gördüm. Yüzü korku ile aşk arasındaki bilinmez bir duyguyla asılmıştı. Alice yanında duruyordu ve elleri gergince boynuyla oynuyordu. Ondanda nefret ettiğimin farkıma vardım.

Eliyle kaldıracı kavramış olan cellat kara bir sütun gibi dikiliyordu. Kalkanımın beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Parçalara ayrılmıyordum. İçimde bir azim doğdu ve beraberinde rahatlatıcı bir sükûnet belirdi. Tahta sahnenin merdivenlerini tırmanıp yerdeki kapağın üzerine ilerledim ve celladın ilmeği boynuma geçirmesine izin verdim. Neden bilmiyordum, belki de sonraki beş dakikayı geçirebilmek için bir çeşit rahatlatma hissine tutunmak istiyordum ama ellerim cebimdeki zincire gitti. Onu olabildiğince sıktım. Ev gibisi yoktu.

Başkan tekrar konuştu. "Imp. Suçlarının cezası ölümdür."

Alice'e baktım. Gözleri yaşlarla, dudağının üstü ise sümükle dolmuştu. Hikâyenin tamamlandığını görmeye, bu kahrolası yerden ayrılmaya katlanamıyordu. Eve döndüğünde Gemlere hizmet etmek için Başkan tarafından kullanılacağından haberi yoktu. Çenem sıkıldı. Göğsümdeki boşluk hissi katlanılmazdı.

Bakışlarımı çevirdim. İşte o zaman, Imp kafesinde olduklarını gördüm. Sadece Ash değil, Saskia ve Katie de oradaydı.

Katie oldukça gergin görünüyordu. Parmağının boğumları bembeyaz olmuştu ve elini sanki koparmakla tehdit edermiş gibi kızıl saçlarında gezdiriyordu. Göz göze geldik ve sanki sınıfta sunumumu dinlediği güne dönmüşüz gibi bana göz kırpmayı başardı. Saskia kahrolmuş görünüyordu. Yüzünü hüznü kaplamıştı ve gözyaşları çenesinden aşağıya damlıyordu. Bir anlığına, yüzündeki bütün o öfke silindiğinde ne kadar güzel görüldüğünü düşündüm.

Sonrasında Ash'e baktım. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin keşke ona gerçeği anlatmış olsaydım. Keşke ona Comic-Con'u, alternatif evreni, Willow'u ve Alice'i... her şeyi anlatabilseydim. Ama her şeyden ziyade, keşke onu sevdiğimi söyleyebilseydim. Hayatımızın geri kalanını birbirimizden habersiz geçirecek olsak da, en azından ufacık bir an için güzel gözlerinin içine bakıp oradan bana yansıyan gerçeği görebilirdim.

Davullar aynı kanondaki gibi çalmaya başladı. Willow'a döndüm. Her an bariyerleri aşip sahneye çıkarak bana aşkını ilan edebilirdi. Davulun ritmi artmaya başladı. Her an olabilirdi... Ama Willow kapalı gözleri ve titrete elleriyle tamamen hareketsiz kaldı.

Midem boşluğa çekildi ve kalbime bir çakı saplandı. Willow'un donakalacağı hiç aklıma gelmemişti. Eğer repliklerini söylemezse, eğer hikâyeye tamamlanmazsa kim bilir neler olacaktı. Muhtemelen bu ipin ucunda ölecektim. Bu evren, içindeki herkes, Ash, Saskia, Katie, hatta Alice bile yok olacaktı.

Davul sesleri yükseldi ama Willow yine de hareket etmedi. Gözleri sıkıca kapalı kalırken dudakları sanki bir dua mınıldanıyor gibi titriyordu. Belki Rose ile geçirdiği ekstra zaman ve Imp şehrinden beraber kaçmaları ona karşı olan duygularını katılaştırmıştı. Belki yanında Alice gibi güzel ve eğlenceli bir yedeğin olması kararlılığını zayıflatıyordu. Belki de şu anki Willow, benim Willow'um, kanondaki Willow'dan daha zayıftı. Her

ne sebepten olursa olsun başarısız olmuşum. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı döküldü. Yenilgiye uğramış ve kaybolmuş hissediyordum. Bütün bunlar, her şey, bir hiç uğrunaydı.

Hadi ama, diye bağırdım kendi kendime. *Hadi, Willow. Bunu yapmak zorundasın.*

Davul sesleri artık bir idam mangasının ateşinden daha yüksek bir sesle kafamda yankılanıyordu. Alice'e baktım. Araya girip Willow'u tokatlamasını filan bekliyordum. Ama hikâyeye tamamlanmazsa benim sadece öleceğimi, kendisinin de bu dünyada kalacağını düşündüğünü biliyordum. Keşke gerçeği bilebilseydi, keşke ona açıklayabilseydim.

Davul sesleri en yüksek noktasına ulaştı. Ama Willow hâlâ tamamen hareketsiz, gözleri sıkıca kapatılmış, bana bakmaya bile cesaret edemez hâlde dikiliyordu. Tekrar Alice'e baktım. Yavaşça, neredeyse dalgınca gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, sadece vücudumun yere düşmesini bekliyordu.

Onları bana tercih etmişti.

Davul sesleri durduğu anda zincir, parmaklarımdan kayıp yere düştü. Sessizlik. Yere düşen kırık bir kalbin yumuşak sesi dışmda, hiçbir şey duyulmadı.

Bu kadardı.

Nefesimi tuttum ve yerdeki kapağın açılmasını, boynumdaki ilmeğin gerilmesini bekledim. Ama onun yerine bir ses duydum. Yüksek, güçlü ve öfkeyle dolu bir ses.

"DURUN!"

Kafamı kaldırıncı onu gördüm. Korkulukların üzerinden atlar-ken açık renkli saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Alice. Elle ri titreyerek sahneye çıktı; hızlı ve kısa nefesler almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Bir anlığına bana baktı. Çok farklı görünüyordu. Güzel yüzü korkudan kasılmış, yanaklarındaki bütün o bal rengi solmuştu. Köprücük kemiklerinin tam olarak buluşamadığı noktada, yarım-kalp kolyesinin durduğunu fark ettim. Tırtıklı kısmı güneşte parlıyordu. Bir anlığına, ondan şüphe ettiğim için, tüm vücudumu ele geçiren bir suçluluk hissine kapıldım.

Bana yavaşça başını salladı. Anlayışla dolu bir an yaşadık. Sonra yüzünü kalabalığa döndü.

"Adım Alice. Asmak üzere olduğunuz İmp'in de bir adı var. Violet. O tanıdığım en cesur ve nazik insan. Imp ya da Gem olduğu önemli değil, o bir insan."

Neredeyse kelimesi kelimesine hikâyeden alıntı yapıyor ve ilk defa senaryoya sadık kalıyordu. Sesi Kolezyum'un duvarlarında yükseliyor, başkaldırmaları için herkese meydan okuyordu. "O baştan çıkarıcı ya da suçlu değil. Benim en iyi arkadaşım. Onu bütün kalbimle seviyorum." Mürekkep mavisi gözlerini bana dikti. "Seni seviyorum, Violet."

Arkamdaki ekrandan, Başkan'ın nefesinin kesildiğini duydum. Kaybettiğini biliyordu. Alice bu dünyada kalıp bir Gem olarak yaşamayı arzuluyor olmasına rağmen, benim için her şeyden vazgeçmişti. Birden Baha'nın ne demek istediğini anladım. Bu da Alice'in fedakârlığı ve sevgisiydi. Artık Gemleri savunan bir kitap yazmasına imkân yoktu. Ona gülümsedim. Sahip olduğum en kocaman gülümsemeydi.

Son repliğimi beni nelerin beklediğini, ipin gerileceğim, ani bir acı dalgası hissedeceğimi bilerek söylemenin zor olacağım düşünmüştüm ama aksine fazlasıyla doğru ve doğal geliyordu.

O yüzden daha fazla seremoni yapmadan, Kolezyum'u devedikleriyle değil, sesimde doldurdum.

"Ben de seni seviyorum."

Ve sonunda, altımdaki kapak açıldı.

B Ö L Ü M

51

A sılmayı ta ki beni tanımlayana, benle bütün olana kadar tüm benliğimi kuşatacak bir acı olarak hayal etmiştim. Ama aslında oldukça belirgin bir histi. İpin boynumu çekiştirmesi, ateşten tasma gibi tenimi yakması, ağırlığının beni aşağıya çekişi, ciğerlerimin çaresizce nefes almaya çalışması, ayaklarımın istemsizce sert bir zemin arayışı. Kalabalığın neşeden öfkeye dönüşen çığlıkları dalgalar hâlinde üzerime geliyordu. Işık yavaşça azaldı ve görüş alanımda parıldayan yıldızlar belirdi.

Nate öldüğü zamanki gibi hissetmeye başladım. Tuhaf bir şekilde bedenimden uzaklaştım. Acıdan, boynumdaki ilmekten, yıldızlardan sanki tuhaf bir kostümden ibaretlermiş gibi uzaklaştım. Bedenimin üzerimde süzülürken olanları sanki gerçekten bir film sahnesiymiş gibi izliyordum.

Alice'in güçlü ve yüksek sesini duydum. "Devletin onayıyla masum Implerin cinayetine izin vermeye devam edecek miyiz?"

Tanıdık başka bir ses daha duydum. Annemin sesi. *İşte böyle, Violet İşte böyle.*

"Henüz değil, anne," demeye çalıştım. Daha uzaklara, bulutlara doğru hareket ederken aşağıdaki Alice ve Katie'nin sanki ruhumun güneşe doğru süzüldüğünü görebiliyormuş gibi yukarı

baktıklarını gördüm. Çürümüş kuş ve polen kokusu burnumdan kaybolarak yerini daha temiz, insan yapımı bir şeye bıraktı.

İşte böyle, tatlım. İşte böyle. Yapabilirsin.

Kalabalığın dönüşünü izledim. Alice'in kelimelerinden etkililmiş, ölümüne öfkelenmişlerdi. Aralarından öfkeli bağırışlar yükseliyordu. Yumruklar havaya kalktı. Ash sahneye tırmanıp vücudumu kalabalığa doğru taşıırken yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Şimdi hayvan kim?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Alice. "Şimdi hayvan kim?"

Sonra Implerin Kolezyum'un duvarlarını aşarak Gemlere katılmalarını, ölümüm sayesinde yüzyıllar sonra ilk defa bir araya gelmelerini izledim.

İşte bu, Violet, yapabilirsin. Aç gözlerini.

İlaç, antiseptik ve yeni yıkanmış çarşaf kokusu burnuma doldu. Bir dizi bzpleme ve metalin metale çarpma sesini duydum.

Henüz değil, anne. Döngünün tamamlanması lazım.

Bip. Bip. Bip. Kalabalığın darağacının etrafını sarmasını, destek direklerini yıkmasını, kalasları kaldırmasını izledim. Sahne sallandı ve darağacı batan bir gemi direği gibi devrildi. Gemler ve Impler beraberce hareketsiz kaldılar. Dans edercesine gökyüzüne yükselen tahta parçalarıyla toz bulutu güneşte parlıyordu.

Döngü tamamlandı.

Bip. Bip. Bip.

Sonunda, gözlerimi açtım.

52

lice sahte kürkünü vücuduna sardı. "Burası resmen

A dondurucu." Haklıydı. Bazen yerden yükselen, botunun tabanından grip ayağına yayılarak dişlerini titreten ve sanki dişlerin bile çıplakmış gibi hissettiren türde bir soğuktu. Yünlü şapkamı biraz daha aşağı çekip vücudumu sanki bir şekilde soğuktan korunabilirmişim gibi küçültmeye çalıştım.

"Sızlanmayı kes, seni güneyle bebesi," dedi Katie, "sadece beş dakikalık uzaklıktayız."

Alice kaşlarını çatı. "Beş dakika içinde memelerim yere düşmüş olacak."

Hastanenin taş cephesi her adımla büyüyordu. Bina tek bir lego bloğu olmaktan çıkarak, cam ve buzla parıldayan, tuğla ve pencerelerle kaplı devasa bir kuleye dönüşüyordu. Her seferinde *bizim* camımızı görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Altı ay önce hemşire etrafımda koşuştururken boynumu tutarak, nefes nefese, bacaklarımı cırparak beyaz çarşafın içinde uyandığım odanın camım. Arkadaşlarım da aynı şeyi düşünüyor mu, belki de sessizce, cam kenarındaki tanıdık bir vazo gibi ipuçları arıyor mu diye merak ediyordum.

Alice ile Katie benden dakikalar sonra komadan uyanmışlardı. Comic-Con Dörtlüsü. Basının bize verdiği isim buydu. Ufak bir depremin ardından Londra Comic-Con'da bilinçlerini kaybedip komaya giren bir grup çocuk. Hiçbirimiz tek bir yara almamıştık. Tam bir tıbbi gizemdi. Dördümüz bir hafta sonra bilincimizi kazandığımızda, en azından bir günlüğüne -ta ki Kardashian kardeşlerden biri kalça implantı yaptıranı kadar- ünlü olmuştuk.

Yolu geçince rüzgâr arttı ve kaldırımdan, arabaların üstlerinden, dükkânların tuğla girintilerden savurduğu karları havada döndürüp dans ettirdi. Bu manzara aklımda tanıdık bir görüntü uyandırmaya çalıştı. Devedikeni. Yüzlerce tohum bizi sarmalayıp, sadece bize ait olan bir kar küresi oluşturuyordu. Belki de etrafımda dağılıp yere süzülen, kahkaha ve tavuk çığlıklarının eşlik ettiği beyazlı kahverengili tüylerdi.

Bu görüntüler sürekli gözümün önünde belirliyordu. Bazen bir anda zihnimde belirirken, bazen bilincime yavaşça sızarak bölümler hâlinde ortaya çıkıyorlardı. Görüntü, koku ve ses kırıntıları. İlk başta bulanık, neredeyse hayal gibiydiler. Şimdiyse tüm duyularımın hatırladığı detaylar daha keskindi. Ama yine de tamamlanmamış kırkyama parçaları gibi kalmıştı. Ne kadar çabalasam da onlara bir anlam veremiyordum. En azından henüz. Elma yeşili gözleri olan tuhaf bir yaşlı kadın, rüyalarımda beni ziyaret ediyordu. Çok uzak diyarlardaki maceralar hakkında bir şeyler fısıldayarak bana yardım etmeye çalışıyordu.

"İyi misin, Vi?" diye sordu Katie.

"Evet," dedim ama bu bariz bir yalandı. Arkadaşlarım iki koluma girdi ve vücutlarının sıcaklığı etrafımı sardı. Park yerinde kısmen yürüyüp kısmen kayarak hastanenin ana girişine doğru ilerledik. Dönüp kış havasına bakmadan edemedim. Gökyüzü kusursuz bir açık maviydi. Neredeyse donmuş Londra'nın yumuşak ve soluk renklerini yansıtarak üzerimizde süzülen bir cam parçasını andırıyordu. Bir anlığına bana bir şeyi, daha doğrusu birini anımsattı. Ama kim olduğunu hatırlayamadım.

Adımlarımızı hızlandırdık. Hastanenin girişinde bizi bekleyen sıcaklık dalgasına minnettar kaldık. Tıbbi ve doğal olmayan bu kokunun arkadaşlarımı da huzursuz edip etmediğini merak ettim. Şapkalarımızı çıkarıp saçlarımızı düzeltmek için kollarımızı birbirinden ayırdık. Hastalar duş başlıklarıyla, kolalanmış kıtır kıtır hastane kıyafetleriyle etrafımızda dolanırken bizim kendimize çekidüzen vermeye çalışıyor olmamız karşısında gülümsedim.

Danışmadaki kadın beni görüp el salladı. Personelin tamamını isimleriyle değil, aklımda onlara dair aldığım kısa notlarla tanıyordum. Belki de bu, gerçek bir yazar olmaya başladığımın bir işaretiydi. El sallayan kişi, *her zaman yorgun gözleri olan ama asla uyumayan saçlara sahip* kadındı. Ben de el sallayarak karşılık verince gülümsedi ama gülümsemesi zorlama gibiydi. Sanki taşıdığım ezici, görünmez ağırlığı görebiliyordu ama bunu nasıl kabulleneceğini veya nasıl yok edeceğini bilmiyordu. Belki de o hastane yatağında yatan, ağzına tüpler bağlanmış kişinin Nate yerine ben olmam gerektiğini biliyordu. Belki de etrafımı saran, beni mezara gömen suçluluk hissinin karanlık aurasını görebiliyordu. Daha akıllı, daha güçlü, daha hızlı... daha iyi olabilseydim Nate'in de uyanabileceğim bilmenin verdiği felç edici his. Biliyordum, hiç mantıklı değildi.

Ana koridorda ilerlerken botlarımızın plastik tabanları vinil zeminde tiz sesler çıkardı. Alice, Katie ve ben bu koridoru her zaman, sözsüz bir anlaşma yapmışız gibi, hızlıca yürüyerek geçiyorduk. Benim gibi onlar da hastane personelini görmek istemiyordu. Kişisel bir şey yoktu. Sadece, sen bilinçsiz yatarken kateterini değiştirmiş olabilecek biriyle göz temasından kaçınmak daha kolaydı.

Katie, sonunda asansöre vardığımızda, "Bugün ona ne getirdin?" diye sordu. "Tipik masallarından biri mi?"

"Bugün değil." Üst katın düğmesine bastığımda parmağım soluk bir ışıkla aydınlandı. "Bugün ona biraz daha kişisel bir şey getirdik."

Numaraların sırayla kafamızın üzerinde yanmasını, asansörün beton kabini bize doğru indirmesini izledik.

"Ah, meraktayım," dedi Katie.

Alice sıırıttı. "Fütürist, biraz da distopik bir şey..."

Katie, "Aman Tanrım," diye çığlık attı, "sakın bana bitirdim deme."

Asansör kata vardığında ufak metal kutuya adım attık. Kabin yukarı çıkmaya devam ederken, üzerimizde uğuldayan, bizi yerin güvenliğinden çok yukarlara çıkaran mekanizmayı artık düşünmediğimin farkına vardım. Koma öncesinde, panik anlarının önüne geçmek için içimden Abba şarkıları söyledim. Ama komaya girme konusunda bir şeyler beni değiştirmişti. Suçluluk hissi bir yana, beni daha kendinden emin biri hâline getirmişti. Beni tahtalıköye ne kadar yaklaştırdığı düşünülünce, aslında tam tersinin olmasını beklerdiniz. Nedenini anlıyormuş gibi davranmaya çalışmıyordum ama her sunum yaptığımda altımı ıslatmamam hoş bir gelişmeydi.

Alice çantasından Kindle'mı çıkardı. "Eh, ilk taslağı bitirdik, değil mi, Violet?"

Başımınla onayladım. "Evet ama eminim editörümüz bazı değişiklikler yapmak isteyecektir."

"Ah, evet tatlım, *editörümüz*." Katie sesini fazlasıyla tumtu-raklı bir hâle getirip, bir Liverpoolludan ziyade Kraliçe'ye benzetmeye çalıştı.

Alice kahkaha atarak, "Siktir git," dedi.

"Hayır, bu gerçekten harika bir şey," dedi Katie. "İkiniz için çok mutluyum. Gerçek bir kitap anlaşması. Hem de öylesine bir kitap değil. *Darağacı Dansı'nın* devam kitabı."

Alice bir anlığına utanmış gibi göründü. "Şey, biraz yardım aldık tabii." Russell Jones'dan bahsediyordu. Jones Mayıs ayında o fotoğrafı paylaştıktan sonra Alice'in hayran kurgusu yazarı olarak popülerliği artmıştı. Artık bir kitap anlaşması imzalaması, hiç tanınmayan yardımcı yazar arkadaşıyla bile oldukça kolaydı. Ama kitabın devamını yazma fikri Alice'e değil, bana aitti.

Bilincimi kazanmamın ardından bana bu fikri elma yeşili gözleri olan yaşlı kadın vermişti. Rühayı daha dün gibi hatırlıyorum.

Kuş sesleri, güneş ışığı ve meyve kokularıyla dolu bir bostanda duruyordum.

Sonra yaşlı kadın belirip avucuma bir şey sokuşturdu. İncecik dudakları ayrıldı ve tanıdık bir sesle konuştu. "Dünyamıza Alice ile birlikte gelmen kaza değildi. Seni ben getirdim. Başkanla benim farklı planlarımız vardı."

Ne demek istediğini gerçekten bilmiyordum ama yine de sormam gerektiğini hissettim. "Planın neydi?"

"İmplerin kurtuluşu için darağacımın düşmesi yeterli değil, evladım."

"Başka ne gerekiyor?"

Gülümsedi. "Ev gibisi yoktur, Minik Çiçek."

Avucumu açtığımda, tenimin kıvrımları arasında ufaak bir menekşe çiçeği olduğunu gördüm.

O sabah Alice ile birlikte devam kitabı yazmaya dair inanılmaz bir dürtüyle uyandım. Sanki ölüm kalım meselesiymiş, sanki İmplerin geleceği buna bağlıymış gibi hissettim. Ancak portakal suyum kafaya dikip tostumdan birkaç lokma aldıktan sonra kendime İmplerin en sevdiğim romandaki karakterlerden başka bir şey olmadığını hatırlatabildim.

İlk başta, Alice'e beraber bir devam kitabı yazmayı önerme konusunda tedirgindim. Yazıları konusunda her zaman biraz korumacıydı. Tamam, doğrudan söyleyeceğim, yazılan onun için biraz fazlasıyla kıymetliydi. Ama komanm onu da değiştirmiş olabileceğini düşündüm. Hâlâ Alice gibiydi ama sanki biraz daha... *yumuşamıştı*. Evden makyajsız çıkıyordu, biri onu övdüğünde yanakları kızarıyordu, hatta geçen gün benimle birlikte Katie'nin çello resitaline gelmişti ve üstelik eşlik eden piyanist yakışıklı bile değildi. Neyse, Alice kollarını bana dolayarak konuştu. "Bu duyduğum en iyi fikir."

Süreç tam olarak pürüzsüz geçmedi ama Alice'in yumuşaması ve benim güven kazanmamla beraber, kısmen orta yolda

buluştuk. Birkaç tartışma yaşandı. Mesela Alice'in hâlâ Willow'a karşı aptalca bir takıntısı vardı ve onun hikâyesinin merkezinde yer almasını istiyordu, bense onu tamamen hikâyeden çıkarmaya niyetleniyordum. Neden bilmiyorum ama karakteri artık canımı sıkıyordu. Çok zayıf ve bencil biri gibi görünüyordu. Sanırım bu yakınlardaki deneyimlerim, büyümemi ve kaslara değil kişiliğe öncelik vermemi sağlamıştı. Sonunda, *Darağacı Dansı'ndaki* başka bir karakteri başkahraman yapmaya karar verdik. Gerçekten büyüme potansiyeli olan birini. Bu kişinin köpek yavrusu, yani Ash olması gerektiğini ilk andan itibaren biliyordum. Çünkü köpek yavrulan büyüye bilirdi.

Ama en başından beri, hakkında yüzde yüz anlaşılmaya vardığımız tek bir karakter vardı.

Asansörün kapısı açıldı ve ilaç kokusu yoğunlaşarak yüreğimin hoplamasına neden oldu. Koridorda yürürken bunu daha önce binlerce defa yapmış olmamıza rağmen yine işaretleri okuduk. Bölüme yaklaşırken hızımızı artırdık.

Beyaz kapılara varınca, ellerime alkol sürebilmek için durakladım. Bir anlığına küçük camlardan içeriye baktım. Nate yatakta uzanmış yatıyordu ve başı yükseltilmişti, bu yüzden ilk bakışta televizyon izliyor veya iPod dinliyormuş gibi görünüyordu. Bu, hastane ziyaretlerinin en sevdiğim kısmıydı. Onu halka şeklinde tahta bir çerçeveye çevrelenmiş cam paneller ardından izlemek. Sanki tamamen farklı bir dünyada, bir fotoğrafta ya da bir televizyon ekranındaymış gibi görünüyordu. Bir baloncuğun içinde süzülüyor gibiydi. Bu gerçekdışı durum ve aramızdaki mesafeler, bana her an her şeyin olabileceğini hissettiriyordu - sanki hemen uyanabilirmiş gibiydi.

"Hazır mısın?" dedi Katie.

Bölümün kapılarını ittirerek cevap verdim. Boğuk hastane sesleri kafamı doldurdu. Monitörün *bip* sesi, suni solunum cihazının hırıltısı, antiseptik ve idrar kokusuyla beraber o büyü, dünyadışı his tamamen kayboldu. Gerçeklik araya girdi. Nate komadaydı. Altı aydır uyanmamıştı. Geçen her gün, her saat ve

her dakikayla birlikte uyanma olasılığı azalıyordu. Görüşüm gözyaşlarıyla buğulandı ve suçluluk hissinin karanlık aurası bölümü gölgelere boğdu.

Alice onun yanındaki sandalyeye oturup elini okşadı. "Merhaba bücür."

Nate'in gözlerini açarak ona siktirip gitmesini söylediğini hayal ettim. Daha on dört yaşındaydı. Sonra, birkaç hafta önce on beş yaşma girdiğini hatırladım. En sevdiği ev yapımı çikolatalı pastayı koklayabilmesi için burnuna yaklaştırmıştım. Gözyaşları yüzümden dökülmeye başladı.

Katie, Nate'in yanına oturabilmem için yatağın diğer tarafına rahat bir sandalye çekti. Sandalyeyi düzeltmeye uğraşırken, "Kahrolası hastane mobilyaları," diye homurdandı. Kendi kendime gülümsedim. Bilindik, güvenilir Katie. Hiçbir koma onu değiştiremezdi.

Oturmadan önce eğilip Nate'in alnını öptüm. Hafif terliydi ve bebekler için olan ıslak mendiller gibi kokuyordu. O anda, altın rengi kirpiklerin nefesimin altında hafifçe kıpırdadığına yemin edebilirdim.

Onu ilk defa bu şekilde gördüğüm ânı dün gibi hatırlıyordum. Uyanalı kısa bir süre olmuştu ve doktorların, hemen yanı başımdaki yatakta yatan Nate'in hayatta olduğu konusunda bana güvence vermelerine rağmen, sadece dikenli kum sansı saçlarmı seçebiliyor ve bir türlü yanımdakinin o olduğuna inanamıyordum. Ölmüş olduğunu öylesi bir kesinlikle, sanki kendi gözlerimle görmüşüm gibi biliyordum.

Tıbbi personel ve ailem koğuşu bir "yetişkin" konuşması yapmak için terk eder etmez, hâlâ vücuduma takılı olan boruları çekiştirerek onun yatağına doğru tökezledim. Alice ile Katie uyarı düğmelerine deliler gibi basıp hemşirelerin yardıma gelmelerini sağlamaya çalışırken, düşmeden yatağa dönmem için kulak tırmalayıcı seslerle bana yalvarıyorlardı. Ama yine de Nate'in yanma vardım.

Balmumundan yapılmış gibi görünüyordu. Bütün o kablolar,

tüpler ve bantlar onu bir arada tutuyor gibiydi. Ama yine de o küçük monitör biplemeye devam ediyordu ve kalbimin inanamadığı şeyi sonunda gözlerimle görebildim.

Doktorlar haklıydı.

Hayattaydı.

Suçluluk, hüznün ve öfke hissi gelmeden önce (hem de nasıl gelmek), sadece rahatlama hissettim. Onu öpmek, ona sarılmak ve aynı anda da kahkahalar atmak istiyordum ama onun yerine tuhaf bir şey yaptım. Örtülerini çekerek pijamasının üstünü kaldırdım. İşte orada, kamında, bir metelikten büyük olmayan küçük, yuvarlak bir yara izi vardı. İyileşmiş bir kurşun yarası. Tuhaf olan şey ne miydi? Bu beni biraz olsun şaşırtmamıştı. Bakışlarımı Alice'ten Katie'ye çevirdim. Onlar da şaşırmış görünmüyorlardı. Hepimizin aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Onu bulmak, uyandırmak ve eve götürmek benim sorumluluğumdaydı.

Sonra annem Nate'in ben uyanmadan önceki gün öldüğünü, onu hayata döndürmeden önce üç dakika boyunca monitörde düz çizgi gördüklerini anlattı. Üç koca dakika. Ben iki dakika boyunca nefesimi bile tutamıyordum. Annemin beti benzi atmış bir şekilde fısıldadıklarını hâlâ hatırlıyordum: O *düz çizginin sesini asla unutmayacağım*, Violet. O anda, *Ben de öyle*, diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Alice bana kitabı uzattı ve sonunda Nate'in yanındaki sandalyeye çöktüm. Bir elimi onun koluna koydum - şaşırtıcı derece sıcaktı. Diğer elimle de kitabımızın ilk sayfasını açtım. *Darağacı Dansı'nın* devam kitabı - *Darağacı Şarkısı*.

Alice yatağın üzerinden ekrana bir bakış attı. "Hayır," deyiverdi. "Doğrudan en iyi kısımlara atla, bilirsin, onun sevebileceği yerlere."

"Evet, ona boşu boşuna hikâyenin geçtiği ortamı falan dinletme," dedi Katie, yatağa yaslanarak. "Zavallı şey çoktan sıkıntıdan kök salmış olmalı."

Daha önce bunu hiç konuşmamıştık. Neden komaya girdiğimizi, neden birbirimizden dakikalar sonra uyandığımızı,

Nate'in gizemli kurşun yarasını konuşmamıştık ama bazen onların da koma sonrası tuhaf rüyaları olup olmadığını, onların da kendi dağınık kırkyama hatıralarını birleştirmeye çalışıp çalışmadıklarını merak ediyordum. Sanki Nate'in bizi duyabildiğini, Comic-Con Dörtlüsü'ne dair tuhaf, biraz da özel bir şeylerin olduğunu biliyorlar gibiydi.

Parmağımla sayfa çevirme butonuna dokundum ve doğru yeri bulana kadar elektronik kelimeler arasında dolaşım. Oğlanın girişi. Başından beri Alice ile hakkında yüzde yüz anlamaya vardığımız tek karakter.

Sonra Nate'in sıcak tenini sıkıp okumaya başladım.

Thorn, oğlanın etrafında dolanırken onu baştan aşağı inceledi. "Peki, neden bize yardım edebileceğini düşünüyorsun?"

Oğlan gülümsedi -yüzünün hatları açılı ve muzipti- ve kum sarısı saçlarını alnından geriye attı. "Çünkü aptal bir Imp çocuğu olarak görünüyorum olabilirim ama ortalama bir Gem kadar akıllıyım. Bu da beni mükemmel bir casus adayı yapıyor, öyle değil mi?"

"Peki, madem bu kadar akıllı olduğunu düşünüyorsun... kanıtla bakalım."

"Sen bir Gem'sin," dedi oğlan.

Thorn kaşlarını çattı. "Bunu fark etmesi o kadar da zor değil. Uzun boyluyum ve simetrik hatlarım var."

"Ondan değil. Implere de uzun ve çekici olabilir. Seni ele veren şey sesindi. Sesli harflerini düzleştirmek için biraz fazla uğraşıyorsun."

Thorn göz bağımlı düzeltirken duyduklarına bozulmamış gibi davranıyordu. "Pekâlâ, kabul ediyorum, ortalama Gemlerden daha cesur olduğun kesin. İsmi nedir, Imp?"

Oğlan muzip bir şekilde sırıttı. "Nate."

Teşekkürler

Öncelikle harika ebeveynlerime teşekkür etmek istiyorum. Hikâyeler, sevgi, bilimkurgu, müzik, kahkaha, sevecenlik ve taze pişirilmiş kekin eksik olmadığı bir evde büyüdüm. Bunları hâlâ kalbimde taşıyorum ve her zaman taşıyacağım. Bana sonu gelmez bir sevgi ve destek sundunuz. Beni şu an olduğum kişi hâline getirdiniz.

Muhteşem okuyucularıma: Lucy Fisher, Liam Gormley, Jenny Hargreaves, Steve Lee, Helen Spencer, Heather Thompson, Len ve Gill Waterworth (Anne ve Baba), Isobel Yates ve Helen Yates. Siz en değerlim olan ailem ve arkadaşlarımdansınız; benim bilge Yodalardan oluşan amigo takımım. Teşekkür ederim!

Mükemmel arkadaşlarıma. Gözyaşlarımı sildiniz, kafamı dağıttınız ve beni güldürdünüz. Geçtiğimiz yıllarda ihtiyacım olan kuvveti bana verdiniz ve hepinizi bunun için çok seviyorum.

Times ve Chicken House'a, her yıl tanınmayan yazarlara (benim gibi) eserlerini yayımlama fırsatım tanıyan Times/Chicken House Çocuk Edebiyatı Yarışmasını düzenlendikleri için teşekkür ederim.

Chicken House'taki herkese - ne kadar da harika ve destekleyici bir ekipsiniz. Cömert teşvikleri, rehberlikleri, yaratıcılıkları ve bir yazar olarak bana inandıkları için Barry Cunningham ve

Rachel Leyshon'a, ilk taslağımı okuması için Barry'ye ısrar eden ve harika tanıtım fikirleri olan Jazz Bartlett'e, *Darağacı Dansı'nı* dünya çapında pazarlama konusunda muhteşem bir iş çıkaran Elinor Bagenal'a ve tabii ki birlikte çalışmaktan oldukça keyif aldığım editörüm Kesia Lupo'ya teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse, seninle tanışmadan önce nasıl yazdığımı bilmiyorum, Kesia. Sonsuz fikirler, netlik ve sınır ızmekte üstüne yok. Ayrıca beni malum kişiyi öldürmemeye ikna ettiğın için de teşekkür ederim.

Angela'nın fikrindeki potansiyeli gördükleri için Big Idea Competition'a ve bu kadar harika bir fikri olduğu için Angela McCann'a. Sen bu yarışmaya katıldığında yıldızlar kesinlikle hizalandı. Teşekkür ederim!

Ve son olarak Ajda Vucicevic, taslağımda bana ettiğın yardımlarla kitabım Chicken House'un dikkatini çeken bir romana dönüştü. Yazma serüvenimin başlangıcında teşviki ve bana olan inancı, bana devam etme cesaretini verdi ve bu yüzden sonsuza dek ona minnettar olacağım.

Tekrardan herkese teşekkür ederim. Daha iyi hayranlar hayal edemezdim!

altın kızlar